

SERIE VÂNDUT
ÎN PESTE
20 DE ȚĂRI

Logodită
până vineri

CATHERINE
BYBEE

SERIA „CĂSĂTORII NEAȘTEPTATE”

Gwen Harrison este frumoasa fiică a unui duce englez. Deși bogată și aparținând înaltei societăți, vine în America pentru a prelua de la cumnata ei conducerea unei firme matrimoniale de mare succes. Faptul că este șefă nu înseamnă că nu-și permite să viseze și ea la propria relație romantică cu gărda ei de corp, căsătoritul Neil MacBain. Oare bărbatul enigmatic care îi tulbură viața o va face să piardă mai mult decât crede?

Neil MacBain, fost ofițer în forțele speciale, nu poate nega efectul pe care îl are frumoasa Gwen asupra sufletului său tulburat și asupra trupului călit în lupte. Doar că el este angajat să-i asigure protecția, ceea ce înseamnă că nu poate accepta o relație personală între ei – asta până când o amenințare din trecutul lui revine în actualitate, prinzând-o pe Gwen la mijloc. Acum, pentru a o apăra, este dispus să riște tot: cariera, viața și inima.

„Suspensul, acțiunea și doze mari de chimie între eroii principali se combină perfect în acest roman efervescent în stilul lui Julie Garwood.”

BOOKLIST

„Pasiune arzătoare, un asasin misterios, o lady englezoaică și un pușcaș marin sexy – cum să nu iubești cartea asta?”

HARLEQUIN JUNIOR

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și Amazon. Serile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-4023-9

9 786063 340239

capitolul 1

Blițul aparatelor de fotografiat o făcu să stea și mai dreaptă, să se întoarcă spre paparazzii băgăcioși și să zâmbească. Lady Gwen Harrison știa că fotografiile nu erau pe deplin siguri cine anume este ea. Aici în Statele Unite cei din media nu o urmăreau peste tot. Fotografiile văzuseră o femeie elegantă care arăta de parcă era o vedetă de cinema, însă de fapt nu era nimic mai mult decât fiica unui răposat duce. Asta nu avea să îi împiedice pe paparazzi să îi folosească imaginea în mai multe publicații și să îi dezvăluie și numele. Fratele ei, Blake Harrison, actualul duce de Albany, era foarte popular în țara aceasta. Și din cauza lui și a grupului lui de prieteni, Gwen apăruse de multe ori în ziare.

Gwen mai aruncă rapid o privire pe deasupra capetelor fotografiilor, zâmbi și se întoarse ca să se îndepărteze. Avea treabă de făcut.

Balul de Caritate Wilson era exact genul de evenimente pentru care Gwen se născuse. Crescând pe o proprietate din afara Londrei cu o mamă foarte atentă la etichetă și un tată care arareori băga de seamă prezența ei în afara cazului când stătea drept în fața lui, Gwen era însăși întruchiparea tinerei amatoare de mondenități. Aici nu reprezenta nici o amenințare pentru nimeni. Majoritatea invitaților erau actori, activiști, oameni politici sau partenerii de viață ai celor menționați. Gwen nu făcea parte din nici una dintre aceste categorii. Singurul ei scop de a participa la bal era să găsească potențiali clienți pentru Alliance.

Un chelner se apropie de ea când intră în încăpere și îi oferă un pahar de șampanie. Ea îl acceptă cu un zâmbet și porni la pas ușor să colinde salonul.

Recunoscu câteva fețe, în principal câteva persoane cu care Eliza, o prietenă și o fostă angajată a firmei Alliance, îi făcuse cunoștință în trecut.

- Lady Harrison, îi atrase o voce atenția spre un mic grup de oameni la numai câțiva zeci de centimetri distanță de ea.

Marilyn Cohen, minionă, extrem de atrăgătoare și probabil cea mai faimoasă femeie din încăperea din încăperea, îi făcu semn să vină spre grup. Marilyn o sărută pe ambii obraji pe Gwen în semn de salut.

- E minunat să te revăd, spuse Gwen. Cât de mult a trecut?

- De la balul guvernatorului, cred, îi reaminti Marilyn. Ce fac Carter și Eliza?

- Se adaptează noilor lor roluri.

Carter câștigase postul de guvernator la alegerile anterioare, iar cei doi se mutaseră în Sacramento de îndată ce el fusese instalat în funcție. Carter era cel mai bun prieten al lui Blake, iar Eliza era sora pe care Gwen nu o avusese niciodată.

Gwen se uită iute de jur împrejurul lui Marilyn, așteptându-se să îi vadă soțul.

- Ești solo astă-seară?

- Tom este la locația din Greenland. Mă depășește motivul pentru care studioul cinematografic nu poate recrea locul acela îngrozitor într-un platou de filmare. Dar tu, ești sigură?

Gwen îi oferi un zâmbet.

- E greu să fii singură într-o încăperea ticsită cu oameni.

Și chiar era ticsită cu oameni. Femeile erau îmbrăcate în rochii de seară lungi până la podea, bărbații purtau smoching... și nu genul acela de închiriat. Marilyn își strecură mâna pe sub brațul lui Gwen și o trase de-a lungul sălii.

- Ei bine, hai să vedem ce probleme putem crea, ce zici?

Făcu cu mâna spre un grup de actori și o conduse în direcția lor.

- Ești în căutare de clienți în seara asta? întrebă Marilyn în șoaptă.

Marilyn știa destule despre Alliance ca să arate din ton că pusese întrebarea în cunoștință de cauză.

- Întotdeauna sunt în căutare de clienți.

Însoțitoarea ei își afișă instantaneu zâmbetul cinematografic.

- Hai să vedem pe cine putem să agățăm astă-seară.

Alliance era fondată de Samantha, sau Sam după cum îi spuneau majoritatea prietenilor ei. Care se întâmpla să fie măritată cu fratele lui Gwen. Samantha avusese această idee sclipitoare de a înființa o agenție care alinia destinele cuplurilor. Nu era un serviciu matrimonial. Nu, era un serviciu de *găsire a perechii potrivite pentru a-ți planifica viața*. Clientela lor consta în bărbați și femei care aveau nevoie de persoana perfectă din alte motive decât dragostea. Politicieni care aveau nevoie să se potrivească „profilului familial” în scopul de a fi aleși în funcție. Duci care trebuiau să se însoare ca să îndeplinească condițiile îngrozitoare impuse de testamentul tatălui în vederea moștenirii unei averi de milioane. Sau, posibil, un actor sau o actriță, care voiau un subiect de scandal ca să-și mențină numele pe prima pagină a ziarelor.

Gwen îi recruta la evenimente de genul acesta pe clienții care îi plăteau serviciile. Și cu această ocazie ea avea să găsească o pereche potrivită pentru bărbații aflați deja în baza ei de date.

Nu toată lumea se căsătorea din dragoste și nu pentru totdeauna. Clienții ei se căsătoreau fiecare pentru motivul propriu și personal, iar perechile pe care Alliance le forma le aduceau profituri frumoase pentru asta.

Marilyn o prezintă pe Gwen tuturor persoanelor de minim interes, cel puțin. Din când în când îi arăta din cap spre un potențial client despre care Gwen îi puse apoi câteva întrebări discrete. Alliance era o companie

foarte privată, deloc genul căreia i se făcea reclamă prin cărți de vizită.

Pe măsură ce se făcea din ce în ce mai târziu, Gwen se gândi că probabil avea să încheie seara fără sorți de izbândă.

Peste umăr cineva îi rosti numele. Ea se întoarse spre vocea profundă și îi oferă un zâmbet politicos. Proprietarul vocii stătea la numai câțiva centimetri distanță de ea, iar umerii lui lați și comportamentul prietenos și relaxat îi spusese că se simțea foarte confortabil în postura aceasta de a aborda persoane străine.

- Mă scuzați, vă cunosc de undeva?

El chicoti de parcă ea ar fi spus o glumă.

- Nu ne-am cunoscut. Îi întinse o mână. Michael Wolfe.

Gwen îi acceptă mâna întinsă, pe care el o lăsă rapid să cadă.

- Am spus ceva amuzant, domnule Wolfe?

El se sprijini de masă și zâmbi către un cuplu în timp ce aceștia trecură de ei.

- Chiar nu știți cine sunt?

Ea clătină din cap.

- Îmi pare rău.

- Sunt actor.

- Ce minunat trebuie să fie pentru dumneavoastră. Tot n-am nici cea mai vagă idee cine sunteți.

El acum râdea de-a binelea, pe deplin încântat de sine.

- Cât de tare, nu-mi vine să cred! V-aș invita să bem ceva, dar din câte se pare băutura e gratis în seara asta.

Vorbele astea venite de la oricine altcineva i s-ar fi părut o clasică replică de agățat. Nu însă și din partea acestui bărbat. Ochii lui se mutară din nou dincolo de ea, de data aceasta spre un grup de bărbați care stăteau destul de departe de ei.

- Așadar, Lady Harrison. Cum merge mariajul fratelui dumneavoastră?

Gwen își menținu o expresie neutră a feței.

- Îl cunoașteți pe fratele meu?

Michael Wolfe clătină din cap.

- N-am avut plăcerea. Însă avem câteva cunoștințe comune.

Ceea ce însemna că Michael Wolfe nu întreba de Blake și Sam, ci mai degrabă de căsătoria lor. Iar asta însemna că domnul Wolfe întreba de Alliance.

- Ce ziceți de încă un pahar de șampanie, domnule Wolfe?

- Cred că ți-am găsit soțul perfect.

Gwen își îndoi genunchii și își scoase încet din picioare pantofii Louboutin înainte să îi arunce pe podea. Ai crede niște pantofii care costă aproape o mie de dolari te-ar scuti de dureri de picioare. Din păcate, nu așa stătea treaba în realitate.

- Crezi c-ai găsit ce anume?

Karen dădu mai încet televizorul și se răsuci pe canapea.

- Un soț pentru tine.

Cuvintele lui Gwen atraseră întreaga atenție a lui Karen. Ecranul televizorului se înnegri, iar Karen bătu ușor cu palma pe canapea, lângă ea.

- Vino și stai jos! Ia spune-mi.

După ce își puse geanta pe masa din hol, Gwen răsuci încuietoarea ușii și introduse codul de activare a alarmei casei.

- Mai întâi lasă-mă să mă dezbrac de rochia asta. Mărgelele mi-au ros pielea toată seara.

Se întoarse cu spatele la Karen cu rugămintea tacită să îi desfacă fermoarul rochiei.

Karen îi eliberă clema de prindere și îi coborî fermoarul, iar apoi se ridică ca să o urmeze pe Gwen în sus pe scări.

- Nu poți să lansezi „cuvântul care începe cu S” și să pleci din cameră, Gwen. Asta-i răutate curată.

Ținându-și sus partea din față a rochiei cu o mână și ridicându-i poalele cu cealaltă, Gwen reuși să urce pe scări fără să se împiedice și să cadă.

- La Balul de Caritate Wilson au fost o mulțime de oameni. O mulțime de cupluri și o grămadă de genul acela de actori care își fac veacul pe-acolo.

Păși în dressing și își lăsă rochia să îi alunece de pe umeri. După ce o puse pe un umeraș și o atârănă, înșfăcă o cămașă de noapte și se înapoie în dormitor.

- Știi ceva, Samantha a spus că o mă satur de toate dineurile astea, însă mie-mi plac. Am cunoscut atât de mulți oameni interesanți de când m-am mutat aici.

Gwen se mutase în State aproape cu un an în urmă. Până la treizeci și unu de ani, dusesese o existență tihnită și lipsită de griji la proprietatea familiei ei situată în afara Londrei. Călătorise prin lume, însă întotdeauna cu o gardă de corp sau cu mama ei. Acum că fratele ei era cel cu titlul de duce din familie, averea și proprietatea îi aparțineau lui. Nu că Gwen nu ar fi putut locui acolo în continuare, însă căsătoria lui cu Samantha îi dăduse șansa lui Gwen de a merge mai departe cu viața ei. Îndeosebi când Samantha îi explicase în ce consta afacerea ei. În condițiile în care Samantha își asumase pe deplin sarcinile de soție, mamă și ducesă cu normă întreagă, nu mai avea timp să se ocupe de afacerea ei. Gwen se oferise să dea o mână de ajutor la managementul companiei Alliance, chiar dacă nu avea vreo abilitate anume în domeniul afacerilor. Oricum, având în vedere că își trăise viața sub oblăduirea unui titlu nobiliar, chiar înțelegea cum să se învârtă prin cercurile celor bogați și faimoși, adevărații clienți pe care îi căuta Alliance. Iar la capitolele unde manifesta lipsuri Gwen, excela Karen. Priceperea lui Karen la orice însemna munca de birou și abilitatea de a ține toate registrele în perfectă stare erau mai bune decât ale oricărei secretare de avocat bine plătite. Împreună se ocupau de afacere fără nici un fel de probleme.

- Revenind la soțul perfect...

- Este foarte atrăgător, înalt... un bărbat încântător.

Gwen se așază pe marginea patului și își desfăcu pe rând jartierele.

- Știi bine că nimeni nu mai poartă așa ceva, spuse Karen arătând spre lenjeria ei.

- Dacă ar fi adevărat, ar fi imposibil să mai găsești un loc de unde să cumperi portjartiere și ciorapi de damă cu bandă elastică.

- Îhî, însă trebuie să mergi la magazinele acelea cu sutiene sexy ca să le găsești, o tachină Karen.

- Bărbaților le place la nebunie lenjeria cu volane și dantele.

- Iar ție îți și folosește că știi asta. Se pare că sunt cam singura care o vede.

Gwen râse și continuă cu veștile:

- Îl cheamă Wolfe... Michael Wolfe. Poate c-ai auzit de el.

- Actorul? întrebă Karen.

- Deci ai auzit de el.

Karen clătină din cap.

- Nu e nici o șansă ca Michael Wolfe să-și caute o soție temporară printr-o agenție. În momentul de față e cel mai tare actor de pe marele ecran.

- Așa mi-a spus și el.

- Ți-a spus el? Vrei să spui că nu știai?

Gwen dădu din umeri, își scoase sutienul și își trase cămașa de noapte peste cap.

- Când m-ai văzut pe mine mergând la cinema? Mai degrabă m-aș delecta cu o carte bună înainte să mă uit la un film.

- Însă e vorba de Michael Wolfe! E un nume mare, Gwen.

Karen o urmă în baie unde Gwen dădu drumul la apa caldă de la chiuvetă și începu să se demachieze.

- Nu știam cine este și cu asta, basta. Poate că dacă ar fi jucat într-un film din seria Bond l-aș ști.

Karen se rezemă de cadrul ușii și se uită atentă la Gwen în oglindă.

- Tu chiar vorbești serios. Michael Wolfe?
- Un bărbat încântător. Foarte simpatic.
- Și sexy, și singur, și bogat... toate femeile sunt moarte după el.

Și asta, se gândi Gwen, era problema. Gwen se întoarce înspre toaletă și trase apa ca să facă gălăgie. În timp ce încăperea se umplea de zgomot, ea se aplecă spre Karen și îi șopti:

- Cred că-i plac bărbații.

Karen făcu ochii mari.

- Pe bune?

Gwen scoase rapid un șșșt convingător. Casa din Tarzana fusese supusă unui proces extins de instalare a unui sistem de securitate, incluzând monitorizare audio și video permanentă. Eliza locuise în casă înainte să se mărite cu Carter, care insistase din motive multiple asupra măsurilor de securitate. Apoi, după ce Carter câștigase cursa pentru funcția de guvernator, iar cei doi se mutaseră împreună la Sacramento, sistemul de securitate rămăsese acolo la insistența fratelui lui Gwen. Și a lui Neil.

- Crezi că este gay?

Gwen îi ceru din nou prin semne să tacă și îi făcu semn spre hol. Nu existau nici un fel de camere de supraveghere în dormitoare sau în băi, însă Gwen știa din sursă sigură că holul este monitorizat.

- Clienții noștri merită toate intimitatea pe care o pot obține.

Karen își dădu ochii peste cap.

- Dumnezeuule mare, Gwen, noi facem paradă pe-aici pe jumătate dezbrăcate iar tu îți faci griji cu privire la intimitatea clienților noștri? Îl știi bine pe Neil; chiar nu ar permite cuiva să asculte ce se vorbește aici.

Numai auzind menționat numele lui Neil și Gwen simți instantaneu un val de căldură în străfundul pântecului. Bărbatul era o forță a naturii, genul ce ar fi putut liniștit să stea umăr la umăr cu luptătorii din ținuturile muntoase din nordul Scoției din secolul al XVI-lea.

Trăsăturile dure și fizicul masiv poate că arau amenințătoare pentru alții, însă pentru Gwen, întreg efectul produs avusese dintotdeauna valoarea unei invitații. Din păcate Neil nu-și deschisese niciodată ușa sufletului ca să îi confirme senzația de invitație pe care o percepușe ea.

- Intimitatea este esențială pentru clienții noștri. Pe cât posibil, e mai bine să ținem niște detalii ascunse, nu ești de acord?

Karen își dădu ochii peste cap și amândouă coborâră scările.

- Așadar, dacă Michael este... știi tu, de ce vorbește cu tine? Fie vorba între noi, cum l-ai abordat?

Gwen se așează confortabil pe canapea și se relaxă pregătindu-se pentru o discuție lungă.

- El a venit la mine. Se pare că numele Alliance a devenit cumva cunoscut în câteva cercuri de celebrități.

- Asta-i bine de știut. Sunt o grămadă de buzunare adânci la Hollywood.

- Actorii reprezintă clientela perfectă. Îndeosebi dacă vor aranjamente cu caracter temporar.

Alliance îi ajuta pe cei din elita societății și pe cei bogați să își găsească persoane potrivite pentru viață. Mulți dintre aceștia își doreau o soție sau un soț temporar și erau dornici să plătească bani grei pentru asta. Femeile frumoase precum Karen nu aveau nici o problemă în găsirea bărbaților, însă unele femei nu căutau iubirea.

Din motive pe care Gwen încă mai trebuia să le descopere, Karen voia un mariaj temporar ca să se aranjeze din punct de vedere financiar pentru anii ce aveau să vină. Când două persoane își unesc destinele înțelegând că relația lor se va încheia la o dată stabilită, toată lumea este fericită.

- Michael nu are nici o problemă să convingă lumea că o iubește pe fiecare eroină în parte cu care are de-a face pe platourile de filmare, spuse Karen. Ce te face să crezi că este...?

- N-a ieșit să spună asta public. Sau cel puțin, nu încă. A venit la mine, s-a prezentat și a fost luat complet prin surprindere că habar n-am cine este.

- E superfaimos, Gwen.

- Tot ce se poate. Oricum, m-a întrebat cum merge căsătoria fratelui meu. O întrebare ciudată. L-am întrebat dacă îl cunoaște pe Blake, întrebare la care mi-a răspuns cu promptitudine că nu. Apoi mi-a zis că el și cu Blake au câteva cunoștințe comune.

- Modul lui subtil de a spune că știe de Alliance.

- Asta-i ce-am bănuit și eu. L-am întrebat dacă ar vrea să le cunoască pe unele dintre prietenele mele. Mi-a făcut cu ochiul, mi-a spus că i-ar plăcea la nebunie, iar după aceea mi-a dat cartea lui de vizită.

Karen își ridică ambele mâini cu palmele în față.

- Așadar, ce te face să crezi că...

- Aăă, după cum s-a prezentat singur. Câteodată pur și simplu știi lucrurile astea.

Michael flirtase cu femeile din încăpere și îi plăcuse pe bărbați. Sigur, fusese subtil, însă dacă era o abilitate pe care Gwen o dezvoltase până aproape de perfecțiune în ultimele luni, aceasta era intuirea tipologiei bărbaților și citirea intențiilor acestora. Un bărbat în căutarea cuiva - oricui - avea o anumită energie cu privirea la ținta lui masculină. Eliza o școlise pe Gwen luni bune în legătură cu modul în care să îi abordeze pe acești bărbați și să îi ajute să afle despre Alliance. Fuseseră evenimente sociale la care nu fuseseră stabilite nici un fel de contacte. Și, la fel, altele la care Gwen fusese în măsură să recruteze bărbați și femei pentru baza lor de date.

- Michael Wolfe?

Karen își bătu ușor cu degetul în bărbie.

- Dacă el caută un aranjament temporar, cred că ai fi perechea perfectă.

- Oh, de ce?

- În primul rând, pentru că sunteți amândoi foarte frumoși. Aparatele de fotografiat v-ar mânca pe pâine. În al doilea rând, cu notorietatea lui Michael, s-ar

dovedi că multe femei n-ar putea face față fără să cedeze presiunii, iar tu draga mea, nu cedezi niciodată la nici un fel de presiune.

- Ce vrei să spui prin faptul că eu nu cedez niciodată la nici un fel de presiune?

- Tu ai întotdeauna sub observație imaginea de ansamblu, iar sub presiune n-ai scăpa-o niciodată din vedere.

Gwen ridică trei degete în aer.

- În al treilea rând, nu-ți faci nici un fel de iluzii că o căsătorie temporară ar putea să se transforme într-o relație de dragoste.

- Toți clienții noștri spun asta.

- Cu toate acestea, unii chiar respectă cele spuse. Dacă Michael este, știi tu, atunci nici nu va fi cazul de așa ceva.

Karen ridică din umeri și se împinse ca să se scoale de pe canapea.

- Cred că o să mă bag devreme în pat, să văd dacă vreunul din filmele lui sunt disponibile pe canalul pe care le poți viziona contra cost.

Gwen îi ură lui Karen noapte bună și se duse spre bucătărie. Puse un ibric pe foc și fierse apă pentru ceai. Se uită în jur la spațiul îngust ce îi crea impresia unei căbănuțe intime și primitive și oftă. Când urma să vină și ziua în care Alliance chiar avea să îi găsească un mire lui Karen, aceasta avea să se mute, iar Gwen urma să rămână acolo singură.

Neil MacBain opri înregistrarea audio, clătină din cap, derulă încă o dată banda aia nenorocită și o ascultă din nou.

„- Știi bine că nimeni nu mai poartă așa ceva.

- Dacă ar fi adevărat, ar fi imposibil să mai găsești un loc de unde să cumperi portjartiere și ciorapi de damă cu bandă elastică.

- Îhî, însă trebuie să mergi la magazinele acelea cu sutiene sexy ca să le găsești.

- Bărbaților le place la nebunie lenjeria cu volane și dantele."

Neil lovi mouse-ul calculatorului cu palma și opri sunetul înainte să continue cu tortura asupra propriei persoane și mai mult de-atât.

„La naiba! Trebuie să mi-o trag!”

Accentul rafinat al lui Gwen, pur englezesc, în timp ce vorbea de portjartiere și ciorapi cu bandă elastică îl făcuse să simtă o străfulgerare pornită din creier direct spre penis.

Dorința de a da click pe imaginea video de pe monitor îi făcu să îi bată ochiul drept, însă se abținu și își impuse să iasă din camera lui cu echipamente de supraveghere.

Blake, Samantha, fiul lor Eddie și chiar și sora Samanthei, Jordan, erau în Europa cu intenția de a sta cel puțin pentru o lună.

Absența lor însemna că erau mai puține persoane pe care să le supravegheze și o grămadă de timp ca să se gândească.

Ura să se gândească.

Să facă ceva era clar o chestie mai amuzantă.

Să facă ceva însemna să stea în umbra clădirilor înalte și să o supravegheze pe singura membră a familiei Harrison aflată aici în State, pe care o putea supraveghea.

Nu că supravegherea lui Gwen ar fi fost ceva neplăcut. În seara aceasta, ea purtase o rochie cu mărgele aurii, lungă până la pământ, care strălucise în lumina de la blițul aparatelor de fotografiat de lângă covorul roșu. Deși nu ea fusese în centrul atenției teleobiectivelor, era în centrul dispozitivului lui de supraveghere. Gwen le aruncase o privire și le oferise un zâmbet paparazzilor înainte să intre în incinta locului în care avea loc evenimentul. Corpul ei mlădios se mișca cu acel gen de grație și eleganță pe care majoritatea oamenilor din jurul ei încercau să le dobândească fără a le putea obține vreodată.

Gwen jucase rolul central principal în multe din fanteziile lui.

Fantezii care nu vor deveni niciodată realitate.

Neil își scoase geaca de piele neagră și o aruncă pe mânerul canapelei. Își desfăcu tocul pistolului în care își ținea acel Beretta M9 fără de care nu pleca de-acasă și îl puse deasupra gecii.

Casa de oaspeți cu două dormitoare de pe proprietatea din Malibu a lui Blake și a Samanthei fusese refugiul său de cinci ani încoace. După cinci ani, începuse să simtă în sfârșit un anumit gen de confort... de apartenență. În afară de menajeră și bucătăreasă, Neil nu mai avea pe nimeni în locație pe care să trebuiască să protejeze pe durata nopții.

Făcuse o dublă verificare a sistemului din Tarzana și confirmase că funcționa alarma internă care n-ar fi trebuit să sune decât în caz de intrare prin efracție. Gwen și Karen setau sistemul de alarmă când plecau sau când se întorceau acasă seara.

Neil porni programul de știri locale, mai mult pentru zgomotul de fundal decât pentru a-i ține de urât. Își turnă ceva de băut și se întinse pe canapea.

Asta era viața pe care și-o dorea – puțin stres și cât mai puține ocazii de a ieși în evidență. Putea să fie garda de corp a unui duce și a familiei sale și în somn. Nu, putea să facă asta în somn și cu o senzație de mahmureală... genul din care te trezești cu camera încă învărtindu-se. Oamenii pe care îi cunoscuse în trecut ar fi spus că își irosește timpul.

Însă timpul care se irosea era al lui.

Alungă amintirile acelor oameni din trecut, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Trecu rapid de la starea de conștiență la somn, corpul lui relaxându-se odată cu asta.

Zgomotul strident specific unei breșe în sistemul de securitate îl făcu să sară în picioare și să se trezească de-a binelea într-o clipită.

Neil fugi spre camera sa cu echipamente de securitate, acționă butonul panoului de control central și o duzină de monitoare se deschiseră instantaneu. Le trecu rapid în revistă și descoperi că breșa de securitate în cauză era în Tarzana. Monitorul avea o luminiță intermitentă roșie și prezenta imagini video din interiorul și exteriorul casei. Neil acționă butonul de apelare rapidă cu o mână și plasă imaginile din Tarzana pe ecranul lui cel mare.

Pe hol nu era nimeni, detectorul de mișcare nu acționase luminile de afară... ușa de la intrare era închisă. Însă ușa din spatele casei nu era închisă cum trebuie.

- Gwen?

Neil o auzi pe Karen strigând din interiorul casei din Tarzana, transmisia audio redând acum cu claritate fiecare cuvânt în parte. Alarma suna din interiorul casei, probabil suficient de tare ca să-i trezească pe vecini. Auzi telefonul sunând atât în receptorul lui de la ureche, cât și în casă. Răsuci imaginea de pe ecran, căutând-o... fără ca inima să îi mai bată până când Gwen apăru pe ecran, fugi spre panoul de control al alarmei, îl deschise și începu să tasteze frenetic niște cifre. Văzând că era teafără, Neil continuă să scaneze din priviri imaginile de pe ecran.

- Răspunde la drăcovenia aia de telefon, spuse el printre dinții încleștați.

- Am uitat..., se auzi vocea lui Gwen peste zgomotul strident al alarmei.

- Dezactiveaz-o, spuse Karen.

Atât Gwen, cât și Karen stăteau acum în fața panoului de control. De îndată ce cifrele fură introduse în tastatură, alarma încetă. Gwen se duse de la panoul de control la telefon.

- Alo?

- Ce s-a întâmplat?

Mâna lui Neil era deasupra mouse-ului încorporat în panoul de control central, cel care ar fi alertat poliția locală să intervină.

- Bună, Neil.

Acesta nu era un apel telefonic de socializare.

- Gwen?

În ton îi răsuna o încordare profundă.

- Am deschis ușa din spate. Am uitat să dezactivez alarma mai întâi.

Karen urca înapoi pe scări părând neafectată de dramatismul situației. Gwen trecea dintr-o cameră în alta. Cămașa de noapte pe care o purta abia dacă îi acoperea fundul.

- De ce?

- De ce, ce?

- Ușa din spate, de ce este deschisă?

Transmisia video din curtea din spatele casei era în-tunecată, fără nici un fel de semne care să indice vreo problemă.

- E-o noapte plăcută. M-am gândit să las să intre niște aer curat în casă. Totul este în regulă, Neil. Îmi pare rău că te-am trezit.

Gwen se sprijinea de ușa pe care o deschisese și vorbea cu el la telefon.

- Nu dormeam.

- Bineînțeles că nu. Tu nu dormi niciodată, nu-i așa?

- Ba dorm.

„Doar că nu într-un pat. Și nu pentru perioade lungi de timp.“

- Și ce visează Neil când doarme?

Dintr-un motiv știut numai de Gwen, începuse să-l tachineze vorbind despre el la persoana a treia.

Neil își opri dispozitivele de alarmă și se așeză în scaunul înalt din piele neagră din centrul încăperii.

- Ei bine?

Care era întrebarea? Oh, da... ce anume visa el? Blonde platinate cu accent englezesc purtând portjartier și ciorapi de damă cu bandă elastică... și nimic altceva.

- Eu nu visez.

- Toată lumea visează.

„Arme, explozii... corpuri arzând în flăcări.“

- Eu, nu.

- Am auzit că lipsa viselor este semnul unei sănătăți subrede.

Ea își răsuci o șuviță de păr și se uită lung la ușa din spate. Ușa care ar fi trebuit să fie închisă, încuiată și armată de sistemul de alarmă.

- Nu-i nimic în neregulă cu sănătatea mea. Cât de mult o să ții ușa aia deschisă?

Gwen se opri din a se mai juca cu părul ei și se uită de jur împrejurul încăperii.

- Mă spionezi?

Neil înghiți... în sec.

- Neil?

- Trebuie să încui ușa și să resetezi alarma.

Gwen se întoarse spre un scaun de bucătărie și își ridică piciorul, punându-l pe șezutul acestuia. Scurta cămașă de noapte se ridică și mai mult pe coapsa ei în timp ce ea pretindea că se scarpină pe picior, ceea ce el știa că nu făcea deloc accidental. Știa că el o urmărește. Gwen flirta cu el de foarte mult timp.

- Încuie ușa, Gwen.

- Îmi place briza nopții. E mai cald decât în Malibu.

- Pornește aerul condiționat.

„Și pune-ți piciorul ăla jos.“

- Ți faci griji pentru nimic, Neil. Nu-i nimeni afară care să-i facă vreun rău lui Karen sau mie.

- Încuie ușa.

- Acum închid telefonul, Neil. Încearcă și dormi și tu.

El știa că ea n-avea de gând să închidă ușa, ca să nu mai vorbim de încuiat.

- Gwen!

- Vise plăcute!

- Fir-ar să fie, Gwen!

Ea îi închise, ignorând ce îi ceruse el. Exista doar o singură persoană în lumea asta care ar fi fost în stare să refuze să-i urmeze indicațiile, iar aceasta era Gwen Harrison... nu, Lady Gwen Harrison.

Lady Gwen își termină ceaiul în briza de-afară înaintea să închidă ușa de plasă pe care ar fi putut s-o

deschidă până și pisica vecinilor. Iar apoi, închise lumina de la bucătărie și părăsi încăperea. Lăsând ușa din spate larg deschisă.

„Oricum nu voiam să dorm în noaptea asta.“

capitolul 2

Gwen mișcă foarte puțin jaluzelele și se uită cu atenție afară. Peste drum, Neil se întinsese în scaunul din față al mașinii lui negre, cu capul clătinându-i-se atât de des ca și cum s-ar fi luptat cu somnul.

Un sentiment ușor de vină îi încolțise în minte când își aruncase privirea printre jaluzele în urmă cu o oră și își dăduse seama că Neil condusese până aici la un moment dat în noapte ca să o țină sub observație. Ea lăsase ușa din spate deschisă ca să îl îmboldească să facă ceva, însă nu crezuse că el ar fi fost în stare să vină aici – adică să facă ceva concret.

Se înșelase.

Sentimentul de remușcare pe care îl simțea era însoțit de un altul, de altă natură... de bună dispoziție. Bărbatului îi păsa. Oh, desigur, încerca din răspuțeri să nu simtă ce simțea, însă Gwen știa că undeva în cochilia impenetrabilă în care el se refugiase se găsea o inimă mare.

Se păstrase tot timpul la o distanță apreciabilă față de orice șansă de apropiere ar fi avut. Cel puțin, fizic vorbind. Nu îi acceptase nici măcar o dată în vreun fel aluziile subtile referitoare la atracția pe care o manifesta față de el. La momentul respectiv se arătase la fel de mișcat precum un zid de cărămidă. Cu toate acestea, noaptea trecută, tot ceea ce îi trebuise fusese o ușă deschisă, iar el apăruse aici.

Hmmm, urma să se gândească la asta.

În bucătărie, cafetiera scoase un clinchet ca să o anunțe că terminase de făcut cafeaua. Deși ea, una, prefera ceaiul, făcuse cafea intenționând să își ceară

scuze pentru acțiunile ei, să-l recompenseze cumva pe Neil pentru tot deranjul.

Nu ceva ce ar fi avut de fapt ea chef să îi dea, dar măcar era ceva ce bărbatul ar fi fost dispus să accepte.

Gwen turnă o ceașcă de cafea, se gândi să adauge frișcă și zahăr, iar apoi clătină din cap. „Sigur îi place neagră, simplă.” Orice altceva pur și simplu nu s-ar fi potrivit cu personalitatea lui. Un bărbat atât de puternic, de robust...

„Sigur îi place neagră, simplă.”

Gwen își strânse cordonul halatului ei moale de baie, de culoare roz, și își puse în picioare papucii din același set, asortați cu halatul. Cu ceașca de cafea într-o mână, păși afară, în roua dimineții.

Cartierul liniștit din Tarzana încă nu se trezise la viață, iar strada era lipsită de orice activitate. Uitându-se cu atenție prin geamul fumuriu al mașinii, Gwen văzu un laptop și o tabletă, pe ambele fiind rulând imagini video ale casei ei. Capul lui Neil era aplecat într-o parte, iar pieptul lui masiv se ridica și cobora odată cu respirația lui regulată.

„Chiar doarme.”

Entuziasmul ei de mai devreme se transformă la loc în sentimentul de vină.

Luă o gură zdravănă de aer, ca să prindă curaj, și își lipi încheieturile degetelor de geam. Bătu ușor, sperând că nu avea să-l facă pe Neil să se lovească în vreun fel, trezindu-se așa brusc.

Planul ei nu funcționează.

Reacția explozivă a lui Neil, la care se mai adaugă o armă apărută din neant și îndreptată direct spre ea, avu ca rezultat țipătul ei și o ceașcă făcută țandări la impactul cu solul.

Îi sări inima din piept și o duru îngrozitor piciorul din cauza cafelei fierbinți și a cioburilor de sticlă.

Pe fața lui Neil se așternu o expresie de recunoaștere. Arma dispăru instantaneu, iar el ieși rapid din mașină.

- Ce mama naibii faci? Încerci să fii ucisă?

Incapabilă să rostească vreo vorbă, ea rămase în picioare acolo, tremurând.

Neil se apropie de ea, piciorul lui strivind ce mai rămăsese din ceașca de cafea de pe jos. Își aruncă privirea în jos și înjură în gând.

Trânti portiera mașinii și o ridică în brațe înainte ca ei să îi revină vocea.

- Lasă-mă jos.

El mărșălui până pe partea opusă a străzii, ignorându-i cererea imperativă. Intră prin ușa de la intrare a casei ei asemenea unui fundaș de fotbal american care pune la pământ niște adversari de o sută și cincizeci de kilograme.

- Lasă-mă jos, Neil.

Trecând ca o vijelie prin casă, o puse pe blatul din bucătărie și îi trase piciorul rănit înspre chiuvetă. Deschise apa, aproape smulgând robinetul. Cu o gentilețe la care ea nu se așteptase, îi scoase apoi papucul îmbibat în cafea și îi turnă apă rece peste picior.

- Ce-i cu toată gălăgia asta?

Karen își trase pe ea un halat în timp ce intra în încăpere.

- Neil? întrebă ea, în mod evident surprinsă să-l vadă acolo.

Gwen se schimonosi de durere în timp ce Neil trecu cu mâna peste ciobul de sticlă înfipt în rana din piciorul ei.

- A-am scăpat o ceașcă de cafea.

Karen se mută dintr-o parte în cealaltă a lui Neil, încercând să arunce o privire la piciorul lui Gwen.

- Au! țipă Gwen.

- Nu te mișca.

Degetele butucănoase ale lui Neil trecură din nou peste ciobul înfipt în picior, scoțându-i-l dintr-o mișcare.

- Asta durea.

Neil pufni și continuă să îi cerceteze pielea. Karen se trase într-o parte.

- Cred că o să supraviețuiești, spuse ea în timp ce găsi o ceașcă și o umplu cu cafea. La urma urmei, tu ce cauți aici?

Gwen îi întâlni ochii căprui ai lui Neil, care își schimbau culoarea odată cu starea lui de spirit. Ca de obicei, Neil nu îi oferì nici o explicație pentru apariția sa. Se concentră din nou asupra piciorului ei. Tăietura era superficială, însă cafeaua fierbinte lăsase în urmă o dâră roșiatică evident inflamată.

- Întotdeauna e-o plăcere să stau de vorbă cu tine, Neil, spuse Karen izbucnind în râs. Gwen?

- Am... Își dresе vocea: Am lăsat ușa din spate deschisă. Neil verifica să vadă dacă e totul în regulă cu noi.

Karen sorbi din cafeaua ei.

- Oh.

Nefăcând mai mult decât acest comentariu, Karen părăsi încăperea aplecată asupra ceștii ei de cafea.

După ce opri apa, Neil ridică gamba lui Gwen în mâna lui mare și îi palpă cu grijă pielea umedă, uscându-i-o cu un prosop de hârtie.

- O să ai nevoie de-o cremă medicinală, ceva dezinfectant pentru asta, îi spuse el.

- Avem așa ceva la etaj.

Nu îi mai atinse zona rănită, însă își menținu mâna pe glezna ei. Fără să se uite la fața ei, spuse:

- Să nu te mai apropii vreodată pe furiș de mine.

Gwen ar fi jurat că vocea lui tremurase, însă asta ar fi arătat un semn de slăbiciune, iar Neil nu era niciodată un tip slab.

- Nu trebuie să-mi repeți. Mi-am învățat lecția.

Căci nu avea să uite prea curând expresia lui dură când își scosese pistolul.

El ezită când îi dădu drumul și se întoarse spre ușă. O închise și o încuie cu un zăngănit puternic.

Fără alte cuvinte, părăsi imediat încăperea și casa pe ușa de la intrare, lăsând-o pe Gwen să se uite lung după el.

*

Neil aşteptă până când dădu colțul casei ei ca să oprească pe o stradă laterală. Strânse cu putere volanul până când încheieturile degetelor i se albiră.

Inima lui nu încetase să-i bată nebunește de când ea îi ciocănisese în geamul mașinii. Privirea plină de groază și frică absolută întipărită pe fața lui Gwen când el își ațintise arma spre ea avea să îl bântuie pentru totdeauna. Degetul lui fusese lipit de trăgaci. O singură apăsare și ar fi... Clătină din cap, alungând gândul.

Cum mama naibii adormise? N-o văzuse apropiindu-se?

În mod clar își pierdea din concentrare, ruginise, se înmuiase, și când se întâmpla așa ceva oamenii erau răniți. Uciși.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva vreodată lui Gwen când o supraveghea el – și întotdeauna el era cel care o supraveghea –, el, unul, sigur nu ar fi fost capabil să suporte așa ceva.

Cu o singură apăsare a unui buton, îl avu la telefon pe unul dintre oamenii săi, cei la care apela când avea nevoie de sprijin și întăriri.

– O să ies din scenă câteva ore, îi spuse el lui Dillon când acesta răspunse. Am nevoie de tine să ții sub supraveghere Tarzana și Malibu.

– Așa o să fac, șefu'.

Neil închise telefonul și opri imaginile video. Avea nevoie să își recapete calmul. Și singurul mod de a face asta era prin muncă fizică susținută.

Alergă pe banda de alergare o oră întreagă în locul obișnuitelor sale treizeci de minute. Își dublă numărul de repetări și la ridicatul greutateilor, mai adăugă încă zece kilograme și își forță mușchii dincolo de limite. După ce făcu duș, se întinse gol pușcă în patul lui – cel în care dormea arareori – și închise ochii.

Și visă.

Oh, căci chiar visa...

*

Îmbrăcată lejer cu haine mai puțin pretențioase, sau măcar cât de puțin pretențioase ar fi fost în stare să pună pe ea, Gwen stătea pe terasa unei cafenele din Santa Monica bând ceai cu gheață. Ajunsese devreme ca să se asigure că masa pe care o ocupa nu era una care să o poată fi spionată de alții, cât timp era acolo cu clientul ei.

Purta o pălărie, nu genul pe care îl prefera ea, ci una cu bor care îi aplatiza părul și o făcea să se simtă foarte americană. Scană cu privirea intrarea pe terasă și îl văzu pe Michael în timp ce se strecura pe lângă tânăra care întâmpina clienții și se duse direct spre ea. Și părul lui negru era acoperit tot de o pălărie, iar o pereche de ochelari de soare îi ascundeau ochii și marea parte a trăsăturilor sale de cei din restaurant. Gwen se ridică în picioare în timp ce el se apropie și nu se trase înapoi când el, în loc de salut, o îmbrățișă și o sărută pe obraz ca și cum ar fi fost prieteni vechi.

- Cât de bine să te revăd, spuse ea, evitând să îi folosească numele în cazul în care ar fi ascultat cineva.

- Mulțumesc că te-ai întâlnit cu mine.

El așteptă ca ea să se așeze înainte să își tragă propriul scaun. Se uită de jur împrejur. Nu era ora prânzului sau a cinei, așa că restaurantul nu era plin. Cel mai apropiat grup de persoane era destul de departe încât să nu audă nimic.

- Am bănuir că vrei oarece intimitate, spuse ea aproape în șoaptă. Sper că localul acesta îți satisface nevoile.

El își aruncă din nou privirea în jur.

- Sper că asta este singura dată în care ne întâlnim în particular.

Chelnerul sosi și le luă comanda pentru băuturi. Comandară două aperitive și îi spuseră chelnerului că nu veniseră acolo ca să mănânce o masă în toată regula.

De îndată ce băutura lui răcoritoare veni, iar chelnerul se depărtă, Gwen încep să pună întrebări:

- Ia spune-mi, Michael... ar trebui să-ți spun Michael?

- Hai să ne rezumăm la Mike azi. Nu știu cum se face, dar fanii mei nu se gândesc la mine ca la un Mike.

Gwen zâmbi și continuă:

- Ce anume știi despre Alliance, Mike?

- Știu că aveți posibilitatea de a-mi găsi o pereche în raport de nevoile mele. Nevoile mele temporare.

- Ne faci să părem un serviciu de escorte și dame de companie.

Michael zâmbi și clătină din cap.

- Asta n-o să reprezinte una din nevoile mele.

Ah, da. Confirmarea de care ea avea nevoie referitoare la orientarea lui sexuală. Însă doar ca să fie sigură că nu se înșela, ea îl mai îmboldi încă o dată:

- Ți-am spus că poți avea orice femeie îți dorești. De ce să apelezi la noi?

Michael se aplecă în față și se uită peste rama ochelarelor lui de soare.

- Pot avea orice femeie îmi doresc. Apelez la voi fiindcă, deși nu îmi doresc nici una, am nevoie de una.

- Înțeleg.

El își împinse ochelarii în sus pe nas și îi ridică iute peste cap, în păr.

- Sunt actor, domnișoară Harrison. Mă prefac că sunt ceva ce nu sunt în fiecare zi a vieții mele. Soției mele i se va cere să facă același lucru.

- Asta e de înțeles. Toate clientele mele înțeleg regulile.

- Însă a mea va trebui să o facă în fața publicului. Va trebui să fie la fel de talentată și de abilă ca mine în a convinge lumea că avem o căsnicie fericită, iar această stratagemă trebuie să rămână în picioare până după divorț.

Gwen îl observă pe chelner apropiindu-se și schimbă subiectul conversației lor, vorbind despre vreme. Îndată ce mâncarea fu pe masă, continuă:

- Cât de mult o să ai nevoie de o soție?

- Un an... poate puțin mai mult de-atât. Programul meu de filmări e foarte încărcat de-a lungul următoarelor optsprezece luni, adică o să cam fiu plecat din țară.

- Ceea ce în ansamblu va simplifica lucrurile și va permite ca tu și soția ta să vă trăiți viața separat unul de celălalt.

- Da, însă când suntem împreună, trebuie să fim cuplul perfect. Va fi sărutată în public, expusă aparatelor de fotografiat și prezentată drept marea mea iubire.

Tot timpul cât stătură de vorbă, Gwen se gândi la Karen. La cât era ea de aptă pentru acest rol. Karen ar fi putut fi actriță dacă ar fi avut înclinații în domeniu. Părerile ei liberale asupra sexualității și capacitatea ei de a se înțelege de minune cu niște copiii ai străzii la fel de bine ca și cu elita politică făcea din ea alegerea perfectă pentru Michael.

- De ce faci asta?

- Am motivele mele, spuse el. Milioane de motive. Agentul meu de publicitate nici măcar nu va fi pus la curent cu ceea ce fac. Numai tu și clienta ta veți ști adevărul.

Gwen se aplecă ușor și luă niște aperitive de pe platou. Îi explică pe îndelete contractul pe care el va trebui să îl semneze și calendarul plăților pe care aveau să îl stabilească.

- Am niște documente pe care trebuie să le completezi. O să-mi bag nasul în viața ta, Mike. Și o să descopăr lucruri despre tine pe care probabil n-o să dorești ca eu să le știu.

Gwen se gândi la Samantha, la ușurința cu care le spunea potențialilor clienți că viețile lor erau ca o carte deschisă pentru ea și că ea, una, nu-i parcurgea niciodată paginile cu superficialitate.

- N-o să descoperi decât ceea ce vreau eu să descoperi, îi spuse el cu un zâmbet arogant.

Fu rândul ei să își coboare ușor ochelarii de soare și să îl forțeze să se uite în ochii ei.

- Până în momentul în care o să termin, o să aflu numele primului tău iubit. Unii dintre clienții noștri au secrete mai mari decât ale tale de ascuns. Dacă ești

dispus să fii deschis față de mine, te voi ajuta bucuroasă în demersul tău.

- Cei din media nu pot găsi această informație. Ce te face să crezi că tu o vei face?

- Cei din media vor o poveste. Eu vreau să-mi protejez clientele și să mă asigur că nu expun pe cineva la vreun abuz. Scopurile mele sunt mai mult personale, Mike.

Ea își împinse ochelarii la loc pe ochi și îl lăsă să reflecteze la vorbele ei.

- Îmi placi, Gwen. Ești măritată?

Gwen își lăsă capul pe spate și râse.

- Nu, și nu, mulțumesc.

Samantha îl cunoscuse pe fratele ei când tocmai fusese angajată să îi găsească o femeie cu care să se însoare. Însă până la urmă Blake nu mai ajunsese să cunoască nici o altă femeie, iar în momentul acesta cei doi se apropiau de a treia lor aniversare. Ea nu era Samantha și nici el nu se compara deloc cu fratele ei.

- Dă-i drumul și caută, îi spuse el. O să fie reconfortant să am pe cineva cu care să stau de vorbă și care să îmi cunoască toate secretele.

- Și soția ta le va cunoaște.

- Mda, mi se pare firesc. Cât de repede o să am vești de la tine? Întrebă el.

- Deja am o femeie în minte.

- Demnă de încredere?

- Toate clientele noastre sunt așa. Aceasta anume ar putea să fie singura care nu s-ar lăsa... cum îi spui tu, *fascinată de o vedetă*? De tine. Statutul tău de celebritate poate că este ceva nou pentru mine, însă nu și pentru alte femei din baza noastră de date.

- Înțeleg asta.

- Dacă femeia pe care o am în minte e de acord să se întâlnească cu tine, cât de curând putem să aranjăm asta? Și cât de repede vrei să te însori?

- Asta-i Hollywoodul. Totul, și chiar nu glumesc când spun totul, este pus în scenă cu multă grijă. Aș vrea o întâlnire „accidentală”, să ard etapa în care îi fac puțină

curte, iar apoi să ajungem iute la o atracție incontestabilă și o iubire nemuritoare.

În timp ce Michael îi explica dorințele sale, vocea îi coborî cu o octavă iar șarmul pur pe care îl emana, și pe care Hollywoodul i-l plătea cu vârf și îndesat, o făcu să simtă furnicături de-a lungul șirei spinării.

„Mare păcat că-i gay.“

– Așadar cel mult... într-o lună? întrebă ea cu un zâmbet larg.

– Mda, ar trebui să meargă. O să aranjez totul imediat ce-mi termin filmările în New York. Crezi că putem să ne încadrăm în intervalul acela de timp?

„Atât timp cât Karen e de acord.“

– Nici o problemă.

capitolul 3

Sunetul ca un țăcănit distinct al obturatorului se auzi în timp ce aparatul de fotografiat surprindea imagini succesive ale celor doi în timp ce plecau de la restaurant. Bărbatul o sărută pe femeie pe obraz și porniră pe căi separate.

De acolo de unde stătea, el văzu marca și modelul mașinii bărbatului, îi făcu o fotografie rapidă numărului de înmatriculare și își mută teleobiectivul spre femeie. Ea își scoase ochelarii de soare în timp ce căuta ceva în geantă. Apoi își aruncă privirea în jur, ca și cum era conștientă că o urmărește cineva.

– Te urmăresc, își spuse el în șoaptă. Obişnuiește-te cu mine.

Își coborî aparatul de fotografiat când bărbatul trecu în viteză pe lângă el, fără să fie conștient de prezența lui acolo. Iar când femeia plecă din loc, el își băgă în gură o bomboană și o urmă.

Gwen formă numărul pentru apelul interurban și așteptă cât telefonul sună de două ori. După o conversație

rapidă și cordială cu Tamara, cea care administra proprietatea fratelui ei, Gwen trebui să aștepte în timp ce aceasta se duse să o găsească pe Samantha.

- Alo?

- Oh, ce bine-i să-ți aud vocea. Cum e-n Albany?

- Umed. Cum e-n Tarzana?

- Arid și uscat.

- Cum merge treaba acolo? Ce face Karen?

- Ea, nemaipomenit. De fapt ce face parte din motivul pentru care te-am sunat. Am nevoie să i se verifice trecutul unui potențial soț pentru ea. Ai auzit de Michael Wolfe?

- Actorul?

De ce toată lumea îl știa mai puțin ea?

- Oh, bun, deci îl știi.

De la nunta ei, Samantha nu se mai ocupase de activitățile zilnice de la Alliance, însă știa oameni pe care să îi contacteze pentru verificările de profil de la firmă. Cu cât era mai cunoscut personajul, cu atât era mai greu să găsească ceva de substanță. Dacă erau ceva chestii murdare de găsit, atunci cu siguranță ea avea să le găsească.

- Toată lumea îl știe, Gwen.

- Așa mi-a spus și Karen. Ai timp să te ocupi de treaba asta?

Samantha râse.

- Ai locuit aici. Știi bine că timp am mai mult decât orice. Există mai mult personal pe proprietatea asta decât oameni la tine pe stradă. Dacă las un prosop pe podeaua de la baie este luat înainte să ies de la duș.

Gwen își amintea. Ajutoarele în casă umpleau holurile casei unui duce bogat. Și deși nu era vreo expertă în ale gătitului, n-ar mai fi dat la schimb mâncatul a trei mese decente pe zi pe intimitatea pe care o avea acum. Gwen își aruncă rapid privirea la camera de supraveghere despre care știa că este ascunsă în colțul camerei.

Aproape intimitatea pe care o avea.

- Așadar, ce-are asta de-a face cu Karen?

- E-o partidă ce corespunde cerințelor. El are nevoie de o femeie suficient de atrăgătoare ca să își convingă fanii că și-a găsit perechea potrivită. Dacă el e-atât de dorit pe cât îmi spune toată lumea, ar putea să aibă pe oricine.

- Ar putea, îi spuse Samantha.

- Karen este frumoasă. Împreună o să facă un cuplu superb. Karen nu este afectată de statutul lui de vedetă. Mă îndoiesc că sunt multe femei în baza noastră de date despre care putem să spunem același lucru.

- Sunt de acord.

Gwen continuă să asculte atributele lui Karen:

- Cele mai bune prietene ale ei suntem eu, tu și Eliza. Dacă are nevoie ca noi să plecăm urechea cu privire la căsătoria ei, putem să fim acolo pentru ea fără să existe riscul să se culce cu cineva care să vorbească cu cei din media. Ea înțelege care-i miza mai bine decât majoritatea. Nu trebuie decât să-i convingă pe copiii de la Boys and Girls Club că este înamorată până peste cap.

- Ar putea fi perechea perfectă, fu de acord Samantha. Adică, dacă totul se dovedește că este în regulă.

- Oh, așa cred și eu. Ei doi s-ar înțelege foarte bine.

- Ea nu l-a cunoscut încă?

- Nu. O să aștept până când termini tu verificările înainte să le fac cunoștință. Cât de mult crezi că o să dureze?

- Lasă-mă patruzeci și opt de ore. Michael Wolfe. Cât de tare! Știi ce înseamnă asta dacă totul merge ca uns, corect?

Gwen pufni, anticipând concluzia Samanthei cu privire la ce avea să urmeze:

- Înseamnă că în cele din urmă o să am și eu parte de puțină intimitate pe-aici.

Lui Gwen îi plăcea să împartă casa cu o altă femeie de vârsta ei, însă ultimul lucru pe care și-l dorea era să îi pară cuiva rău pentru ea. Știa cu toții că nu locuise niciodată singură.

- Nu mă păcălești, Gwen.

- Nu știu despre ce anume vorbești. Ia te uită cât s-a făcut ceasul! Mai am câteva telefoane de dat. Și fii drăguță și pupă-l pe fratele meu din partea mea, da?

- Lasă actoria pe seama lui Michael. Tu, una, te descurci lamentabil în domeniul ăsta.

Gwen chicoti, îi spuse că o iubește și închise telefonul.

- Hei, Gwen? strigă Karen din partea din spatele casei.

Gwen se luă după vocea lui Karen și o găsi uitându-se lung afară spre geamul de la bucătărie.

- La ce ai folosi tu aia?

Karen îi arătă cu degetul în curtea din spate, dincolo de gardul lor. O macara de pe strada din spatele lor ridica o cutie mare de lemn peste marginea gardului casei.

- N-am nici cea mai vagă idee.

- Știu că foștilor proprietari li s-a confiscat proprietatea fiind rău-platnici la bancă. Semnul „De vânzare“ a fost dat jos acum două săptămâni. Mă întreb ce anume fac noii proprietari.

Gwen deschise ușa din spate. Zgomotul pregnant al vocilor unei mulțimi de bărbați vorbind în minim două limbi umplu bucătăria. Gwen ieși prin ușa din spate și își aruncă privirea peste gard la casa vecinilor. Cutia de lemn atârna de un cablu gros înclinat aproape de streșina casei. Ea își ținu respirația când cineva de partea cealaltă a gardului strigă la indiferent cine manevra macaraua să se oprească. Karen se duse lângă Gwen și se urcă pe un scaun pliabil de afară.

- Vezi ceva?

Mica lor grădină din spatele casei era îngrădită cu o combinație de cărămizi, ciment și lemn. Gardul care separa cele două proprietăți nu avea mai mult de un metru și jumătate înălțime. Câțiva copaci ajutau la separarea spațiului, însă indiferent cum îl priveai, intimitatea grădinii din spate era inexistentă.

- Cred că-i o cadă de baie.

Cutia de lemn se legăna în aer, huruitul hidraulic al mașinăriei ținând-o suspendată, iar cada mai coborî și se mai apropie cam doi centimetri și jumătate de casă.

- Sper că n-o să cadă pe acoperiș, spuse Karen.

- Bănuiesc că toată lumea de aici își face griji tot în privința asta.

Nici una dintre ele nu putu abține să nu se mai uite la cutia care se legăna până când macaraua o puse în siguranță pe sol.

- Ce facem noi aici? Camera ta este locul perfect de unde să te uiți, spuse Karen.

Gwen intră înapoi în casă.

- Fă ce vrei.

Să se uite la vecini, îndeosebi la cei mai pitorești, era o sursă bună de distracție, însă Gwen nu văzuse nici un fel de bărbați în curtea vecinilor lor la care să merite să se holbeze.

După un timp scurt pe care îl petrecu spionând, Karen reveni la biroul lor comun și se așeză la masa ei de lucru.

- Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Gwen trecea rapid în revistă secțiunea de divertisment a unei reviste online, căutând informații despre cel mai nou client al ei.

- Nu, ce?

- Doamna Sweeny o să împruț cartierul.

Gwen își închise rapid ochii. Vecina lor, doamna Sweeny, le ura bun venit tuturor vecinilor și proaspăt căsătoritilor cu o oală din paste și sosul ei de scoici complet dezgustătoare și necomestibile. Numai mirosul în sine ar fi făcut și cel mai înfometat câine să fugă cât îl țineau picioarele în direcția opusă. Chiar și pisicile.

- O să ne aducem aminte de chestia asta și o să închidem bine toate ușile și geamurile și o să lăsăm aerul condiționat pornit de îndată ce mirosim că fierbe primul tăițel.

- Dacă ar fierbe doar tăiței nu s-ar plânge nimeni.

- E-adevărat.

Gwen observă o fotografie a lui Michael la brațul unei alte actrițe. De fiecare dată descoperirea că era fotografiat cu altcineva.

- Am vorbit cu Samantha. S-a apucat să-i verifice trecutul lui Michael.

Karen se răsuci în scaunul ei de calculator, acordându-i lui Gwen întreaga ei atenție.

- Într-un fel mă îndoiesc că va găsi mai mult decât știm noi deja despre el.

- Sau ce presupunem despre el, adăugă Gwen.

- Știi unde locuiește?

- S-a mutat în Beverly Hills cam acum un an. Înainte de asta a avut o casă în Hollywood Hills.

Toate aceste informații erau deja făcute publice.

- Izolată?

- Știi cum sunt majoritatea caselor ăstora din Beverly Hills... complet nevăzute de la stradă. Asta dacă nu cumva proprietarul vrea să-și etaleze bogăția.

- Bănuiala mea este că Michael n-ar vrea ca *viața lui de familie* să fie etalată.

Karen ridică din umeri.

- Pot să mă obișnuiesc cu ideea.

Gwen se uită într-un fel anume la prietena ei.

- Cred că te-ai bucura să ai oarece intimitate. Între camere de supraveghere și vecini gălăgioși, noi n-avem parte de prea multă aici.

- Îmi place să fiu în mijlocul oamenilor.

Karen făcea muncă de voluntariat pe plan local la Boys and Girls Club și probabil că își cheltuia jumătate din venituri pe copiii defavorizați. Cu toate că Samantha făcuse o verificare completă asupra trecutului lui Karen cu mult timp înainte ca Gwen să înceapă să lucreze la Alliance, Gwen nu simțea că era treaba ei să facă să-pături legate de trecutul lui Karen. Dacă Michael avea întrebări specifice despre Karen, Gwen urma să o pună pe Samantha să îl sune și să îi dea detalii. În calitate de colegă de muncă și de colocatară a lui Gwen, se gândise

că la un moment dat cealaltă femeie își va deschide sufletul față de ea. Iar dacă nu, atunci asta era treaba ei.

- Ce-o să faci cu banii... dacă tu și Michael chiar ajungeți să vă căsătoriți?

Clientele lor care doreau să se mărite cu bărbați bogați făceau asta pentru un preț foarte piperat. În contract era prevăzut un minimum de două milioane de dolari cu un comision de douăzeci la sută încasat de Alliance. Mirele era de acord să se ocupe de orice fel de cheltuieli avea nevoie noua lui mireasă, incluzând totul de la o garderobă nouă până la o mașină nouă. Aranjamentele privind modul în care locuiau erau stabilite foarte devreme, încă din faza de negociere. Unii soți locuiau cu soțiile lor, deși niciodată în același dormitor. Dacă cei din cuplu deveneau atrași unul de celălalt, era de înțeles că Alliance nu avea nimic de-a face cu orice proces de paternitate rezultat în urma relației sexuale. Dacă cuplul rămânea căsătorit după data convenită și prestabilită, firma Alliance era plătită conform înțelegerii inițiale și nu depindea decât de cuplu să își anuleze contractele prenuptiale.

Mai erau și câțiva clienți, foarte puțini, care de fapt căutau iubirea. În aceste cazuri, cei din cupluri erau aleși să se potrivească în baza poștilelor acestora și dorințelor privind implicarea în relații romantice. Ambele părți cădeau de acord să plătească Alliance pentru verificările de rutină și toate cheltuielile asociate găsirii perechii - plus o taxă de găsimă a perechii.

Samantha începuse afacerea Alliance cu mai bine de cinci ani în urmă. Numeroase cupluri se cunoscuseră, se căsătoriseră și divorțaseră de jumătatea lor, despărțindu-se prieteni. Până acum, optzeci la sută din cuplurile pe care le formaseră din motive de iubire erau căsătorite încă. Numai un procent de douăzeci la sută dintre cuplurile căsătorite pentru bani rezistaseră dincolo de data din contractele lor și aveau copii sau erau căsătorite pe viață. Restul divorțaseră așa cum fusese planificat. Samantha și Blake fiind printre cei douăzeci la sută.

- O să investesc jumătate din sumă. Să mă asigur că am totul aranjat pentru mai târziu, în viață.

- Și cu cealaltă jumătate?

- M-am gândit să deschid un adăpost pentru copiii fugiți de-acasă. Un loc unde fiecare copil să poată evada și să se simtă în siguranță. Un loc pentru copii, unde aceștia să meargă când n-au altundeva unde să se ducă.

Dacă era să fie un moment în viață în care Gwen ar fi putut să tatoneze terenul în privința lui Karen, ei bine acum era momentul acela.

- Mi se pare o muncă titanică.

- Orice merită efortul e de obicei așa. Pe străzi există o grămadă de adolescenți fără adăpost care intră în tot felul de necazuri doar ca să aibă ce să mănânce.

Karen se întoarse la loc cu față la birou, ceea ce pentru Gwen fu semnalul clar că „momentul destăinuirilor” se terminase.

- În plus, o fostă soție a unei celebrități ar putea fi în măsură să îi convingă pe alții să facă donații pentru a-i ajuta pe copii. Merită să încerc.

Karen avea o inimă mare.

- Atunci hai să sperăm că verificările lui Michael duc la rezultatele scontate.

Telefonul lui Gwen sună, salvând-o pe Karen de la mai răspunde și la alte întrebări.

- Alo?

- Ce se întâmplă în curtea din spate?

Era obiceiul lui Neil să sară peste orice fel de „bună, ce mai faci?” și să treacă direct la miezul problemei.

- Poftim?

- Curtea ta din spate? Senzorii de mișcare au luat-o razna, însă pe imaginea video nu apare nimic.

Din cauza tonului tăios al lui Neil și a întrebărilor rapide îi venea greu să îi răspundă într-un mod amiabil și prietenos.

- Avem niște vecini noi. Au adus un jacuzzi cu o macara.

- Vecinii aflați direct în spatele tău? Întrebă el.

- Da.

Pe fir se instalează tăcerea timp de câteva secunde.

- Neil? Mai ești la telefon?

- Am nevoie să ieși din casă.

- De ce? Întrebă ea în timp ce se ridică de pe scaun și începu să meargă spre ușa din spate.

- Trebuie să fac un test.

Gwen deschise ușa din spate și păși în grădină.

- Ți-a mai spus vreodată cineva că ești paranoic?

- Majoritatea oamenilor evită să-mi spună lucruri care să mă enerveze.

Ea zâmbi.

- Mie-mi place să te enervez.

Neil râse - ei bine, mai mult un fornăit decât un râs propriu-zis.

- Asta a fost un râs, Neil?

Bărbatul râdea arareori, însă când o făcea, corpul ei amorțea și ea se pierdea cu totul în privirea lui intensă. Păcat că el nu era aici cu ea ca să îl vadă în loc să și-l imagineze.

- Gata, te văd, spuse el, fără să-i răspundă la întrebare.

Gwen îi făcu cu mâna, știind că fusese găsită de camera de supraveghere.

- Mergi până la gardul din spate.

Gwen merse pe vârfuri evitând să își scufunde călcâiele în iarba moale.

- Ești acolo?

- Da. Nu poți să mă vezi?

- Trebuie să recalibrez echipamentele. Să obțin un unghi mai bun.

- Acum mă întorc înapoi în casă.

Bărbații din grădina din spatele lor începură să se uite înspre ea. Ea le făcu cu mâna, zâmbi și se întoarse spre casă.

- Dacă ai terminat... trebuie să mă întorc la muncă.

- Am terminat... sunt gata... Ce-ți mai face piciorul?

Gwen se opri în bucătărie și aruncă o privire spre picior.

- E bine. Mulțumesc de întrebare.

- Bun. Hmm, o să fiu acolo într-o oră să verific camerele de supraveghere.

Ea abia aștepta.

- Paranoic, îi spuse ea din nou.

El fornăi a doua oară și închise telefonul.

capitolul 4

„N-ar trebui să fiu aici.“

Însă, la naiba, nu putuse să stea deoparte. Știa că ceea ce înregistrase senzorul de mișcare era cel mai probabil datorat unei activități normale de la casa vecină, de la o pisică aflată în trecere sau chiar de la vânt.

Gwen avea dreptate. Era paranoic. Și nu își putea opri paranoia asta mai mult decât putea să se oprească din a se gândi la ea, la teroarea din ochii ei în timp ce el își scosese arma și o îndreptase spre ea.

Să se apropie în felul acesta de o persoană pe care avea datoria să o protejeze, ceea ce reprezenta modul în care el trebuia să o perceapă pe Gwen - pe toată familia Harrison - îl făcea vulnerabil. Distanță - trebuia să o găsească și să o păstreze.

Așadar, ce mama naibii făcea el la volan în drum spre Tarzana ca să verifice dacă totul este în regulă cu o femeie care nu voia sau nu avea nevoie de ajutorul lui?

Ignorându-și propriile sisteme de avertizare internă, Neil opri pe aleea dinspre garajul lui Gwen, lângă mașina ei, și se încruntă. Oare de ce insista ea să parcheze în afara garajului?

Pașii dinadins mari și apăsați îl purtară până la ușa de la intrare. Ciocăni de două ori și se trase înapoi pentru ca Gwen sau Karen să îl poată vedea cu ușurință pe monitorul de lângă ușă.

Nici una dintre femei nu răspunse. Ciocăni din nou, de data asta mai tare și mai prelung.

- Vin...

Gwen deschise ușa puțin cam repede și fără suficient de mult efort ca să îl asigure că fusese încuiată.

- Oh, bună.

Se trase înapoi, lăsându-l să intre.

- Măcar te-ai uitat să vezi cine?

- Mi-ai spus că vii.

- Dar te-ai uitat?

Trecu pe lângă ea, ignorând parfumul floral al pielii ei care îi aminti de primăvară.

Ea nu luă în seamă întrebarea lui, confirmând că nu verificase. Când închise ușa, nu o încuie.

„O să am nevoie de un dentist dacă o să continui să scrâșnesc din dinți.“

Gwen dădu să iasă din hol, când Neil făcu un pas în calea ei și o apucă strâns de mână. Asemenea unui părinte, îi duse mâna la încuietoarea ușii și i-o ținu acolo.

- N-ai uitat ceva?

Ea zâmbi în sus spre el și se apropie și mai mult.

- Mă îndoiesc că ar încerca cineva ceva cu tine aici, uriașule.

Ochii ei de un albastru-deschis străluciră în timp ce îl tachina.

- Fratele tău mi-a cerut să te țin sub supraveghere, Gwendolyn.

Ea își coborî vocea și răsuci încuietoarea pe sub mâna lui.

- Îmi place când îmi folosești numele întreg, Neil. Mă face să cred că îți pasă.

Dacă ar fi fost oricare altă femeie, el ar fi împins-o de perete, și-ar fi lipit corpul de al ei și s-ar fi lăsat în voia simțurilor sub influența vocii ei senzuale și a ochilor ce flirtau cât se poate de limpede.

Îi dădu drumul la mână și își mută forțat privirea departe de a ei.

„Afurisită femeie!“

- Unde-i Karen?

- Are niște comisioane de făcut.

Gwen era singură... cu ușa descuiată și mașină parcată afară în fața garajului. De ce pur și simplu nu purta un afurisit de semn pe care să scrie „Sunt aici. Vino și ia-mă“?

„Urăsc cartierul ăsta. E al naibii de greu de gestionat. Vecinii sunt la nici un metru distanță... mașinile trec direct pe lângă casă. Nici un fel de porți încuiate.“

O luă spre partea din spate a casei și ieși pe ușa afară. Camera de supraveghere poziționată în grădina din spate fusese plasată strategic undeva sub o streășină. Fără să întrebe, se duse spre partea laterală a casei și încercă ușa laterală.

Descuiată!

Găsi o scară și reveni înapoi în grădină. Își puse laptopul pe masa din curte și mută camera de supraveghere înapoi unde voia el. Curăță carcasa semisferică de protecție a senzorilor de mișcare și verifică cablurile.

Noii vecini amplasaseră o cadă de jacuzzi în mijlocul curții lor interioare. În jurul ei erau stivuite lemne, dându-i de înțeles că probabil aveau să fie și mai mulți oameni pe-acolo, poate chiar o mică echipă de constructori.

Neil își notă în minte să se învârtă puțin în jurul străzii și să verifice câteva mașini... și numerele lor de înmatriculare.

- Ai terminat acolo, sus? întrebă Gwen de jos.

Neil abia dacă băgase de seamă că ea îl urmărea cu privirea din pragul ușii.

Îndată ce coborî cu ambele picioare pe pământ, o întrebă:

- I-ai cunoscut pe vecinii cei noi?

- Nu încă. Până azi, n-am văzut pe nimeni acolo de când s-a vândut casa.

- A fost vorba de confiscarea proprietății, nu-i așa?

Gwen încuviință din cap.

- Asta-i ce mi-a spus Eliza. Nu i-am întâlnit niciodată pe foștii vecini.

Mai multe perechi de ochi, atât timp cât erau niște ochi prietenoși, erau mai bune decât mai puține. Era mult mai probabil ca niște vecini băgăcioși și curioși de fire să sune la poliție dacă vedeau ceva suspect.

- Deci, de fapt despre ce-i vorba în toată chestia asta, Neil?

- Îmi fac treaba.

- Ești sigur de asta?

El era pe cale să îi răspundă când Gwen își încrucișă brațele la piept în semn de sfidare.

- Asta nu are nimic de-a face cu posibilitatea plecării lui Karen, nu-i așa?

El dădu scara jos.

- Karen o să plece?

- Poate. N-ai auzit?

- Ce să aud?

Chiar trebuia să tragă mai des cu urechea la conversațiile din Tarzana.

Gwen coborî vocea:

- S-ar putea să-i fi găsit o pereche. Dacă totul merge ca lumea, Karen s-ar putea muta în cam două luni... poate mai repede de-atât.

- Tu chiar vorbești serios.

- Asta-i ceea ce facem noi.

Un mușchi al maxilarului lui începu să zvâcnească. Încercă să se relaxeze și nu reuși.

- Te holbezi la mine, Neil.

Bărbatul își frecă bărbia, puse scara din nou sus pe poziție și verifică să vadă dacă cablurile erau conectate cum trebuie astfel încât să poată instala altă cameră de supraveghere. Să se asigure naibii că putea să vadă fiecare centimetru din micuța curte din spatele casei.

Își petrecu următoarele treizeci de minute verificând și reverificând echipamentele de securitate. Era un fâșâit ca de bruij într-una din emisiile audio externe, iar el își notă să le spună electricienilor să înlocuiască echipamentele cu probleme.

Tot timpul cât se fâțai prin casă continuă să se gândească la ea locuind aici singură.

Lady Gwendolyn Harrison, fiica răsfățată a unui duce și cea mai uimitoare și splendidă femeie pe care Dumnezeu o zămislise vreodată pe Pământ, nu avea nici o problemă să locuiască singură în cartierul acesta sărăcăcios, la numai câteva străzi distanță de criminali, violatori și hoți. Neil ascultase suficient de mult frecvențele poliției ca să înțeleagă multiplele informații referitoare la profilul celor care locuiau în cartier.

Nu era de mirare că scriitorii creaseră povești despre cum prințesele trebuiau închise în turnuri de fildeș ca să fie în siguranță.

- Ai testat încuietoarea aia de trei ori.

Gwen îl onoră cu dantura ei albă și perfectă și un zâmbet strălucitor.

- Se blochează.

- Aha.

- Când o să știi sigur despre Karen?

Răsuci încuietoarea a patra oară.

- O să terminăm verificările de rutină, iar apoi o să le facem cunoștință. Ar trebui să știm în vreo două săptămâni dacă povestea asta o să meargă. Poate mai devreme.

„Suficient timp să mai adaug vreo două camere de supraveghere... să fac un upgrade la câteva lucruri.” Nu-i plăcea cantitatea de mișcare pe care senzorii de afară o captau. Rămăsese în grădină, complet nemișcat, iar blestemățiile acelea de senzori o luau razna. Defecțiuni tehnice de genul acesta îi făceau pe oameni să ignore semnalele reale. Bătu ușor în panoul de control folosit ca să seteze, să activeze și să dezactiveze alarmele.

- Care este codul tău de urgență?

- Zod.

- Ce numere?

- Nouă șase trei.

- Când anume folosești codul?

O bătea la cap cu procedura în situații de pericol, însă nu știa ce altceva să facă.

- Dacă ar fi cineva aici care m-ar amenința și mi-ar spune să opresc alarma. Cunosc procedura. N-o să se întâmple nimic. Sunt fată mare.

- Ești o fată mică pe care tipul care livrează ziarele ar putea să o frângă ca pe o rămurică dacă ar vrea.

- Tommy n-ar face așa ceva. E băiat bun.

Colțurile buzelor lui se ridicară foarte ușor.

- Acesta-i un zâmbet pe care îl văd pe buzele lui Neil? El își forță buzele să revină la forma liniară, subțiată.

- Oh, m-am înșelat.

Gwen își ascunse propriul zâmbet.

- O să revin mâine la telefon cu detalii referitoare la cine anume va veni să repare câteva lucruri.

Își băgă înapoi echipamentul în geantă.

- Încuie ușa după mine.

- Am înțeles, să trăiți.

Ea simulă un salut milităresc.

- Vorbesc serios, Gwen. Obiceiurile tale în privința măsurilor de siguranță lasă mult de dorit. Fratele tău n-o să te lase să locuiești singură aici dacă nu începi să iei lucrurile astea în serios.

Zâmbetul ei jucăuș păli, iar Neil știa că folosisese cuvintele nepotrivite pentru a o determina să adopte modul lui de gândire.

- Fratele meu nu este gardianul meu.

- Este proprietarul casei.

- Samantha este proprietara casei. Iar ea nu m-ar face niciodată să plec de-aici.

Maxilarul lui Neil începu să zvâcnească din nou.

- Probabil trebuie să-ți reamintesc că nu sunt o copilă.

Ochii lui îi scanară rapid corpul.

- Nu trebuie să-mi reamintești asta.

Ea făcu un pas spre el și își puse o mână pe brațul lui.

- O să încerc și o să mă descurc mai bine cu încuiatul ușilor.

El dădu aprobator din cap, nedorind să o lase să știe cât de mult îl stresa gândul că ea va locui acolo de una singură. Deschise ușa ca să iasă și strigă peste umăr:

- Și parchează-ți mașina în garaj.

- Oh, Dumnezeuule, Gwen, vino sus!

Karen râdea în timp ce striga de la etaj.

- Repede!

Gwen scările și o găsi pe Karen la geamul de la dormitorul ei. Dăduse la o parte perdelele suficient de mult ca să tragă cu ochiul afară.

- Ce este?

- Uită-te!

Gwen făcu schimb de locuri cu colocationara ei și își îngustă privirea. Era seara târziu, iar cartierul era învăluit în întuneric... exceptând lumina ce venea de la jacuzziul noilor vecini. Trecuseră două zile de la sosirea acestora. În jacuzzi erau două persoane, iar din ceea ce putea vedea una era femeie, iar cealaltă bărbat. Dacă Gwen ar fi trebuit să își dea cu presupusul, ar fi spus că erau un cuplu de vârstnici. Poate la vârsta pensionării.

- După ce anume mă uit?

- Tu uită-te doar.

Gwen era pe cale să renunțe la spionatul de la geam când femeia se ridică ca să se mute într-un alt loc.

- E goală.

Karen începu să râdă.

- Bleah!

- Avem vecini în pielea goală...

„Nam văzut niciodată așa ceva acasă, în Anglia.”

Karen se uită pe furiș de lângă ea râzând pe îfundate.

- Uite cât de păros e el.

Gwen își feri privirea.

- N-ar trebui să ne uităm la ei.

- Nici ei n-ar trebui să facă paradă în pielea goală pe-aici.

- Sunt în propria curte.

- Înconjurată de case cu etaj.

Karen afișă un zâmbet strălucitor.

- Astea-s chestiile nebunești de care n-ai parte nicio dată când ești închis în spatele porților și măsurilor de securitate ale unei proprietăți.

Gwen nu putea să contrazică asta. Își mai aruncă încă o dată rapid privirea în jos. Telefonul sună, și ambele tresăriră violent.

- N-ar trebui să ne mai uităm.

Karen continuă să se uite în timp ce Gwen răspunse la telefon:

- Alo?

- Se aud zgomote în curtea din spate.

Neil sări peste amabilități și începu să dea ordine:

- Asigură-te că ușile sunt încuiate.

- Știi ceva, Neil, oamenii normali fac puțină conversație când sună la telefon. Un simplu „bună, ce mai faci?“, chestii dintr-astea.

- Senzorii de mișcare înregistrează o activitate dincolo de limitele normale.

În vocea lui se simțea frustrarea.

Gwen ezită intenționat să spună ceva. Îl auzi oftând.

- Bună, Gwen. Poți să-mi spui ce se întâmplă acolo?

„Nu-i mai bine așa?“

- Hei, bună, Neil. Drăguț din partea ta să suni. Nu se întâmplă nimic. Noii noștri vecini se bucură de jacuzziul lor. Probabil că asta interferează cu echipamentele tale.

- Ar trebui să vin acolo și să văd cu ochii mei.

- Nu cumva să îndrăznești.

- De ce nu?

- N-am nevoie ca noii mei vecini să creadă că am invitat lumea aici ca să holbeze la ei.

Nu asta ar fi modalitatea să se prezinte și să facă cunoștință cu ei.

- Să mă holbez? Cine a spus ceva de holbat?

Gwen se uită din nou pe furiș prin perdea, surprinzând imaginea deloc îmbietoare a fundului păros al bărbatului.

- Din câte s-ar părea, portul hainelor la ei în jacuzzi este opțional. Și au optat să nu poarte.

- Ce-au făcut?

- Se bucură din plin de jeturile de apă pe pielea goală. Și n-o te las să vii încoace ca să tropăi prin curtea mea din spate cu ei acolo. Dacă e ceva ce necesită reparații, atunci poți să treci pe-aici mâine.

- Sunt goi?

- Asta am spus și eu. Ușile sunt încuiate și alarma este activată. Suntem bine, Neil. Pe cuvânt.

- Bine. O să fiu acolo dimineată.

- Fă cum crezi de cuviință. Eu n-o să fiu aici, am o programare devreme.

- Bine.

- Noapte bună, Neil.

El închise telefonul. Din câte se părea, era prea mult să îi ceri să spună „bună” și „la revedere” într-o singură conversație.

capitolul 5

Gwen vizită brutăria de la colț de unde își lua ceaiul de dimineată și biscuiții înainte să se întâlnească cu Michael pentru a doua oară.

Scheletele din dulapul lui nu se dovediseră ieșite din comun și nici unul nu constituia un motiv de alarmă pentru Samantha, Karen sau Gwen.

Karen era entuziastă într-un mod oarecum rezervat.

De când obținuseră informațiile referitoare la Michael, venise rândul lui să aprobe portofoliul lui Karen înainte să se cunoască.

Ea trecu cu mașina de porțile permanent încuiate ale proprietății lui, așezată destul de departe de străzile principale din Beverly Hills. O hartă cu proprietățile

vedetelor cumpărată la un preț derizoriu indica proprietatea lui Michael, însă un turist ar fi trebuit să escaladeze un gard de trei metri și jumătate înălțime ca să îi vadă curtea.

Aleea din piatră îi reaminti de casă. Însă aici se terminau orice fel de similarități. Influența hispanică a arhitecturii era evidentă peste tot pe unde îi fu atrasă privirea. O plantă tropicală cu flori viu colorate se înălța pe coloanele de la intrare, întâmpinând oaspeții în nuanțe de violet și roșu. Ferestrele și ușile cu arcade îi aduseră aminte lui Gwen de una dintre multele misiuni religioase răspândite de-a lungul coastei Californiei.

Păși prin ușile de la intrare unde Michael aștepta cu brațele deschise.

- Lady Harrison.

El îi sărută ambii obraji.

- Gwen, te rog. Nimeni nu-mi spune Lady Harrison dacă nu vrea ceva.

- Amândoi știm că eu vreau ceva.

- Ai o casă frumoasă.

Ea se așteptase la ceva modern... rafinat.

- Nu-i ceea ce te așteptai?

- Sunt atât de transparentă?

În interiorul casei, deliciile vizuale continuă. Pereți masivi plini cu obiecte de artă bogate ce dădeau spre tavane boltite cu candelabre de fier.

- E cea mai apropiată ca arhitectură și înfățișare de o vilă spaniolă pe care o poți găsi de partea asta a frontierei... sau, mă rog, pe care am găsit-o eu.

- Este încântătoare, Michael.

„Lui Karen o să-i placă la nebunie.”

- Sunt sigur că dacă totul merge cum trebuie, o să fii aici suficient de des ca să te bucuri de ea.

O conduse spre o încăpere mare cu ferestre masive ce asigurau priveliștea completă a curții interioare organizate ca o grădină. Sunetul apei curgând îi atrase privirea spre o fântână din centrul curții. Pete răsfirate de culoare se amestecau cu arbuștii și copacii.

- Am crezut că ai fi mai înclinat spre un decor modern.

- Marginile greoaie și liniile albe și negre... nu-s pentru mine. Poate pentru unele dintre personajele jucate de mine.

Michael îi făcu semn să stea jos.

- Provin dintr-un orașel în care oamenii sunt mai mândri de curțile interioare decât de mașinile lor. Bănuiesc că e imposibil să nu-mi fi intrat în sânge ceva din atitudinea asta.

- Îmi pare foarte rău să recunosc, dar nu ți-am văzut filmele.

- Exact asta mi-ai mai spus. Cum rămâne cu femeia pe care mi-o arăți? Ea mi-a văzut filmele?

Gwen își concentrează atenția asupra clientului ei.

- Karen a știut cine ești din secunda în care ți-am pronunțat numele.

- O fană?

- Fană ar fi prescurtarea pentru fanatică. Despre Karen nu s-ar putea spune că e pasionată peste poate de cineva sau ceva anume. Sau, bine, poate de-un copil cu o poveste tristă de povestit. Însă nu de faimă. Nici măcar de bani, dacă îți vine a crede sau nu.

El se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele peste pieptul lat.

- Și-atunci de ce este de acord cu această căsătorie?

- Vrea banii pe care îi va obține din această înțelegere, domnule Wolfe, însă nu ca să ducă o viață plină de opulență și grandoare.

Își întinse larg brațele indicând încăperea în care se aflau.

- Asta nu este o viață pe care ea să o vrea cu caracter permanent.

- N-am întâlnit încă pe cineva care să nu vrea asta.

Gwen băgă mâna în servieta sa și scoase dosarul lui Karen.

Michael îl luă și își aruncă privirea rapid la fotografie.

- E frumoasă.

Gwen dădu din umeri.

- Iar dacă ai fi atras de femei, ai putea fi tentat să o păstrezi. Însă știm amândoi că asta nu se va întâmpla.

Verificările făcute de Samantha chiar îi găsiseră primul lui iubit, însă după aceea nu prea mai aflaseră alte nume. Michael făcuse o treabă nemaipomenită în a-și păstra viața personală cu adevărat personală.

Michael îi oferă o jumătate de zâmbet și dădu pagina.

- Te deranjează dacă citesc asta?

- Nu. Acesta-i motivul pentru care sunt aici.

- Pot să-ți aduc ceva de băut?

- Pentru mine apa ar fi suficientă.

El se duse în bucătărie și se întoarse cu câte o sticlă de apă minerală, respectiv de apă plată. Gwen o luă pe cea plată și îi spuse să nu se grăbească.

În timp ce Michael se uita peste informațiile legate de Karen, Gwen se mută afară în curte ca să îi dea clientului ei tot timpul de care avea nevoie. Dosarul conținea o prezentare succintă a lui Karen. Care erau preocupările ei, pe unde anume își petrecea timpul. Munca ei, până când Samantha să o aducă la Alliance, fusese să conducă o unitate medicală de asistență destinată pacienților tineri cu dizabilități. La suprafață, Karen era o inimă rănită, ajutând întotdeauna pe cineva mai puțin norocos decât ea. Familia ei se rezuma la o mătușă care se măritase recent cu un gentilom bogat care fusese implicat în procesul de a angaja Alliance ca să îi găsească o mireasă tânără. Își dorise tânără mireasă ca să își scoată din sărite copiii și nepoții. Care cu toții se luptau pentru averea lui. Karen o căsătorise pe mătușa ei, Eddie, cu Stanley și totul se dovedise excelent.

- Femeia asta pare o sfântă, spuse Michael din pragul ușii.

- O să am grijă să-i spun că ai zis asta.

El se duse spre un scaun de lângă ea de pe terasă.

- Pe bune. Nimeni nu poate fi atât de curat și de real. Aruncă hârtiile pe masă. Ce-i place cu adevărat?

- Tot ce-i trecut acolo e adevărat.

- Bine. Cred asta. Însă cum e ca persoană?

Gwen se gândi să îi spună despre Karen că era o fată amabilă și spirituală și că o va adora pur și simplu... dar apoi se hotărî să îi spună în schimb altceva.

- Aseară, în timp ce urmăream știrile de seară, Karen m-a strigat de sus, de la etaj, ca să vin să îi spionez pe noii noștri vecini.

Sprâncenele lui Michael se arcuiră a mirare.

- Să-i spionați?

- Din câte s-ar părea, vecinii noștri cei noi, foarte bătrâni și extrem de neatrăgători, au decis că oaza lor din curtea din spate - care este în mod clar vizibilă din toate casele din jurul lor, este refugiul lor personal în materie de nudism.

Zâmbetul lui Michael apăru cu greu, însă după aceea începu să râdă.

- Karen nu este o sfântă. Da, toate informațiile puse de noi acolo sunt adevărate. Este excepțional de inteligentă și de amuzantă. Limbajul ei plin de convingere și vivacitate se pare că nu o lasă baltă niciodată, nici chiar când viața erupe în toată plenitudinea ei. Îmi dau seama că tu ești vedeta de cinema în ecuația asta, însă Karen este premiul. Iar când înțelegerea ta cu ea se va încheia, fac pariu de pe acum că veți rămâne pe veci prieteni.

- Când putem să ne cunoaștem?

Gwen își înalță bărbia. „Perfect.“

Peste o oră, ieșeau din casa lui Michael, iar el o conduse spre mașină. Ea își aruncă privirea în jurul ușii, căutând camerele de supraveghere pe care le simțea că o urmăresc. Nu era nimic vizibil acolo.

- După ce te uiți? întrebă el.

- Unde sunt camerele sistemului tău de securitate?

Cele de la casa ei erau băgate sub streășină, însă nici un asemenea dispozitiv nu putea fi văzut sub streășina casei lui Michael.

- Am o cameră de supraveghere la poartă, dar asta-i tot. Am montat un sistem de alarmă.

Gwen se întoarse complet.

- Mă gândesc că s-ar putea să-ți trebuiască niște măsuri de securitate mai stricte.

- Asta va fi o problemă pentru Karen?

Ea clătină din cap.

- Nu. Deloc.

Gwen se uită din nou în urma ei.

„Paranoia lui Neil începe să se manifeste și la mine.“

- Eliza!

Gwen intră direct în îmbrățișarea lui Eliza cu ambele brațe deschise.

- Dumnezeu, e minunat să te văd! Ce face Prima Doamnă a statului California?

Gwen se trase într-o parte și o lăsă pe Eliza să intre în casă.

- Sunt ridicol de ocupată, spuse ea în timp ce trecea pe lângă Gwen. Cine-ar fi știut că slujba lui Carter va fi atât de epuizantă pentru mine?

- Eu și Sam te-am avertizat amândouă cu privire la statutul tău.

Eliza își băgă o șuviță din părul ei negru după ureche și își puse geanta pe măsuta de cafea.

- Am crezut că exagerați. Este cel puțin un dineu cu oameni politici pe săptămână, câteodată două, în funcție de cine anume este în oraș. Prânzuri oficiale ale doamnelor... cu niște femei pe care nici măcar nu le plac. Aș putea să iau prânzul cât e ziua de lungă dacă aș face-o cu voi, fetelor. Tăieri de panglici, drumuri în capitală, la DC.

Cu toate acestea, în timp ce perora din ce în ce mai vehementă, Eliza îi zâmbi.

- Îți vrei vechea viață înapoi?

- Nu, dacă nu pot să-l iau și pe Carter cu mine. El își iubește slujba la nebunie. O să fie nevoie de-o grămadă de muncă ca să redreseze situația și să schimbe lucrurile în favoarea statului nostru, însă dacă poate cineva s-o face, atunci el este acela. Așadar, tu ce mai faci?

- Sunt bine. Presupun că Samantha ți-a spus de Karen?

Ochii Elizei se luminau.

- Crezi că se va întâmpla?

- În locul tău, anul acesta mi-aș face planuri să merg la două nunți.

Blake o făcuse pe Samantha să se mărite prima oară cu el în Vegas și de-atunci încoace repara această greșeală în fiecare an.

- Cât de frumos! Karen nu l-a cunoscut încă?

- Întâlnirea lor „accidentală” ar trebui să aibă loc în mai puțin de o oră. Chiar acum ea este la Boys and Girls Club, acolo unde el se duce să facă o vizită inopinată, în scop de promovare.

- Mi-aș dori să putem vedea și noi scena.

- Ar fi prea evident. De acum totul depinde numai de ei.

Eliza își aruncă rapid privirea în jurul încăperii.

- Ea va mai lucra aici? Sau ați vorbit deja despre asta?

- Oricum majoritatea treburilor pe care le face se desfășoară online sau la telefon, așa că o să rezolvăm asta de-acolo de unde locuiește Michael.

- Ceea ce înseamnă că aici vei fi numai tu și atât.

Gwen se ridică de pe canapea.

- Oh, te rog... nu începe și tu!

Ea se duse în bucătărie.

- Ce să încep?

Eliza se duse după ea. Gwen scoase din frigider o sticlă rece de Chardonnay și ridică sticla ca să o vadă Eliza.

- E prea devreme pentru vin?

- Nu-i niciodată prea devreme pentru vin.

Bun. Deoarece conversația cu „o să locuiești singură aici” necesita vin.

- Deja mă obosesc persoanele care mă tratează de parcă aș fi un copil incapabil să trăiască pe cont propriu. La scurt timp după ce tu te-ai mutat, Karen s-a mutat aici în locul tău. Mi-a plăcut și îmi place la nebunie compania. Însă n-am nevoie de un gardian.

- Nu cred c-am zis ceva despre vreun gardian.

Gwen văzu îndoiala din privirea Elizei.

- Samantha a adus în discuție faptul că voi locui singură, iar Neil a venit non-stop încoace să mă verifice de când s-a dus vestea despre Michael și Karen.

Ea destupă vinul, turnă în două pahare și îi dădu unul prietenei sale.

- Sunt sigură că faptul că Neil a venit des pe-aici nu a fost nici un chin... pentru tine.

Deși Gwen nu îi confirmase vreodată Elizei ce sentimente nutrea pentru Neil, prietena ei bănuia că erau mai profunde decât acelea de simplă amicitie. În plus, sigur că ea n-ar fi spus niciodată nimic într-o casă ascultată de Neil, care ar putea să îi dea lui vreun indiciu despre cât de des se gândea la el.

- E plăcut afară. Hai să mergem în curtea din spate.

Unde transmisiile audio nu erau atât de clare pe cât i-ar fi plăcut lui Neil.

Odată ajunse afară și așezate pe scaune cu vinul în mână, Eliza începu:

- OK, Gwen... ce se petrece?

- Să tot vină... *el* pe-aici nu e deloc un chin. Este o modalitate constantă de a-mi aminti că n-am avut nici un iubit de când m-am mutat aici. Viața mea amoroasă poate că nu a fost una ideală acasă. De fapt, a fost sută la sută plictisitoare după o vreme. Relații aranjate care de regulă se terminau la o săptămână după ce ar fi trebuit terminate.

Eliza sorbi din vin.

- Unde îi cunoșteai pe bărbații cu care ai fost?

- Erau prieteni de familie, fii ai oamenilor cu care tata lucra pe vremea când trăia. Plictisitori, previzibili. Nici măcar o dată nu m-am simțit impulsionată în vreun fel să continui relația cu vreunul dintre ei.

- Faci să pară ca și cum au fost o grămadă.

- Nu atât de mulți. În aceste ultime luni mi-am dat seama cât de protejată am fost. Iar locuind aici, cu toate că nimic n-ar putea fi mai diferit de Albany, mi se pare

tot o extensie a acelei protecții exercitate asupra mea. Sunt permanent ținută sub observație. Ba chiar am început să mă uit peste umăr în ultima vreme.

- Asta ar putea fi subconștientul tău care vorbește. Tu ești obișnuită să ai în jurul tău oameni care îți asigură securitatea... camere de supraveghere și alarme.

Gwen se juca absentă cu paharul ei aburit, urmărind condensul cu unghia îngrijită și cu o manichiură perfectă.

- Cu toate astea, asta nu-i viața reală, nu-i așa?

- A fost și este viața ta.

- O viață protejată de care n-am nevoie și n-o vreau.

Eliza se aplecă în față și coborî vocea:

- Nimeni nu știe mai bine ca mine cum te simți să ai gărzi de corp și agenți de securitate pe care nu ți-i dorești și care îți urmăresc fiecare mișcare. Însă nu poți ignora faptul că fratele tău deține un titlu nobiliar și că este foarte bogat. Ai un fond fiduciar care valorează mai mulți bani decât voi vedea eu vreodată și există oameni dincolo de peretii acestei case care nu s-ar gândi de două ori să pună mâna pe tine ca să pună mâna pe banii ăia. Tu vrei independență. Înțeleg asta. Dumnezeu știe că acum ai mai multe cunoștințe și experiență decât aveai când te-ai mutat aici. Însă ca să poți scăpa de toate măsurile astea de securitate, o să trebuiască să dovedești că poți avea grijă de tine. Și nu numai fratelui tău și lui Neil... ci și ție însăși.

Gwen știa că prietena ei avea dreptate. Uitatul peste umăr reprezenta parțial insecuritate și parțial paranoia. Și ambele o făceau să caute refugiul casei sale sau chiar intimitatea oferită de mașina ei. Dacă voia vreodată să aibă propria viață și să înceteze să se mai cocoțe pe cea a fratelui ei, va trebui să înceapă să facă unele schimbări.

- Ai dreptate.

Eliza zâmbi, satisfăcută.

- Așadar, avem de planificat o nuntă pe insulă.

- Iar tu te ești cea care va alege rochiile, spuse Gwen izbucnind în râs.

Ea alesese rochiile galbene ale domnișoarelor de onoare pe care ele le purtaseră anul trecut la nunta din Texas a lui Blake și Sam. Elizei îi displăcuseră și se oferise să aleagă rochiile pentru insula Aruba. Până la urmă, Gwen va avea șansa să își răscumpere greșeala. Blake și Samantha își repetau jurămintele de nuntă în fiecare an.

– Este o insulă... mă gândesc la ceva simplu. Ceremonie pe plajă. Mâncare specifică zonelor insulare... flori.

Gwen se gândi la marea clipocind agale pe mal și valurile ei pierzându-se în asfințit.

– Sună îmbietor.

– Bun. O să aleg aici rochiile și tot ceea ce intră la pachet cu ele și ne vom duce pe insulă cu câteva zile în avans să finalizăm orice fel de detalii necesare. Ceremonia asta o să fie mai restrânsă. Samantha și-a dorit doar familia și prietenii apropiați.

– Nu pot fi toate grandioase.

– Nu, când te măriți în fiecare an.

Gwen își dădu ochii peste cap.

– Eu m-aș limita la o singură dată, mulțumesc mult.

Eliza își termină vinul și se duse în casă să aducă sticla.

– Vrei să te măriți?

– Nu vreau să-mi trăiesc viața ca o fată bătrână.

Mătușica Gwen – femeia care nu s-a măritat niciodată. N-a avut niciodată o familie a ei. Nu. Nu își dorea asta pe post de moștenire.

– N-ar fi greu pentru tine să-ți găsești un soț, Gwen. Nu trebuie decât să faci un efort care să ajute pe cineva în acest sens. Așteptând ca știi tu cine să facă o mișcare ce s-ar putea să nu vină niciodată e pierdere de timp pentru tine.

Eliza îi umplu ochi paharul lui Gwen și și-l reumplu și pe al ei.

– Nu stau să aștept după nimeni.

– Să nu crezi că nu te percep exact așa cum ești. Dacă vorbești serios despre preluarea controlului asupra propriei vieți, ai putea încerca să începi cu o întâlnire în oraș cu cineva.

Gwen ura faptul că prietena ei avea dreptate. Ura chiar și mai mult faptul că o lăsa se aciuase în mintea ei și o împiedica să găsească cel mai apropiat bar și să agate un bărbat cu care să facă sex... chiar și pentru o noapte.

capitolul 6

Palmele lui Karen se umeziră instantaneu. Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu era îngrijorată.

- Domnișoară Jones?

Karen își forță atenția către grupul de studiu de la masa ei. Erau patru fete și trei băieți cu cărți de matematică deschise și coli de hârtie puse în fața lor. Doi dintre băieți erau ocupați să scrie mesaje pe telefon în timp ce unul flirta cu fata cea mai mare de la masă.

- Scuze, Amy, ce-ai întrebat?

- Este corect?

Karen își aruncă rapid privirea spre hârtie și observă imediat greșeala.

- Adună încă o dată fracția respectivă.

Implicarea, ajutorul pe care îl oferea copiilor după orele de școală cu temele la matematică, engleză sau orice altfel de teme aveau de făcut era ceva ce putea face ca să îi ajute pe acești copii să continue să meargă la școală. Erau copii buni... copii proveniți din familii destrămate sau cu părinți care mai aveau și o a doua slujbă pentru a putea trăi de pe o zi pe alta și care nu își puteau ajuta copiii cu temele. Copiii care aveau nevoie de un loc unde să se refugieze de pe străzile unde trăiau. Karen îi depista și îi recunoștea întotdeauna pe acești copii. Pe cei care nu aveau suficientă mâncare, care ascundeau lumii faptul că locuiau într-o mașină sau pe stradă... sau într-un miniadăpost aciuat pe lângă curtea cuiva. Copii fără adăpost... copii gata să renunțe la o viață normală și să își reducă existența la consumul de droguri... la abandonarea școlii.

Amy împinse din nou hârtia în fața lui Karen.

- Perfect.

Jeff, directorul clubului, se duse spre ea. Zâmbetul lui larg se întindea pe toată fața, iar Karen putea jura că înainta cu pași sălțați, gen pasul ștregarului.

- Karen, pot să vorbesc cu tine?

- Desigur.

Tonul neobișnuit de entuziasmat al lui Jeff îi făcu pe copii să se uite unul la altul.

- Băieți. Hai să vedem dacă puteți să faceți cel puțin două probleme înainte să mă întorc eu.

Unul dintre băieți o ignoră și continuă să se joace cu telefonul lui. Ceilalți doi își îndreptară spatele, își traseră temele în față și își luară stilourile.

- Ce s-a întâmplat, Jeff? întrebă ea în timp ce ei se îndepărtau.

- Tocmai am primit un telefon de la un tip numit Tony. Spune că lucrează cu o vedetă care vrea să treacă azi pe aici și să vadă cu ochii lui clubul nostru.

Ei i se opri inima.

- O vedetă?

Jeff dădu aprobator din cap.

- Tony a spus că actorul lui caută organizații caritabile pentru copii pe care să le sponsorizeze. Are nevoie să amortizeze și să deducă taxele sau ceva de genul ăsta.

„Ei bine, asta da, originalitate.“ Îi veni să-și dea ochii peste cap, dar nu o făcu.

- Pe bune? Și ce-are asta de-a face cu mine?

- Vrea pe cineva care este aici de ceva vreme ca să-i arate locul.

Jeff se tot foia poate de prea mult entuziasm sau poate din cauza nervozității, Karen nu-și dădea seama cu siguranță.

Ridică din umeri, încercând să pară neinteresată.

- Tu ești pe-aici de ceva vreme. Ce-ar fi s-o faci tu?

Jeff își îndreptă corpul înălțându-se puțin.

- O să fiu și eu cu tine... însă tu îi cunoști pe copii mai bine decât oricine de aici. Dacă este cineva care să pledeze pentru nevoile lor, tu ești aceea.

- Bine. Anunță-mă când tipul cu purcoiul de bani ajunge aici.

„Iar premiul Oscar e câștigat de...”

Se înapoie la copiii de la masa ei și le verifică temele.

- Știi ceva, Juan, dacă o să vrei vreodată să treci la algebră o să trebuiască să faci și ceva din teme, îi spuse ea tânărului de la masă care se purta de parcă nu voia să fie acolo.

- N-o să folosesc chestia asta niciodată.

- N-ai de unde să știi asta.

Juan se opri lăsându-se pe spate în scaunul lui și îi aruncă o privire îndârjită.

- Ba da.

Probabil că avea dreptate, însă ea ar fi preferat să-și muște zdravăn limba înainte să îi spună asta.

- Așadar, unde-ți ascunzi globul de sticlă... cel care-ți prezice viitorul?

Juan zâmbi mulțumit.

- Haide odată. O să dau o pizza vineri după testul tău dacă vii înapoi măcar cu un șapte.

Ceilalți copii de la masă se înveseliră.

Dacă ar fi crezut măcar o secundă că Juan nu era capabil să obțină nota șapte chiar și în somn, n-ar mai fi insistat și nu l-ar mai fi presat. Puștiul nu era lipsit de inteligență, ci doar înfumurat și complet lipsit de interes.

Prietenul lui îl lovi în partea de sus a brațului.

- Haide, Juan. Te pot ajuta eu.

Juan își luă creionul și începu să rezolve ecuația în care trebuia să îl afle pe x .

Douăzeci de minute și mai multe probleme rezolvate mai târziu, nivelul zgomotului din încăpere începu să crească. Karen și copiii de la masa ei se uitară înspre intrare.

Bărbatul care intră purtând o pereche de blugi de firmă și ochelari de soare, care probabil costau suficient

de mult cât să hrănească fiecare copil de acolo cu pizza timp de o săptămână, era viitorul ei soț. Michael se afla lângă Jeff și un bărbat mai scund, pe care Karen nu îl recunoscuse.

Când Jeff îi făcu semn să vină spre ei, copiii începură să șoptească:

– Oh, Dumnezeu! Ți-a nu-i Michael Wolfe?

– Michael și mai cum? Întrebă Karen.

– Actorul, spuse Amy, nefiind în măsură să-și țină în frâu entuziasmul.

Karen se îndepărtă de la masă.

– Din filme de acțiune, așa este?

– Pe bune, domnișoară Jones, chiar nu știți?

Karen le făcu cu ochiul fetelor.

– Și eu merg să văd filme. E doar o persoană, nu-i mai bun decât voi sau decât mine.

Putea fi dificil să îi facă pe copii să creadă că erau la fel de valoroși pentru societate ca Michael Wolfe, dar nu imposibil.

Îi oferă un zâmbet politicos când Michael îi surprinse privirea.

– Iată-l, spuse Jeff. Karen Jones, ți-l prezint pe Michael Wolfe, pe care sunt sigur că îl recunoști, și pe impresarul lui, Tony.

– Filme de acțiune... așa e? Întrebă ea, întinzându-i mâna.

El îi cuprinse palma cu a lui și i-o acoperi cu cealaltă mână.

„Oh, strângerea de mână în care cuprinzi mâna celuilalt cu două mâini. Foarte convingător.”

– Așa e.

Ea se întoarse spre Tony.

– Încântată să vă cunosc.

– Domnul Wolfe a dorit un tur al clădirii, Karen.

– Desigur. Facem orice să îi ajutăm pe copii. Nu v-ar deranja să îi cunoașteți pe unii dintre ei, nu-i așa, domnule Wolfe?

– Michael. Te rog, spune-mi Michael.

El își băgă ochelarii de soare în buzunarul de la cămașa și se uită de jur împrejurul încăperii. Karen avu impresia că totul în jur amuțise când porniră cu el mergând între ea și Jeff.

- Mi-ar plăcea să îi cunosc pe copii, domnișoară Jones.

Ea se gândi să îi sugereze să îi spună pe nume, însă așa ar fi fost *mult* prea ușor.

Două fete mai curajoase veniră după ei în timp ce ceilalți copii se adunaseră laolaltă pe la colțuri șușotind între ei.

Privirile lipicioase și insistente ale copiilor nu aveau să îi lase în pace. Karen îl atinse ușor pe braț oprind turul lor prin club.

- Hei, gașcă? strigă ea la copii din încăpere. O să facem cu domnul Wolfe un tur rapid al clubului, însă a *promis* să mai rămână pe aici după aceea ca să vă cunoască. Așa că, ce-ar fi să vă duceți să reluați ceea ce făceați, OK?

Majoritatea copiilor continuară să se holbeze le ei, însă unii se reapucară să facă ce făceau sau să se joace indiferent ceea ce se jucau înainte ca Michael să intre în încăpere.

- Nu cred că domnul Wolfe a promis ceva, Karen, rosti Jeff printre dinți.

- Ba da, a făcut-o... A spus că o să se întâlnească cu copiii. Așa e, Michael?

- Exact asta am spus.

El zâmbi și se uită fix la ea. Privirea lui ar fi fost derutantă dacă aceasta ar fi fost o întâlnire întâmplătoare.

„E gay“, își spuse în sine ea.

- Ai mai fost într-un asemenea club?

- Nu, n-am mai fost.

Îl conduse prin sala de jocuri. Mai multe canapele și scaune, fotolii moi umplute cu biluțe minuscule de polistiren și perne erau împrăștiate peste tot.

- Declarația de principiu privind activitatea noastră chiar definește ce facem noi pentru copii, și anume să le permitem tuturor tinerilor, îndeosebi celor care

au cea mai mare nevoie de noi, să-și atingă întregul lor potențial de cetățeni responsabili, productivi și animați de spirit civic.

Karen memorase cu mult timp în urmă declarația de principiu privind scopul organizației.

- Realizăm asta prin a avea un loc sigur pentru copii unde să își petreacă timpul după școală. Copiilor le plac jocurile video, așa că avem așa ceva aici pentru ei.

Era un televizor cu un ecran uriaș, pe care ea personal îl cumpărase pentru club alături de două stații independente de jocuri video. Alte câteva jocuri electronice cu fise erau aliniate de-a lungul pereților.

- De asemenea mai avem o masă de ping-pong și o masă de biliard pentru intervalele în care nu pot folosi monitorul video. Afară avem o grădină pe care o să ți-o arăt când o să ajungem acolo.

- Câți copii vin aici?

- Numărul variază. Am avut până la o sută de copii înscriși să vină zilnic... însă cifra se dublează datorită celor care vin periodic aici.

Michael se uită la copiii care încercau să pară neinteresati, însă nu prea le reușea.

- Trebuie să se înscrie?

- Din motive legate de politica de asigurări, trebuie să o facă. Avem în vigoare un sistem de tip plătește-cea-ce-poți. Majoritatea acestor copii nu sunt în măsură să plătească. Ne bazăm pe donații și pe strângeri de fonduri din afară.

- Chiar și copiii se implică în unele din aceste strângeri de fonduri, adăugă Jeff. Luna trecută am avut de organizat o acțiune de spălat mașini care ne-a adus vreo două sute de dolari.

- Cu două sute de dolari nu prea pare să se poată plăti factura la curent.

- Și nici nu se plătește, spuse Karen, surprinsă de nivelul de interes din glasul lui Michael. Îi ajutam pe copii după școală cu temele și proiectele școlare.

În principal, este vorba de adolescenți, însă câteodată avem și copii de zece sau unsprezece ani.

Karen trecu pe lângă masa ei de matematică și își aruncă privirea la foaia lui Juan în drum.

- N-o să primești niciodată pizza aia dacă nu treci de problema numărul șase, amice.

Din vocea ei răzbătea o undă de veselie, jucăușă. Chiar voia ca acești copii să facă lucrurile bine.

- Bine, domnișoară Jones.

Îl conduse pe Michael în bucătărie.

- Bucătăria este pe deplin funcțională. Le asigurăm gustări și mese ocazionale. Adevărul este că sunt o grămadă de copii care nu primesc o masă ca lumea acasă. Fiecare dintre ei știe că poate găsi ceva aici. Majoritatea dintre ei sunt prea jenați să spună că le este foame.

- Și cum treceți peste asta?

- Îi anunțăm când este ziua în care le asigurăm masa, și nici unul dintre ei nu o ratează.

- De ce nu le asigurați zilnic câte o masă?

Karen îi întâlni privirea lui Michael.

- Din cauza fondurilor.

- Oh.

El îi ținu ușa din spate deschisă, iar ea păși și ieși afară. Jeff rămăsese în urmă cu Tony, care cerea detalii despre cât costa în întregime funcționarea clubului copiilor.

- Aici e un teren de baschet și o curte unde se joacă. Încercăm să organizăm meciuri de fotbal american pentru ei. Pare singura modalitate să îi deconectăm de la jocurile video.

Acum el o privea, iar ea deveni brusc extrem de conștientă de zâmbetul lui.

- Se pare că chiar îți place aici.

- Copiii sunt minunați. Nu sunt cu toții copii defavorizați. Doar greșit direcționați. Îmi place să cred că îi protejăm de ceea ce se întâmplă pe străzi și îi ținem departe de droguri și bandele de cartier.

El își puse ochelarii de soare.

- Aveți mulți copii de genul acesta aici?

- Am tot avut câțiva copii-problemă. Însă ne ocupăm de ei imediat ce aflăm ceva în privința asta. De două sau trei ori pe lună este disponibil un consilier pentru problemele tinerilor. Mă gândesc la locul acesta ca la un loc de refugiu pentru acești copii. Nu avem nici un fel de toleranță față de orice tentative de intimidare sau de acte de violență și nu judecăm pe nimeni.

- Interesant.

Jeff era la câțiva metri distanță, suficient de departe cât să nu poată auzi nimic. Tinerii care erau în curte vorbeau între ei.

Ea coborî vocea:

- Acțiuni caritabile pentru copii ca să-ți cheltuiești banii?

Michael se uită în urma lor.

- A funcționat, nu-i așa?

Karen râse.

- Așadar, ce părere ai?

El clătină din cap.

- Cred că Gwen s-a înșelat. Cred că ești o sfântă. Faci toate astea în mod gratuit?

- Cam asta ar fi definiția voluntariatului.

Michael chicoti.

- Oh, genul de tipă atotștiutoare care are răspuns la toate... te-ai potrivi de minune acestei definiții.

Karen îi făcu semn cu degetul spre pieptul lui.

- O tipă atotștiutoare și sfântă pe deasupra. Spune-o cum trebuie. Tony știe de fapt de ce ești aici?

El clătină din cap.

- Numai eu și tu... și Gwen.

Jeff și Tony veneau spre ei, astfel că ea schimbă rapid subiectul.

- Ei bine, ce crezi?

- Îmi place. Sunt o grămadă de organizații caritabile pentru tineri care îi ajută pe copii după ce au apucat-o deja pe-o cale greșită. Aceasta pare să vrea să țină sub

control acest risc înainte ca acești copii să o pornească aiurea.

Chiar dacă Michael juca un rol, o făcea cu multă convingere.

Se duseră înapoi în încăperea de bază a clubului, de unde nici unul dintre copii nu se clintise.

Michael se aplecă și îi șopti la ureche:

- E timpul să revenim la șarm.

Și așa făcu.

Karen îi găsi un scaun pe care să stea în timp ce el îi încuraja pe copii să pună întrebări.

- Și unde mergeți voi la școală? îi întrebă el, ajutându-i să spargă gheața. Ce vă place cel mai mult?

Mai mulți copii îi spuseră că le place să meargă acasă. Amy îi spuse că îi place să vină la club după școală.

- Ce vă place cel mai puțin la școală?

- Algebra! spuse Juan de la masa de matematică.

- Gândește-te doar la petrecerea cu pizza, Juan. Ajută la rezolvarea ecuațiilor în care îl ai pe x pe post de necunoscută, strigă Karen din spatele încăperii.

Mai mulți copii râseră.

- Petrecere cu pizza? întrebă Michael.

- Domnișoara Jones ne mituiește cu pizza dacă facem rezultate bune la teste.

- Dacă obțineți rezultate bune la teste, Steve, îl corectă Karen.

- Dacă m-ar fi meditat cineva la fel de extraordinar ca domnișoara Jones pe vremea când eram la liceu, aș fi avut numai zece.

Michael nu-și dezlipi ochii din ochii ei deloc în schimbul de replici.

- N-ar fi fost nevoie de nici un fel de mituire.

Copiii din jurul lor șuierară și fluierară.

- A trecut mult timp de pe vremea când erați în liceu, domnule Wolfe. Lucrurile s-au mai schimbat.

Ea îl tachina, punându-i și mai mult la treabă.

Din expresia jucăușă de pe fața lui, îi făcuse plăcere remarca amuzantă.

Copiii râdeau și cel puțin unul scosese telefonul să facă poze.

- Știți ceva, băieți... dacă cineva de-aici o poate convinge pe domnișoara Jones să iasă cu mine în oraș, o să fac mai mult decât o petrecere cu pizza.

Copiii săriră în sus la propunerea asta.

- Oh, Dumnezeuule, domnișoară Jones, Michael Wolfe tocmai v-a invitat să ieșiți împreună!

- Trebuie să mergeți, domnișoară Jones.

Michael interveni ca să arate că este într-un totu de acord:

- Da, domnișoară Jones.

- E nevoie întotdeauna de o cameră plină de copii ca să faceți femeile să iasă cu dumneavoastră, domnule Wolfe?

Michael își lăsă capul într-o parte:

- Nu. Dar ajută.

Se vedeau o mulțime de telefoane pe fază care înregistrau asta. Avea să ajungă pe YouTube înainte să reușească să ajungă acasă. Îi era cât se poate de clar.

- Haideți, domnișoară Jones.

- Știți ceva... ce-ar fi să vă dau numărul meu de telefon și să putem sta de vorbă fără atâta lume împrejur?

- Exact la asta mă gândeam și eu.

Ea se uită în jur la privirile buimăcite din încăpere.

- Poate să-mi împrumute cineva un pix?

Cineva îi băgă unul direct sub nas. Se apropie de viitorul ei soț, îi luă mâna și făcu ceva ce era sigură că nu îi făcuse nimeni până acum. Îi scrisese în palmă numărul ei de telefon. Când termină, bărbatul îi luă mâna într-a lui și i-o sărută.

Ochii lui străluceau veseli.

Ceva îi spunea că următorul an din viața ei avea să fie foarte tare.

Iar dacă era posibil ca acești copii să se aleagă și cu altceva în afară de pizza din toată afacerea aceasta... ea, una, era pe deplin de acord.

- Exact de asta aveam nevoie, spuse Karen de partea opusă a mesei.

Gwen zâmbi și își ridică paharul în aer. Era cât se poate de posibil ca asta să slujească drept petrecerea bur-lăcițelor - în cazul în care Michael se mișca pe cât de repede credea ea că o va face.

Karen și Gwen stăteau față în față la Hard Rock Café de pe Sunset Boulevard. Gwen hotărâse să accepte sugestia Elizei. „Fă un efort în acest sens. Ieși cu cineva în oraș. Cunoaște și tu pe cineva.“

Asta dacă voia să cunoască pe cineva altfel decât un bărbat responsabil și plictisitor pe care te puteai baza că își va face apariția la timp, dar care nu avea cum să o facă vreodată să vibreze datorită simplei lui prezențe. Mai avusese până acum parte în viața ei de bărbați previzibili și complet plictisitori, așa că trebuia să caute în afara sălilor de bal unde se ducea ca să-și conducă afacerea.

Barul era plin ochi. Toți clienții beau, râdeau și se străduiau să uite de problemele lor cotidiene.

- E chiar un tip de treabă. Copiii l-au plăcut la nebunie.

Gwen aruncă o privire rapidă de jur împrejurul încăperii, însă nu observă pe nimeni care să se uite la ele.

- Sunt sigură că statutul lui de vedetă o să-i facă pe copii să te admire și să te respecte chiar mai mult decât o fac acum.

- Ceea ce vine ca beneficiu suplimentar.

- Pentru o relație de succes, spuse Gwen, ciocnindu-și paharul de cocktail cu al lui Karen.

- Pot să beau pentru asta.

Sorbiră din băuturi.

- Nu pot să cred că asta chiar se întâmplă.

- Așteaptă pân-o să-i vezi casa.

Karen zâmbi în timp ce se uită cu atenție dincolo de Gwen.

- Aici suntem, spuse ea făcând un gest din mână.

Eliza li se alătură, aruncându-și poșeta plic pe masă.

- Nu eram sigură că o să vă gădesc în jungla asta. Oare ar putea să înghesuie aici mai mulți oameni de-atât?

- Probabil că da.

- Mă bucur să te văd, îi spuse Eliza lui Karen. Aud că e în regulă să-ți prezint felicitările mele.

- Nu încă... dar cam așa se pare.

Eliza îi făcu semn unei ospătărițe să se oprească și comandă un Martini.

- Văd că nu s-au schimbat prea multe, spuse ea după ce plecă femeia.

- La ce te referi? întrebă Gwen.

- Stăm într-un bar, iar umbra ta gigantică stă ascunsă în partea din spate a clădirii.

Eliza își aruncă o alună în gură.

- Umbra mea?

Eliza se uită în dreapta barului.

- Mda. Tipul care se poartă de parcă ești o simplă slujbă pentru el, dar care nu pare dispus să te scape din ochi. Dacă ar fi fost altcineva în afară de Neil mi-ar fi fost teamă că-i vreun obsedat care vrea să-ți facă felul.

Gwen se răsuci în scaun. Bineînțeles, cocoțat pe marginea unui scaun din partea îndepărtată a barului, stătea Neil.

- Ce naiba caută aici?

Privirea lui o surprinse pe a ei pentru o fracțiune de secundă înainte ca ea să se uite într-o parte.

- Cred că motivul e evident.

Ea șuiera printre dinți, furioasă:

- N-am nevoie de-o dădacă.

- Nu știu ce să zic, Gwen. Ultima oară când am fost într-un bar îmi amintesc cu certitudine de cineva care s-a îmbătat și de alte două persoane care s-au luat la bătaie.

Nu avea cum să uite povestea asta. Gwen și Eliza se duseseră să se relaxeze într-un bar din Texas. Dăduseră de niște cowboy șmecheri și plini de replici de tipul „da, doamnă” și „bună, scumpo”. Ele dansaseră și se lăsaseră purtate de val... și da, ea băuse puțin cam mult. Când

unul dintre cowboy îi interpretase în mod greșit zâmbetul ca pe o invitație la sex, Neil țâșnise de la bar ca să îl învețe pe cowboy înțelesul cuvântului „nu”.

Asta fusese prima oară când Neil îi apăraseră onoarea și, deși ura să o recunoască, îi plăcuse la nebunie cât de furios devenise el când un alt bărbat se uitase la ea.

- Asta a fost anul trecut.

- Și ce s-a schimbat de-atunci?

Nu conta cât de mult flirta cu tipul ăsta sau cât de transparente erau aluziile ei în privința atracției pe care o simțea față de el. Neil nu mușcase momeala.

- Totul.

Gwen se ridică, gata să îl pună la punct pe Neil.

- Dacă vreți să mă scuzați pentru un moment...

Își croi calea prin mulțimea din local ca și cum ar fi luat-o pe un drum ce ducea la coliziune sigură cu Neil. El o privi serios cu un aer de reproș și fermitate în timp ce ea se apropie și apucă strâns sticla cu gât alungit de lângă el.

Strecurându-se printre femeia de scaunul de lângă el și corpul mătăhălos al lui Neil, Gwen își puse palma pe șold și întreabă mârâit:

- Ce faci aici?

El clipi, o dată, și își ridică berea.

- Beau ceva.

Lui Gwen îi veni să țipe.

- Bei ceva, repetă ea.

El ridică sticla și bău cu nesăț.

- Știu ce faci, Neil. Și nu-mi place asta. Nu vreau și nici nu-mi trebuie gardă de corp.

- Asta rămâne de văzut.

Dacă bătutul din picior i-ar fi atins lui vreo coardă sensibilă, ea ar fi bătut din picior mai tare decât o face o fătucă de la vreo podgorie când zdrobește strugurii culeși.

Împungându-i pieptul cu un deget, se apropie și mai tare de el.

- Ai cea mai vagă idee cât de dificil este să ai o viață sentimentală și sexuală când ai tot timpul după tine un culturist de o sută cincisprezece kilograme?

Un mușchi din maxilarul lui se contractă.

- O sută douăzeci și cinci.

- Ahhh!

Ea chiar țipă acum.

El își ridică din nou sticla, însă înainte să poată să poată lua o gură zdravănă de bere, Gwen i-o smulse dintre degete și-o dădu pe gât.

Cu o mișcare care le-ar fi făcut pe Eliza și Karen să fie mândre de ea, îi băgă forțat sticla înapoi în mână și se strecură între coapsele lui.

Maxilarul lui se încordă din nou.

Parfumul lui cu o tentă puternică de mosc, atât de tipică lui Neil, îi invadează simțurile. Își lăsă una din mâini pe coapsa lui și o lăsă să zăbovească acolo.

- După cum văd eu lucrurile..., Neil. Ai două variante. Ori te retragi ori te implici.

Gwen îi strânse coapsa înainte să se îndepărteze și să se ducă înapoi spre fete cu pași fermi și repezi.

Pe fața i se zugrăvise un zâmbet plin de satisfacție.

capitolul 7

„Ce mama naibii a fost asta?”

Fundul bine conturat al lui Gwen se legăna înainte și înapoi în timp ce ea își făcea loc printre oameni să se întoarcă spre masa ei.

Nu avu timp să proceseze ultimatumul lui Gwen înainte să audă pe cineva strigându-l:

- Mac? Tu ești?

Neil îngheță. Numele lui din trecut îi reverberă ciudat în urechi, făcându-l să se gândească de două ori înainte să se întoarcă.

Îi făcu semn barmanului cu sticla lui de bere goală, sperând că indiferent cine îl strigase pe nume nu se uita la el.

- MacBain?

Își aruncă rapid privirea peste umăr.

- Rick? spuse el în stare de șoc.

Ultima oară când îl văzuse pe Rick...

Căldura sufocantă captase mirosul de praf, sânge și moarte. Elicopterul Blackhawk transporta ce mai rămăsese din omul acesta spre un loc sigur. Cinci dintre ei reușiseră să rămână în viață, dar unul dintre ei avea să își dea ultima suflare înainte ca elicopterul să aterizeze.

Era vina lui.

Rick îi apucă cu putere mâna lui Neil în mâna lui și îl trase înspre el într-o îmbrățișare tipic bărbătească.

- Fir-ar să fie, mă bucur să te văd.

- Arăți bine, reuși Neil să spună, recunoscător barmanului pentru că fusesse rapid cu băutura.

- Iar tu arăți la fel de enervat ca întotdeauna.

Rick „Smiley“ Evans, Zâmbărețul pentru toți cei din unitatea lor datorită buzelor lui mari care zâmbeau indiferent dacă cerul se prăvălea în jurul lor, comandă un whisky și se așeză pe scaunul acum liber de lângă Neil.

- Cât timp a trecut?

Neil își aruncă rapid privirea peste umărul lui Rick și observă că Gwen râdea.

- Câțiva ani.

„Cinci ani, opt luni și câteva zile.“

Rick se foi în scaun.

- Aia-i o masă plină de belele, dacă e să mă întrebi pe mine. Sunt prietenele tale?

Neil își mută privirea într-o parte și se concentrează asupra vechiului lui camarad. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îi explice Rick cum stătea treaba cu Gwen. La naiba, nu știa cum să își explice nici lui însuși cum stătea treaba cu Gwen.

- Ce faci în L.A.? Am crezut că nu-ți place Coasta de Vest.

Rick își luă băutura în mână, iar zâmbetul pe care îl afișa permanent păli.

Neil simți un fior rece pe șira spinării.

- Urăsc priveliștea asta nenaturală.

- Și-atunci de ce ești aici?

Ceva îi spunea că nu avea să îi placă răspunsul.

Rick își goli paharul dintr-o înghițitură.

- Te căutam.

„Ah, fir-ar!“ Rick lăsă o bancnotă de douăzeci pe bar și se ridică.

- Hai să găsim un loc mai puțin gălăgios.

Pe Neil îl durea maxilarul de la încordare. Nu avea nici un fel de chef să o lase singură pe Gwen, însă știa că Rick nu i-ar fi cerut să stea de vorbă dacă n-ar fi fost important. Își aruncă pentru ultima oară privirea în direcția lui Gwen înainte să îl urmeze pe Rick afară din bar.

De-a lungul și de-a latul L.A. erau o grămadă de baruri în care să te pierzi de lume. Găsiră unul, își comandă ceva de băut și-și văzură de ale lor.

- Billy-i mort.

- Ce?

Părul de pe brațele lui Neil se zbârli și rămase așa, zbârlit. Billy Thompson era un țărănoi din pădurile din Tennessee și unul dintre oamenii lui Neil. Bunicul lui era arhicunoscut în orașul lui natal pentru alcoolul pe care îl distila folosindu-se de un cazan de casă. Un talent pe care i-l pasase lui Billy care contribuia la cantitatea de alcool produsă în borcane de sticlă. Dar așa țărănoi cum era, Billy putea să dea de urmă unui șobolan imens din pădurea tropicală și să-l împuște de la un kilometru și jumătate fără câtare la armă. Rolul lui în mijlocul echipei era neprețuit.

Fusesse neprețuit.

- Cum?

- În raportul oficial s-a consemnat sinucidere. Vrăjeală legată de nu știu ce afecțiuni posttraumatice.

- Asta-i o mare mizerie.

Billy se descurca mai bine decât majoritatea dintre ei. Din câte auzise Neil, se însurase cu iubita lui din liceu și încerca să lase în urmă trecutul de soldat.

Rick luă o gură din băutură.

- Asta am spus și eu. Faptul că a existat un raport care a fost accesat în mod fraudulos îmi spune că băieții noștri erau cu ochii pe el.

- De ce?

- Nevastă-sa a dispărut. A umblat zvonul la el în oraș că ar fi fugit cu cineva - altcineva decât Billy. În raportul oficial s-a scris că bărbatul s-a îmbătat crișă și s-a aruncat în gol de pe o stâncă.

Neil se aplecă în față.

- Dacă nevasta lui Billy ar fi fugit cu un alt bărbat, el i-ar urmărit până i-ar fi găsit și ar fi adus-o înapoi.

Rick zâmbi.

- Exact asta zic și eu.

- Așadar, ce crezi că s-a întâmplat?

- Cred că cineva l-a aruncat de pe stânca aia. Și indiferent cine a făcut asta, fie o are pe nevastă-sa, fie a omorât-o și nimeni nu i-a găsit cadavrul.

- Ce te face să spui asta?

- Nevasta lui, Lucy, lucra la un restaurant local, servea la mese. În ziua în care a dispărut a văzut-o cineva stând de vorbă cu un bărbat în parcare restaurantului. Un bărbat care nu era Billy.

- De unde ai obținut informația asta?

Rick dădu din umeri.

- Mai multă lume a fost bucuroasă să își împărtășească opiniile. E un orașel mic, în care oamenii își dau televizorul mai încet ca să își audă vecinii certându-se. Distracție pe bani puțini. A doua zi Lucy n-a mai apărut la serviciu.

- Și?

- Billy s-a întors acasă de la tura lui de la fabrică. În raport s-a consemnat că unele dintre hainele ei lipseau, însă mama ei a spus că singurul lucru esențial care lipsea era geanta ei.

- Și Billy a completat o sesizare privind dispariția de persoane?

- Ca ea să poată fi găsită de încuiații de la poliția locală? Tu ce crezi?

- Cred că Billy putea să o găsească mai repede.

Rick dădu aprobator din cap.

- Exact. Doar că Billy a rămas acasă... nu a plecat să o caute. Sunt trei apeluri telefonice către reședința lui, toate de la telefoane publice. Cine mama dracului mai folosește un telefon public?

- Cineva care nu vrea să fie identificat.

- Exact.

- Când Lucy nu și-a făcut apariția la muncă, iar șeful ei a sunat, Billy a zis că ea a plecat în grabă.

Maxilarul lui Neil se contractă.

- Crezi că cineva a pus mâna pe Lucy și l-a sunat pe Billy... ca să își bată joc de el? Să îl amenințe? Să îi ceară o răscumpărare?

Rick își îndreaptă berea în direcția lui Neil.

- Asta-i exact ceea ce cred că s-a întâmplat. Doar că nu cred că voiau bani.

- Nu cred că Billy avea vreun ban.

- Exact. Ceea ce reprezintă motivul pentru care cred că nu făceau decât să se joace cu el... să-l facă să sufere, ceva de genul ăsta, știi?

- Dumnezeule! Asta-i nebunie curată.

- Niște puști aflați la vânătoare au dat peste cadavrul lui Billy undeva pe fundul văii abrupte. Ascuns? Nu. Pe o potecă... sau, mă rog, aproape de o potecă. Indiferent cine a făcut asta a vrut să fie găsit.

Neil își frecă falca.

- Așadar, vrei să îi dai de urmă celui care i-a făcut asta lui Billy?

- Să fiu al naibii dacă nu, doar că nu ăsta-i motivul pentru care sunt aici ca să vorbesc cu tine.

- Oh?

Privirea rece și dură a lui Rick o întâlnește pe a lui Neil.

- Au găsit un corb mort în haina lui Billy.

Fiorul de pe șira spinării lui Neil se transformă într-un țurțure gros de gheață.

Gwen își întoarse perna pentru a treia oară, găsimd locul cel mai răcoros, și se forță să își închidă ochii. Cu toate acestea, somnul nu se lipi de ea.

El plecase. Ieșise fără nimic altceva decât o privire rapidă înspre ea, înspre spate. Acum era acolo, de pază, iar peste o clipă era deja plecat.

Tot ce putea să spună în sinea ei era... „Eu l-am forțat s-o facă.”

Karen și Eliza îi sugerară amândouă să treacă peste asta. Indiferent de sentimentele puternice dintre ei, dacă Neil nu urma să facă vreo mișcare în sensul acesta, lucrurile nu aveau niciodată să ia vreo turnură anume.

Cu toate astea, când ieșiră din bar, Gwen putea să jure că o urmărește cineva atent cu privirea. Poate că Neil hotărâse că trebuia să o facă mai pe furiș, nu așa pe față.

Eliza îi sugera să facă niște cursuri de autoapărare... și să își cumpere o armă. Dar numai ca să se simtă mai bine în privința perspectivei de a locui singură. Nici nu ar fi fost de conceput ca Eliza să nu întrevadă câte ceva prin armura lui Gwen. Pentru Gwen nu era o mare șofală faptul că va locui singură, însă adevărul era că ea nu făcuse niciodată asta. Eliza deja îi arătase cum să folosească o armă. Până la căsătoria Elizei existase întotdeauna o armă de foc în casă. Părinții Elizei fuseseră uciși pe vremea când era doar o fetiță. Iar individul care o făcuse promisese să o omoare și pe Eliza. Prietena ei crescuse în cadrul unui program de protecție a martorilor și avusese pistol pentru propria siguranță. Karen se mutase în casă la scurt timp după ce Eliza plecase.

Cu Karen prin preajmă și ineputizabila prezență a lui Neil, Gwen nu simțise nevoia să aibă propria armă. Însă poate că acum avea să analizeze această opțiune. În ciuda atitudinii de fațadă afișată, asemenea unui paravan de sticlă gravată cu mesajul „Sunt bine așa pe cont propriu,

mulțumesc foarte mult“, ea nu se simțea chiar confortabil în situația dată.

A doua zi, Eliza plecă înapoi la Sacramento cu avionul, iar Karen se duse la prima ei întâlnire oficială în oraș cu Michael.

La zece seara telefonul ei scoase un bâzâit specific primirii unui mesaj-text. „Îmi place de el. O să rămân aici peste noapte.“

Gwen zâmbi și îi trimise un mesaj înapoi: „Sună-mă oricând dacă ai nevoie de mine“.

Răspunsul lui Karen fu un emoticon cu o față zâmbitoare.

„Și uite așa încep serile singură acasă.“

Gwen setă alarmele, se gândi la Neil și se duse la culcare.

Dimineața când se duse spre bucătărie ca să își facă ceai, observă că ușa din spate era deschisă cam trei centimetri. Ar fi putut să jure că o închisese, însă aparent nu o făcuse. Vânturile dinspre coastă, cunoscute de altfel și drept vânturile Santa Ana, împrăștiu frunzele de jur împrejurul curții din spate.

Era sigură că detectoarele de mișcare o luaseră razna și, cu toate acestea, Neil nu sunase. Și nu avea de gând să sune.

Deci alesese ce voia să facă.

- De vineri într-o săptămână, anunță Karen când intră pe ușă în miezul zilei.

- Bine ai venit acasă.

Karen zâmbi larg.

- Ne căsătorim de vineri într-o săptămână.

Gwen se mută de la masa de unde căuta cursuri de autoapărare pe Internet și o îmbrățișă pe Karen.

- Cât de incitant!

- O să zburăm cu avionul până la New York, o să luăm pe sus un judecător care să officieze cununia civilă și o să ne ascundem în Franța timp de o săptămână. N-am fost niciodată în Franța până acum.

- E splendidă în perioada asta a anului. *Parlez vous?*

- Care parte din n-am fost niciodată în Franța n-o înțelegi? Nu parlesc nimic altceva decât engleză și ocazionale limbaje adolescente, plus ceva înjurături.

Karen se prăbuși pe canapea și își întinse picioarele pe măsuta de cafea.

- Nu pot să cred că se întâmplă asta.

- Povestește-mi totul.

Karen expiră cu putere.

- M-a dus în comoara lui ascunsă din Brentwood. Chelnerul îl cunoștea. Clienții și-au întins gâturile ca să surprindă o imagine cu noi doi. L-am întrebat cum reușește să meargă la baie fără să îl urmărească cineva. Mi-a spus că o face precum femeile, împreună cu cineva.

Karen râse.

- Faima nu îl deranjează. A ignorat privirile insistente și în cele din urmă m-am trezit și eu că le ignor la rândul meu. Eu am vorbit despre copiii de la centru. El a vorbit de ultimul lui film. Apoi am mai schimbat niște banalități în timp ce-am mâncat. Când ne-am suit în mașină ne-am îndreptat înspre casa lui.

- Nu-i așa că-i frumoasă?

- Este uimitoare. Nu atât de sufocantă pe cât mă gândeam c-ar fi.

- Mie mi s-a părut extrem de primitoare.

- Îndată ce am rămas singuri, am vorbit despre ce va fi la anul... dacă totul merge cum trebuie. Ne-am uitat la un film siropos. I-am sugerat unul dintre filmele lui, însă mi-a spus că nu se uită niciodată la ele. Nu poate suporta să se vadă pe ecran. Îi place să bea vin, însă în public se prefacă că îi place berea. I-ai văzut crama?

Karen, plină de entuziasm, trecea rapid în revistă evenimentele serii.

- Nu.

- E imensă, cu pereți de cărămidă, masă de fier... rafturi peste rafturi de vin despre care eu, una, nu știu nimic. Asta-i unul dintre motivele pentru care am ales

Franța. Sunt câteva podgorii pe care vrea să le viziteze, și ce scuză mai bună poți avea decât o lună de miere?

- Sunt de acord. Așadar, de ce-ai rămas peste noapte?

Karen surâse atotștiutoare.

- Un tip cu un aparat de fotografiat ne-a urmărit când am ieșit din restaurant. Când am plecat azi-dimineață a făcut câteva fotografii. Michael știa că va fi acolo, în așteptare.

- O să fie și alții.

- Știu. Nu-i vorba decât de un an de zile. Ei bine, șaisprezece luni. Ce nebunie să planifici divorțul înainte de căsătorie, însă Michael are programul planificat nu pe zile, ci pe ore.

Gwen își îngustă privirea.

- Toată povestea asta e pentru publicitate?

Karen dădu din umeri.

- Nu sunt pe de-a întregul sigură. El a vorbit despre familia lui, despre faptul că ei nu știu cum stă treaba cu el. Are impresia că maică-sa bănuiește ceva, dar taică-său, nu. Vreo două tipe cu care a ieșit, pentru aparatele de fotografiat, au spus răspicat celor din media că nu a existat nici un fel de relație sexuală, ceea ce cred că a dat naștere la anumite zvonuri. Potrivit spuselor lui Michael, industria cinematografică este mai degrabă o comunitate în care toată lumea este strâns interconectată. Nu sunt sigură dacă face asta ca să-și salveze imaginea de macho sau ca să mai câștige timp. Are trei filme mari în care o să fie implicat anul ăsta... și încă două la anul. Milioanele pe care le câștigă pentru fiecare film în parte reprezintă o motivație suficient de mare pentru el ca să se căsătorească.

- La asta m-am gândit și eu. Oricum, nu contează. Atât timp cât n-ai tu vreun fel de idei romantice în cap.

- E-al naibii de sexy, însă față de mine s-a comportat exact precum un prieten bun sau un frate. Nu-ți face griji că o să mă îndrăgostesc de el.

- Bine.

Gwen se ridică de pe canapea.

- Va trebui să-mi arăți câteva lucruri în fișierele tale. Deși mă îndoiesc că va fi prea multă activitate pe-aici în timp ce tu o să te plimbi prin Franța, nu se știe niciodată.

- Lasă-mă mai întâi să-mi schimb și eu hainele.

Karen ieși din încăpere și se îndreptă spre etaj. Gwen marcă pagina pe care făcuse căutarea pe Internet și dădu un clic pe fișierele principalilor clienți ai Alliance.

- Bleah! Gwen, vino-ncoace, strigă Karen.

Gwen râse și urcă spre locul de unde se auzea vocea lui Karen.

- Din nou vecinii noștri dezbrăcați? Au stat treji până târziu aseară.

Karen stătea în ușa camerei ei, nu la geam. Gwen se uită încotro se uita fix Karen.

Geamul de la camera lui Karen era deschis câțiva centimetri, iar într-o jardinieră pentru flori se vedeau mai multe pene negre.

- Aia-i o pasăre moartă?

- Cred că-i o cioară.

Gwen veni mai aproape. Mda, cioara arăta de parcă încercase să intre prin plasa de la geam. Ciocul era prins parțial înăuntru, iar corpul îi zăcea în stratul de flori.

- Urăsc păsările, Gwen. Amintiri neplăcute din seria de Alfred Hitchcock.

Gwen chicoti. Își scoase pantoful și bătu ușor în extremitatea ciocului păsării până când o eliberă din plasa de protecție. Deschise plasa de protecție, iar apoi folosindu-se de vârful degetelor, Gwen reuși să apuce o pană și o aruncă rapid pe pământul de dedesubt.

- O s-o pun la gunoi.

- Mulțumesc, spuse Karen tremurând.

- Bleah.

Gwen chicoti în timp ce ieșea din cameră.

- Și toată lumea crede că eu sunt cea delicată și fragilă în casa asta, își spuse ea în barbă.

capitolul 8

Gwen trecu la volanul mașinii ei printre porțile proprietății din Malibu aflată în posesia fratelui său și parcă pe aleea circulară. Îi făcu semn cu mâna unuia dintre cei care îngrijeau proprietatea și intră în casă fără să bată.

- Bună, spuse ea în momentul în care intră.

Sunetul scos de niște tocuri moi la contactul cu pardoseala acoperită cu gresie o precedă pe menajera casei.

- Lady Gwen?

- Bună, Mary.

Gwen își scoase ochelarii de soare și îi puse împreună cu geanta pe masa din hol.

- Ce mai faci?

Mary lucra pentru fratele ei din momentul în care el se mutase să locuiască în această casă. Era bucătarul-șef și câteodată dădea o mână de ajutor la alte treburi prin casă. În casă locuia în regim permanent o menajeră și mai erau și cei care se îngrijeau de proprietate și care plecau seara acasă. Și bineînțeles, Neil.

O omora gândul să nu îl caute din priviri. Probabil că el era în *casa* de oaspeți... asta dacă era într-adevăr aici. Gwen își spuse că nu îi pasă. Ea, una, avea o misiune de îndeplinit. O misiune independentă.

- Ți-a spus Samantha că vin?

- Da. O să rămâneți pentru masa de prânz? întrebă Mary cu o privire plină de speranță.

- Ești plictisită, Mary?

- Până la lacrimi. De-abia îi aștept să vină acasă.

Merseră împreună de-a lungul holului masiv spre bucătărie. Bucătăria și camera pentru micul dejun se deschideau spre o încăpere imensă și ferestre ce se întindeau până în tavan. Dincolo de piscină și de verandele de afară era o priveliște a Oceanului Pacific ce îți tăia răsuflarea.

- Aș fi fericită să rămân pentru masa de prânz atât timp cât o să mănânci și tu cu mine.

Mary își ridică sprâncenele.

- Minunat. Vreo preferință anume?

- Orice care nu-i pregătit la cuptorul cu microunde ar fi super.

Învățatul deprinderilor referitoare la gătit nu făcuseră parte din educația lui Gwen. De când se mutase în Statele Unite, trebuise să învețe să aibă grijă și să se ocupe de ea însăși, iar asta însemna o grămadă de alimente semipreparate gata de încălzit la microunde.

- Vin imediat.

- Minunat. O să fiu în biroul fratelui meu dacă ai nevoie de mine.

Mary zâmbi punându-și un șorț în jurul taliei. Gwen o auzi fredonând o melodie în timp ce ieșea din încăpere.

Biroul lui Blake era zugrăvit în culori închise, cu tentă masculină, cu rafturi de cărți încastrate în perete și o masă de lucru în centrul încăperii. Fotolii de piele maronie flancau masa de lucru, cu o canapea și un minibar la unul din capetele încăperii. Ținând minte cât de mult îl disprețuia Blake pe tatăl lor, i se păru amuzant cât de mult îi amintea spațiul în sine de biroul mult mai mare din Albany unde tatăl lor obișnuia să își petreacă timpul. Exact același pe care Blake îl folosea acum că era în Europa. El își conducea afacerea din domeniul transportului naval de pe ambele continente și o făcea cu foarte mult succes.

Nu că ar fi avut nevoie să o facă în continuare. Tatăl lor îi lăsase moștenire averea lui Blake de îndată ce el se căsătorea și avea un moștenitor. Lui Gwen și mamei ei li se lăsaseră mici stipendii lunare din care să trăiască. Mici, față de standardele lor de viață, mari pentru oricine care nu locuise toată viața într-un ditamai conacul de pe proprietatea familiei având la dispoziție avioane personale și o rentă alocată pentru întreținerea garderobei cu care s-ar fi putut asigura hrana necesară unor țări mai mici. Gwen știa că fratele ei o iubea. Când el transferase banii în conturile ei, își dăduse seama cât

de multe sacrificase el ca să obțină milioanele tatălui lor. De asemenea, își dăduse seama cât de diferiți erau tatăl și fratele ei.

Să locuiască în micuța casă din Tarzana fusese o opțiune. Una de care Gwen chiar se bucura. Însă acum când știa că Neil nu avea să îi mai urmărească fiecare mișcare în parte, trebuia să aibă grijă să fie în siguranță.

Gwen traversă încăperea spre locul în care fratele ei își ascundea camera-seif. Lambriul de pe perete arăta precum celelalte din cameră, însă, când își puse degetul pe un cititor digital, peretele se mută, iar în locul lui apărură o ușă metalică. După ce își scană palma, se deschise și următoarea ușă și apoi intră.

Numai patru persoane aveau acces la seif: Blake, Sam, Neil și ea însăși. Gwen își păstra aici o parte din bijuteriile și banii ei, însă nu acesta era motivul pentru care Blake îi asigurase accesul la seif. Cu o suprafață de patru pe patru metri, și fiind complet impenetrabilă de afară, avea o dublă întrebuintare de seif și de cameră ca atare. O cameră ca o cazemată. Când Blake și Samantha își luau câte o vacanță în doi, Gwen stătea cu nepotul ei și cu Jordan, sora cu dizabilități a lui Sam.

Blake voia să fie sigur că dacă exista vreodată o problemă, familia lui avea să fie protejată. Gwen păși în camera-seif și deschise un sertar.

Înăuntru, patru pistoale de diferite forme și mărimi erau puse lângă niște cutii deschise de muniție.

Tot cea avea de făcut era să afle care i se potrivea cel mai bine.

Ridică pistolul care semăna cu cel pe care îl avea Eliza.

„Tratează-l întotdeauna de parcă este încărcat“, îi venise în minte vorbele Elizei.

Verifică rapid camera cartușului, văzu că este goală și observă și încărcătorul de lângă el.

– Ce faci aici, înăuntru?

Vocea bubuitoare a lui Neil o făcu să sară din loc.

Ea se întoarse spre el, cu arma în mână. Observă arma din mâna lui și o îndreptă spre podea.

- Dumnezeule mare, Neil, m-ai speriat de moarte.

El își duse mâna la spate, își băgă pistolul în toc și păși în încăpere.

- Răspunde la întrebare.

Statura masivă a bărbatului făcea ca spațiul să devină minuscul. Ea se întoarse într-o parte, făcând tot ce îi stătea în putință să îi ignore prezența.

- Ce ți se pare că fac?

Ea luă încărcătorul, îi verifică greutatea.

- Aia nu-i o jucărie.

- Sunt pe deplin conștientă de asta.

- La ce-ți trebuie?

- La nimic. Probabil. Însă date fiind sfaturile și ideile Elizei și Samanthei, m-am hotărât c-ar trebui să am ceva de genul ăsta acasă dacă o să am vreodată nevoie de el.

Samantha fusese de acord cu sfatul Elizei de când vorbisera ultima dată la telefon.

- Probabil că o să-ți tragi un glonț în propriul picior.

El veni și mai aproape.

- Îți mulțumesc pentru votul de încredere, însă sunt sigură că o să fii bine.

După ce puse jos arma și încărcătorul, ea ridică un revolver. Ținuse doar o dată în mână revolverul Elizei și nu își putea aminti cum să verifice butoiășul pentru cartușe. Nu avea de gând să îl întrebe pe cel care tocmai răsese de ea.

- Măcar ai ținut vreo armă în mână până acum?

Ea puse revolverul înapoi, sări peste cel de-al doilea revolver ca mărime și ridică altă armă care era asemănătoare cu prima.

- Eliza m-a învățat, nu-ți amintești?

Neil mârâi înfundat.

- Nici una dintr-astea nu este genul de armă cu care umblă Eliza.

- Astea arată la fel.

- Sunt de calibru diferite, au mecanisme diferite.

El stătea lângă ea acum, suficient de aproape încât ea să îi simtă căldura corpului. Închise ochii. „Chiar

trebuie să încetez să mă mai torturez singură din cauza acestui bărbat."

- Trag gloanțe, nu-i așa?

- Desigur.

Ea înșfăcă prima armă și încărcătorul.

- Atunci o să fiu bine.

Se întoarse ca să plece, dar Neil îi puse o mână pe braț, oprind-o. Strânsoarea lui fu fermă la început, iar apoi mai slăbi când ea se uită în ochii lui căprui.

- Eliza trage cu un pistol calibru .38. Asta-i calibrul .45 și o să te arunce cât vezi cu ochii de-a lungul camerei când o să apeși pe trăgaci.

Gwen nu putea să își aducă aminte cu ce armă anume trăgea Eliza, însă din câte se părea, Neil știa bine. Își aruncă rapid privirea spre pistol.

- Nu plec de-aici fără o armă, Neil.

Mâna lui abia dacă mai era sprijină ușor pe a ei, însă el nu se clinti din loc.

- Bine.

O eliberă de tot, se lăsă în genunchi pe podea și deschise alt sertar. Scoase o cutie neagră, o deschise și începu să bage înăuntru toate armele, încărcătoarele și celelalte cartușe.

- N-am nevoie de toate, spuse ea.

El își înclină ușor capul într-o parte.

- Ai nevoie să pleci cu cel care trebuie. N-o să știi care-i acela până când n-o să tragi cu toate.

- Oh.

Rămaseră amândoi la masa de prânz, liniștind-o astfel pe Mary, iar apoi merseară cu mașina la un poligon de tragere în aer liber amplasat într-unul din multele canioane ale munților din California. Poligonul era relativ liniștit, și nu îi trebui mult ca să își dea seama că era singura femeie de acolo. Doi bărbați îi aruncară o privire apreciativă, însă după ce îl văzură pe Neil lângă ea, își mutară rapid privirea în altă parte.

Suprafața betonată era plină de tuburi de cartușe, făcând dificil mersul pe tocuri. Cum intrară în zona

de tragere, Neil îi înmână căștile pentru protecție fonică. Sunetele împușcăturilor erau înăbușite, iar lui Gwen îi era foarte greu să audă ce spunea Neil.

El puse armele lor la capătul îndepărtat al poziției de tragere și își propti mâna pe bancul de tragere.

- Vreau s-o încerci mai întâi pe-asta.

Era vorba de cel mai mare revolver din sertarul cu arme al lui Blake. Mărimea ieșită din comun a armei o intimidă.

- De ce asta?

Oare voia să o descurajeze în privința armelor?

- Se trage cel mai ușor cu ea.

Ea scoase un pufnet.

- Mă îndoiesc.

- Eu chiar îmi iau în serios armele, Gwendolyn, și nu te-aș minți vreodată în privința lor.

Faptul că el îi folosi prenumele întreg o făcu să aibă îndoieli legate de propria îndoială.

Își aruncă privirea spre armă și se hotărî să își recunoască lipsa de cunoștințe în domeniu.

- Am uitat cum să o deschid și s-o încarc.

Neil trecu aproape de ea și ridică arma. Apăsă un buton și scoase butoiușul în exterior învârtindu-l în jurul axului.

- Sunt șase cartușe.

Luă cartușele, pe rând unul câte unul, și le băgă în butoiuș.

- De îndată ce este încărcată, e gata de tragere. Nu trebuie să armezi cocoșul înspre tine ca să tragi, însă dacă o faci te ajută la precizia tragerii.

- Cum să ajute?

- Aplică mai multă presiune pe trăgaci pentru a-l face să tragă comparativ cu oricare din armele de-aici.

Îi arătă spre armele cu încărcător atașat.

- Presiunea adăugată îți afectează modul în care țintești, asta dacă nu cumva ești un trăgător de elită.

Îi dădu arma și îi făcu semn cu capul spre țintele de pe câmp. Spre deosebire de țintele din hârtie pe care

ea le folosisese până acum, poligonul acesta de tragere era plin de țințe rotative de metal ce scoteau niște zgomote răsunătoare când erau lovite.

Simțea arma din mână greoaie. Mai grea decât celelalte.

Neil ezită înainte să ocupe poziția din spatele ei. Își petrecu brațele în jurul ei, ținându-i mâinile peste armă în propriile mâini în timp ce le poziționa așa cum îi plăcea lui.

Ea înghiți în sec. Senzația puternică pe care o simțea ținută în brațe strâns, în felul acela, o lăsă fără respirație. Dorința de a se lipi de el o făcu să se simtă amețită. Însă se abținu. De fiecare dată când el fusese în apropierea ei, ea aproape că sărise pe el.

Dar de-acum gata. Era rândul lui Neil să facă ceva în acest sens. Adică, dacă voia să facă ceva.

Nu era sigură de ce o adusese în poligon, în afară de instructaj. Bineînțeles că el ar fi putut să îi sugereze să își ia un instructor dacă voia să păstreze distanța. Însă n-ar fi fost stilul lui Neil. El nu permitea nimănui să facă ce făcea el mai bine.

- Ești gata?

Vocea i se auzi înăbușită.

- Poftim?

- Ești gata?

Ea dădu din cap afirmativ și închise un ochi ca să vadă ținta de la capătul țevii.

Neil armă pistolul și dădu drumul mâinilor ei. Se trase ușor în spate, însă ea încă îi mai simțea corpul lipit de al ei.

Se concentră asupra triunghiului rotativ de culoare roșie, destul de uzat, își ținu respirația și apăsă pe trăgaci. Detunătura o aruncă în spate direct în Neil, însă nu fu atât de rău. De fapt, era mai bine decât își amintea că pățise cu arma Elizei.

- Am lovit-o?

Ea, una, nu fusese atentă.

- Nu.

Acum că știa ce va face arma, armă de una singură cocoșul, ținti și trase.

Triunghiul şuieră învârtindu-se în cerc.

Ridică privirea spre Neil, ai cărui ochi zâmbeau, chiar dacă buzele lui nu o făceau.

Trase din nou și lovi aceeași țintă de două ori.

Neil îi indică niște ținte mai îndepărtate din poligon.

- Trage acolo.

Al doilea set de ținte necesită două cartușe în plus înainte să fie lovite. Însă în curând descoperi că le poate lovi cu ușurință, de parcă ar fi făcut asta de ani buni. Simți entuziasmul până în șira spinării.

Un colț al buzelor lui Neil se ridică.

„Chiar ești sexy când zâmbești.“

- Încearcă din nou. Fără să-i mai ridici cocoșul.

Ea se concentrează mai tare, vârful limbii ieșindu-i printre dinți în timp ce trase cu arma. Era destul de sigură că ratase ținta, însă cel puțin nu trăsese în boscheți, ceea ce o făcu să se simtă bine.

Mai trase de câteva ori cu ambele revolvere înainte ca Neil să treacă la pistoale. Pe cel mai mic îl simțea precum pe cel al Elizei, însă precizia lui Gwen nu era la fel de bună. După câteva cartușe trase, Neil luă arma, își îngustă ochii și apăsă ușor pe trăgaci. Brațele lui nu se mișcă atât de mult de la recul. Rată ținta.

Își reajustă modul în care țintea și trase din nou.

Gwen îl privi cum trage șase cartușe, toate lovindu-și țintele dispuse la capătul opus al poligonului.

- Cătarea e dereglată. O să o reglez acasă. Pistolul trage spre stânga față de cum țintești.

Îi dădu din nou arma.

- Încearcă să-ți adaptezi linia de ochire și lovește ceva din apropiere.

Ea reuși să lovească una din cinci ținte.

Încheiară cu arma pe care ea aproape că o luase acasă. Neil o avertiză cu privire la recul și îi înconjură trupul

cu al lui. Ea făcu tot ce îi stătu în putință să ignore căldura corpului lui în spatele ei și trase. Arma o aruncă în spate, fix în brațele lui.

- Mamă...

Brațele ei vibrau de la forța reculului.

- Ți-am spus.

Ea puse arma jos, nemaidorind să tragă din nou.

- Renunți?

Ea își îngustă ochii și descoperi că el zâmbea în jos spre ea.

- Faci mișto de mine.

- Poate că da. Însă dacă ar trebui să o folosești, nu aș vrea să fii nepregătită.

Își petrecu din nou brațele în jurul ei și luă arma de pe banc. O ținu astfel în timp ce ea mai trase de încă două ori, ajutând-o să amortizeze impactul. Următoarele cartușe trecură chiar pe lângă ținte, fără să ni-merească. Iar când încărcătorul se goli, Neil rămase acolo, în spatele ei, cu mâinile pe umerii ei. Și, pentru o clipă, ea înțepeni în loc, bucurându-se de parfumul și atingerea bărbatului la care tânjea fără încetare de când îl cunoscuse.

Poligonul se golise, acolo rămânând numai ei doi.

- Nu-i prea rău, Harrison.

Ea râse. Nu i de adresase niciodată spunându-i pe numele de familie.

- Harrison?

Mâinile lui se înmuiară pe umerii ei.

- În armată, ne spuneam adesea pe numele de familie. Mi s-a părut potrivit s-o fac cu tine aici, în timp ce radiezi de plăcere atât de tare, încât s-a luminat totul în jur.

El nu îi pomenise, nici măcar o dată, de ceva referitor la anii pe care îi petrecuse în armată. Iar faptul că o făcea acum crea un fel de intimitate între ei.

- Așadar, ei îți spuneau MacBain? întrebă ea, scoțându-și ochelarii de plastic de protecție.

- Mac. Îmi spuneau Mac.

Neil își coborâse vocea, ei fiindu-i și mai greu să îl audă. Își trase și scoase antifoanele de pe urechi și se răsuci în brațele lui.

El îi oferi un zâmbet, unul rar de văzut.

- Ei bine, Mac, mulțumesc pentru lecție.

El nu se trase într-o parte. Brațele lui rămaseră pe antebrațele ei. Fiind atât de aproape, putea să îi vadă ochii prin ochelarii de soare cu lentile închise la culoare. Iar ochii lui se uitau fix în a ei.

Inima îi tresăltă în piept, transmițându-i rapid semnale prin tot corpul. Neil își ridică mâna spre fața ei și îi plimbă degetul mare de-a lungul maxilarului.

Își dorea atât de mult sărutul lui încât putea să îi simtă gustul. Pentru un scurt moment, îl simți cum se mișcă spre ea. Apoi ceva se întâmplă, iar el se trase într-o parte. Privirea lui, corpul lui, mâna lui.

- Ar trebui să mergem.

Gwen vru să strige la el. El o dorea; Dumnezeu știa că și ea îl dorea. Atunci de ce ezita? Ce era oare frânt în interiorul lui ca să îl facă să se retragă de fiecare dată?

capitolul 9

Drumul de întoarcere spre Malibu parcurs în tăcere îl măcina.

Îl dureau toate măruntaiele. Parfumul floral al șamponului folosit de ea își găsisese un loc confortabil în interiorul lui și se înrădăcinase acolo. Nu avea să se mai uite vreodată la secțiunea de șampoane din magazin fără să se gândească la Gwen.

Se torturase de unul singur când își încolăcise brațele în jurul ei. Corpul ei minion se potrivea perfect cu al lui. Nu că asta ar fi contat.

Însă conta. El știa că de fapt contează. Singura modalitate prin care putea să o evite era să plece. Să angajeze pe cineva care să îi preia postul alături de Blake, să își strângă lucrurile în singura lui geantă și să dispară.

Și cum rămânea cu corbul lăsat lângă cadavrul lui Billy? Era un avertisment? Un avertisment care nu ar fi însemnat nimic pentru nimeni altcineva decât pentru membrii rămași din echipa lui Neil?

„Un motiv în plus să-mi fac bagajul și să plec.“

Însă cine ar fi putut să o protejeze pe Gwen mai bine decât el?

Neil știa răspunsul dinainte de a se mai deranja să își facă rezervare la o cursă aeriană.

Nu avea nevoie de cineva care să creadă că lui îi păsa de ea, transformând-o astfel într-o țintă.

Ea se uita pe geam afară la traficul de pe autostradă. Ar fi putut să stea în spate, unde geamurile fumurii îi ascundeau fața. Însă Gwen refuzase. Spusese că el nu era șoferul ei așa cum nici ea nu era stăpâna lui.

- Te gândești la... vremurile când erai în armată?

Întrebarea ei veni din neant. El nu era sigur cum anume să îi răspundă.

- Neil?

- Uneori.

- A fost groaznic?

El strânse volanul, își aminti parfumul părului ei și ignoră amintirea mirosului de carne arsă și de sânge.

- Războiul este iadul pe pământ.

- Nu pot să-mi închipui nimic. Singurul act de violență la care am fost martoră a fost atunci când fratele meu i-a spart nasul unui băiat care mă urmărea la școală. Și când tu și cu Carter v-ați bătut cu tipii ăia în Texas.

El simți cum îi revine buna dispoziție. Îi făcuse plăcere să îi dea o lecție individului care o agasase pe Gwen. Plescăi din buze și spuse:

- Violența nu rezolvă atât de multe probleme pe cât creează.

- Probabil că ai dreptate. Pe de altă parte, amenințarea cu violența chiar are tendința de a-i face pe oameni să se conformeze. Să luăm ziua de azi ca exemplu. Ne-am petrecut ziua trăgând cu diferite arme. Mă îndoiesc

că s-ar pune cineva cu tine, însă îmi dau seama cum aş putea fi considerată vulnerabilă. Dacă oamenii care ar vrea să-mi facă rău ar şti că am armă, bănuiesc că ar căuta o ţintă mai uşoară. Nu eşti de acord?

- Într-o oarecare măsură.

„Doar hoţii şi laşii.”

- Nu-mi imaginez că voi avea vreodată nevoie să folosesc arma pentru scopul pentru care a fost concepută. Dar e la fel de adevărat că te simţi bine când ai una.

Cu asta, n-avea cum să nu fie în întregime de acord. În lipsa acelui turn de fildeş în care se gândise să o încuie de când o văzuse, posesia unei arme era mai bună decât nimic.

- O să trebuiască să o ții acasă.

Gwen dădu aprobator din cap.

- Nu mă gândesc să umblu cu ea tot timpul.

El ieşi de pe autostradă şi intră pe strada ce ducea spre proprietatea din Malibu.

- Un Taser intră perfect într-o geantă. Şi este şi legal să-l ai asupra ta.

- O chestie de-aia pe bază de şocuri electrice?

El chicoti scurt, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei.

- Da. Una de-aia.

Gwen îi zâmbi, şi la naiba dacă el n-ar fi vrut să se topească în zâmbetul acela şi să uite de toate lucrurile îngrozitoare din viaţa lui.

- Ai tu unul?

- Nu.

Lui nu îi trebuia aşa ceva.

- Însă o să iau unul pentru tine.

- Ar fi minunat, Neil.

Numai o lady ar fi spus despre un Taser primit drept cadou că este *minunat*.

Neil parcă în spatele maşinii lui Gwen. Puse revolverul mai mare care îi plăcuse ei cel mai mult în portbagajul ei împreună cu o cutie de muniţie.

Ea deschise portiera şi îşi aruncă geanta înăuntru.

- Mulțumesc pentru ziua de azi. Mă simt mai bine știind că am arma potrivită.

Lui îi plăcea mai mult ideea turnului de fildeș.

- Cu plăcere.

Neil se trase într-o parte, intenționând să îi facă loc să treacă cu mașina.

- Oh... hm, alarma de-acasă?

- Da?

- Toate ușile și ferestrele de la parter trebuie să fie închise ca să se armeze ca lumea, corect?

El se opri. Se apropie mai tare de ea.

- Așa e.

- Nu te înfuria..., îl avertiză ea.

Când o femeie îți sugera să nu te „înfurii” însemna că existau motive să o facă.

El își ridică mâinile în aer forțându-se să-și elibereze tensiunea din umeri.

- OK... ei bine, am găsit ușa din spate deschisă, doar puțin crăpată, când m-am trezit dimineață. Alarma afișa că este armată.

- Alarma n-are cum să se armeze dacă o ușă e deschisă.

- La asta m-am gândit și eu. Cu toată interferențele din ultima perioadă, m-am gândit că ar trebui să-ți spun despre asta.

- Ești sigură că alarma a fost armată?

- Absolut sigură. Am verificat de două ori. Deși consider că toate camerele de supraveghere și senzorii de mișcare de-afară sunt niște măsuri excesive, chiar cred că o alarmă a casei este o idee inteligentă.

- Azi ai setat-o înainte să vii încoace?

- Da.

El își scoase telefonul mobil din buzunar și dădu clic pe aplicația prin care monitoriza casa ei.

- Karen nu este acasă?

- Nu.

Alarma afișa că este armată, iar camerele de supraveghere nu indicau nici un fel de probleme. Ceea ce lui nu îi plăcu. Ca de altfel, nimic din toate astea.

- Vin și eu până acolo.

În mod surprinzător, Gwen nu se opuse.

- Am câteva comisioane de făcut, îi spuse ea. Te deranjează să arunci o privire fără ca eu să fiu acolo?

De fapt, exact asta ar fi preferat. Căci dacă ea era de față, existau șanse mari să-i distragă atenția și era posibil să îi scape ceva.

- Nici o problemă.

- Mulțumesc, spuse Gwen demarând.

Cu toate astea, cu cât Gwen se depărta mai mult de el, departe de siguranța pe care el știa că i-o putea oferi, cu atât simțea că are mai puțin control. Iar el ura să nu simtă că deținea controlul. Îl făcea să devină slab.

- Deci blondina are o armă, își spuse bărbatul în timp ce urmărea plecarea celor doi de la poligon.

Aparatul lui de fotografiat îi immortaliză, descoperind subtilitățile comportamentului lor pe care avea să îl analizeze mai târziu.

MacBain nu acționa ca și cum ar fi fost alarmat. Nici măcar nu își dăduse seama că era supravegheat.

- Dormi în șoșonii statului, amice.

Se răsuci în locul unde se cocoșase, deasupra casei din Malibu, și privi cum ea pleacă singură.

Știa, fără nici o îndoială, că ea nu menționase nimic despre pasărea moartă în conversația avută cu Neil.

Dacă ar fi făcut-o, el nu ar fi lăsat-o niciodată să plece. Era timpul să ridice miza.

Kenny Sands, proprietarul firmei Parkview Securities, se întâlnește cu Neil la casa din Tarzana.

- Asta n-ar nici o noimă.

Ken susținea ceea ce era evident.

Neil făcuse test după test. Era cât se poate de sigur că deschiderea ușii din spate nu mai pornea alarma.

- A tot fost înregistrat și un volum neobișnuit de zgomot de detectoarele de mișcare din grădina din spate. Am crezut că am reparat chestia asta săptămâna trecută,

însă se pare că se activează ori de câte ori vecinii își folosesc jacuzziul.

- Asta n-ar trebui să afecteze deloc sistemul.

Kenny își luă telefonul mobil.

- Bună, Jane. Am nevoie să-mi trimiți o echipă pe Cherry Lane, nr. 5420.

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Nu, pune-i să vină cu camioneta și cu materialele. Înlocuim tot cablajul de la ușa din spate.

Neil ieși în curtea din spate, se uită în jur, dar nu găsi nimic la nelalocul lui. Se duse la gardul din spate și se uită peste el în partea cealaltă. Se vedea un jacuzzi cu ceva mobilier în jur și un mic aranjament ca de bar. Norocul lui că vecinilor dezbrăcați le plăcea să facă baie doar pe întuneric.

Acum era miezul zilei.

Își aruncă rapid privirea spre primul etaj al casei lui Gwen și observă o fereastră deschisă.

Neil intră în dormitorul neobișnuit de cald al lui Karen. Străbătu încăperea până la geam și îl trase ca să îl închidă. Priveliștea înspre vecinii dezbrăcați nu era ideală din acest punct de la etaj, așa că înaintă spre următoarea ușă de pe culoar.

Camera lui Gwen era plină de culori discrete și texturi de pluș. Feminină, exact ca ea. Spațiul în sine avea aroma ei.

El se uită cu atenție pe geam.

- Frumoasă priveliște cu nudiști.

Ar fi râs dacă asta nu i-ar fi afectat operațiunea de supraveghere.

Surprinse cu coada ochiului o scânteiere. Se uită dincolo de case spre panta dealului ce separa Tarzana de Woodland Hills. Aceasta era una din caracteristicile plăcute ale locației casei. În spatele casei lui Gwen era un șir de case, iar după acestea un parc.

Pentru Neil, asta era atât o binecuvântare, cât și un motiv de îngrijorare. O binecuvântare pentru că erau

mai puțini vecini, un motiv de îngrijorare din cauză că oricine se putea ascunde în hectarele de stufăriș des.

Căută din priviri sursa de lumină, însă nu găsi nimic.

În timp ce oamenii lui Kenny lucrau, Neil făcu o plimbare prin cartier. Și se uită cu atenție sporită la casa aflată direct în spatele casei lui Gwen. Jaluzelele erau trase, iar două ziare erau stivuite pe veranda din fața casei. Nu era nici o mașină parcată pe aleea din fața garajului. După cum arăta cartierul, majoritatea rezidenților își parcau o mașină pe alee sau pe stradă. Foarte puține case aveau un spațiu gol în fața ușilor de la garaj.

Neil încercă să-și afișeze un zâmbet pe față, se duse spre ușă și ciocăni de două ori.

Nu răspunse nimeni.

Încercă să se uite înăuntru, prin bovindou. Avea jaluzele negre, ce făceau imposibil să vezi ceva înăuntru. Jaluzelele negre erau un produs de bază în Vegas, însă în suburbii? Nu prea.

De ce niște oameni care făceau paradă în grădina din spate în piele goală s-ar ascunde așa înspre grădina din față?

Neil știa că șansele de a trece neremarcat erau cam câte avea un TIR într-o parcare plină de mașini Smart. Așa că în loc să meargă în jurul casei, se depărtă de ușă de la intrare și reveni la plimbarea pe stradă. În mare parte, cartierul era liniștit. Și oricât ura faptul că nu putea să îl țină sub control în toate felurile, putea fi și mai rău.

Se întoarse într-un cerc complet, uitându-se în jur.

Se simțea gol așa cum mergea pe străzi în văzul lumii, fără minima garanție de securitate pe care ți-o conferă o armă automată AK când o ții în mâini.

Cât de nebunesc suna toată situația asta?

Nici faptul că Rick îi dăduse vestea aia de tot rahatul în urmă cu două zile nu îl făcea să se simtă prea

încrezător. Amândoi dăduseră telefoane și îl căutaseră pe cel de-al patrulea tip care supraviețuise.

Până acum nimic. Mickey nu răspundea la telefon sau nu era în zonă. Poate că se întorsese în branșă. Unitățile precum a lui nu părăseau de multe ori armata definitiv, făcând din pregătirea militară o carieră pe viață.

Spera al naibii de tare că Mickey se întorsese în branșă. Gândul că i se întâmplase ceva sinistru... oricăruia dintre ei, îi făcea rău lui Neil.

Iar Billy era mort.

Cum naiba de reușise cineva să se dovedească mai tare ca el?

Când reveni la casă, cablajul pentru ușa din spate fusese înlocuit, iar detectorii de mișcare din curtea din spate schimbăți. Neil și oamenii care lucrau pentru el simulară mai multe scenarii de intrare prin efracție, toate făcând alarma să urle și să notifice telefonul lui Neil și monitoarele pe care Dillon le monitoriza de la sediul său.

Neil se uită cât e ceasul – era aproape ora cinci. Se gândi să aștepta ca Gwen sau Karen să se întoarcă, însă își aminti ultimatumul lui Gwen din bar.

„Te retragi ori te implici.”

Fusese cât se poate de clară și categorică, iar după ce își petrecuseră ziua la poligonul de tragere, probabil că ea credea că el se implica.

Iar asta nu se putea întâmpla.

Verifică GPS-ul din mașina lui Gwen, pe care el îl băgase sub capotă când ea își cumpărase mașina. Se părea că înaintează cu greu prin traficul de pe autostradă, însă se îndrepta spre casă.

Neil se asigură că iese din casă înainte ca ea să îl vadă.

În drum spre Malibu, îi trimise un mesaj, spunându-i că monitorul și alarmele erau recalibrate și că funcționau corect. Îi spuse să îl anunțe dacă erau orice fel de alte probleme.

Ea nu sună.

*

El observă când Gwen ajunsese acasă. O urmări cum merge prin casă, iar apoi verifică ușa din spate. O expresie de dezamăgire îi apăru pe față în momentul în care se duse la ea în birou și porni calculatorul.

Neil lăsase transmisiile audio pornite și asculta la orice zgomot din casă. O conversație la telefon din care nu auzi decât ce spunea ea îl făcu să înțeleagă că Karen nu avea să vină acasă în seara aceea.

Dintr-o conversație avută cu Blake pe la începutul săptămânii, Neil aflase că până în următorul weekend Karen avea să se mute cu totul.

Gwen locuind de una singură însemna că zgomotele din casa din Tarzana aveau să reprezinte companionul lui constant. Cineva trebuia să aibă grijă de ea.

capitolul 10

– Nu e niciodată târziu să te retragi din combinația asta.

Gwen și Karen stăteau la masă pe un colțar într-un separeu din Ruth's Chris Steakhouse.

Karen clătină din cap.

– Nici o șansă.

Își coborî glasul.

– Bani sunt deja în fondul de investiții.

– Nu contează.

Karen zâmbi.

– O să fie un an minunat, Gwen. E ca o vacanță prelungită, plătită, în care o să pot cunoaște prieteni noi și o să îi răsfăț pe copiii de la centru.

Gwen simțise că era de datoria ei să îi ofere lui Karen o porțiță de ieșire dacă ea voia asta. Teoretic, să te măriți pentru o perioadă scurtă de timp pentru o grămadă de bani părea un lucru nu prea greu de făcut... până când unul dintre protagoniști spunea „Da“, iar după aceea

apăreau îndoielile. Gwen își ridică paharul de șampanie și îl ciocni de al lui Karen.

- Pentru un an fabulos.

- Noroc! Să fie!

Băură, iar Gwen continuă:

- O să te întorci înainte de Aruba, corect?

- Sigur. Asta-i într-o vineri, nu?

- Da, de ce?

Gwen confirmase întâlnirea cu Samantha și cu Blake, care planificau să se ducă direct în Aruba din Albany.

- Michael mi-a spus că aproape întotdeauna are libere zilele de vineri. Chiar dacă n-o să putem sta mai mult în Aruba, va reuși să ajungă acolo pentru ziua cea mare.

- E ceva de mers cu avionul pentru o singură zi.

- Din câte s-ar părea, nu și pentru el. Spune că face genul ăsta de călătorii tot timpul.

- Eu și Eliza o să ajungem acolo mai devreme. Ești binevenită să ni te alături dacă poți.

- O să încerc. Bănuiesc că o să vină și mama ta?

Gwen nu se mai gândise la ea de ceva vreme.

- Nu pot să-mi imaginez c-ar rata evenimentul ăsta. Deși nu cred că mai pot suporta încă o privire plină de milă din partea ei.

- Ce vrei să spui?

- Întotdeauna în postură de domnișoară de onoare, niciodată în cea de mireasă.

- Oh.

Karen întinse unt pe o felie de pâine.

- Sunt sigură că nu vrea decât să te vadă fericită. Așa gândesc majoritatea mamelor.

- Doar dacă aș putea să am un logodnic până în vine-rea aia... atunci și-ar păstra comentariile pentru ea.

Karen ridică din sprâncene.

- Păi ai ceva bărbați în baza de date de-acasă pe care ai putea să-i iei în considerare.

Gwen zâmbi.

- Nu mă gândisem la asta.

Dar dacă începea să inițieze discuții cu acești bărbați și să-i întrebe dacă voiau să o însoțească la nuntă, oare cum avea să se simtă bărbatul care o supraveghea îndeaproape din acest punct de vedere?

- Pe de altă parte, o să fiu invitată la tot felul de petreceri de profil de-a lungul anului viitor. Nu se știe niciodată pe cine o să cunosc acolo.

Chelnerul sosi cu mâncarea. Aroma pregnantă a fripturilor se răspândi peste masa lor. Era ceva să poți să tăia un fileu cu furculița, ceea ce făcea din această experiență o cină chiar mai bună decât era. După ce le reumplu paharele, chelnerul plecă.

- Ai mai primit vreo veste de la Neil?

Gwen folosi drept scuză faptul că își mestecă mâncarea ca să se abțină de la a răspunde imediat la întrebare.

- Nici măcar un cuvânt.

Karen clătină din cap.

- Oricum care-i treaba cu el? A fost pușcaș marin, nu-i așa?

- Așa e.

- Bănuiesc că asta explică motivul pentru care este șeful serviciului de securitate al fratelui tău. Însă ai crede că asta înseamnă că stă non-stop în preajma lui Blake. Chiar dacă asta ar implica să plece împreună cu Blake și Sam în Europa.

- Singurele dați în care a mers în Albany au fost cu ocazia unor petreceri și evenimente private. În rest, a rămas mereu aici.

- Ca să supravegheze casa? Mi se pare ceva cam exagerat, dacă e să mă întreb pe mine.

- Blake mi-a spus că s-au împrietenit înainte să îl angajeze pe post de gardă de corp. Iar Samantha zicea că Neil are un fel de sentiment de loialitate puternică față de fratele meu, deși nu știu pentru ce anume.

Karen mușcă din friptură.

- Dumnezeu, chestia asta e gustoasă.

- Cea mai bună.

- Crezi că Neil i-a salvat fundul fratelui tău într-o încăierare sau ceva?

- Fratele meu nu se bate.

„Oricum, nu cu pumnii lui.“

Karen râse.

- Toți bărbații se bat dacă trebuie să o facă. Este în ADN-ul lor.

- Dă-mi voie să te contrazic. Am cunoscut bărbați care au plâns din cauza unor tăieturi provocate de o coală de hârtie.

- OK... Mă refer la bărbați precum Blake și Neil. Blake nu s-ar da în lături de la împărțit pumni dacă l-ar provoca cineva.

- Bănuiesc că ai dreptate. Nu știu ce s-a întâmplat între ei care să îl facă pe Neil să lucreze pentru fratele meu. Bănuiesc că într-o bună zi o să aflu.

Poate că era timpul să îl întrebe pe fratele ei... sau să o roage pe Samantha să afle asta pentru ea.

- Neil pare atât de furios tot timpul.

Gwen simți nevoia să-l apere.

- Circumspect. Nu furios.

Își aminti expresia de pe fața lui când se bătuse cu cowboy-ii din Texas. Ochiul lui căprui-deschis căpătaseră o tentă întunecată de gri, iar mușchii gâtului i se încordaseră cu fiecare respirație fierbinte în parte. Acum că venise vorba, da, *asta* însemna furios.

- Circumspect, furios... mă rog, nu contează. Nu cred că l-am văzut vreodată zâmbind.

- E absolut devastator când o face.

Gwen rămase fără respirație numai gândindu-se la zâmbetul lui Neil.

- Oh, fir-ar, tu chiar ești înnebunită după el. Sper că nu-ți pierzi timpul aiurea!

- Pot să-ți spun ceva?

Karen se aplecă în față.

- Mai deunăzi, după ce ne-am dus la poligonul de tragere... jur că a fost gata să mă sărute.

Karen clipi.

- Și?

Gwen clătină din cap.

- Nu știu. S-a retras. S-a tras instantaneu într-o parte. De parcă îl mușcam sau ceva de genul. Crezi că nu profită de ceea ce i-am spus în mod clar c-ar putea să aibă parte dacă ar cere-o, fiindcă lucrează pentru fratele meu?

Karen clătină din cap.

- Nu. Absolut nu. Dacă faptul că lucrează cu fratele tău era un obstacol ce îl împiedica să ajungă la tine... iar el te dorea, ar fi renunțat la slujbă.

Gwen oftă.

- Bănuiesc că asta înseamnă că nu mă dorește.

- Omul acesta te urmărește peste tot și te păzește ca și cum ai fi făcută din sticlă.

- Obligația de a mă proteja nu este același lucru cu a mă dori.

- Tu mi-ai spus că aproape te-a sărutat.

Karen sorbi încet din vin.

- Iar după aia a luat-o la fugă. Nu l-am mai văzut din ziua aia.

- Ceva îl împiedică, Gwen. Află ce anume, spuse ea. Și o să descoperi care-i problema.

Karen avea dreptate.

- Crezi că e vorba despre o femeie... despre cineva care l-a rănit?

- Nu se știe niciodată.

Gwen mestecă gânditoare.

- Chiar dacă o să aflu despre ce-i vorba, nu e nici o garanție că o să se răzgândească.

Gândul acesta o deprima.

- E-adevărat. Însă o să trăiești fără să știi vreodată dacă lucrurile ar fi putut să meargă între voi doi? Atât timp cât el o să lucreze cu fratele tău o să-l vezi tot timpul.

- Nu știu ce să fac, recunosc Gwen.

- N-ai decât o viață, Gwen. Iar tu ești o romantică incurabilă, și ți-o spune cineva care se pricepe la romanticism. Ar trebui să-ți urmezi inima.

- Așadar, să îl aștept?

- Așteptarea este pasivă. Nu ți-aș recomanda niciodată să suferi de dor pentru un tip care nu manifestă pic de interes. Îți sugerez să-ți stabilești un timp limită pentru tine. Iar după aceea să treci mai departe. Știu că i-ai spus acum două seri să facă o mișcare, să întreprindă și el ceva în sensul acesta... doar că nu ești pregătită să mergi mai departe acum.

- Nu, după faza cu poligonul, clar, nu.

Karen zâmbi.

- Promite-mi doar că n-o să avem această conversație la anul la petrecerea mea de după divorț... OK? Dacă Neil tot n-o să facă pasul până atunci, o să-ți tăbăcesc fundul ca să mergi mai departe.

- Pot să beau pentru asta.

Și așa făcură. Își terminară mâncarea și ieșiră în parcare. De când Karen începuse să iasă cu Michael, cei din media și o mulțime de fotografi liber-profesioniști erau adesea prin preajmă ca să îi facă fotografii.

- S-ar părea că paparazzii și-au luat liber astă-seară, spuse Karen.

Gwen își scoase cheile din geantă în timp ce se îndreptau spre mașina ei.

- Eu tot mă simt de parcă m-ar urmări cineva, spuse Gwen.

- Aș spune că ești paranoică, însă trebuie să fiu de acord cu tine. De când eu și Michael am început să ieșim împreună simt întotdeauna priviri ațintite asupra mea.

Karen se răsuci, făcând un cerc complet.

- Dacă ne ține cineva sub observație în seara asta, cred că ochii ăștia invizibili sunt ațintiți asupra ta. Tipilor care mă urmăresc pe mine nu le pasă dacă-i văd.

- Neil?

Ea chicoti.

- Așa crezi?

Probabil că lui chiar îi păsa. Karen ocoli până în partea pasagerului din dreapta și țipă strident:

- Aaaa!

- Ce e?

Karen se trase înapoi de lângă mașină și se uită la pământ.

- Care-i faza cu păsările sinucigașe?

La picioarele ei era altă cioară moartă. Și mai mare decât cealaltă.

- Crezi că știe cineva că nu-ți plac păsările?

Ochii lui Karen se lărgiră

- Oh, doar nu crezi că... oh, ce greșos. Crezi că asta-i aici cu un scop anume?

Gwen se aplecă și mută pasărea mai încolo.

- Două păsări moarte în tot atâtea săptămâni. Bănuiesc că s-ar putea întâmpla.

- Ce porcărie!

- Haide, fii serioasă. Hai să mergem acasă.

În noaptea aceea, încuiară toate ușile și verificară toate ferestrele... de două ori.

Până vineri seara, știrile legate de nunta lui Michael și a lui Karen erau deja pretutindeni. Cei din mass-media îi urmară până la New York și relată cum cei doi plecară cu un avion privat, pus la dispoziția lor de Lord și Lady Harrison, ca să îi ducă în Franța. Samantha insistase să le împrumute avionul. Un zbor până în Franța pentru luna de miere era un simplu cadou simbolic pentru proaspeții căsătoriți.

Până duminică seara, jurnaliștii care încercaseră să obțină informații de la Gwen părăsiseră cartierul. Fuseseră trei apeluri telefonice în decursul ultimelor treizeci și șase de ore. Unul de la Eliza „de verificare” și unul de la Samantha care sunase ca să vadă dacă Gwen „avea nevoie de ceva”.

Și mai apoi venise unul de la mama ei.

- Ar trebui să te întorci în Albany.

- În nici un caz, mamă.

Linda fusese întotdeauna foarte la subiect și directă.

- Tu nu ești pregătită ca să locuiești de una singură, Gwendolyn. Blake și Samantha nici măcar nu sunt acolo.

- Mamă, te rog. Nu mai sunt un copilăș.

„Dumnezeule, probabil că Neil adoră conversația asta.“ Asta desigur în cazul în care era pe recepție și asculta. Gwen își aruncă privirea spre monitorul video și își dădu ochii peste cap.

- Dar dacă ți-aș spune eu că mă simt singură?

- Ți-aș sugera să-ți găsești un iubit.

„Asta ar trebui să îi închidă gura mamei.“

- Gwen!

- Ce e?

- Cineva nu-și găsește așa pur și simplu un iubit.

Gwen râse.

- Ai dreptate. Cineva își alege un iubit.

Linda făcu o pauză scurtă.

- Tu asta ai făcut? Există vreun bărbat în viața ta?

- Dacă ți-aș spune că există, m-ai lăsa în pace?

- Aș insista să-l cunosc, spuse Linda.

- În cazul acesta n-o să-ți spun.

- N-ai fost niciodată atât de dificilă când locuiai aici.

Nu. Ea fusese întotdeauna perfectă... fiica perfectă, sora perfectă. Probabil acesta fusese motivul care o făcuse să fie atrasă de Neil. El nu era perfect. Laturile lui erau dure, neregulate și complexe.

- Gwendolyn? Mai ești la telefon?

- Da. Exact acolo unde am de gând să rămân.

- Oh, foarte bine. Însă fii pregătită să încasezi o doză corespunzătoare de muștruluială când ne întâlnim în Aruba.

Gwen râse.

- Nici nu m-aș aștepta la altceva din partea ta. Te iubesc.

- Și eu te iubesc, draga mea.

Gwen zâmbi în timp ce închidea telefonul.

Neil răsucea Taser-ul în mâini. Drăcovenia era de culoare roz.

Simți un zâmbet veritabil așternându-i-se pe buze când să uită la dispozitiv. Numai Gwen ar fi putut avea la ea un Taser roz. Pe de altă parte, „la naiba nu... n-o să cumpăr o armă roz“.

Însă era pentru Gwen, micuța lui minge de foc blondă care ținea în mână o armă cu un scop clar și cu multă mândrie. A *lui*? Chiar era cazul să și-o scoată din minte ca fiind în vreun fel *a lui*.

Telefonul îi sună, făcându-l să uite de Taser și de Gwen.

- Da?

- Salut, Mac.

- Rick.

- Se pare că Mickey a revenit la slujba lui de zi cu zi.

- E confirmat?

- Pe dracu', Mac. Știi că asta-i ceva imposibil. Când ești băgat până în gât, nimeni nu știe nimic.

Neil își aducea aminte. Ultima lor misiune fusese atât de învăluită în mister, încât el și oamenii lui nu știuseră ce aveau de făcut până când nu fuseseră în avion, în aer. Nu existau nici un fel de ordine oficiale, nici un fel de dosare. Ce se întâmplase în Afghanistan de fapt nu se întâmplase deloc. Oricum, nu oficial. Morțile membrilor echipei lui fuseseră calificate drept „accidente de instrucție“.

- M-aș simți mai bine dac-aș ști unde este.

- Și eu la fel, prietene.

- Unde te duci acum?

- La Billy.

- Ar putea să fie o cursă.

Poate trebuia să meargă cu el.

- Eu, unul, n-am nevăstă, Mac. Familia mea crede că-s nebun și, după cum se vede treaba, se ține departe de mine. Nu există nici un fel de rahat emoțional pe care scârnăvia asta să-l poată folosi împotriva mea.

Neil își trecu o mână peste barba aspră de pe obraz.

- Mie în schimb mi-ar fi de folos ceva întăriri, bătrâne.

Neil își aruncă privirea la Taser-ul din mână lui. Poate că era timpul să meargă mai departe.

- Mai întâi am nevoie să mă asigur de câteva chestii.

Rick scoase un fluierat plin de entuziasm.

- Super. Știam că pot conta pe tine.

- Unde ești acum?

- În Washington. Hai să ne întâlnim în Colorado peste patru zile. Asta îți acordă suficient timp?

El se uită în jur la pereții goi ai locului căruia îi spunea „acasă“.

- Îhî.

- O să ne distrăm de minune. O să fie ca în vremurile de altădată.

Neil se gândi la cei care nu mai ajunseseră acasă. „Hai să sperăm că n-o să fie chiar așa.“

Pe cât de mult își dorea Neil să lase actoria pe seama bărbatului cu care Karen abia se măritase, trebuia să pună piciorul în prag și să pună capăt oricăror idei romantice pe care Gwen le avea în privința lui. Avea de gând să se joace cu mintea ei și să înăbușe în fașă orice ar fi putut fi între ei.

Trebuia să o facă.

Conversația avută cu Smiley îi reamintise de ce oamenii precum Neil nu au vieți normale. Uite cât îl costase pe Billy iubirea. Două sute de soldați talibani înarmați până în dinți, dornici să se autodetoneze pentru cauza lor nu îl scosese rău pe Billy din joc... însă o simplă femeie adăugată în combinația asta... și gata, prietenul lui era mort.

Șansele de a o găsi pe soția lui Billy erau mai mici decât zero.

Neil putea trăi cu ideea de a fi responsabil pentru propria viață.

Nu și pentru a lui Gwen, însă.

Se înapoie în partea din spate a domeniului și intră în bucătărie. Mary stătea la masa din bucătărie care era plină de ziare și lipici.

- Ce faci aici?

- De gătit sigur nu gătesc.

Bucățile decupate din ziare erau poze cu Karen și cu Michael apărute în fiecare tabloid din L.A. Observă una în care Karen și Gwen mâncau la o terasă în fața unei cafenele.

- Fac un album pentru Karen. Ce zici, se vede că mă plictisesc?

Mary era o femeie de treabă.

- Femeilor le plac chestiile astea, îi zise Neil.

Mary luă un ziar și se uită la cel aflat dedesubt.

- Da, le plac.

Gwen era extrem de fotogenică, se gândi Neil.

Se uită mai atent.

Fetele stăteau în apropierea mașinii lui Gwen. Iar Gwen avea ceva negru în mână.

Neil înșfăcă ziarul.

- Hei, îmi strici aranjamentul, strigă Mary dojenitor.

Citi comentariul din josul imaginii. „Din câte se pare, Lady Gwen nu e chiar atât de fragilă pe cât pare. Iată-o luând o cioară moartă din calea lui Karen Jones.”

Fiecare mușchi din trupul lui Neil se încorda la maximum. Răsuci ziarul în mâini. Articolul fusese scris cu o săptămână în urmă.

- Dumnezeule!

Ciori moarte... Corbi. Vorbele lui Rick îi răsunară în minte „Au găsit un corb mort în haina lui Billy.”

- Neil? Ce s-a întâmplat?

- Trebuie să plec.

Alergă de la casa principală până acasă la el. Verifică monitoarele și înregistrările din Tarzana. O văzu pe Gwen îmbrăcată în halat de baie și spălând vasele.

Ridică telefonul și sună. O văzu răspunzând.

- Bună, Neil.

Senzorii de mișcare din curtea din spate o luaseră din nou razna.

- Neil.

- Ce se petrece în curtea din spate?

- Nu începe din nou cu asta. Mai știi ce-am vorbit?

Un simplu „bună” face cât...

- La dracu', Gwendolyn. Termină cu chestiile astea.

- Nu-mi spune ce să fac, Neil MacBain, altfel îți închid telefonul. Nu se petrece nimic în curtea mea din spate.

Acum se enervase. Ceea ce nu i se prea întâmplase să vadă la ea, dar măcar îi răspunsese la întrebare.

- Iar sunt vecinii în jacuzzi?

De dincolo de aria de acoperire a camerelor se vedea o lumină.

- Nu știu. Cred că da.

- Du-te să verifici.

- Neil, asta e o prostie. Amândoi știm foarte bine că nu e nimeni care să dea târcoale prin curtea mea.

Mâna lui se încleștă pe telefon atât de puternic că auzi cum trosnește carcasa.

- Te rog, Gwen. Du-te și verifică.

Gwen se întoarce cu spatele spre camera din bucătărie, își aruncă prosopul din mână pe blat și urcă scările cu pași mari.

- Asta e ultima oară, Neil. Data viitoare când monitorile o iau razna va trebui să vii tu aici în persoană să verifici cât vrei.

Gwen intră în cameră și trecu dincolo de zona până unde ajungea camera.

Și țipă.

capitolul 11

Gwen scăpă telefonul și se trase brusc de lângă geam.

Amândoi vecinii, și el, și ea, pluteau în apă cu fața în jos. Fără viață. Începu să tremure din toate încheieturile.

Trebuia să-i ajute. Să-i scoată din apă. Să sune la Urgențe. Să facă ceva.

- Gwen? Gwen? La dracu'! Gwen?

Își auzi numele strigat. Nu-și putu da seama de unde.

Telefonul.

Căzu în genunchi și brusc alarma casei începu să țiuie.

Tresări puternic și se răsuci spre ușa camerei. Aproape așteptându-se să fie cineva acolo, în cadrul ei. Nu era nimeni.

- Gwen?

Degetele-i precipitate găsiră telefonul.

- Neil?

- Dumnezeu, Gwen.

- Sunt morți, Neil.

Respira întretăiat, chinuindu-se să vorbească.

- Cine?

- Alarma. A pornit alarma.

Tremura acum puternic, incontrollabil. „Ce naiba-i asta?”

- Am declanșat eu alarma de aici. Poliția e pe drum. Cine a murit, Gwen?

Ea se uită către fereastră.

- Vecinii. În jacuzzi. Trebuie să văd dacă pot să-i ajut.

- Nu! La dracu'! Nu, Gwen, ascultă-mă! Rămâi înăuntru. Rămâi în dormitorul tău! Încuie ușa!

- Dar pot să fac ceva.

- La dracu', Gwen, nu. Trebuie să mă asculți. Unde îți e pistolul?

„Pistol? De ce am nevoie de pistol?” Îi era greu să se concentreze cu zgomotul strident al alarmei ce umplea casa. Neil părea înnebunit de-a binelea, ceea ce nu avea cum să o calmeze pe ea. Oare nu trebuia să rămână calmă?

În timp ce-și punea întrebările astea în gând, deschise noptiera, găsi arma și o luă de acolo.

- Gata, o am în mână.

- Ușa de la dormitor e închisă?

Ea se repezi împleticindu-se spre ea și o trânti cu un zgomot puternic.

- Este. Crezi că e cineva aici? Spune-mi! E cineva aici?

Ori în curte? De săptămâni bune tot avea senzația că e urmărită. Oare Neil știa ceva?

- Stai puțin.

Privi din nou afară, dar păstrându-se la adăpost față de cadrul ferestrei.

Nu se vedeau decât vecinii ei țepeni și plutitori. Se aprinseră luminile la mai mulți vecini. Probabil din cauza zgomotului ce venea dinspre casa ei. Se dădu de lângă fereastră și, cu pistolul întins drept înainte, verifică sub pat, apoi în dulap. Nimic. Respiră întru câțva ușurată, cutremurându-se.

În telefon îl auzi pe Neil vorbind cu altcineva.

- Direct în spatele casei. Clienta mea a văzut două cadavre plutind într-un jacuzzi în aer liber, în curtea din spate.

Gwen se sui în mijlocul patului și ascultă cum Neil arunca răstit încoace și încolo informații și ordine. Avea un glas rece ca gheața și implacabil ca moartea. Unul pe care nu i-l mai auzise niciodată.

- Gwen?

- Sunt aici.

- Rezistă.

Ca și cum ar fi putut face altceva. Se întrebă de ce naiba voise să locuiască singură. Acum nu mai era vorba de independență... era vorba de spaimă. De o spaimă clară, sigură, ancestrală. Secunde trecură una după alta, transformându-se în minute.

Tresări violent când vuietul alarmei încetă brusc.

- Tu ai făcu asta? îi strigă înnebunită lui Neil.

- Da, sunt în mașină. Vin spre tine. Nu deschide ușa pentru nimeni.

De afară deja se auzeau sirene apropiindu-se.

- Dar poliția...

- Pentru nimeni. Îți spun eu ce și cum când ajung.

De acasă de la Blake până la ea se făceau cam douăzeci de minute în cel mai bun caz, în condiții optime de șofat. Nu credea că poate aștepta atât.

- Ce se petrece, Neil?

Ceva se petrecea, cu siguranță. Ceva rău. Ceva foarte rău.

- Zece minute.

În spatele casei se vedeau lumini. Se târî până la fereastră și observă lanternele polițiștilor care împânziseră curtea din spate.

- A venit poliția.

Unul dintre agenții în uniformă se apropie să-l scoată pe unul dintre cei doi vecini morți din apă. Altul îl trase înapoi, oprindu-l. Agentul aruncă ceva în apă producând scânteii.

- O, Doamne!

- Ce? Întrebă Neil.

- Poliția încearcă să îi scoată pe vecinii mei din apă, doar că apa... A scos scânteii. S-a format un arc electric.

- Deci s-au curentat?

- Cred că da. Cum e posibil așa ceva?

- Se vede vreun cablu de curent în apă?

Ea se uită în jur cu atenție; nici urmă de ceva ieșit din comun.

- Nu.

Auzi claxonul mașinii lui Neil.

- Ai grijă!

- Mai ești în cameră? întrebă el.

- Da.

Minutele se scurseră îngrozitor de încet. În cele din urmă, îl auzi pe Neil:

- Acum intru pe strada ta.

Strânse din ochi și îi mulțumi lui Dumnezeu că bărbatul era pe aproape.

- Intru chiar acum.

Îi auzi pașii alergând în sus pe scări.

Cu un șut deschise ușa larg, izbind-o de perete, făcând să plesnească lemnul.

Gwen aruncă pistolul pe pat și sări în brațele deschise ale lui Neil.

Bărbatul o strânse la piept. Brațele lui musculoase se înfășurară pe deasupra ei, prinzând-o ca într-un cocon de siguranță.

- Totul e bine.

Ea îl strânse și mai tare. Apoi își îngropă fața în pieptul lui.

- Șșșt, totul e bine, nu s-a întâmplat nimic...

- Nu m-am speriat în viața mea în halul ăsta.

- Îmi pare rău.

- Domnișoară Harrison?

De jos se auzi strigând cineva.

- Poliția din Tarzana!

Neil își slăbi strânsoarea și îi prinse fața în căușul palmei.

Pe frunte i se citea o îngrijorare crâncenă. Încercă să zâmbească, dar eșuă lamentabil.

- Domnișoară Harrison?

- Aici, sus, răspunse Neil pentru ea.

Pașii grei ai agentului tropăiră pe scări. Aruncă o privire spre ușă și apoi spre ei doi. După care puștiul - căci nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani - se uită roată în jur.

- Domnișoara Harrison?

Gwen dădu din cap, nefiind încă sigură că era în stare să spună ceva. Neil o ținea în continuare în brațe, iar ea, una, nu avea nici o intenție să se tragă la o parte.

- Înțeleg că dumneavoastră ați văzu cadavrele și ați chemat poliția.

- Eu vorbeam cu ea la telefon și am declanșat alarma de la distanță, spuse Neil.

Agentul ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

- De la distanță?

- Exact.

Privirea lui Gwen alunecă spre jaluzelele de la geam.

Agentul traversă încăperea și se uită afară pe fereastră.

- Nu aveți cum să nu vedeți asta. Vă spionați deseori vecinii, domnișoară Harrison?

Brațul lui Neil se strânse în jurul ei.

- Vedeți că vă depășiți limitele, domnule agent.

Nu se obosi să-și ascundă iritarea din glas.

- Nu mi-am dat seama, domnule...?

- MacBain, răspuse el. Haide, Gwen, să ieșim din camera asta.

Gwen tremura încă atunci când reuși să pășească în jos pe scări susținută în continuare de Neil.

Când închidea ochii îi vedea pe vecinii ei săltând fără viață în apa plină de bulbuci. Cât oare avea să dureze până ce imaginea asta avea să i se șteargă din memorie?

Neil se așeză pe marginea canapelei și o puse și pe ea jos, lângă el.

Un alt agent intră în casă.

- Dumneavoastră sunteți proprietarii?

- Eu sunt.

- Dumneavoastră ați semnalat decesele?

Gwen clipi de două ori.

- Deci, sunt morți?

Agentul se uită la Neil și încuviință scurt din cap.

„Fir-ar al dracului!”

Agentul de la etaj își strigă colegul.

- Trebuie să vorbesc cu poliția. Ești în regulă dacă rămâi aici? Întrebă Neil.

Gwen își strânse halatul mai tare în jurul trupului.

- Sunt bine.

- Unde ți-e mobilul?

- În poșetă, de ce?

- Vreau să o suni pe Eliza și să vezi dacă poți să mă pui în legătură cu Carter. Trebuie să-mi deschidă niște uși ca să pot avea acces la ce s-a petrecut acolo, să văd cu ochii mei.

Gwen se crispă.

- Să-ți deschidă niște uși? Nu înțeleg. Probabil că e vorba doar de un accident tragic.

Neil se uită împrejur, dădu cu ochii de poșeta ei și i-o aduse.

- Tu sun-o.

Vocea Elizei reușea, poate, să o liniștească, chiar dacă Gwen habar nu avea de ce insista Neil să-și bage nasul în ancheta aceea.

În timp ce Gwen scotea telefonul din geantă, Neil urcă scările spre dormitorul ei unde erau cei doi agenți.

Sună de două ori înainte ca Eliza să răspundă.

- Hei, Lady... cum de mă suni la ora...

- Eliza?

Gwen își auzi disperarea din glas.

- O, Doamne, ce s-a întâmplat?

Gwen închise ochii; văzu cadavrele.

- Vecinii mei... sunt... sunt...

- Sunt ce, draga mea?

Ea înghiți în sec.

- Morți.

Eliza scoase un icnet scurt.

- Spălam vasele. A sunat Neil, plângându-se de monitoarele din curtea din spate.

Acum că-și amintea cronologia evenimentelor, își amintea și precipitarea din glasul lui. Și îngrijorarea mult mai mare decât ar fi fost cazul.

- Și?

- Se părea că monitoarele funcționau aiurea de ceva vreme. Dintr-un motiv sau altul, nu mergeau când vecinii erau în jacuzzi.

- Vecinii cei goi?

„Vecinii cei goi și morți.“ Gwen își mușcă buza de jos, refuzând să-și lase lacrimile ce i se strânseseră în ochi să i se prelingă pe obraji.

- Neil mi-a spus să verific dacă erau în jacuzzi. M-am enervat peste poate din cauza lui, Eliza. Că-mi dădea ordine în felul acela. I-am spus că era ultima dată când alergam într-un suflet până sus ca să mă uit la vecinii

mei în curte. Și apoi... apoi m-am uitat. Apoi s-a declanșat alarma de la casă și Neil mi-a spus ferm să încui ușa și să-l aștept.

- O, Doamne, Gwen! Groaznic!

- Neil trebuie să vorbească cu Carter. E acolo?

- Nu e. Dar o să-l sun eu și îi spun să-l sune pe Neil pe mobil chiar acum.

- OK... mulțumesc, Eliza.

- Te sun înapoi imediat.

Eliza închise, și Gwen își lăsă telefonul în poală. Se vedeau lumini măturându-i casa dinspre curtea din spate și ferestrele din față.

Muriseră doi oameni. Gwen nu era sigură cum avea să mai poată locui în casa aceea după ce se termina totul.

- Ați observat ceva neobișnuit pe camerele de supraveghere? întrebă sarcastic polițistul cu caș la gură, cum se spunea.

Neil minți:

- Da.

- Ce?

- Îl voi pune pe asistentul meu să facă un fișier digital pentru dumneavoastră ca să vedeți.

Ceea ce avea nevoie să facă acum era să iasă din dormitorul acela și să sară gardul ca să verifice locul faptei cu ochii lui.

- Cunoșteți victimele?

- Nu.

- Domnișoara Harrison le cunoștea?

- Va trebui să o întrebați pe dumneaei.

- Ce relație aveți cu domnișoara Harrison?

Neil își îngustă privirea.

- Mă ocup de securitatea ei.

- Dar cartierul acesta nu e deloc unul de mari fițe, domnule MacBain. Din câte se pare sistemul de siguranță și supraveghere pe care-l aveți instalat aici depășește cu mult media.

Neil își încleștă maxilarele.

- Vă rog să mă scuzați, trebuie să investighez locul faptei.

- Serviciile de pază private nu sunt admise în situații dintr-acestea, domnule MacBain. Sunt sigur că știți asta.

Neil strânse din pumni.

Mobilul îi sună în buzunar distrăgându-i atenția și împiedicându-l să comită un act de ultraj.

- MacBain, răspunse el.

- Neil? Carter la telefon. Ce s-a întâmplat?

Neil se întoarse cu spatele spre polițiști.

- Vecinii lui Gwen sunt morți.

- Asta mi-a spus și Eliza.

- Domnule MacBain, ne aflăm într-un loc ce necesită investigat de specialiști și nu putem...

- Am nevoie de permisiunea șefului Departamentului de poliție din Tarzana să pot merge la fața locului să văd ce-i acolo. Și am nevoie de ea înainte să-mi strice ăștia toate indiciile.

Agenții schimbă o privire între ei cu un zâmbet ușor ironic pe buze.

Puști încrezuți.

Neil îl auzi pe Carter vorbind cu cineva înainte să revină la telefon. Dacă era cineva care să-i poată aranja obținerea permisiunii, atunci guvernatorul era acela.

- Am pus pe cineva să se ocupe de asta. Eliza l-a sunat pe Dean.

Bun. Dean era detectiv la Poliția din L.A. și prieten bun al Elizei.

- Crezi că e vorba de crimă? întrebă Carter.

- Nu am de unde să știu până nu văd ce-i acolo. Sper din tot sufletul să nu fie.

- Domnule MacBain?

- Trebuie să închid, îi spuse Neil prietenului lui. Sună-l pe Blake și spune-i că Gwen nu a pățit nimic, e OK.

- Așa fac. Te sun înapoi dacă e vreo întârziere.

După ce închise telefonul, agenții începură să-i pună din nou întrebări.

- Unde locuiți dumneavoastră?

Unde locuia el nu avea nici o relevanță și să le răspundă puștilor ăstora în timp ce agenți în uniformă se precipitau pe-afară în toate părțile nu era altceva decât o pierdere de timp prețios. Neil le-o reteză tăios:

- Vă spun tot ce vreți să știți după ce văd locul.

Se întoarse alături de Gwen. Nu se mișcase nici un centimetru din poziția în care o lăsase pe canapea.

- Te simți bine?

Capul acoperit de păr blond dădu să încuviințeze dar, pe urmă, se opri la mijlocul gestului și se clătină violent.

- Nu crezi că a fost un accident.

Neil nu spuse nici da, nici nu.

- De asta mi-ai zis să rămân în camera mea și să iau pistolul.

Acele câteva momente când ea țipase și nu îi răspunsese chemărilor lui înnebunite din telefon fuseseră cea mai lungi clipe din viața lui. Ieșise în goană din casă și încălcase toate regulile de circulație ca să ajungă la ea. Vorbele lui Rick îi răsunau întruna în minte. „Cred că nu făceau decât să se joace cu el... să-l facă să sufere?”

Neil aruncă o privire spre agenții care coborâră pe scări și ieșiră pe ușa din spate.

Își îndesă mâna în buzunar și scoase bucata tăiată de hârtie mototolită cu imaginea lui Gwen și Karen și pasărea moartă.

- Ce-a fost asta?

Gwen netezi hârtia pe genunchi.

- Eu și Karen tocmai luaserăm cina. Ea a găsit pasărea moartă pe pământ, lângă portiera din dreapta față, când a încercat să se urce în mașină.

- Dar tu pari supărată în imaginea asta.

- Eram... amândouă eram puțin îngrijorate. Karen găsisse o cioară moartă afară, în florile din fața ferestrei

ei, cu câteva zile mai înainte. Urăște păsările, așa că m-a rugat pe mine...

Gwen continuă să vorbească, dar fără ca Neil să o mai audă.

„Două... două ciori moarte?”

– Nu mi s-a părut nimic aiurea cu prima cioară, aia de la fereastră. Dar asta mi s-a părut mai mare, ca un corb. Și am căutat pe internet. Corbii nu sunt deloc specifici acestei zone.

– *Îl am pe Corb în bătaia puștii, Mac.*

Billy avea în mâini o armă cu lunetă, și Neil era pe punctul de a da ordinul să tragă, ca să-i scutească pe toți de necesitatea de a se apropia și mai tare de țintă, ca să poată s-o șteargă dracului de acolo.

– *La dracu’!*

Billy se trase înapoi.

– *Ce e?*

– *Copii. Copiii lui i-ai sărit în brațe.*

– *Așteaptă. Ne apropiem mai tare. Să poți trage fără să nimeriști pe altcineva.*

Mai puține pierderi colaterale.

– Neil?

Mâna lui Gwen era pe brațul lui, aducându-l înapoi.

– De ce nu mi-ai spus despre asta?

Trebuia să o scoată de acolo.

– Ne-am gândit că era din cauza lui Karen. Că era vorba despre vreo nebună de fană a lui Michael.

În momentul acela, ar fi putut fi foarte bine Gwen plutind cu fața în jos într-o cadă... și nu vecinii.

– Karen?

– Ea urăște păsările. Și le-am găsit la fereastra ei și lângă portiera ei.

– Domnule MacBain?

Agentul dădu din cap arătând înapoi.

– Ați primit permisiunea.

„Mulțumesc, Carter!”

– Du-te sus, Gwen. Împachetează câteva lucruri într-o geantă. Nu mai rămâi aici.

Nu mai așteptă răspuns sau argumente contrare. Ieși pe ușa din spate și escaladă gardul de cărămidă.

Cadavrele fuseseră trase afară din apă și acoperite cu niște cearșafuri. Mai bine de zece polițiști de mișcau de colo-colo prin curte măturând totul în jur cu lanternele.

- Cine e șeful aici? întrebă Neil când ajunse lângă jacuzzi.

- Eu.

Neil se uită într-acolo și observă un agent în uniformă.

- Ați fost primul la fața locului?

- Exact.

Ceea ce însemna că aștepta pe cineva mai mare în grad să apară acolo ca să preia comanda.

- Ce ați aflat?

- Ambele victime au urme de arsuri, una pe mână, cealaltă pe o parte a feței.

Electrocutare.

- De unde ați oprit curentul?

- De la tabloul electric.

Neil se ridică și se apropie de marginea gardului. Doi polițiști se uitau înăuntru, în tabloul electric. Unul dintre ei făcea poze.

- Neil?

Neil se răsuci și îi văzu pe Dean și pe partenerul lui, Jim, apropiindu-se.

- Mulțumesc că ai venit.

- Scuzați-mă.

Ofițerul de poliție se interpușe între ei.

Dean și partenerul lui își scoaseră insignele la vedere.

- Nu vă aflați în jurisdicția dumneavoastră, domnule detectiv.

Dean arată înspre casa lui Gwen.

- Știți cine a locuit în casa aia?

Ofițerul clătină din cap.

- Soția guvernatorului. Orice se întâmplă la mai puțin peste un kilometru de casa aia se află în jurisdicția mea.

Acum vă rog să le spuneți oamenilor dumneavoastră să iasă de aici că-mi strică probele de la locul faptei.

Ofițerul îi urmă recomandarea și se îndepărtă.

- Îmi place să spun asta.

Zâmbetul lui Dean i se așternu pe chip, larg.

- Ce s-a întâmplat?

Neil îi puse la curent. Omitând toate informațiile despre corbi. Deocamdată.

Dean se uită în jur.

- Crezi că e vorba de omucidere?

- Când ai auzit ultima oară de un cuplu prăjit într-un jacuzzi? întrebă Neil.

Se înapoiară acolo. Ceilalți polițiști stăteau deoparte.

Jim ridică o prelată. Neil nu văzu ce se afla dedesubt, dar nici nu era nevoie.

- Curentul se pare că circulă peste tot, de la un capăt al circuitului, la celălalt. Prăjind tot ce întâlnește în drum.

- Apa era încă încărcată electric atunci când au ajuns polițiștii, spuse Neil.

Îngenunche lângă ușița de revizie a jacuzziului. Unul dintre agenți o deschisese deja.

- Aveți o lanternă?

Jim îi întinse una.

Neil se uită înăuntru. Și orice vagă posibilitate ca totul să fi fost doar un accident se evaporă când dădu cu ochii de păsările moarte.

- Ce mama dracului sunt alea?

- Corbi.

capitolul 12

- Fugi, eroule... fugi.

Să se joace așa cu prada lui i se părea mai tare decât un drog. Nu era de mirare că bandiții cei mai mari nu-și puteau ține fundurile departe de pușcărie. Cu toții erau

intoxicați ca de un drog puternic și să facă o chestie ca asta... sau, mă rog, nu neapărat ca asta...

Asta era cu-adevărat genială.

Privi cum Neil sări gardul din spate și intră în goană în casă. Îl urmă un tip în costum, în timp ce celălalt îi direcționează pe minioni.

Își vârî o bomboană acrișoară în gură și urmări mai departe spectacolul.

Văzu prin binoclu cum Neil o scoate pe fată din casă și o bagă în mașină. Neil mai aruncă și o geantă pe bancheta din spate și trânti portiera.

- Credeam că nu îți pasă, MacBain. Credeam că-ți lași printesa aici.

Râse și își mai vârî o bomboană în gură. Acum că Mac îi dovedise că femeia aia conta pentru el, era timpul să o facă praf.

Mac nu merita să fie fericit. Nici unul dintre ei nu merita asta.

Gwen căzu din picioare, istovită, pe patul din una din camerele de oaspeți ale lui Blake.

La parter, se părea că Neil se pregătește de război. El și Dillon mutaseră tot echipamentul de supraveghere în biroul lui Blake, la un loc cu niște cutii mari și negre în care Gwen își închipuia că se aflau arme.

Renunțase să îi mai ceară amănunte lui Neil. Când bărbatul intrase în goană în casă și o găsisese împachetând o valiză în loc de o geantă, îi îndesase un minimum de schimburi într-un rucsac și o zorise să plece spre Malibu.

Dean intrase și el după ei și stătuseră de vorbă cam o jumătate de oră înainte ca Dean să plece.

Iar Gwen nu voia altceva decât să doarmă. Să-și refacă rezerva de energie și să încerce să deslușească ce se întâmplase în noaptea asta fără sfârșit.

Făcu un duș lung și fierbinte înainte să se urce în patul moale și primitiv. Închise ochii forțându-se să alunge

din minte imagini cu jacuzzi și cu moarte și să se concentreze pe amintirea îmbrățișării lui Neil.

Lui Neil îi luă ceva timp să dezactiveze senzorii de locație de pe telefonul lui și de pe mașinile cu care aveau să plece în noaptea aceea. Fixă sistemul din casă să producă zgomot de fond și să bruieze semnalul la momentul când era gata de plecare. Făcea tot ce îi stătea în putință să plece de aici și să împiedice pe oricine altcineva să știe asta.

După ce se întorsese de la casa din Tarzana, primul lui gând fusese să o țină pe Gwen în turnul de fildeș cunoscut drept domeniul din Malibu și să-l găsească pe cel vinovat de moartea vecinilor... de moartea lui Billy. Însă când își mutase echipamentul în casă și resetase sistemul observase două cookie-uri fixate în sistemul lui.

Deci până la urmă, sistemul lui de ultimă generație fusese spart de un hacker. Se umblase la el cu atâta măiestrie că Neil nici nu putuse da de un virus fizic, concret. Cu siguranță era acolo, doar că el nu reușise să-l vadă.

Acum știa de ce nu găsisese niciodată o problemă la liniile din Tarzana: problemele se manifestau dinspre exterior. Echipamentul folosit îl depășea complet. An de an, armata inventa chestii tehnologice din ce în ce mai spectaculoase menite să le ușureze munca. Și de când apăruseră virușii informatici, inginerii se preocupaseră să îi facă din ce în ce mai mici și mai greu de depistat. Ei bine, pe asta îl depistase. Doar că nu reușise să dea de el fizic.

Data fiind vestea morții lui Billy și mulțimea de corbi morți ce păreau că apar peste tot în jurul lui Gwen, Neil își dăduse seama că nu avea de-a face cu un fitecine.

Indiferent cine se afla în spatele crimelor din jacuzzi, tipul era școlit în munca de informații.

De vreme ce Billy era mort, Neil trebuise să presupună că persoana respectivă fusese cu siguranță și mai puternică fizic decât Billy.

Să rămână în casa din Malibu era o capcană. Acum Neil ştia asta. Cum să-ţi închipui până unde putea ajunge criminalul?

Întâmpinase rezistenţă în scurta lui discuţie cu Blake.

- O aduc pe Gwen aici, cu avionul. Va fi în siguranţă la Albany.

Neil nu era de aceeaşi părere. Singurul loc din lume sigur pentru Gwen era lângă el, asta până reuşea să pună mâna pe nemernicul ăla şi să-l doboare.

- E mai în siguranţă aici. Cu mine. Şi, înainte să apuci să faci tu sugestia, nu. Nu te întoarce acasă mai devreme.

- Ei, pe dracu'! Neil, tu chiar te aştepţi să stai aici cu mâinile încrucişate în timp ce acolo au început să moară oameni?

Nu. Se aştepta ca Blake să se întoarcă imediat ce-şi putea lua zborul avionul lui privat. Dar asta avea să atragă mai mulţi oameni asupra cărora trebuia să vegheze... mai mulţi oameni care să-i slujească drept ţintă ucigaşului.

- Mai ştii când ne-am cunoscut, Blake?

Sigur că-şi amintea. Fusese momentul cel mai nenorocit din viaţa lui Neil. Trecuseră şase luni de când reuşise, târâş, grăpiş, să-şi aducă în siguranţă în bază ce mai rămăsese din echipa lui. Trei membri ai echipei fuseseră spulberaţi în bucăţi atât de multe că Neil nici măcar nu îi putuse identifica. Billy şi Smiley îl scosese pe Linden afară, cu piciorul stâng retezat la jumătatea coapsei. Murise în drum spre casă. Trupul lui nu rezistase pierderii uriaşe de sânge.

Neil nu îşi închipuisese vreodată că va suferi de sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului.

Şi cu toate astea, suferea. El era în viaţă, ia oamenii lui erau morţi... asta numai din cauză că el le spusese să nu tragă până nu se apropiau mai tare.

- Îmi amintesc.

Neil se scutură de amintiri, încercând să spună ce avea de spus cât putea de voalat. Existau multe şanse

ca bărbatul responsabil pentru ce se petrecuse azi aici să îi asculte chiar în acest moment.

- Ce am făcut a doua zi... după ce mi-am revenit din mahmureală?

Se cunoscuseră într-un bar. Și nu într-unul în care Blake ar fi intrat în mod normal. Blake se înapoiase în State după înmormântarea tatălui lui și voia să rămână neidentificat de nimeni cât se făcea mângă.

Băuseră cot la cot ore întregi. Doi străini care își urau viața și plângându-și de milă în fața unei sticle. Neil petrecuse ultimele șase luni bând ca să uite. Își amintea vag că îi spusese asta lui Blake.

Neil nu era însă complet sigur câte chestii îi spusese lui Blake despre timpul petrecut în armată. Dar, undeva pe la sfârșitul unei sticle, Blake apăsase pe butonul greșit.

- Deci asta este, spusese Blake. Ai terminat-o cu viața asta. Ai de gând să-ți petreci cât timp ți-a mai rămas într-o gaură de rahat ca spelunca asta până ce ajungi ca veteranii ăia care stau pe stradă într-o cutie de carton?

Neil făcuse o mișcare bruscă și îi trăsesese un pumn în falcă. Blake sărise asupra lui. Reușise și el câteva lovituri bune, dar chiar beat așa cum era, Neil reușise să-l imobilizeze în câteva secunde. Și ar fi putut continua lupta, doar că își dăduse seama că Blake avea dreptate.

Neil îl dăduse drumul lui Blake și plecase de-acolo.

A doua zi, la lumina zilei, odată ce ceața se ridicase și durerea de cap crâncenă începuse să i se atenueze, Neil își amintise de Blake Harrison și afacerea lui de transport. Își amintise și că îl auzise pe Blake povestindu-i că avea impresia că telefonul lui personal era ascultat, dar că nici unul dintre cei pe care îi angajase nu găsisese nimic.

În câteva ore, Neil făcuse rost de adresa lui Blake Harrison și era în drum spre Malibu.

Se ascunsese sub o pălărie, prefăcându-se ca era grădinar, și intrase pe proprietatea respectivă fără să-l miroasă

nici măcar un câine. Pentru un bogătaş de talia lui Blake Harrison, sistemul de siguranță pe care îl folosea era de tot rahatul. Până și bunica lui Neil ar fi putut pătrunde pe domeniul lui și i-ar fi putut monta un microfon în telefon, și asta chiar și cu ochii închiși. Iar buni avea peste șaptezeci de ani.

Neil găsisese microfonul, îl scosese și îl așteptase pe Blake să revină acasă.

Pusese mâna pe Blake înainte ca acesta să ajungă la ușa din față.

- Ce dracu'...

Neil îi aruncase microfonul care arăta ca o clemă pentru cabluri. Blake se străduise să-l prindă.

- Poftim, asta-i microfonul.

Era modul lui Neil de a-și cere scuze pentru că-și pierduse cumpătul aiurea în noaptea anterioară. Și, poate, un mulțumesc pentru felul în care îl trezise. Fiindcă în timp ce dădea de urma lui Blake, se furișa pe domeniul lui și se apuca să caute un microfon pe care să-l îndepărteze, Neil își amintise cât iubea viața. Și uitase... măcar pentru puțin timp, uitase de prieteni morți și de bucăți de trupuri sfărtecate.

Blake se holbase la ce avea în mână și întorsese cleva pe toate părțile.

- Foarte tare.

Neil se răsucise pe călcâie. Gata să iasă pe vecie din viața lui Blake.

- Hei. Cum naiba ai intrat aici?

Neil pufnise.

- Sistemul tău de pază e de doi bani, Harrison.

- Vrei o slujbă?

Neil acceptase slujba. Dar nu pentru bani. Neil avea bani... bani mânjiți cu sânge, sau cel puțin așa simțea. Blake investise salariul lui Neil în propria sa companie, pe numele lui Neil. „Un fond pentru pensie“, așa îi spusese Blake.

Doar că Blake era ca un bancomat. Omul se pricepea să transforme și frunzele din copaci în bancnote de o sută de dolari.

Iar Neil acceptase să se ocupe de paza lui.

Munca îl ajutase să-și vindece întru câțva rănile.

- Îmi amintesc, spuse Blake la telefon.

Apoi, tăcu.

- Atunci va trebui să ai încredere în mine. Și vei rămâne acolo. Ai grijă de familia ta.

- Gwen face parte din familia mea.

- Știu.

Doar că pentru Neil, era mult mai mult de-atât.

O mână îi acoperi gura când se trezi din somn. Încăperea era cufundată într-un întuneric negru ca smoala.

Gwen începu să se zbată, să dea din picioare, încercând să țipe.

- Gwen! Șșșt, eu sunt, Neil! spuse el într-o șoaptă grăbită.

Ea nu se mai zbatu, dar rămase la fel de alertă.

- Uite ce e, trebuie să ascuți cu atenție ce îți spun când îți dau drumul. Ai înțeles?

Gwen dădu din cap. El îi dădu drumul la gură încet și vorbi precipitat:

- Trebuie să părăsim casa asta. Și trebuie să o facem acum.

Neil era îmbrăcat în haine de culoare închisă și se măna mult cu un tâlhar care dădea spargerii în miez de noapte.

- De ce? îi șopti ea înapoi, potrivindu-și tonalitatea vocii după a lui.

- Nu am timp să-ți explic. Trebuie să ai încredere în mine. Spune-mi, Gwendolyn, ai încredere în mine?

Privirea lui o cerceta pe a ei, întrebătoare...

- Am încredere în tine.

- Foarte bine. Se ridică de pe pat și luă de pe podea o geantă mică cu care mergea la sală. Poftim.

Îi împinse câteva lucruri în brațe în timp ce ea se dădea jos din pat.

- De ce vorbim în șoaptă?

- Sunt microfoane în casă.

Ea ezită puțin.

- Microfoane?

Dacă inima i-ar fi bătut doar o idee mai tare de-atât, s-ar fi auzit și-ar fi fost înregistrată de microfoanele acelea.

- Nu acum, Gwen. Nu aprinde luminile. Îmbracă-te, repede!

Ea se așează pe marginea patului și trase pe ea pantalonii negri pe care i-i întinse el.

- Îmi pun haine de sport?

- E mai ușor să te miști în ele.

Intră în baie și se auzi cotrobăind pe-acolo ceva mai puțin de un minut. Cu spatele la el, își trase peste cap un sutien de spandex și un tricou mulat. Își aminti că pusese hainele astea în bagaj mai devreme, când plecase din casa din Tarzana, gândindu-se că puțină yoga avea să-i alunge gândurile negre.

Neil reveni, îndesă câteva lucruri în geanta ei și puse și cămașa de noapte pe care ea tocmai și-o scosese.

O sută de întrebări îi trecură simultan prin minte. De ce fugeau? Cine era pe urmele lor? Unde naiba mergeau?

Dacă cineva fusese în stare să străpungă fortăreața sigură pe care Neil o crease pentru fratele ei și familia lui, asta însemna că dușmanul lor era absolut redutabil.

Aruncă o privire spre ceas. Era ora două noaptea, și ceva îi spunea că viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

În mai puțin de un minut, Neil își aruncă geanta pe umăr și o ridică în picioare.

- Să nu spui nici un cuvânt până-ți zic eu.

Nu îl mai văzuse niciodată pe Neil așa. Părea că vede totul, chiar dacă era întuneric. Intensitatea ochilor lui și mușchii puternici ce i se vedeau unduind pe sub tricoul

lipit de corp arătau că era mai alert decât un ghepard gata de atac.

Neil se menținu în umbră și în casă, și afară. Traversarea iute și ușor curtea și intrară în garaj în liniște. Lângă mașina lui Blake mai era una, cu Dillon la volan.

Chiar aflată lângă mașină, lui Gwen îi fu aproape imposibil să vadă șoferul. Se uită pieziș când se apropiară de a doua mașină, iar el o împinse pe bancheta din spate. Îi puse ușor mâna pe cap și îi făcu semn unde și cum anume să stea.

Iar Gwen pricepu și se întinse pe banchetă. Iar din acel moment nu mai văzu altceva decât ceafa lui Neil pe scaunul șoferului.

Acesta scoase o cagulă, la fel de neagră. Dădură cu spatele afară din garaj, împreună cu Dillon în cealaltă mașină. Și ambele mașini înaintară ușor pe aleea din fața casei, prin întuneric.

Apoi Neil o luă pe o șosea cu multe curbe, luând virajele mai repede decât era firesc. Gwen încercă să se țină bine, să nu fie aruncată de colo, colo.

Adrenalina începu să-i pompeze în vene pe măsură ce viteza mașinii sporea. Gwen trebuia să recunoască, fie și numai față de ea însăși, că nu teama era sentimentul ce o însuflețea acum. Era sentimentul de anticipație, chiar de interes.

Chiar în lipsa oricărei explicații, știa că Neil o proteja, și faptul că o făcea cu atâta îndârjire aprindea în ea o neașteptată flacără de pasiune.

Întoarse capul când mai luară încă un viraj.

„Nu e momentul potrivit să fii excitată, Gwen!”

Nu o ajuta deloc faptul că înainte să se trezească brusc îl visase pe el. O ținea în brațele lui de oțel și se apleca spre ea, cu buzele întredeschise. Atunci o trezise Neil.

Trecură peste un obstacol pe șosea, și Gwen căzu pe podea scoțând un sunet involuntar.

- Ai pățit ceva? întrebă Neil încetinind.

Gwen se chinui să se cațăre înapoi pe banchetă.

- Nu.

- Mai avem puțin, spuse el. Pe urmă o să schimbăm mașinile.

- Pot să mă ridic?

- Nu. Nu încă.

Ea rămase acolo, culcată, răspunzând cu tăcere tăcerii lui.

I se păru că trecuse o veșnicie până ce Neil încetini mașina și apoi trase pe dreapta. Băgă maneta schimbătorului în poziția de parcare și sări afară. Îi deschise portiera și-i întinse mâna. Mușchii ei înțepeniți protestară când se ridică și se mișcă spre alt vehicul.

Ceea ce i se păruse o veșnicie nu durase nici măcar o oră. În timp ce Neil deschidea portbagajul ambelor mașini și transferă obiectele între ele, Gwen se așeză pe scaunul din față și se holbă în întuneric. Se aflau într-o parcare folosită de obicei de cei care făceau naveta, și aveau o mulțime de mașini în jur.

Gwen așteptă până ce ajunseră pe o autostradă îngustă fără nici o mașină în jur, înainte de a rosti un cuvânt:

- Neil?

El îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la drum.

- Ce faci?

Degetele lui se strânseră pe volan, și pentru un minut aproape nu răspunse nimic.

- Nu aveam cum să dau înapoi.

La început, Gwen nu înțelese la ce se referea. Apoi își aminti ultimatumul ei pe care i-l dăduse în bar. Își uni mâinile în poală și își rezemă ceafa de tetieră.

Toate întrebările ei și, ceea ce era mai important, toate răspunsurile lui Neil puteau să aștepte.

capitolul 13

Ochelarii cu infraroșu interceptară mașinile care ieșeau încet de pe aleea principală din Malibu. Ambele mașini prezentau indicii de căldură corporală pe scaunul

șoferului și pe bancheta din spate. Se ridică iute din punctul de observație, aruncând hârtiuța de la bomboană și sări în mașină.

Se părea că MacBain lua lucrurile în propriile mâini.

- Doar nu ar fi bine să te lași păgubaș tocmai acum, nu-i așa?

Ambele mașini erau identice, iar plăcuțele de înmatriculare le fuseseră scoase. Nici dispozitivul de urmărire nu intercepta nimic.

Până și un idiot știa că nu trebuie să-și pornească telefonul dacă vrea să se ascundă. Dar mai devreme sau mai târziu, avea să-l deschidă din nou. Bărbatul nu se grăbea. De fapt, putea să se ocupe de asta chiar tot anul.

Mașinile se despărțiră, luând-o în direcții opuse. Alese la întâmplare să o urmeze pe cea care porni înspre est.

Cealaltă o luă spre vest.

Soarele scânteia la orizont ridicându-se deasupra liniei orizontului.

Ochelarii de soare întunecați îl împiedicau pe Neil să se uite drept spre el. În dreapta lui, Gwen era rezemată cu capul de geamul mașinii și mișcările liniștite și egale ale pieptului ei, în sus și-n jos, în ritmul respirației, îi spunea că era complet adâncită în somn.

Își păstră viteza la doar câțiva kilometri peste viteza legală. Nu avea nevoie să îl dea de gol ceva atât de stupid precum o simplă amendă de circulație.

Șoseaua pustie se întindea la nesfârșit înaintea lui. Singurul lucru care întrerupea, când și când, monotonia peisajului plin de praf erau culmile munților care se vedeau în depărtare.

Iar Gwen dormea.

Era mândru de ea pentru ce făcuse sau, și mai important, pentru ce nu făcuse. Ar fi putut să insiste să știe ce făcea el, să se certe cu el... dar nu o făcuse. Gwen îi urmărise instrucțiunile cuvânt cu cuvânt și plecase din California de Sud fără a-și lua rămas-bun de la nimeni.

Neil îi măsură din priviri silueta fragilă. Îmbrăcată precum un spărgător, nu i se păruse nicicând mai frumoasă. Și chiar dacă el nu îi suflase niciodată vreun cuvânt despre fanteziile lui cu privire la ei doi goi, exista cineva care înțelesese totul.

Înțelesese cum stătea treaba și acum se folosea de asta împotriva lui.

„N-ai ce căuta în Vegas, Mac“, își spuse. Avea nevoie să mai lucreze la expresia impenetrabilă potrivită unui jucător de poker.

Gwen gemu lângă el. Un geamăt ușor, involuntar, din gât, care îl făcu să se întărească și să se foiască. Ea clipi de câteva ori și se trezi, întinzându-se.

- Bună dimineata, murmură.

Formula asta simplă de salut aproape îl făcu să zâmbească.

- Unde suntem?

Privi în urmă.

- Ajungem în Nevada cam în jumătate de oră.

- Nevada? Acolo mergem?

- Pe-acolo trecem.

- Aha.

El așteptă puțin înainte să îi arunce o privire.

- Cum așa... nu mă mai întrebi nimic?

Ea zâmbi, și ceva se deschise în sufletul lui.

- Azi-noapte, undeva între momentul în care m-ai smuls din pat și m-ai aruncat pe bancheta din spate a mașinii și momentul în care am adormit când ai încetat să mai conduci ca un apucat, m-am decis să iau fiecare lucru așa cum vine, pas cu pas.

- Deci nu mă mai întrebi unde mergem?

- Mi-ai spune?

„Nu.“ Cu cât știa mai puțin, cu atât avea să-i fie mai ușor lui să țină secret locul unde erau. O oprire la o benzinărie și o conversație nevinovată puteau avea efectul dezastruos de a le dezvălui locația.

- Așa mă gândeam și eu. Ceea ce nu mă deranjează pentru moment.

El nu avea nevoie decât de un moment. Spera.

- Ai spus ceva cuiva cu privire la locul unde mergem?

- Nu.

Frate-său avea să-și facă griji, iar maică-sa avea să-și iasă din minți.

- Îi sunăm pe...

- Nu, o întrerupse el. Nu putem suna... nu înainte de a spune eu că e OK. Telefoanele din Malibu erau interceptate.

- Păi și dacă știai asta, de ce nu ai căutat pur și simplu microfoanele?

- Dacă bărbatul care ne urmărește crede ca unele dintre jucăriile lui sunt încă la locul lor, va afla numai acele informații pe care vreau eu să i le dezvălui, intenționat.

- Și-atunci cum o să îi anunțăm pe Blake și pe ceilalți că suntem bine?

- Lasă asta în seama mea.

Gwen își frecă fruntea.

- Crezi că ne urmărește cineva?

În oglinda retrovizoare se vedea o mașină apropiindu-se. Neil își păstră viteza constantă înăbușindu-și impulsul de a o lua înainte.

- Știu că ne urmărește cineva.

- Dar de ce pe mine? Nu pot spune că mi-am făcut dușmani aici și nici în altă parte, din câte știu eu.

Mașina se apropie de ei și îi depăși în viteză.

Neil oftă.

- Indiferent despre cine e vorba, nu pe tine te vânează... pe mine mă vor.

- Atunci de ce mi-au ucis vecinii? Vecinii mei? Cum te afectează asta pe tine?

Neil înghiți în sec, bucuros că ochelarii de soare îi ascundeau ochii.

- Au vrut să-mi fie clar că pot ajunge și la tine la fel de ușor.

Ar fi putut fi ea în jacuzziul ăla. Cu fața în jos. Moartă.

- Dar asta e o nebunie, Neil. Casa aia e monitorizată de la un capăt la altul.

- Cu toate astea, ușa din spate era deschisă, iar sistemul de alarmă, armat. Oricine ar fi putut intra.

- Asta tot nu explică de ce cineva s-ar folosi de mine să ajungă la tine. Tu lucrezi pentru fratele meu și aproape că nici nu te uiți la mine.

Ba se uitase... și chiar mai mult decât atât. Iar cineva observase asta.

- Neil?

Decise că adoptarea unei poziții defensive era cea mai bună la momentul acela.

- Ne oprim la următoarea benzinărie unde e deschis. Poți să mergi la toaletă, dar să nu vorbești cu nimeni.

Gwen se uită pe fereastră afară, unde nu se vedea nici urmă de vietate... nici măcar case abandonate nu erau pe șoseaua pe care o alesese el, așa că își dădu seama ce avea să spună ea.

- Nu văd pe nimeni să ne urmărească pe-aici.

- Accentul tău ne va da de gol dacă bărbatul care vine după noi dă de urma asta.

- La asta nu m-am gândit.

- Lasă gânditul pe seama mea.

Zâmbetul vag de pe fața lui Gwen se stinse.

„La dracu’. Ce tâmpenie am spus!”

- Sunt blondă, dar nu sunt proastă.

- Nici nu am spus că ești proastă.

- Mi-ai spus să nu gândesc.

- Ba ți-am spus să lași gânditul pe seama mea. A fost o exprimare aiurea. Până nu-mi dau seama cine e pe urmele noastre și nu te știu în siguranță undeva, va trebui să ai încredere în mine.

- Bănuiesc că ți-am dovedit câtă încredere am de vreme ce am ieșit așa pe furiș, din casa fratelui meu, în miez de noapte. Și nu am făcut asta *fără* să mă gândesc. Am făcut-o făcând un raționament bazat pe liberul-arbitru și pe încredere. Și amândouă necesită gândire, să știi.

Acum se uita urât la el, încruntată.

El strânse mâinile pe volan căutând în minte cuvintele potrivite cu care să iasă din rahatul în care tocmai se vârâse cu ce-i spusese. Doar ea nu era un soldat aflat la ordinele lui. Ar face bine să-și amintească asta pe viitor. Era imposibil să se poarte cu mai multă gentilețe atâta vreme cât nu era nici urmă de gentilețe în el. Evita discuțiile mai de profunzime cu femeile tocmai din pricina asta.

– Îmi pare rău.

„Poftim. Asta ar trebui să o mulțumească.“ Îndrăzni să îi arunce o privire.

Nu era mulțumită.

Așa că în loc să mai spună ceva care să-l cufunde și mai adânc în grămada de rahat pe care o scosese pe gură, se hotărî să lase să se aștearnă tăcerea.

O tăcere dureroasă.

Baia mizerabilă nu era chiar ce și-ar fi dorit. Dar tot era mai bună decât tufișurile de pe marginea drumului. Și deși se chinui îngrozitor să o facă, reuși să nu scoată nici o vorbă la benzinărie. Știa că Neil avea dreptate în privința vorbitului cu cineva. Accentul ei britanic o dădea de gol mult mai tare decât părul blond și pomeții înalți.

Cât despre tăcerea lui Neil... habar nu avea el cât de tare era ea la *jocul tăcerii*. Englezii erau renumiți pentru calmul lor, pentru umorul sec și răbdarea pe care o aveau să nu spună nimic. Sau cel puțin, în familia ei așa stăteau lucrurile. Americanii erau cei care trăncăneau întruna. Trebuia să recunoască faptul că îi plăcea mult mai mult să sporovăiască cu prietenele ei aici decât acasă. Eliza îi împărtășea lui Gwen absolut orice. Și de fapt, Eliza fusese cea care făcuse primele comentarii despre atracția lui Gwen față de Neil.

Marele ticălos.

„Lasă gânditul pe seama mea.“

Își dădu ochii peste cap scoțând un șervețel din suport ca să deschidă ușa murdară. Nu avea nici un rost să ia vreun virus de care colcăia fără îndoială toaleta aceea.

Dimineața caldă de Nevada era chiar și mai fierbinte în hainele de spandex cu care era îmbrăcată. Gândul c-ar fi putut să-și dea ceva jos de pe ea în baia aceea o făcuse să-i vină rău, așa că decisese să aștepte până ce se opreau undeva în acea seară.

În plus, nici nu știa sigur ce haine avea în geantă. Neil le pusese pe majoritatea.

Ea nu reușise decât să înșface o clamă de păr de undeva înainte de a o zbughi pe ușă, așa că măcar nu se mai înfierbânta acum și de la părul revărsat pe umeri.

Neil termină de pus benzină și puse la loc pompa în timp ce ea își reluă locul din mașină. Între ei, pe consolă, se aflau două pahare aburinde. Interiorul mașinii mirosea frumos, a cafea.

Neil se așează și își puse centura.

- Știu că îți place ceaiul, dar aici nu aveau decât cafea.

- Dar nu-i așa că majoritatea americanilor beau cafea de dimineață?

Neil scoase mașina din zona pompelor.

- Ba da.

- Atunci mă gândesc că ar fi bine să beau și eu cafea. Dacă ai fi comandat o cafea și un ceai ne-ai fi putut da de gol.

- Asta era! spuse el zâmbind.

capitolul 14

- Cum adică aici dormim?

Neil trăsesse mașina mult departe de marginea drumului și o ascunsese în spatele unui mic ansamblu stâncos de genul care se vedea ici, colo, sporadic în deșertul Nevada. Merseseră până la apusul soarelui și din câte își dăduse seama Gwen, înaintaseră prin deșertul Nevada

cât de încet fusese posibil. Nu, mai bine spus, șerpuișeră prin deșert. Porniseră prin a se îndrepta spre est, apoi o luaseră spre nord, apoi spre vest pe o autostradă principală pentru scurt timp, apoi din nou spre nord-est. Și cum se părea că el se încăpățânase să câștige jocul acela copilăresc cu „la popa la poartă”, Gwen își ținuse și ea gura.

Adică, până acum.

Nici măcar punga de mâncare de la fast-food pe care i-o aruncase Neil n-o făcuse să spună ceva.

– Da, aici.

Ea se uită pe geam la stâncă proeminentă ce creștea în stânga mașinii.

– Nu văd nici un hotel.

Neil dădu înapoi mașina până la stâncă, băgă schimbătorul în poziția de parcare și sări afară.

Scoase din portbagaj o pernă și o pătură și le aruncă pe bancheta din spate.

– Tu dormi în spate, spuse el de lângă portiera deschisă.

– Vorbești serios?

– E vreo problemă, Gwendolyn?

Ea se ridică în sfârșit de pe locul ei și se uită crunt la el, pe deasupra mașinii.

– Știi... la un moment dat mi se părea drăguț că îmi folosești numele întreg, dar acum îmi dau seama că nu era altceva decât sarcasm mascat. Ceea ce poate că m-ar face să râd după un duș și o noapte de somn bun, dar bănuiesc că mai am de așteptat în privința asta.

– Vom sta la un hotel atunci când nu va mai fi periculos să o facem.

– Și dacă am nevoie la baie?

El își desfăcu larg brațele și privi în jurul lor.

Desigur. Cumva își închipuise că toaletele murdare din benzinării fuseseră un lux.

– Măcar ți-ai amintit să îmi iei și mie o periută de dinți?

El se apropie de portbagaj și scotoci înăuntru folosindu-se de o lanternă.

Gwen veni lângă el să vadă ce anume împachetase pentru ea.

El dădu la o parte lenjeria intimă, o cămașă de noapte, șosetele, un sutien bun, o pereche de blugi și două tricouri. Ajunse la o perie de păr, apoi la un deodorant și în sfârșit dădu de periuța ei și de o pastă de dinți.

- Asta e tot ce ai împachetat pentru mine?

- Vom găsi un loc unde să spălăm ce ai pe tine.

Îl dădu la o parte, îi luă lanterna din mână și se uită încă o dată. Dar oricât ar fi scotocit, rezultatul fu exact același.

- Ai impresia că eu pot purta numai astea două ținute și cu asta, basta?

- Pe una o speli, pe alta o porți.

Expresia de pe fața lui era impenetrabilă. Ea îi îndreptă lanterna drept înspre față, dar el se feri.

- Unde e trusa mea de machiaj?

- Îmi pare rău, *Gwendolyn*, spuse el cu cel mai mare sarcasm posibil în glas. Am crezut că pentru tine ar fi mai important să găsești un loc în care să fii în siguranță în loc să-ți împachetez vopseaua de camuflaj. În plus, ești mai frumoasă fără.

- Vopseaua de camuflaj?

- E modalitatea prin care soldații se maschează înaintea de a intra într-o luptă.

- Da, da. Știu ce e vopseaua de camuflaj. De ce ai spune că fardurile mele sunt vopsea de camuflaj?

Neil îi dădu mâna într-o parte ca să nu mai aibă lumina în ochi.

- E doar o expresie americană.

- Oh.

Ea făcu un gest ca să alunge un fluture de noapte din fasciculul luminos și se întoarse spre întuneric. Își puse pasta cu periuța de dinți pe bancheta din spate, apoi găsi un șervețel care rămăsese ușor calduț de la cina patetică

pe care o luaseră, hamburger și cartofi prăjiți, și dădu să plece de lângă mașină.

- Unde te duci?

Gwen se opri, se întoarse spre el și ridică brațul arătând direcția.

- Mă duc la toaletă. Unde credeai?

Lumina lanternei nu o lăsa să se împiedice de pietre și de tufișuri.

- Să fii atentă la șerpi.

Ea ezită puțin, dar continuă să meargă. *Normal*. Bineînțeles că trebuise să aleagă o parte a lumii plină de șerpi veninoși ca să se ascundă.

O stâncă uriașă o despărțea de Neil. Era gata să pună jos lanterna când îl auzi strigând:

- Și la coioți. Țștia umblă în haită. Vezi că dacă dai cu ochii de unul să fii sigură că ai cel puțin trei în preajmă.

- Minunat, își șopti ea.

Se învârti în cerc cu lanterna ca să se asigure că era singură.

Când termină, se înapoie iute la mașină. Neil se sprijinea de capotă, cu brațele încrucișate la piept.

- Nu a fost chiar atât de rău, nu?

Ea își luă pasta și periuța de dinți și o sticlă de apă din mașină.

- Nu a fost rău deloc... dacă îți place să te ușurezi alături de șerpi și coioți.

Se plesni peste braț ca să scape de o insectă înainte de a-și turna apă în palme în încercarea de a se spăla cu chiu, cu vai, pe mâini. Apoi puse puțină pastă mentolată pe periuță și și-o vârî în gură încercând să scape de gustul pregnant de grăsime de la mâncarea proastă din timpul zilei.

Neil o privea zâmbind.

- Ce e atât de amuzant?

Nu îl văzuse niciodată zâmbind. Totuși, acum o făcea, și-ncă pe seama ei.

- Numai tu poți face să sune elegant urinatul într-un tufiș.

- Ba nu.

Impetuozitatea ei în a-l contrazice nu reuși decât să-l facă să zâmbească și mai larg.

- Grr!

Ea se duse în spatele mașinii, își clăti gura și se înapoie la el.

Razele de lumină îi poposiră din nou pe față.

- Râzi de mine.

- Stai liniștită, Gwen. Nu râd de tine.

Ea anihilă încă o insectă, dar mai găsi încă trei gata să aterizeze pe ea.

Neil se ridică de pe mașină și îi luă lanterna din mâini. O închise și asta îi cufundă în întuneric.

- Gata. Nu mai e lumină, nu mai sunt insecte.

Lumina lunii era destul de difuză, constată ea ridicând ochii spre cer.

Se trezi exclamând.

- Uau!

- Frumos, nu?

- Extraordinar.

Nestingherit de luminile orașului, cerul nopții era acoperit de milioane de stele.

- Nu am mai văzut niciodată cerul așa.

Și cu ochii spre cer, Gwen își dădu seama că brusc nu o mai deranja atât de tare faptul că se opriseră în deșert.

- În deșert sunt cele mai frumoase priveliști din univers, murmură el.

Ea se rezemă de mașină și își lăsă capul pe spate. După câteva minute, murmură:

- Tu te întrebi vreodată dacă mai există și altceva acolo?

- Altceva adică o altă formă de viață? Dotată cu inteligență?

- Da.

Neil oftă.

- Sper că există.

Zâmbi și ea.

- Și eu. Nu mi-ar plăcea deloc să mă gândesc că suntem singuri în univers.

- Când eram mic, voiam să mă fac astronaut.

Gwen se uită la el.

- Pe bune?

- Da.

- Și de ce nu ai continuat în sensul ăsta?

- Habar n-am. Mi-am pierdut interesul. Cred că am crescut și pur și simplu am trecut mai departe.

Era ceva ce ea înțelegea.

- Eu mi-am dorit să devin balerină.

- Și ce te-a împiedicat?

Ea simți că i se face pielea de găină și răcoarea nopții o făcu să se cutremure.

- O să râzi dacă-ți spun.

- Păi eu nici nu zâmbesc, deci, nici vorbă de râs.

Ea chicoti, luată complet prin surprindere de gluma lui.

Neil încercă să-și ascundă zâmbetul.

- Eram prea grasă.

Acum fu rândul lui să rămână cu gura căscată.

- Dar nu ai nici măcar un gram de grăsime în plus pe tine.

- Știu. Niciodată n-am avut... doar că orice *prima ballerina* nu mănâncă decât frunze de salată și rareori ceva dressing pe deasupra. Mie îmi place prea tare să mănânc, spuse uitându-se din nou spre cer și frecându-și brațele. Iubesc însă în continuare baletul. Grația și frumusețea mișcărilor.

Neil își scoase dintr-o mișcare jacheta și i-o puse pe umeri. Ea se cuibări sub atingerea lui și, surprinzător, el rămase cu brațul pe umerii ei.

- Mulțumesc.

Îi zâmbi trecător și se uită și el în sus spre cer.

- Eu n-am fost niciodată la un spectacol adevărat. În afară de concerte rock.

- Pe bune? De ce?

- Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă duc.

Capul ei rămase sprijinit de umărul lui în timp ce vorbeau.

- Probabil că bogăția de care am fost înconjurată mereu mi-a permis să am parte de o mulțime de chestii ca lumea. Dar știi ceva?

- Ce?

- N-am văzut niciodată așa ceva, cerul ăsta atât de clar și senin, și nemărginit, cu atâtea stele care seamănă cu cele mai prețioase diamante sclipind în lumina cea mai strălucitoare.

- Cele mai bune lucruri în viață nu costă nimic.

Adevărat.

Atunci văzu o stea căzătoare.

- Ai văzut? întrebă ea.

- Da.

Ea închise ochii și își dori să se poată întoarce acasă în siguranță.

- Ce faci?

Deschise ochii și îl văzu studiind-o cu atenție.

- Îmi pun o dorință. Haide, știi doar că atunci când vezi o stea căzătoare trebuie să-ți pui o dorință... cu siguranță ai auzit de asta.

- Aha.

El zâmbea din nou, și asta o făcu să i se taie răsufarea.

- Ai de gând să-ți pui și tu o dorință?

El clătină din cap.

- De ce nu?

Se întoarse spre el, mâna lui rămânând pe brațul ei.

- Eu nu cred în dorințe.

Ea se strânse toată sub haina lui.

- E doar o fantezie, o dorință, pur și simplu. Așa, de distracție dacă vrei.

Zâmbetul lui pâlî și ochii i se îndreptară spre buzele ei.

- E în regulă să te distrezi din când în când, Neil.

Gwen îi prinse din nou privirea și se cufundă în ea. El se aplecă spre ea și-atunci ea își puse încă o dorință, ca măcar de data asta să nu se mai tragă înapoi.

Mâna lui Neil îi urcă pe braț și o trase mai aproape înainte ca dorința să i se împlinească. Acolo, în mijlocul deșertului plin de sălbăticiuni și miliarde de stele, Neil o sărută. Sărutări fierbinți, disperate, care îi umplură fiecare por singuratic al trupului ei.

Gwen își ridică mâinile pe pieptul lui puternic și își înfipse degetele în el. Deschise gura ca s-o primească pe a lui, acceptându-i îmbrățișarea dulce a limbii în jurul limbii ei. Nu mai putea răsufla, atât de puternică îi era strânsoarea, dar nici nu-i păsa. Avea timp mai încolo să răsufle. Acum era momentul pentru simțire. Cum ar fi momentul în care mâna lui îi găsi ceafa și cum o înclină ca să o ghideze în unghiul perfect pentru gura lui. Și-atunci avu revelația că avea să-i ofere acestui bărbat orice ar fi vrut pe lumea asta.

Visele pe care le avusese nu o pregătiseră deloc pentru atingerea lui. Se împinse în el, involuntar, simțindu-se copleșită de dorință, căci îl voia pe de-a-tregul.

Iar dacă sărutul lui era un indiciu în acest sens, și el o dorea.

Atunci de ce o împingea la o parte?

Respirația lui fierbinte îi mângâie obrazul.

- Gwendolyn, oftă el.

- Nu vreau să te oprești, mărturisi ea.

Brațele care o susțineau se încordară.

- Ești un factor perturbator, să știi. Genul acela care îți distrage atenția. Iar distragerea atenției poate duce la moarte.

Asta oare i-o spunea ei? Sau lui însuși?

- Dar nu e nimeni aici acum, doar noi.

Iar o partidă toridă de sex, chiar aici, pe capota mașinii, era mai bună decât să fi dat înapoi.

- Nu putem face asta, spuse el luându-i capul în mâini și privind-o în ochi. Nu acum.

Îi putea gusta vorbele pe buze.

Înghiți în sec.

„Am așteptat atâta vreme. Mai pot aștepta puțin.“
Acum că știa ce gust are, avea să i-l simtă oricând pe buze, ori de câte ori se gândea la el.

Blake avusese de gând să-i urmeze sfatul lui Neil. Până ce aflase că el și Gwen părăsiseră orașul în miez de noapte și nici urmă de ei de atunci. Chiar în momentul acela, Blake îi spusese pilotului să facă plinul cu combustibil la avionul lui privat și își sărutase soția și fiul de rămas-bun.

Samanthei nu îi plăcuse deloc să rămână la Albany, dar gastroenterita pe care se părea că o luase de cine știe unde o împiedicase să-și folosească ascendentul asupra lui și să-l convingă să o ia și pe ea. Dacă îngrijorarea lui Neil avea temei fie și măcar pe jumătate, Blake nu avea nevoie să-și știe familia stresată sau în pericol în timp ce el îi căuta pe soră-sa și pe bodyguard-ul ei.

Odată ce avionul ateriză la capătul vestic al pistei și trecu prin vamă, Blake își așteptă mașina care să îl ducă acasă.

- Domnul Harrison?

Neobișnuit să vadă altă figură întâmpinându-l aici în afară de Neil, Blake se întoarse.

- Am fost trimis de la First Class Services.

First Class Services era o companie pe care Blake o folosea din când în când. Trebuia să îi mulțumească lui Sam când vorbea cu ea mai târziu în seara aceea.

Blake dădu din cap și se puse pe bancheta din spate. Dean era așezat alături, cu un rânjet pe figură.

- Bine ați venit acasă, Excelența Voastră.

Blake strânse mâna detectivului.

- Termină cu aiurelile alea cu Excelența Voastră, Dean. Ce mama dracului se petrece?

Dean dădu din cap spre șoferul care înainta încet spre ieșirea pe autostradă.

- Toți șoferii lor sunt verificați înainte să fie angajați aici.

Dean trase aer în piept.

- Eu nu sunt sigur care-i treaba, Blake. M-a sunat Eliza. Mi-a spus despre vecinii morți. Am interceptat comunicațiile celor din Tarzana... am auzit discuțiile. Nu s-au arătat prea încântați să-l lase pe Neil să-și bage nasul în toate alea și pe urmă chiar și mai puțin când am apărut noi. La prima vedere se pare că păsările își făcuseră cuib în sistemul electric al jacuzziului exterior.

- Și la a doua vedere?

- Încă nu am avut parte. Cei de la Criminalistică sunt acum la fața locului cu prelevarea de probe. Nimeni nu crede că a fost un accident. Electrocutări spontane în jacuzzi nu se întâmplă niciodată. În afară de cazul în care umblă cineva cu bună știință la conexiunile electrice. Ceea ce mă aduce la victime.

- Cum adică la victime.

- Erau niște căpușe.

- Căpușe?

- Toată țara e plină de de-ăștia. Oamenii care se mută în case abandonate sau în unele confiscate de bănci în urma pierderii ipotecii de adevărații proprietari. Băncilor nu le place să se ocupe de chestii dintr-astea și multe dintre proprietățile pe care și le-au însușit în ultimii cinci ani sunt în continuare vacante. Oamenii vin, primesc aici o factură sau două la utilități pe numele lor și apoi banca trebuie să îi evacueze. Sunt grupuri de oameni peste tot care organizează genul acesta de ocupare abuzivă.

Blake clătină din cap.

- Atunci oamenii ăștia locuiesc aici pe gratis cât? Șase luni?

- Ori un an... uneori mai mult. Problema e descoperită abia când un agent imobiliar vine să inspecteze locuința. La dracu', bănci din San Francisco pot deține case în Pacoima și să folosească agenți din San Diego ca să se ocupe de vânzarea lor. Nu e nevoie să spun

că de multe ori agentul nici nu vine să vadă casa. Totul este o nebunie.

- Și cum de reușesc să pornească curentul?

- În cazul ăsta, furau curent de la vecini. Printre care și de la Gwen și Karen.

- Neil mi-a spus că erau probleme cu monitoarele de acasă de fiecare dată când vecinii foloseau jacuzziul.

- Și nu a dat de cauza problemei niciodată fiindcă nu avea cum să pătrundă în casa vecinilor. Faptul că oamenii ăia furau curent mă face să cred că asta ar putea fi o explicație plauzibilă pentru decesul lor subit.

Oh, acum Blake era cel confuz.

- Dacă asta e adevărat, atunci Neil a exagerat sau cum?

- Încă nu pot afirma asta cu siguranță. Neil nu mi se pare genul impulsiv. E atât de tăcut majoritatea timpului, că să fiu al naibii dacă-mi dau seama ce se petrece în capul lui.

Mda... dar Blake își amintea o vreme când Neil era la fel de impulsiv precum un puști care și-o punea prima dată.

- Unde dracu' e?

- Habar n-am. A întors pur și simplu toată casa cu fundul în sus. O să vezi harababura pe care a lăsat-o în urmă. Toate echipamentele lui sunt în biroul tău. E ca și cum își făcuse acolo o fortăreață. A speriat-o de moarte pe Mary.

- Și Gwen?

- Ea era deja dată peste cap din cauza vecinilor. M-am întors ieri-dimineață și nu i-am mai găsit. Dillon mi-a dat asta, zise Dean întinzându-i un bilet scris de mână.

Dean,

Nu discuta despre nimic în casele din Malibu și Tarzana. Tot sistemul pe care l-am instalat eu a fost compromis.

Te voi anunța eu ce și cum în șaptezeci și două de ore.

Dacă nu primești vești de la mine, pune-l pe Carter să ia legătura cu Comandantul Suprem. Să-i spună numele meu. Și un nume de cod: Corbul.

Mac

- Șaptezeci și două de ore?

- Din care au mai rămas treizeci și șase.

Blake își trecu mâna prin păr.

- Comandantul Suprem? Despre cine vorbește?

Dean îl privi cu subînțeles.

- Cred că vorbește despre președinte.

Blake îngheță. În ce mama dracului o târâse Neil pe soră-sa?

capitolul 15

Două nopți la rând de dormit pe bancheta din spate a unei mașini mici erau suficiente. Desigur, ajutase întru câtva faptul că Neil își găsisese două dintre cele mai frumoase locuri din lume unde să campeze, dar suficient!

Dimineața de Nevada o luase prin surprindere. Culmea pe care parcaseră era cocoțată la metri buni deasupra pământului, iar în jur nu se vedea decât cerul albastru strălucitor. Plus că, la lumina zilei, tabăra lor improvizată părea și mai puțin amenințătoare.

Nimic nu o pregătise pe Gwen pentru Utah. Văzuse poze, desigur, dar nu mai fusese aici. Peisajul era absolut mirific. Părea deja o înregistrare-reclamă cu exclamațiile ei de „uimitor“ ori „extraordinar“ ce i se rostogoleau involuntar de pe buze.

Vântul necruțător și curenții ce formaseră de fapt culmile și priveriștile acelea minunate îi biciuiau fără milă mașinuța.

- E minunat, spuse ea când mai făcură un viraj și dădu cu ochii de încă o priveriște extraordinară.

- Chiar așa.

Neil nu făcuse mai mult decât să îi atingă în trecere mâna de când se sărutaseră. Părea că-și găsisese distanța confortabilă de care spunea că are nevoie pentru a rămâne alert. Ceea ce nu însemna că nu îl surprindea privind-o la fel de des.

Neil avea o barbă de trei zile, și ei îi plăcea la nebunie. Frumos, în felul acela aspru și aparte al lui, devenea parcă mai puțin dur datorită bărbii. Părul tuns scurt îl făcea să pară că-și lăsase barbă intenționat, nu că fusese neglijent. Nu ar fi deranjat-o deloc să se lase zgâriată de ea. Peste tot.

Plătise pentru tot cu bani gheață. Chiar și Gwen care nu văzuse atâtea filme cu femei și bărbați fugari știa bine că orice card bancar putea fi detectat cu ușurință. Erau complet pierduți în ceață, cum se spune. Nu îi știa nimeni și nimeni nu i-ar fi putut găsi în felul acesta. Dacă ar fi fost cu oricine altcineva în afară de Neil, s-ar fi înspăimântat la gândul acesta. În schimb, se simțea eliberată.

- Te rog, spune-mi că o să găsim un loc în care să stăm în noaptea asta.

- Vom vedea.

- Neil, te rog. Hainele mele trebuie spălate și nu cred că tu ai dormit mai mult de o oră, două la rând.

- Nu am nevoie de mult somn.

- Prostii! Toată lumea are nevoie de somn. Nu am reușit aproape deloc să mă spăl. Am nevoie de un pat și de o baie, te rog, repetă ea cu dulceață în glas. Știi că nimeni nu ne urmărește aici.

El se uită cu atenție în oglinda retrovizoare.

- Nu e nimeni acolo.

Bărbatul oftă.

- Trebuie să cumpărăm câte ceva... înainte să ne oprim la un hotel.

Ea bătu din palme ca o școlăriță, țopăi pe scaun și își lipi buzele de obrazul lui aspru.

- Mulțumesc. De-abia aștept să fiu curată din nou.

Se cuibări la loc în scaunul ei și numără bornele kilometrice care o despărteau de oraș.

Găsiră un magazinăș ce părea că are câte puțin din tot felul de produse. La fel ca într-un mini-Wal-Mart, pe de-o parte erau câteva standuri cu haine pentru întreaga familie și pe de alta alimente și alte lucruri trebuincioase într-o bucătărie.

– Nu stăm mult. Nu vorbi cu nimeni.

Gwen îi făcu semn că buzele-i sunt zăvorâte și zâmbi. Îi întinse două bancnote de douăzeci de dolari.

– Eu iau ceva de mâncat, tu ia-ți ce ai nevoie.

Ea sări din mașină și intră ca o vijelie în magazin. Puse mâna pe un coș și, după ce găsi rafturile de cosmetice, puse în el câteva sticlute de călătorie cu șampon și balsam, săpun și o lamă de ras. Trecu pe lângă vopseaua de păr și se opri. Găsi un nuanțator temporar șaten și roșcat și le aruncă în coș. Balsam de buze, loțiune anti-insecte. *Chestii importante.*

O femeie trecu pe lângă ea, și Gwen se prefăcu absorbită de eticheta de pe una din cutii.

Nu era sigură de cât timp se afla acolo așa că o luă spre casă și dădu cu ochii de încă un lucru de care avea nevoie.

Prezervative.

Neil nu contenea să fie uimit de felul în care reacționau oamenii la lucrurile cele mai simple de care aveau parte din nou după ce, un timp, fuseseră siliți să se descurce fără ele.

Zâmbetul lui Gwen îi luminează fața când se urcă înapoi în mașină.

– Ai luat tot ce îți trebuie? întrebă el.

– Sigur am uitat ceva, dar am reușit să iau chestiile esențiale.

Ea desfăcu căpăcelul șamponului și îl duse la nas.

– Minunat, spuse împingându-l înspre el apoi. Miroase.

– Miroase ca tine.

– Încă nu, dar curând.

Ieșiră cu mașina din parcare, iar el se uită în oglinda retrovizoare până ce ajunseră din nou pe șosea. Urmau să găsească un hotel unde nimeni nu le va pune întrebări, iar el avea să dea un telefon de dimineață odată ce se îndepărtau suficient de locul în care dormiseră.

Era timpul să lanseze momeala pentru prada lui.

Căci nu avea de gând să se lase pe sine în postura de pradă.

Sau cel puțin, nu de acum încolo.

Trebuia în continuare să se gândească la o modalitate prin care să o țină pe Gwen departe când avea loc confruntarea propriu-zisă. I se roteau prin minte câteva idei, fiecare dintre ele imposibilă dintr-un motiv sau altul. Mai avea încă niște zile în care să se hotărască.

- Te încrunți. Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Mi-ar plăcea să te cred, dar am impresia că te gândești la ce să facem în continuare. Am părăsit California, dar nu putem fugi mereu. Deși, pentru încă un timp, s-ar putea să fie amuzant.

El simți cum i se topește instantaneu orice încruntătură de pe față.

- Îți place să fii așa, fugară?

- Haide, Neil, ai văzut tu loc mai frumos în toată viața ta? Eu, una, nu aș fi văzut niciodată asta dacă nu m-ai fi târât tu afară din casă în miez de noapte.

- Nu te împiedică nimic să pleci cu mașina așa, aiurea, într-un circuit.

- Când există avioane perfecte care să mă ducă rapid unde am nevoie? Nu aș fi ales niciodată să iau mașina.

- Uneori nu contează destinația cât călătoria în sine.

- Hmmm, îngână ea. Îmi place vorba asta. Oricum, îți faci griji pentru ce se va întâmpla în continuare. Am dreptate?

- Nu-mi fac griji, minți el.

- Atunci te întrebi, nu?

Bărbatul nu răspunse.

- Uneori ajută să vorbești despre asta; poți găsi mai ușor răspuns.

Nu putea să-i spună că plănuia să îi găsească un turn de fildeș în care să o încuie cât timp el se lupta cu personajul negativ. Neil nu-și imagina că femeia va sta pur și simplu liniștită și va aștepta ca lucrurile să se petreacă. Se adaptase mult mai bine decât se așteptase el la genul de viață pe muchie de cuțit și sigur avea să insiste să vină și ea să dea o mână de ajutor.

- Femeile vorbesc, bărbații gândesc.

- Prin asta vrei să spui că ar trebui să tac?

- Când am fost eu vreodată atât de manierat?

Ea se lăsă ușor pe spătarul scaunului și zâmbi.

- O, da, ai dreptate. Mi-ai spune fără îndoială să tac dacă nu ai vrea să mă mai auzi.

- În sfârșit, spuse el izbucnind în râs. Femeia asta mă înțelege.

- Te înțelege pe dracu'.

El se uită brusc la ea, mirat.

- Ce e? întrebă ea.

- Ai spus *dracu'*.

- Sigur că am spus dracu'. Doar nu sunt vreo mironosiță. Știi, eu chiar am locuit cu Eliza. Iar femeia aia poate face până și un marinar să roșească atunci când vrea.

Lui Neil îi plăcea chestia asta la Eliza. Pe de altă parte, îi admira și spiritul bătaios, și atitudinea neînfricată. Carter era un tip norocos.

- Nici nu-ți închipui ce fericit sunt să te aud că nu ești o mironosiță.

Ea își trecu mâna prin părul pe care și-l lăsase desfăcut după ce plecaseră din parcarela magazinului.

- Da? De ce?

El dădu din cap spre bancheta din spate.

- Ți-am cumpărat niște haine noi.

Gwen se luminează la față și zâmbi larg, așa cum rareori o văzuse. Își desprinse centura de siguranță și în câteva

fracțiuni de secundă se întindea deja spre bancheta din spate.

Apoi, înțepeni.

- Ce nai...?

- Ai spus că nu ești o mironosiță.

Ea se răsuci înapoi pe scaun, cu hainele în mâini.

- Glumești.

Expresia îngrozită de pe fața ei îl făcu pe el să se lumineze. Căci el, unul, de-abia aștepta să o vadă îmbrăcată cu cheștiile pe care i le alesese.

- Aștia sunt pantaloni scurți?

Ridică pantalonii scurți, ridicol de decupați, croiți din suficient material încât să acopere într-o oarecare măsură fundul.

- Da, vezi bine.

- Dar nu-mi vor acoperi nici chiloții, Neil.

Îi văzuse el *chiloții*. De fapt, erau niște bikini pe care sigur pantalonii aveau să-i acopere.

Cămașa cu pătrățele roșii și albe ar fi fost exact ținuta potrivită pentru fata care conducea parada de 4 Iulie.

- Măcar pantofii sunt drăguți, spuse ea legănându-i pe un deget. Ieftini, dar drăguți.

- Îți place ținuta pe care ți-am ales-o?

- Doamne ferește, e absolut scandaloasă!

„Poți scoate o lady dintr-un castel, dar nu-i poți scoate unei lady castelul din minte.”

- Așa și trebuie.

- De ce?

- O să vezi, îi spuse el.

- Ar fi bine să ai un motiv temeinic, zise ea aruncând hainele pe locul unde le găsisese. Altfel, îți caut și eu niște haine, continuă lăsându-se pe spate și închizând ochii. Și să știi că îmi place pielea neagră.

La treizeci de kilometri afară din oraș, Neil se opri la o benzinărie și îi spuse să se schimbe. Ea bombăni, dar se duse imediat la baie să o facă.

- Și ai grijă să-ți potrivești și coafura de așa natură ca să fie la fel de scandaloasă.

Intră chicotind în magazinașul de alături ca să cumpere un pachet de gumă și unul de țigări.

Apoi, în fața toaletei, se rezemă de capota mașinii... așteptând. Se uită din când în când la ceas, întrebându-se dacă femeia mai avea să iasă vreodată de acolo. Se apropie de ușă și bătu nerăbdător.

- Ești bine?

- Arăt ridicol.

- Ți-e teamă, prințeso? o provocă el.

Observase în timpul călătoriei lor că astfel de lucruri funcționau. Și crezuse că în privința asta o cunoștea pe Lady Gwendolyn mai bine decât majoritatea. Habar n-avea.

- Ba nu îmi e teamă.

- Iu-hu.

Se întoarse la mașină și așteaptă.

În cele din urmă ușa toaletei se deschise. Ieși în pantofii ei cu tocuri înalte. Își aruncă geanta cu haine jos și se răsuci în cerc.

- Dumnezeu mare! șopti el dându-și jos ochelarii de soare.

Știa deja că picioarele ei erau lungi și elegante, dar habar nu avea că erau atât de frumoase. Iar șortul îi venea ca turnat. În răsucire, observă că într-adevăr fundul i se vedea de sub el. Își suflecăse cămașa și îi făcuse un nod mai sus de buric de care tot trăgea. O porțiune generoasă din părul ei era pieptănat într-o parte și strâns într-o coadă de cal.

Da, arăta ca o prostituată îmbrăcată în adolescență zvăpăiată și cocoțată pe tocuri pentru a împlini fantezii.

Sângele îi coborî instantaneu din capul de pe umeri la celălalt.

Înghiți în sec și făcu un pas spre ea. Pantofii o aduceau mai aproape de înălțimea lui, dar tot se putea uita în jos spre ea, cu câțiva centimetri măcar. Gwen

rămase complet nemişcată când el se întinse și îi deschise cămașa până ce i se văzu clar conturul sânilor.

Își lins buzzele și ignoră senzația de moliciune a pielii ei sub atingerea trecătoare a degetelor lui. Apoi, ridică și mai tare marginile cămășii și mai deschise niște nasturi astfel încât să rămână încheiați maximum unul sau doi și strânse și mai tare nodul pe care îl vârî sub sâni ei mari. Așa, cu talia dezvelită, o dădu la o parte și păși înapoi ca să-și examineze creația.

- Perfect.

- Pentru ce? Pentru un scurt de douăzeci de dolari pe stradă?

Un zâmbet apăru leneș pe figura lui.

- O, nu, Neil, doar nu ai pretenția să mă comport ca o...

- Unde îți este sentimentul aventurii, Prințeso?

- L-am lăsat, alături de demnitatea pe care mi-am abandonat-o în toaleta aia.

- Nu îți cer să cutreieri tot orașul îmbrăcată așa. Va trebui doar să intrăm într-un hotel și să părem cât se poate de verosimili.

- Dar mă simt goală.

Aproape.

- Sau putem să mai dormim în mașină.

Ea își puse o mână în șold.

- Urât din partea ta!

- Tu alegi.

- Bine! exclamă ea, se apropie de el și se lăsă pe brațul lui presându-și sâni de el. Pantaloni negri de piele, îi șopti la ureche. Poate și o zgardă cu ținte.

Temperatura lui crescuse instantaneu cu câteva grade. „Ai încurcat-o, Mac. Ai încurcat-o rău de tot.”

capitolul 16

Eliza se întâlnește cu Karen și Michael la aeroport. Își scurtaseră „luna de miere” cu două zile.

Michael sugerează că se vor întoarce în Franța mai încolo, între filme, ca să compenseze timpul pierdut acum.

Karen alergă să o îmbrățișeze pe Eliza.

– Ne-am întors cât am putut de repede.

– Mulțumesc. Îmi pare rău că v-am întrerupt vacanța, spuse Eliza către amândoi.

– Povestea cu vecini morți și oameni dispăruți sună mai degrabă ca un scenariu de film decât ca viața reală, zise Michael.

Eliza încuviință.

– Îmi cer scuze. Nu am apucat să facem cunoștință, spuse întinzându-i mâna.

– Of... e greșeala mea. Scuze. Michael, ea este Eliza Billings.

Karen le făcu cunoștință și se uită cum dădeau mâna.

– Eliza, Michael Wolfe... soțul meu temporar, șopti pentru ca doar ei trei să poată auzi.

Michael îi făcu cu ochiul.

– Nu e nevoie de nici un fel de prezentare pentru Prima Doamnă a statului.

– Ceea ce se poate spune și despre tine, star de cinema.

Michael zâmbi, simțindu-se deja relaxat în prezența Elizei.

Se îndreptară spre limuzina care îi aștepta, cu doi oameni de pază pe urmele lor. Karen așteaptă până se urcară și până ce gemulețul dintre compartimentul șoferului și al pasagerilor se ridică înainte să vorbească:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu cred că vreunul dintre noi știe exact. De asta avem nevoie ca tu să ne împărtășești orice informație deții, să ne ajuți să înțelegem.

– Eu am fost în Franța. De unde aș putea ști ceva?

– Tu ai locuit cu Gwen... i-ai cunoscut vecinii și obiceiurile acestora legate de piscine în aer liber... știi o mulțime de lucruri.

- Tot ce știu e că Gwen și Neil au dispărut, iar vecinii sunt morți. Eu și Michael am tot făcut mișto de vecinul cel gol și păros tot timpul cât am stat în Franța. Acum, Dumnezeu, mă simt și aiurea din cauza asta.

- De unde era să știi?

Ea ridică din umeri.

- Nu aveam cum. Prima dată când i-am văzut, nu știam cum să o chem mai repede pe Gwen, gen „Vino repede, fată. Uite!” spuse clătînând din cap cu amărăciune ca să alunge amintirea unui moment vesel la timpul respectiv. Sunt morți?

Privirea Elizei se mută de la Michael la Karen.

- Electrocuțați.

- Și nu a fost un accident?

- Nu... sau cel puțin așa credem noi.

În vocea Elizei răsunase o vagă notă de ezitare.

- Așa credeți voi?

- Neil l-a sunat pe Blake curând după ce s-a întâmplat. Gwen m-a sunat pe mine. Neil era turbat.

- Turbat? o întrerupse Karen. Neil nu e niciodată altfel decât extrem de tăcut, enervant de tăcut chiar.

- După cum a spus Carter, „nu am auzit pe cineva mai turbat în viața mea”. L-a pus pe Carter să ceară o favoare cuiva ca să poată investiga și el curtea din spate a vecinilor după sosirea poliției. Dean a spus că au găsit niște păsări moarte în jacuzzi, și Neil a luat-o razna de-a dreptul.

Karen simți că îngheață.

- Păsări?

- Da, corbi. Nici măcar nu avem corbi în partea asta de sud-est a Californiei.

Karen își frecă ușor brațele brusc reci sloi.

- Karen? începu Michael... privind-o. Ești bine?

Nu! Nu era nici pe departe bine. Îi reveni amintirea păsării moarte, a unei păsări despre care presupusese că era o cioară, dar care la fel de bine ar fi putut fi și un corb, pe pervaz și apoi încă o dată lângă portiera mașinii la restaurant. Acum, doi oameni muriseră.

- Karen?

- Ești sigură că era un corb?

- Erau vreo doi, de fapt... de ce?

- Cred că oamenii ăia au fost uciși. Neil trebuia să o ia de aici, să o ducă departe.

Și nu exista nici o garanție că ea însăși era în siguranță.

- Mestecă asta.

Neil îi vârî în gură o lamă de gumă.

Stăteau pe o șosea întunecată la marginea unui oraș. Din câte se părea, judecând după luminile de la depărtare, era un orașel, de fapt, cu cinci-șase hoteluri în cel mai bun caz.

- De ce? întrebă ea, acceptând guma și apucându-se iute să mestece conștiincioasă să o înmoaie.

- Poți să mesteci cu gura deschisă?

Ea deschise gura să încerce. Și izbucni în râs.

- Ți se pare o idee bună să dormi până la urmă pe bancheta din spate a mașinii, Gwendolyn?

Ea se strădui și mai tare. Doar că mestecatul cu gura deschisă era practic împotriva firii ei până în adâncul trupului.

- E mai bine?

El dădu din cap.

- Acum stai mai cocoșată.

Ea își împinse umerii înainte cu gândul la un duș fierbinte.

- Bine, o laudă Neil.

Rămase acolo, cocoșată pe scaunul din dreapta, mestecând gumă precum o vacă pe câmp.

- OK... bine, zise Neil ștergându-și palmele de blugi înainte să pună mâinile pe volan. Eu o să mă duc să iau camera. Voi folosi numele Rex Smith.

- Mi se pare un nume comun.

- Chiar este. Tu nu trebuie să faci altceva decât să te dai jos din mașină și să te apleci peste capotă. Dacă mă uit la tine, zâmbește-mi gândindu-te la toate filmele porno pe care le-ai văzut vreodată.

Ea icni.

- Eu niciodată nu am...

El o opri din negare cu o simplă privire.

- E nevoie să-ți amintesc cine ți-a ascultat conversațiile în ultimul an?

- Dar nu e cinstit! Eu nu am făcut decât să spun, o singură dată, apropo, că nu am văzut niciodată un bărbat ca lumea în vreunul din filmele alea.

Și fusese o discuție pe care o avusese în ajunul nunții Elizei, la petrecerea unde se amețiseră copios.

Neil așteaptă răbdător să-și isprăvească argumentele.

- După cum spuneam... gândește-te la femeile din filmele alea și joacă-ți rolul ca și cum ai fi în fața camerei.

- E ceva ce nu știi despre mine?

Privirea lui coborî asupra sânilor ei, apoi se uită din nou în sus, la față.

Gwen simți cum o inundă un val de căldură.

- Multe.

Ea își feri privirea și se uită afară, pe geam.

- Bine, atunci, să mergem. Ne așteaptă așternuturi curate și un duș fierbinte.

În timp ce ultimii kilometri fură înghițiți de mașina iute, Gwen se obișnuie să-și mestece guma plescăind cu gura deschisă, gata-gata să-i cadă.

Neil traversează orașul în lung și-n lat, de două ori, înainte de a se decide asupra unui hotel mic, fără etaj, cu un panou pe care scria că aveau camere libere.

- Show-ul începe chiar de când intrăm în parcare. Ține minte: ești distracția pe care mi-am adus-o pentru noaptea asta și oricine s-ar uita la noi trebuie să înțeleagă exact acest lucru.

Gwen își desfăcu centura și se apropie și mai tare de el. Își puse mâna pe coapsa lui și se ghemui.

- E bine așa?

Neil își întinse gâtul în care i se pusese un nod.

- Da.

Dacă tot trebuia să-și joace rolul, era decisă să se și distreze.

*

Un ventilator de tavan vântura aerul fierbinte de deasupra holului cu recepția motelului. Hol fiind un termen folosit în sens larg și desemnând spațiul unde se înregistrau clienții care rămâneau peste noapte. Neil sună la sonerie ținându-și tot timpul capul înclinat, ferindu-se pe cât posibil de camera îndreptată spre el. Până și maghernițele de genul acesta aveau anumite măsuri de securitate. Cel mai probabil la câteva zile se ștergeau filmulețele pentru a înregistra pe deasupra și a nu fi nevoiți să depoziteze prea multe date. În locurile de genul acesta nu se simțea prea des nevoia de a-și perfecționa sistemele astfel încât fișierele să poată fi salvate într-un computer fără să fie nevoie să se mai șteargă nimic. Atitudinea „dacă a funcționat atâta vreme, nu văd de ce aş schimba ceva” de cele mai multe ori prevala asupra a orice altceva.

Neil sună încă o dată și aruncă o privire peste umăr spre Gwen.

Ea se sprijinise de mașină, cu un picior îndoit. Dădea dintr-o mână încercând să-și facă vânt și își ridică bărbia spre cer, împungând cu sânii materialul subțire al cămășii.

Trebuia să recunoască: atitudinea era a dracului de sexy.

Sunetul televizorului în încăperea de alături se auzi mai încet și Neil mai apăsă încă o dată pe sonerie.

– Imediat, se auzi cineva.

Un bărbat între două vârste apăru somnoros din încăperea din spate, precedat de vreo treizeci de centimetri de burdihan proeminent, fără îndoială din cauză de bere.

– Scuze, domnu’. Nu v-am auzit din cauza teveului.

Probabil un aparat de pe vremuri cu buton de pornire și tot tacâmul.

– Nici o problemă.

– Aveți nevoie de o cameră?

Nu. Stătea acolo c-așa îi recomandase medicul.

- O noapte, îi spuse Neil.

- Aveți un card? Întrebă tipul trăgându-și registrul în față.

- Mda... în legătura cu asta..., începu Neil mutându-se într-o parte și aruncând o privire spre Gwen.

Burtă-de-Bere îi urmă direcția ochilor.

„Haide, Gwendolyn. Dă tot ce poți.“

Gwen îi întâlni privirea și se întoarse spre mașină. Își ridică fundul ușor și se aplecă peste capotă astfel încât sânii să i se reverse peste materialul sutienului deja vizibil. După ce îi trimise un pupic, își linse buzele într-atât de încet și cu atâta ușurință că ar fi făcut-o mândră până și pe o veritabilă prostituată din Vegas.

- Trebuie să achit cash, spuse Neil făcând un gest cu capul înspre spectacolul de afară.

Se întoarse și dădu de privirea plină de dorință a lui Burtă-de-Bere ațintită asupra lui Gwen.

Neil păși între ei.

- Nu aș vrea ca treaba asta să-mi apară pe extrasul de cont... să o mai vadă și altcineva.

Burtă-de-Bere ridică dintr-o sprânceană.

- Eu aș lăsa-o p-aia care-ar putea să vadă și aș lua-o p-asta, zise el.

- Și să trebuiască să renunț la rulotă? Nu prea cred.

Neil scoase un pachet de țigări și i le îndesă în mână.

Proprietarul hotelului se uită încă o dată peste umărul lui Neil și completează ceva în registrul lui.

- Vrei TV?

- Da, TV și aer condiționat.

- Cincizeci de dolari.

Neil se uită în jur. „Pentru maghernița asta?“ Scoase banii din portofel și mai flutură câțiva.

- Nu este nevoie ca madam sau frate-său să afle că sunt aici.

Burtă-de-Bere întoarse registrul dinaintea lui Neil și acesta își trecu numele fals.

- Camera de-acolo, se intră prin spate.

Neil mai adăugă încă o bancnotă de douăzeci, care dispăru în buzunarul tipului.

Odată ce termină cu formalitățile, Burtă-de-Bere îi ură distracție plăcută și îl urmări cu privirea ieșind pe ușă.

Neil se apropie cu pași mari de Gwen și îi cuprinse cu brațul mijlocul îngust. Se apropie cu gura de urechea ei.

- Se mai uită?

Simți cum Gwen ridică un picior și și-l lipește de al lui.

- Da, spuse ea mușcându-l ușurel de lobul urechii.

Ceea ce îi trimise un val de lavă topită în penis. O sărută pe gât și o ridică în brațe înainte de a-i deschide portiera. Și apoi, doar pentru că nu se putu abține, o ciupi zdravăn de fund înainte să o împingă înăuntru.

Gwen țipă și îi zâmbi lasciv.

Odată ce ajunseră în partea din spate a motelului, băgă în marșarier și parcă mașina și apoi sări jos în același timp cu Gwen. Era un șir de douăsprezece camere, dintre care trei erau luminate. *O noapte liniștită.*

- De-abia aștept să fac dușul ăla, spuse Gwen în drum spre cameră.

- Să nu te aștepti la prea mult.

- Cât de rău poate să fie?

Aparatele de aer condiționat îndesate în pereții motelului ieftin se chinuiau din toate încheieturile să funcționeze. Deși soarele apusese, afară erau în continuare peste treizeci și două de grade.

El trecu cardul prin dispozitivul ușii și așteptă lumina verde. Ceva îi spunea că această încuietore modernă avea să fie singurul lux pe care și-l permitea magherinița asta.

Deschise ușa.

- Destul de prost.

Patul mare, matrimonial, cu o canapea la picioare acoperită cu stofă verde cu roșu, ocupa partea centrală a încăperii. În dreapta patului se vedea un dulap, mai

era o comodă pe care era cocoțat un televizor vechi și voluminos și un scaun care părea îmbâcsit de jeg și microbi. În plus, înăuntru mirosea oribil a bere trezită și a transpirație, fierbând parcă la o temperatură cu cel puțin zece grade mai mare decât cea de afară.

Șocul de pe figura lui Gwen se transformă într-un hohot de râs.

- Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă el.

Ea îl împinse ca să treacă de el.

- Nimic nu mă va opri să-mi fac dușul ăla.

Intră în cameră și râsul i se întetă. Privirea i se mută de la tapetul ce se decojea pe pereți la pata întunecată de pe tavan.

- Bine că nu plouă în momentul ăsta.

Buna ei dispoziție părea a fi molipsitoare. În ciuda aspectului sărăcăcios al camerei și a naturii angelice a femeii dinăuntru, se trezi fără veste zâmbind și el. Se aplecă spre aparatul de aer condiționat și îl dădu la maximum.

- Mă duc după lucruri.

Gwen aruncă o privire peste umăr în timp ce intra în baie.

Neil își puse pe umăr geanta lui și geanta ei și luă și servieta în care avea armele. Se mai uită o dată de jur împrejur afară fără să remarce ceva neobișnuit. O magherniță într-un orașel cu două semafoare. Nu-și închipuia că i-ar fi urmărit cineva până aici, dar nici nu voia să-i ușureze misiunea cuiva care ar fi încercat.

Aruncă lucrurile pe pat și închise ușa cu piciorul.

- Neil... poți veni puțin?

Intră și el în baie minusculă unde o găsi pe Gwen cu o insectă uriașă în palmă.

- Chestia asta e o călugăriță? întrebă ea râzând.

- Cred că da. Unde ai găsit-o?

- Pe prosopul ăla nu prea curat.

Prosopul pătat fusese poate alb la un moment dat, dar acum era mai degrabă gri.

- Ai spus ca vrei un pat și apă curentă, zise el întinzându-se să răsucescă robinetul chiuvetei. Apa curge.

Ea izbucni în râs și îi întinse insecta.

- Am dormit printre insecte două nopți. Te rog să o duci pe asta afară.

Călugărița acceptă drumul până afară și se așează pe un grilaj înainte de a sări să o pornească cine știe încotro. Încă o dată, Gwen îl impresionase. Nu numai că nu se speriasse de insecta uriașă care își făcuse culcuș pe prosopul mizerabil, dar în loc să se întoarcă și să iasă pe ușa magherniței, ea izbucnise în râs.

Când intră înapoi în cameră, văzu că ea strânsese cuvertura de pe pat și o pusese pe scaunul jegos. Se răzgândi însă și o întinse pe podea.

- Ce faci?

- Podeaua e murdară rău și toată lumea știe că la hoteluri cuverturile nu sunt niciodată curățate. Nu e cazul să facem duș și să ne trezim murdari pe picioare.

Femeia asta nu contenea să-l uimească. Tocmai când se gândea că poate i se duseseră câteva din pretențiile de lady, Prințesa din ea ieși la iveală.

- Tu faci duș prima, îi spuse el.

Căută prin bagaj și scoase două sticlute de vopsea de păr.

- Brunetă sau roșcată?

Îi plăcea părul ei așa cum era.

- Nu e nevoie să...

- Neil. Te rog, uită-te la mine. Sunt îmbrăcată ca o fată de pe stradă. Cu siguranță o altă culoare de păr mă va face să mă deghizez mult mai bine decât hainele pe care le port. Nu e ceva permanent. De fapt, pe cutie scrie că nuanțatorul se duce într-o săptămână.

Flutură cutiile în aer. El nu o putu contrazice.

- Uimește-mă.

Ea își luă geanta și dispăru în baie.

- Duș fierbinte... vin acum.

capitolul 17

Blake așteptă răbdător să se termine cu prezentările înainte să îi poftască pe toți să stea jos ca să poată pune cap la cap toate informațiile.

Se întâlniseră în casa Elizei și a lui Carter din sudul Californiei. Dean și Jim stăteau de-o parte și alta a camerei. Karen și Michael erau cu fața unul la altul. Carter nu sosise din Sacramento și avea de gând să li se alăture a doua zi.

Blake aruncă o privire spre Eliza, pe care o cunoștea mai bine decât pe Karen. Nu îi plăcea că vorbeau de față cu Michael, dar nu avea ce face.

Dean conducea discuția.

- Eliza spunea că, după părerea ta, Neil a avut dreptate să o ascundă pe Gwen. Poți să-mi zici de ce crezi asta, Karen?

- Totul a început acum câteva săptămâni. Chiar după ce l-am întâlnit pe Michael. Și cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama cât de aiurea au fost lucrurile acasă.

Jim flutură o mână în aer.

- Trebuie să începi cu începutul.

- Mai întâi, au fost camerele. Neil a sunat în câteva rânduri și ne-a cerut să verificăm curtea. Zicea că imaginile de pe camere erau în ceață sau așa ceva. Pe urmă am găsit eu o cioară moartă cu ciocul înfipt în plasă. Geamul era deschis... și nu îmi amintesc să-l fi deschis eu. Poate că am uitat, bănuiesc. A fost atât de cald în ultima vreme că în majoritatea timpului aveam aerul condiționat pornit, zise cutremurându-se. Urăsc păsările, spuse Karen făcând o grimasă. Gwen a fost minunată. Pur și simplu a lovit pasărea de pe plasă și a aruncat-o la pământ înainte să o ia să o pună la gunoi. După aceea nu ne-am mai gândit la asta.

- Până când?

Karen oftă.

- Până la cină... câteva seri înainte să ne căsătorim noi.

Karen se juca cu diamantul de pe degetul inelar și îi zâmbi soțului ei.

Michael îi făcu cu ochiul.

- Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Dean.

- Ne-am dus la cină. Când am ieșit, am mai găsit o cioară... Gwen a zis că e corb, pe partea mea a mașinii. M-am gândit că a intrat un virus în ele, că au început să se sinucidă. Gwen nu a fost convinsă de explicația mea. I se părea că păsările fuseseră puse acolo în mod deliberat.

- De ce? întrebă Blake.

Karen aruncă din nou o privire spre Michael.

- Eu și Michael ne întâlnim zilnic. Ea s-a gândit că poate cineva a aflat că am o problemă cu păsările și le pune acolo intenționat ca să mă sperie.

Michael își îndreptă spatele.

- Mda, am mai avut în trecut fane care să facă tot felul de chestii nebunești ca să-mi atragă atenția.

Dean își îndreptă atenția spre Michael.

- Ai vreun ordin de restricție împotriva cuiva?

Michael clătină din cap.

- Nu. Dar primesc destule de scrisori cu înjurături și tot felul de vorbe urâte. Ceea ce e destul de obișnuit în situația dată.

- O să am nevoie de copii după tot ce ai, îi spuse Dean.

- O pun pe asistenta mea să le strângă. Păstrăm oricum totul în caz că e nevoie.

Păsări care își fac cuib într-un jacuzzi și provoacă un scurtcircuit, mă rog, asta putea pricepe Blake... dar trei incidente diferite... Mintea lui nu îl ducea atât de departe.

- Deci crezi că păsările moarte te vizează pe tine?

Karen ridică din umeri.

- Urăsc păsările. Am o fobie foarte serioasă. Bănuiesc că dacă cineva ar vrea să mă scoată din minți, ar putea foarte bine să apeleze la niște păsări moarte.

Michael se mută mai pe marginea scaunului.

- Eu am primit câteva telefoane de-a lungul timpului și mi-au mai fost lăsate scrisori cu tot felul de „cadouri” ciudate, dar niciodată nu a lăsat cineva un animal mort în preajma mea.

- Eu am văzut suficiente filme polițiste ca să știu că animalele moarte ajung la un moment dat să fie înlocuite de oameni morți. Crezi că suntem într-un astfel de scenariu și aici, Dean? întrebă Eliza.

Dean și Jim se priviră fără să spună nimic, dar citindu-li-se pe față tot ce gândeau.

- E o teorie, da.

- Deci nu e imposibil de crezut că ar putea fi o fană descreierată a lui Michael undeva care să fie foarte supărată din cauza relației cu Karen? întrebă Eliza.

- E posibil.

Blake clătină din cap.

- Atunci ce treabă ar fi avut Neil să o ia pe Gwen de aici?

De unde și până unde scrisoarea să ia legătura cu președintele ăla dacă nu sună? Și dacă nu sună... asta oare înseamnă că el și Gwen sunt morți? Ura chestia asta. Să nu știe nimic. Imposibilitatea de a controla haosul acesta.

- Neil probabil are impresia că treaba asta este îndreptată împotriva lui, adăugă Jim.

- Pentru ce? De ce s-ar folosi cineva de Karen și de Gwen să ajungă la Neil? Neil lucrează pentru mine, spuse Blake ridicându-se și începând să se plimbe prin încăpere. De ce să nu se îndrepte asupra familiei lui Neil... sau asupra unei persoane cu care are o anumită relație?

- Dar Neil are familie?

- Am auzit ceva de o bunică. Cred că părinții lui au murit. Nu sunt sigur.

La naiba dacă nu-i părea foarte rău acum că nu avea aceste informații. Când ridică ochii, observă o privire schimbată între Eliza și Karen.

- Ce e?

Karen aruncă o privire spre Eliza și îi zâmbi într-o doară.

- Îi spui tu sau îi spun eu?

Eliza își studia încălțările.

- Eu... nu sunt sigură cum să-ți spun asta, Blake.

Bărbatul simți că-l ia durerea de cap.

- Ce?

- Sora ta... Neil...

El simți că îngheață în loc.

- Ce e?

- Știi, între ei e o chestie...

- O chestie? La dracu', ce fel de chestie?

Sângele îi pompa vijelios în piept. Neil și sora lui? Cum naiba nu observase nimic?

- Nu e chestia la care te gândești tu, adăugă Karen. Nu au făcut nimic în privința asta.

În care privință? Acum era chiar confuz.

Eliza își ridică mâinile în aer.

- Uite ce e. Ei i-a plăcut întotdeauna mult de el. Am observat asta în Texas, anul trecut. Nu pot spune că mi-a mărturisit ceva vreodată. Dar cred că ție ți-a zis ceva, Karen, nu?

Karen ridică din umeri.

- Mda. Eu știam. Nu e ca și cum s-ar fi străduit să pară prea discretă. Acum, pe de altă parte, Neil nu a făcut nici o mișcare în direcția asta atât de evidentă pentru oricine.

Blake izbucni.

- La dracu', pentru mine nu a fost evidentă deloc.

- Tu ai fost puțin cam ocupat, spuse Eliza. Cu una, cu alta... În sfârșit, cred că se poate spune că Neil ține la Gwen mult mai mult decât ar fi normal dacă ar fi vorba doar despre slujba lui. Altfel, de ce ar fi reacționat în felul în care a reacționat?

Blake trase adânc aer în piept.

- Unde mama dracului își ține Carter whisky-ul?

Gwen își făcuse de lucru în baie cu un prosop în jurul capului acoperindu-i părul proaspăt vopsit. Își spălase hainele și le întinse pe suportul de prosoape și pe marginea chiuvetei. Era îmbrăcată cu cămașa de noapte, singurul obiect de îmbrăcăminte din geanta ei, și nimic altceva. Voise un duș fierbinte și avusese parte în cel mai bun caz de unul cu apă caldă. Era o binecuvântare faptul că în Utah temperaturile erau foarte ridicate, ceea ce mai adăugase un grad sau două apei ce curgea prin conducte.

După ce termină de spălat și ultima pereche de chiloți, se întoarse spre oglindă.

– Ei bine, Gwen, hai să vedem cum îți stă cu părul șaten.

În ciuda vorbelor și intențiilor ei îndrăznețe, nu se putuse hotărî să se facă roșie. Nu încă. Trebuia să o ia pas cu pas, își spuse. Părul ei natural blond-deschis avea să se schimbe la orice culoare mai închisă... așa că i se făcuse teamă și folosisse șatenul. Și pe urmă nici nu lăsase prea mult vopseaua.

Își desfăcu prosopul făcut turban și-și scutură buclele ude.

Nu era rău. Sigur, nu era fabulos, dar nici îngrozitor. În lipsa unui uscător, Gwen se folosi de perie ca să-și zvânte cât de cât părul.

Nemairămânându-i nimic de făcut, deschise ușa și păși pe cuvertura de pe podea.

Neil stătea pe pat și se uita la televizorul dat pe un canal local de știri.

– Ei bine? Ce părere ai? spuse ea răsucindu-se în cerc.

Neil găsi telecomanda și închise televizorul. Aruncă o privire spre capul ei, apoi lăsă privirea să-i alunece pe trup în jos.

– Îmi place.

Nu-i plăcea. Ea își dădea seama de asta, dar își dădea seama și că el nu va spune nimic negativ despre schimbare.

Își trecu degetele prin păr.

- Nu e chiar oribil. Poate că uscat arată și mai bine.
- Cât îi trebuie să dispară?
- Câteva zile.

Ceea ce era exact motivul pentru care făcuse asta.

- Baia e a ta. Să nu te sperii de hainele împrăștiate... peste tot.

- Nu avem ce face. Aerul condiționat și așa nu funcționează cine știe ce. Dar măcar aici mi se pare puțin mai răcoare.

Nu prea era. Dar măcar era curată, și asta compensa cumva faptul că era atât de cald. Un ventilator se rotea deasupra patului mișcând aerul.

Neil coborî, ocoli patul și se făcu nevăzut în baie.

La o a doua vedere, camera era chiar mai îngrozitoare decât își închipuise. Nu era suficient spațiu ca să te miști între pat și celelalte piese de mobilier, așa că singura opțiune era să stea pe pat. Gwen aruncă o privire pe geam unde nu văzu decât, ceva mai încolo, ferestrele sclipitoare ale unei alte încăperi și un stâlp de iluminat.

- Măcar e liniște.

Știrile locale vorbeau despre întreruperea valului de căldură în următoarele câteva zile, ceea ce Gwen aștepta cu nerăbdare. Deja căldura constantă începuse să o obosească. Poate că faptul că fusese crescută în Europa îi dăduse intoleranța aceasta față de căldura excesivă.

Patul era foarte confortabil. Patul matrimonial.

„Nu e decât un singur pat.“

Implicațiile acestui aspect i se iviră brusc în minte, făcând-o să zâmbească.

Iar când dușul se opri, își simți pielea înfierbântându-i-se din cauza senzației de anticipare.

Puțin mai încolo, Neil ieși din baie. Nu avea decât un prosop în jurul taliei. Și când îl văzu, nu se putu abține să nu icnească scurt.

- Doamne, Dumnezeule, Neil... habar nu am avut.

Sări din pat și se apropie de el.

Se uită și el în jos la propriul piept imens ce umplea practic cadrul ușii.

- E cam imposibil să scapi din armată fără unul de-ăsta.

Tatuajul îi acoperea umărul stâng și i se încolăcea pe spate. Nu era imaginea unei fețe ori a unui animal... nici măcar un simbol pe care ea să-l poată recunoaște. De fapt, era ceva ce părea că se ridică și se răsuțește la fiecare mișcare a mușchilor lui de dedesubt. Era ceva sălbatic și impetuos, așa cum era și el.

- Ce e? întrebă ea trecându-și vârful degetului peste el.

- Un tatuaj tribal. Unii dintre noi eram în permisie. Și ne-am îmbătat.

Nu și-l putea închipui atât de lipsit de control încât să îngăduie să i se facă ceva de dimensiunea aceea.

- Și îți pare rău?

Spera că nu. După părerea ei, i se potrivea perfect. Mușchii de pe spatelui lui se mișcă sub atingerea ei.

- Sunt prea multe alte lucruri din viața asta de care îmi pare rău. De ăsta, nu.

Ea nu-și putea lua mâinile de pe el. Nici nu voia. Își trecu degetele peste fiecare spirală tatuată ca și cum sub mâinile ei s-ar fi aflat un animal viu.

- Habar nu aveam ce se ascunde sub hainele tale, zise ea fascinată, ajungând la ultima linie trasă pe sub cutia toracică și apoi urcând din nou cu degetele. Cum zic americanii... ori o faci lată, ori te lași păgubaș?

El izbucni în râs, făcându-și să-i tresalte mușchii de pe piept.

Ea își însoți degetele de privire.

- Nu faci nimic cu jumătate de măsură... nu-i așa?

- Fă ceea ce faci până la capăt sau nu te mai apuca, spuse el printre dinți.

Acum zâmbi ea și își mută privirea în ochii lui.

Și i se tăie respirația când zări intensitatea aceea de laser.

Își puse palma întreagă pe pieptul lui și își linse buzele. O mișcare subtilă a mâinii și mâna ei se afla prizonieră

într-a lui. Și pentru o clipă covârșitoare de îndoială, se gândi că el o va da la o parte.

- Nu sunt un bărbat cu care e ușor să trăiești, Gwendolyn.

- Nici nu am vrut un bărbat cu care e ușor, îi răspunse și ea cu aceeași intensitate în ochi și respirația i se înteți.

El îi dădu drumul mâinii și își trecu degetele prin părul ei. Îi studie fața, așa cum numai Neil putea... ca și cum ar fi fost în căutarea unor răspunsuri cruciale pentru existența lui. Dacă ar fi putut să i le dea, cu siguranță ar fi făcut-o. Era o vulnerabilitate în privirea lui pe care ar fi vrut să fie în stare să o facă să dispară.

Și când o apucă mai tare de păr și o trase în brațele lui, bărbatul preluă cu totul controlul.

Sărutul lui fu dur, aproape ca un avertisment... pe care ea îl primi deschisă.

Pieptul lui lat se mișcă sub mâna ei când ea se ridică spre el răspunzându-i la fiecare sărut. Îi mușcă ușor buza când el se trase ușor înapoi să îi sărute gâtul și umărul. O gustă folosindu-se de limbă și de dinți de-a lungul osului claviculei. Barba lui de câteva zile se simțea delicios pe pielea ei moale. Avea să-i lase urme, știa bine asta. Și îi plăcea la nebunie ideea.

El îi dădu drumul la păr și își trecu mâna de-a lungul spatelui ei. Când ajunse la fund, strânse tare și o trase aproape. Sub prosop, erecția îi era deja evidentă. Și oricât de mult ar fi vrut să vadă și să simtă partea aceea din el mișcându-i-se înăuntrul ei, voia asta și mai tare. Tortura descoperirii și dorința aceea care îi făcea fiecare por din corp să tânjească după el. Și numai după el.

Degetele lui găsiră pielea goală a fundului ei descoperit acum.

- Unde-ți sunt *chiloții*, Gwen?

Oare îi răsuna în glas amuzamentul?

- Un articol de îmbrăcăminte total inutil când te duci la culcare... nu crezi?

Își trecu dinții ușor peste tatuajul de pe umărul lui înainte să-și înfășoare limba în jurul sfârcului lui întărit.

El gemu și îi luă din nou gura pentru un sărut adânc, pe care îl simți până în călcâie.

Mâna lui urcă pe sub cămașa de noapte și degetul lui cel mare îi mângâie sânii.

Iar Gwen se împinse spre el, sub atingerea lui.

- Ești absolut îmbătătoare, îi spuse el. Iar de asta, continuă trăgându-i cămașa de noapte în sus, peste cap, nu mai e nevoie deloc.

Mâinile lui mari se întoarseră la umerii ei ținând-o complet goală în fața ochilor lui. Și se desfătă privind-o, zâmbetul care îi apăru pe buze instantaneu fiind cât se poate de revelator.

- Incredibil, exclamă.

Privirea lui îi trimise parcă un curent electric prin corp.

Încet, el coborî cu mâinile în jos pe pieptul ei. Prinse un sân în căușul palmei și se aplecă să îl sărute. Și când gura lui moale o atinse, lumea ei începu să se învâртеască.

O prinse în brațe înainte să o lase complet picioarele și o puse pe pat.

Ochii lui Neil se întunecară când ea se întinse cât era de lungă.

- Vulpito.

Puse un genunchi pe pat.

- Scoate-ți prosopul ăla, Neil.

Prosopul zbură pe podea. Și ea se holbă la el. Și își simți trupul cutremurându-se. Știa că va fi mare, dat fiind cât de mare era el cu totul... dar, la dracu', nici chiar așa.

- Ți-e frică, Gwendolyn?

Își forță privirea să nu-i mai fie ațintită asupra zonei lui intime.

- Ceea ce vezi pe fața mea nu e deloc frică.

Își mușcă buza de jos.

- Foarte bine.

Se sui deasupra ei, punându-și un genunchi între coapsele ei și continuând să o tachineze explorându-i sânii cu limba și buzele. Tot trupul ei se transformase într-o masă de senzații. Și statura lui uriașă îi semăna cu o armură pentru ea. O armură care o proteja.

Mereu îl dorise pe bărbatul acesta, iar acum știa și de ce. Cu trupul și cu inima ei lucrând acum la unison ca să îi facă lui plăcere, își dădu în sfârșit seama ce însemna să simtă absolut totul. Fiecare atingere... felul în care degetele lui se înfingeau în șoldul ei, cum îi coborau pe coapsă îi aprindea pielea, îi aprindea simțurile.

Greutatea lui fierbinte îi apăsa abdomenul, implorând să fie atinsă. Și în timp ce el îi explora corpul, și ea se juca cu al lui, la fel cum voise să facă întotdeauna. Contururile ferme ale fundului lui îi umpleau palmele. Și când le strânse, el zvâcni cu șoldurile instinctiv înspre ea.

Îi distrase atenția cu un sărut și își strecură mâna între trupurile lor, prinzându-l.

Neil își desprinse gura de gura ei.

- La dracu', Gwen.

Se mișcă sub atingerea ei și își lipi fruntea de fruntea ei.

- Nu vreau să te rănesc.

Ea își slăbi strânsoarea, dar continuă să îl mângâie ușor.

- Asta nu se va întâmpla niciodată.

- Nu ești pregătită... nu ești gata pentru ceea ce am să-ți fac.

Ea se simți udă, îngrozitor de udă de dorință.

Își desfăcu picioarele pentru el.

- Ce-ar fi să încerci ca să te convingi?

Mâna ce îi stătuse pe șolduri se mișcă spre mijloc și se strecură cu ușurință în ea. Gwen trebui să închidă ochii.

- O, te roog...

Neil continuă să o mângâie și mai adăugă încă un deget.

- Ești pregătită.

- Poate data viitoare o să mă crezi pe cuvânt.

Se mai jucă puțin cu ea, aducând-o aproape de punctul culminant, înainte să se oprească. Ea se mișcă incontrollabil sub el, încercând să-l forțeze în strânsoarea dintre picioarele ei. Atunci el se ridică și o lăasă întinsă acolo... doar ca să se ducă și să se întoarcă cu un prezervativ în mână.

- În sfârșit, șopti ea luându-i pachetul din mână și deschizându-l chiar ea. Lasă-mă pe mine.

Îngenunche între coapsele ei, căci ea se ridică în fund și îi puse prezervativul. Își trecu mâinile apoi pe sub el, pe picioarele lui, înainte să se prăbușească înapoi pe pat.

Neil îi ridică șoldurile ca pe un fulg și le îndreptă spre el nu înainte de a o mai tachina puțin cu atingeri ușoare de-a lungul coapselor și de a o desface complet pentru a o putea admira după pofta inimii. De-abia când ea dădu să se ridice spre el, înnebunită, păru că se trezește din transă. Îi luă ambele mâini într-una din mâinile lui și i le întinse pe spate, deasupra capului, ținând-o nemișcată.

- E ultima șansă să te retragi.

Vorbele îi sunară dureros în urechi venind din partea lui.

- Să nu cumva să îndrăznești.

El zâmbi și se lăsă peste trupul ei. Și membrul acela enorm o întinse, o umplu, nefăcând-o să simtă altceva decât o plăcere nebună.

- Ești bine? întrebă el.

Ea deschise ochii și zâmbi.

- Stai liniștit, Neil, nu sunt de sticlă.

Și-atunci, își dădu seama că, deși crezuse că-l absorbise în întregime, de fapt mai era. Era plină și i se potriva ca o mânășă când el începu să se miște. Încet, la început, ca un atlet care se încălzea pentru un maraton.

Iar valurile fierbinți de dorință acumulate adânc în interiorul ei începură să se întetească și mai tare.

Își petrecu degetele printre ale ei, ținându-i brațele sus, sărutând-o și mișcându-se în ea în același timp.

Gwen intrase în ritmul lui și îl strângea cu toată puterea coapselor ei și a mușchilor interiori. Neil gemu și se mișca mai repede. Se înfîgea în ea cu atâta forță, că patul se izbea de perete și ea voia și mai mult.

Își încolăci picioarele în jurul șalelor lui și se ridică înspre el. Și pasiunea crescă și crescă până ce trebui să-și desprindă buzele de buzele lui și să-i șoptească numele. Atunci trupul îi explodează într-un milion de stele precum cele de pe cerul nopții.

Degetele lui i le strânseseră și mai tare pe ale ei când Neil își dădu drumul și el.

Se prăbuși lângă ea. Gwen își ținu în continuare coapsa peste șoldul lui, refuzând să se îndepărteze. El îi sărută încheieturile degetelor și îi ținu mâna în mâna lui.

- Ar trebui să mă simt vinovat pentru asta, îi spuse el. Nu mă simt.

- Îmi pare bine. Altfel ar trebui să te leg de pat în miez de noapte și să te purific de asemenea gânduri.

El râse, apoi rămase cu zâmbetul pe buze. Îi iubea zâmbetul, și-ar fi dorit să aibă parte mai des din partea lui.

- Mă surprinzi, Prințeso.

- Da? Cum așa?

- Ești în stare să scoți insectele afară, flirtezi ca o păcătoasă, te îmbraci ca o lady și faci dragoste cu toată ființa ta.

Dacă ar fi știut el că ea nu făcuse niciodată dragoste în felul acela... nici pe departe, oare l-ar fi pus pe fugă?

- Fă ceea ce faci până la capăt sau nu te mai apuca, spuse ea.

El izbucni într-un hohot de râs de nestăvilit și îi dădu drumul la mână ca să o tragă mai aproape de el, într-o parte.

Și pentru prima dată de când îl cunoscuse ea, îi auzi răsuflarea liniștindu-i-se, devenind egală, iar Neil adormi.

capitolul 18

– Îl am pe Corb în bătaia puștii, Mac.

Fața lui Billy era exact deasupra armei, aproape lipită de ea și degetul i se apropie de trăgaci.

Mac se frământa îngrozitor. Apasă pe trăgaci. La dracu', apasă nenorocitul ăla de trăgaci și scapă-mă de toată durerea asta.

– La dracu'.

– Ce?

– Gwen. Copiii lui tocmai au sărit în poala lui Gwen.

Nu! Nu se poate așa ceva. Ea nu e aici. Ea e în turn. În siguranță. Doar am încuiat-o chiar eu înăuntru.

Mac îl împinse pe Billy înapoi și se uită și el. Exact cum se gândise. Copiii erau pe genunchii Corbului. Nu era Gwen. Gwen era în siguranță.

Billy sări în picioare și îndreptă un deget acuzator înspre el.

– Ar fi trebuit să-ți faci datoria. Nu ai dat ordinul și de-asta acum sunt doar un mort umblător.

Totul se mișcă cu încetinitorul. Boomer, Robb și Linden îl urmară pe Billy prin întunericul fierbinte. Pătrunseră în clădire, doborâra trei în drumul lor.

– De data asta ne vom întoarce cu toții vii, își spuse Mac în gând.

Boomer și Robb intrară primii, cu Linden la distanță scurtă în urma lor. Copilul era acolo, ca mai înainte. De data asta Mac era pregătit pentru el. Numai că de data asta băiatul fugi spre ea... fugi spre Gwen. Apoi săriră în aer amândoi.

– Neil! Neil!

Se smuci trezindu-se brusc, ținând ceva în brațe.

– Neil, trezește-te.

Gwen era acolo, în brațele lui. Vie.

– Nu pot. Respira, icni ea.

Neil își desfăcu strânsoarea de menghină.

- La dracu'! Iartă-mă! Te-am rănit?

Ea se ridică în capul oaselor și își trecu mâinile în sus și-n jos peste brațele goale.

- N-am nimic. Dar tu..., își dădu ea părul pe spate, cred că ai avut un coșmar oribil.

El o trase înapoi în brațele lui, de data asta cu blândețe.

- Culcă-te la loc.

Se uită la ceas. Dormise mai mult decât i se întâmplase de ani întregi, dar tot era abia patru dimineața.

Gwen își înfășură brațele în jurul lui și își încolăci un picior pe după al lui.

- Ai coșmaruri dintr-astea de multe ori?

„Chiar ca ăsta, nu.“

- Uneori, îi răspunse, sperând că nu îi va pune alte întrebări. Avea încă proaspătă în minte imaginea ei zburând în milioane de bucățele.

- Nu vrei să vorbești despre asta.

- Nu.

Rămaseră așa, acolo, câteva minute, fără ca vreunul dintre ei să spună ceva, fără ca vreunul dintre ei să adoarmă la loc. Gwen își trecu mângâietor mâna peste pieptul lui, ca și cum ar fi vrut să-l calmeze.

El o sărută pe creștet ca să se mai convingă o dată că nu dispăruse. Că nu reușise Corbul să o îndepărteze din viața lui. Neil închise ochii și încercă să se gândească la ceva plăcut.

Fața lui Gwen în vârtoarea orgasmului. Asta, da, era într-adevăr o imagine cu care să te culci în gând.

Gwen își ridică piciorul lipit de piciorul lui și sub atingerea ei, la fel ca sub imperiul amintirii lui, trupul îi reacționează.

- Hmmm, murmură ea, coborându-și degetele pe abdomenul lui și apoi mai jos. Lasă-mă să te scap eu de coșmarul ăsta, Neil.

Mereu i se păruse că avea mâini mici. În comparație cu ale lui, da, erau, dar mâinile ei îl găsiră, îl apucară și îl făcură cât se poate de alert.

Atunci își aminti că nu mai avea prezervative în portofel și aproape că înjură printre dinți, oprind-o cu o mână. Degetele jucăușe înțepeniră.

- Nu mai am prezervative.

Ea îi dădu mâna la o parte și îl mângâie cu degetele cât era de lung.

- Atunci e foarte bine că am luat eu o cutie întreagă.

El aproape se înecă de surprindere.

- Când ai făcut asta?

- La magazin, când am luat vopseaua de păr și șamponul.

El zâmbi.

- Deci tot timpul ăsta să înțeleg că asta ai avut în cap?

- Să spunem că a fost speranța mea.

Se ridică ușor trecând peste corpul lui, cu fundul ei tare ridicat în aer, și scotoci prin geanta de pe podea. Și, ca prin minune, se ridică cu o cutie de prezervative de cea mai bună marcă în mână.

- Vezi?

- Când mi-ai spus că ai luat chestii esențiale, ar fi trebuit să ghicesc.

Ea zâmbi și își dădu pe spate pletele acum castanii.

- Deci, ce spui, Neil? Vrei să te scap de visele alea urâte?

Gwen se ridică în genunchi, cu trupul ei gol în fața lui, gata să îl atingă, gata să-l guste.

Se întinse și el spre ea.

- Nu contează visele.

Merseră mai departe cu mașina până într-un alt orașel obscur și mâncară la un han. Zâmbetul de pe figura lui Gwen nu dispăruse de când plecaseră de la motel. Și pentru prima oară după foarte mult timp, simțea și el că îi vine să zâmbească. Gwen avea un talent aparte

de a goni gândurile negre. Dacă s-ar mai fi gândit la visul lui, la coșmarul pe care îl avusese, ar fi căzut din nou în abisul acela întunecat. Nu voia asta.

Nu era nevoie de un psiholog să îi spună că mintea lui se străduia să treacă peste trauma trecutului. Lucruri pe care le îngropase cu multă vreme în urmă și la care se silise să nu se mai gândească. Se învinovăța că nu făcuse ceea ce trebuia în momentul acela critic. Boomer, Ronn și Linden muriseră din pricina asta. Și acum și Billy. Și vecinii lui Gwen.

- Îl suni pe detectiv în dimineața asta, nu? întrebă Gwen băgând în gură o bucățică infimă de omletă.

El aruncă o privire la ceasul de la mână. Era încă prea devreme în California.

- Da.

- Și asta va dezvălui automat locul în care ne aflăm?

- Nu văd de ce Dean ar avea nevoie să știe unde suntem, dar oricum trebuie să avem grijă. Discuția va fi foarte scurtă.

Gwen înghiți mâncarea din gură.

- Câtă vreme Blake știe că suntem teferi și totul e OK. Altfel își va face griji.

Cu toții aveau să-și facă griji. Neil știa că le ceruse foarte mult când le spusese să nu întreprindă nimic timp de trei zile. Pe el așteptarea asta l-ar fi scos din minți. În trei zile poți să dispari în Mexic, în Canada... sau poți zbura de pe continent. Avea nevoie de o săptămână să ajungă unde voia să ajungă... ca să o pună pe Gwen la adăpost. După aceea, Neil își putea întinde în voie capcana. Și să-i lase suficient timp lui Rick să i se alăture.

Chiar înainte de a pleca, îi trimisese lui Rick un mesaj în care îi spusese că nu va răspunde la nici un apel și că fusese o schimbare de planuri. Dacă Rick pleca în Smokey Mountains, avea să trebuiască să se gândească la un plan B.

Ceea ce însemna ceva mai mult timp de petrecut singur cu Gwen.

După ce făcuseră dragoste a doua oară, căzuse într-un somn odihnitor. Se gândise la două locuri sigure pentru Gwen. Unul indestructibil și celălalt la fel. Să o facă să rămână acolo fără el, însă... asta era o altă poveste.

- Vreau să o suni pe Karen de dimineață.

Gwen îl privi întrebătoare.

Neil se uită în spatele lui. Lumea obișnuită aflată la ora aceea în restaurant să-și ia micul dejun era mai aproape de ușă, dându-le intimitate discuției.

- O suni. Ca să o asiguri că ești bine. Și îi spui unde suntem.

- Ce fac?

- Îi spui că suntem aproape de granița cu Canada.

Gwen își puse furculița jos.

- Dar nu suntem deloc aproape de graniță.

- Dacă cel care ne urmărește are microfoane... ceea ce cred că are, asta ne va mai face să câștigăm timp.

Sorbi din ceai.

- Timp pentru ce, Neil? Ce ai plănuit?

„Să-l prind în cursă pe nemernicul ăla înainte să pună el mâna pe noi.“ Doar că nu îi putea spune lui Gwen exact așa.

- Să îi întind o cursă.

- Și nu e complicat să faci asta câtă vreme ne mișcăm așa, de colo, colo? N-ar trebui să găsim un loc în care să stăm?

Neil își îndesă o bucată de clătită în gură.

Gwen înclină capul într-o parte.

- Deja te gândești la un loc de genul ăsta.

El încuviință.

- Și locul ăsta are un pat și un duș fierbinte și nici urmă de sălbăticiuni?

Ce partener de nădejde se dovedea a fi Gwen!

- Cred că pot aranja asta... la un moment dat.

- Nemaipomenit! zise ea ciugulind din nou din mâncare. Azi-noapte patul a fost surprinzător de confortabil.

- Mâncarea e întotdeauna mai bună când ești mort de foame.

La fel ca și clătitele pe care acum le devora el.

Gwen îl urmări mâncând. Își mușcă buza de jos și murmură:

- Mult mai bună.

Privirea ei seducătoare îi scaldă trupul într-un val de dorință.

- Ești complet nesătulă.

- O s-o iau ca pe un compliment.

Oare se făcuse prea cald deodată?

„Nu te mai gândi la asta, Gwendolyn. Trebuie să punem câțiva kilometri buni între noi și locul ăsta azi.”

Ea ridică paharul cu apă cu gheață și și-l lipi de frunte.

- Va trebui să ne și oprim... la un moment dat.

Probabil că ar fi fost mai înțelept să-și pună stavilă simțămintelor pe care i le trezea femeia asta, doar că nu se simțea capabil.

Douăzeci de minute mai târziu, deschise telefonul cu cartelă și efectuează unicul apel pe care avea să-l facă de pe el.

Dean răspunse aproape instantaneu.

- Neil?

- Suntem OK. Suntem în siguranță.

- Ar fi trebuit să rămâi aici. Am fi putut să...

- Nu ne poți proteja de cine ne caută, Dean. Toată poliția ta nu poate face nimic acum. Tipul ăsta e foarte deștept. E militar, dacă e să fac o presupunere. Spune-i lui Blake că Gwen e bine.

Zâmbi spre ea peste capota mașinii.

- Pot să vorbesc cu ea?

- Nu e timp. Vei mai primi vești de la unul dintre noi în douăzeci și patru de ore. Apoi nu vom reveni cu nici un apel timp de trei zile.

- Dumnezeu, Neil. Poliția din Tarzana pune întrebări. Și nu pot să-i rețin la infinit.

Întrebări? Ce fel de întrebări? Nu avea timp să afle.

- Douăzeci și patru de ore, Dean. Ai încredere în mine. Știu ce fac.

Închise și băgă telefonul sub volanul mașinii. Celularele puteau fi detectate în timpul apelurilor cu o acuratețe de câțiva kilometri. Spera că Dean nu se va apuca să facă cercetări o zi sau două.

- Gata? se întoarse spre Gwen să o întrebe.

- Gata!

Cu atenția din partea mass-media de care avusese parte după nunta cu Michael și vecinii morți de la reședința din Tarzana, Karen nu avusese practic o clipă de singurătate de săptămâni întregi. Nu îi plăcea că Gwen fugise cu Neil, în ciuda opiniei tuturor celorlalți. Neil era puțin cam tăcut pentru gustul ei. Era greu de citit. Și nu avea să dureze prea mult până când Gwen urma să se îndrăgostească iremediabil de Neil, dată fiind dorința nebunească pe care o nutrea pentru el. Dar ce avea să se întâmple după ce partea cu sexul pălea și Gwen realiza că Neil fugea de umbrele trecutului lui și o târa și pe ea în povestea asta?

Karen își aminti că Neil exagerase cu privire la ultima baie a vecinilor în jacuzzi și că pe de altă parte exista posibilitatea reală să o urmărească cineva... să încerce să o sperie cineva.

Și funcționase. Karen era speriată.

Pe de altă parte, acum că ea și Michael erau căsătoriți, poate că povestea cu păsările avea să se oprească.

Karen intră pe strada unde se afla Boys and Girls Club pentru prima oară de când spusese *Da*. Alese o zi liniștită ca să nu provoace prea mare agitație în rândul copiilor. Până se obișnuiau cu ideea că ea se căsătorise cu un actor celebru, avea să-și reducă timpul petrecut acolo. Mai devreme sau mai târziu, nu puteau să nu realizeze că ea era exact aceeași persoană. Doar că acum era înconjurată de oameni bogați și faimoși.

Parcă mașina pe locul ei obișnuit și scoase cheia din contact. Privirea îi căzu pe inelul de pe deget. Nu era chiar uriaș, dar nu era nici un mic diamant obișnuit.

Până acum chestia asta cu mariajul temporar se dovedise floare la ureche. Nici măcar nu se simțea vinovată că spusese „Da” când în mod clar nu avea de gând să se țină de legămintele enumerate în slujba de căsătorie. Michael spusese că urmau să joace amândoi un rol, timp de un an, la sfârșitul căruia amândoi urmau să câștige ceva.

Agentul lui de publicitate își făcuse apariția la scurt timp după înapoierea lor din Franța ca să-i felicite. Și pe urmă venise și impresarul lui acasă la ei. Producătorul trimisese flori și șampanie și unii dintre amicii lui actori insistaseră că trebuie să facă o recepție, să sărbătorească. Karen era de acord cu orice voia Michael să facă. După cum îi spusese... „e vorba despre un film, iar eu joc în el”.

Își dorea doar să se întoarcă Gwen și toată povestea aia nenorocită cu păsări moarte să se sfârșească înainte de petrecerea lor.

Și cum rămânea cu Aruba?

Ce naiba era în neregulă cu ea? Muriseră oameni, ăia doi fugeau de Dumnezeu știa cine sau ce, și uite-o pe ea gândindu-se la petreceri de nuntă și călătorii în Aruba.

Karen coborî din mașină. „Deja stilul de viață de la Hollywood se pare că mi-a intrat în sânge.”

În interior, copiii o observară rând pe rând. Fetele săriră în sus primele și se repeziră spre ea.

– Doamne, domnișoară Jones! Nu pot să cred că v-ați măritat!

– Acum o cheamă doamna Wolfe, spuse una dintre puștoaice.

Karen nu avea de gând să îi corecteze. Deciseseră să nu își schimbe numele. Actrițele nu-și schimbau aproape niciodată numele să-l ia pe cel al soțului. Iar dacă reporterii de la tabloide aflau că nici Karen nu făcuse schimbarea asta, nu aveau de ce să interpreteze cine știe cum.

– Bună, fetelor.

Amy o întâmpină cu brațele larg deschise și i se alătură și Nita în îmbrățișare.

- E adevărat că ați zburat în Franța cu un avion privat?

- Da. Și a fost extraordinar.

- V-am văzut în toate ziarele. Și eu le-am spus profesorilor mei că sunteți chiar persoana despre care se vorbește... Domnul Jenkins nu m-a crezut până ce n-a apărut aici, în fața clădirii, mașina de la știri, a doua zi după ce-ați fugit împreună, spuse Amy cu ochii strălucindu-i se încântare.

Deja începuseră și băieții să se apropie ușor. Ca niște adolescenți tipici ce erau, ascultau cu o ureche în timp ce la cealaltă duceau din când în când mobilul în care auzeau cine știe ce.

- Ați venit doar în vizită sau rămâneți? întrebă Steve.

- Încerci să scapi de mine, Steve?

El își desprinsese ochii de la mobil.

- Mă întrebam doar.

- Trebuie să mă ocup de câteva chestii, dar după aia mă întorc. Credeți că voi sunteți în stare să vă ocupați de teme și fără mine vreo două săptămâni?

Steve ridică din umeri și alți câțiva spuseră că-și vor da silința.

Jeff se apropie dinspre birourile din spate, zâmbind.

- Crezi că ar fi trebuit să caut pe altcineva?

Copiii începură să se îndepărteze. Totuși, le simți în continuare privirile ațintite asupra ei în timp ce se îndreptă cu Jeff spre celălalt capăt al încăperii.

- Nu sunt sigur că există cineva care să se poată compara cu Michael Wolfe, zise Jeff coborând glasul când ajunseră la destulă distanță de puști. Abia l-ai cunoscut, Karen. Ești sigură că e bine ce faci?

„Vaaai, ce draguț!“ Cine ar fi crezut că lui Jeff îi păsa? Karen ridică mâna stângă și o întoarse fluturându-și degetele să i se vadă verigheta.

- E cam târziu acum să mă răzgândesc, Jeff. Dar, da, sunt sigură.

- Bănuiesc că asta înseamnă că nu prea vei mai veni pe-aici.

- Glumești? Voi fi aici chiar mai mult decât înainte. Sigur, îmi voi mai lua când și când concediu, sau voi pleca într-o mică... excursie. Michael are filmări în niște locuri absolut extraordinare anul acesta. Dar nu va mai trebui să lucrez acolo unde lucram până acum. Să fim serioși, Michael poate să mă întrețină.

Zâmbetul lui Jeff pieri.

- După o vreme te cam saturi să trăiești în umbra cuiva.

Dacă ea s-ar fi căsătorit cu Michael din dragoste și pentru totdeauna, ar fi procedat cu totul altfel. Doar că nu era cazul... și prin urmare nici nu avea vreun motiv de îngrijorare.

- Nu am de gând să uit cine sunt. Sunt bine.

- Câtă vreme ești fericită...

- Mulțumesc, Jeff. Sunt fericită.

Jeff dădu din cap spre una din încăperile din spate.

- Vreau să vorbesc ceva cu tine. Ai o clipă?

- Sigur, spuse ea urmându-l în biroul respectiv. Ce s-a întâmplat? Întrebă apoi, după ce el închise ușa.

- Am aflat despre vecinii tăi. Nu cred că puștii noștri au recunoscut casa la știri... la urma urmei nici nu cred că vreunul dintre ei urmărește știrile.

Karen își frecă ușor brațele să îndepărteze senzația de răceală bruscă.

- Da... e cam înfricoșător. Nu sunt încă siguri dacă e vorba de crime sau de un accident nefericit.

- Slavă Domnului că nu erai acasă când s-a întâmplat.

- Colega mea de apartament nu a fost la fel de norocoasă. De fapt, asta este parte din motivul pentru care voi mai lipsi de aici încă puțin.

Jeff se așeză.

- De ce?

- S-au întâmplat niște chestii ciudate mai înainte ca vecinii să ajungă să... știi ce vreau să spun. Iar poliția ia în considerare toate posibilitățile. Una dintre teorii este că un fan al lui Michael a vrut să mă sperie.

– Glumești?

– Ar fi bine să glumesc. Mass-media nu a aflat încă de varianta asta. Și, te rog, Jeff, să nu fii tu cel care le-o împărtășește.

Jeff făcu o mutră jignită.

– Haide, Karen. Doar nu sunt eu omul care să dea din casă. Dar tu chiar crezi că e cineva acolo care vrea să te sperie?

– Au fost găsite niște păsări moarte lângă cadavrele vecinilor... și am mai avut niște întâlniri nedorite cu una sau două păsări moarte de când l-am cunoscut pe Michael.

– Și știm cu toții cât de tare iubești tu păsările.

Aranjaseră ca un îngrijitor de la Zoo să le facă o vizită copiilor cu șase luni în urmă. Îngrijitorul se gândise c-ar fi interesant să vină cu un papagal uriaș. Și fiecare copil și fiecare voluntar aflase în ziua aceea cât de intense erau sentimentele de respingere față de păsări pe care le avea Karen. Țipase, încercase să se ascundă... apăruseră și niște pene și avusese nevoie de consiliere psihologică în momentul în care îngrijitorul de la Zoo plecase în sfârșit. Dacă Gwen ar fi fost martoră la scenă, nu ar mai fi zis că pe Karen nu o scotea nimic din calmul ei. Ba da, și-nă cum! Își ieșise din minți în ziua aceea.

– Sper din tot sufletul să fie o greșeală.

– Mie-mi zici?

– Nu ar trebui să soliciți protecția poliției?

Fuseseră ceva discuții în sensul acesta. Karen fusese de acord să nu se îndepărteze prea tare de casa lui Michael și, când o făcea, în nici un caz nu trebuia să se apropie de casa din Tarzana fără escortă. Dacă mai apăreau și alte păsări moarte, Dean și Jim aveau să îi repartizeze un agent permanent.

– Sunt bine. Doar că până ce vom ști tot ce e de știut, mă voi ține la distanță de copii.

– Oricât de tare ne vei lipsi, trebuie să recunosc că ai dreptate.

Karen se ridică și își puse geanta pe umăr.

- Asta înseamnă că trebuie să te ocupi tu și de cei de la cercul meu de matematică.

El o conduse afară din birou.

- Așa voi face.

Karen mai vorbi puțin cu copiii, după care porni spre mașină. Începuse să se uite în jur de fiecare dată când se suia în mașină. Cum pe asfalt nu era nici urmă de ciori moarte, descurie portierele și o deschise pe cea din față.

- Domnișoară Jones?

Karen se întoarse la auzul glasului familiar.

- Bună, Juan.

Nu îl văzuse înăuntru, dar se gândise că poate pur și simplu lipsea în ziua aceea.

- Ce mai faci?

Juan se apropie de ea și zâmbetul începu să-i pălească.

- Deci, chiar v-ați căsătorit cu *tipul ăla*?

Felul în care rosti cuvintele „tipul ăla“ o făcu să deschidă ochii mari.

- Da, e adevărat ce au spus la știri. Eu și Michael am fugit săptămâna trecută și ne-am căsătorit.

Ochii lui Juan se îndreptară spre mâna ei.

- Toată lumea știe că actorii nu sunt decât niște mari închipuiți.

Așaaa deci, din câte se părea, Juan nu era de acord cu ce făcuse.

- Dar l-ai cunoscut, Juan. E un tip foarte ca lumea.

- Asta nu însemna că trebuie să vă căsătoriți cu el.

Juan își îndesă mâinile în buzunarele blugilor și se holbă la pământ.

„La dracu’, Karen. Ce proastă ești!“ Ultima oară când văzuse un adolescent îndrăgostit era pe vremea când ea însăși era adolescentă. Cum naiba de nu-și dăduse seama ce simțea Juan?

Era timpul să-i amintească faptul că el era doar un puști, iar ea era femeie în toată firea.

- Eu și Michael suntem amândoi adulți, Juan. Și am avut și alte motive să mă căsătoresc cu el în afară că e un tip ca lumea.

- Poți să faci sex și fără să te căsătorești, se stropși el furios.

- Vezi că întreci măsura.

- Foarte bine.

Juan se răsuci pe călcâie și o porni în direcția opusă. Îndepărtându-se de ea. Îndepărtându-se de club.

„A mers cât de cât bine.“

capitolul 19

Se opriă într-un orășel, chiar aproape de granița statului Colorado, și-și cumpărară provizii pentru campare.

- Eu nu am stat niciodată la cort, șopti Gwen în urechea lui Neil.

Cea mai apropiată experiență de ideea de campare fusese când dormise pe bancheta din spate a mașinii în timpul călătoriei lor prin țară.

Neil clipi spre ea că a înțeles, puse fără probleme cortul în căruciorul de cumpărături și-și continuă periplul prin magazin.

Oare la ce se aștepta, pe bune? Că se vor opri la câte un hotel în fiecare seară, acum că apucaseră să se bucure de unul? Și, oricum, câte zile și nopți aveau să continue în felul acesta? Până acum, Gwen nu îl presase pe Neil să afle detalii. Sperase că își va deschide sufletul în fața ei, la un moment dat, cel puțin în privința planurilor, dar nu se întâmplase. Sau cel puțin nu așa cum și-ar fi dorit ea.

Gwen grăbi pasul ca să-l ajungă din urmă fiindcă el găsisese deja sacii de dormit și se apucase să-i examineze cu atenție.

- Nu glumesc. Nu mi se pare deloc îmbietoare ideea de a mă culca pe pământul rece.

Neil luă un sac de dormit pentru două persoane, o privi fix în ochi și apoi îl aruncă în coș.

Poate că să stea la cort cu Neil nu avea să fie chiar atât de neplăcut. Oricum nu aveau loc amândoi pe bancheta din spate.

Zâmbind involuntar în colțul gurii, Neil găsi o saltea de neopren dublă de pus pe jos în cort și o adăugă la proviziile deja făcute.

- Vreau un foc de tabără.

Lumina focului, căldura lui și Neil lângă ea? Ce ar fi putut fi mai bine de-atât?

Pentru o clipă, avu senzația că o va contrazice.

Însă el puse și o pungă de bezele de caramelizat deasupra focului.

Fără să mai spună nimic, merse mai departe prin magazin. Ea adăugă hanorace pentru amândoi. Al lui era XXL și al ei, M... amândouă cu imaginea Rocky Mountains. Neil adăugă o tigaie mică și câteva conserve de mâncare, suc, pliculețe de ness și apă.

Casierul începu să sporovăiască cu ei în timp ce scana produsele.

- Mergeți în drumeție, nu?

Gwen zâmbi, dar își aminti că nu trebuia să spună nimic.

- Așa se pare, zise Neil.

- Ați luat spray împotriva insectelor?

- Suntem bine.

- Și noi încercăm să mergem măcar de câteva ori pe vară, spuse casierul privind dincolo de Neil spre ea. Unde mergeți?

Gwen observă cum mușchii de pe ceafa lui Neil se încordează.

- Nu știm încă, vom vedea.

- Astea sunt cele mai tari excursii.

Puștiul le spuse totalul și le puse cumpărăturile în pungi.

- Distracție plăcută!

Neil apucă pungile.

- Mulțumim!

Ajunși în mașină, în sfârșit simți și ea că putea spune ceva.

- Data viitoare te duci tu să plătești fără mine. Cine ar fi crezut că e atât de greu să nu spui nimic? Nu-mi dau seama cum tu poți face asta tot timpul, fără probleme.

El îi deschise portiera.

- E chestie de practică.

Șoseaua se întinse nemăsurată în fața lor și la fel se așternu și liniștea. Doar că Gwen voia câteva răspunsuri.

- Cât o să mai continuăm în felul ăsta?

Neil se uită pieziș spre ea.

- În care fel?

- Așa, pe drumuri... în hoteluri ieftine, și acum văd că și cu cortul. Câte zile de felul acesta vor mai fi?

- Nu prea multe.

- Acesta nu e un răspuns, Neil.

- Atunci să spunem trei, poate patru zile.

Asta nu părea, într-adevăr, prea mult timp.

- Și pe urmă ce facem?

- Te duc într-un loc unde să fii în siguranță.

- Și tu unde o să fii? Într-un loc în care să fii în nesiguranță?

Gwen vedea cum se închidea pur și simplu în fața ei. Făcând un efort să îi repună zâmbetul pe buze, își puse mâna pe coapsa lui.

- De ce nu mergem amândoi undeva unde să fim în siguranță? Să lăsăm poliția să se ocupe de cei care mi-au omorât vecinii. Bănuiesc că tu consideri că au fost uciși, nu-i așa?

- Știi că au fost uciși!

- De unde știi?

Neil depăși o camionetă mare ce părea că nu prea poate urca rampa destul de înclinată pe unde înainta drumul prin munți.

- De unde, Neil?

- Pur și simplu știu. Va trebui să ai încredere în mine.

- Dar ce crezi, că n-am? Aș fi zis că după noaptea trecută știi exact câtă încredere am în tine, spuse ea continuând să uite la el, deși ochii lui erau ațintiți asupra drumului din față. Nu sunt copil. Am plecat cu tine în călătoria asta fără să-ți pun prea multe întrebări. Bănuiesc că nu poți contesta asta, așa e?

El dădu din cap. Fără să zică nimic.

- Cum se face că știi că au fost uciși și că nu a fost un simplu accident?

Neil ezită puțin înainte de a răspunde:

- Corbii. Ul... ultima mea misiune când eram activ a purtat numele de cod Corbul. Păsările moarte pe care le-ai găsit tu au fost puse acolo ca să mă provoace pe mine.

- De unde până unde te-ar putea provoca pe tine o pasăre moartă pe care o găsesc eu lângă mașină?

- Omul nostru este un mare laș. Se folosește de femei ca să ajungă la bărbați.

- Deci când eu nu ți-am spus despre păsările noastre, *omul nostru*, cum îl numești tu, s-a asigurat că știi că el este cel care face chestiile astea.

Nu îi venea să se gândească la un criminal drept *omul nostru*.

- Exact. Știa că voi lua măsuri.

- Câți oameni știau despre misiunea asta a ta, Corbul?

Neil își întinse gâtul într-o parte și alta, ca și cum ar fi vrut să-l detensioneze. Gwen știa că îi trăgea pur și simplu cu cleștele informațiile astea, că nimic nu venea de la sine. Dar acum că-l făcuse să spună ceva, nu avea de gând să renunțe atât de ușor. Poate că era singura dată când avea șanse să afle ceva.

- Foarte puțini. Era o misiune sub acoperire. Iar noi eram o echipă specială, de elită.

- Câți oameni erau în echipa asta?

- Șapte.

Ea își frecă ușor fruntea încercând să urmeze judecata pe care o urmase Neil.

- Deci șase oameni au fost cu tine în misiune. Câți alții mai știau că erai acolo?

- Vreo zece... poate mai puțini chiar. Cu cât e misiunea mai secretă, cu atât știu mai puțini despre ea.

- Deci nu ai putea să te duci la autoritățile respective să le ceri ajutorul.

- Marea majoritate a celor din armată, de la general la soldat, nu știu nimic despre Corb. Secretarul apărării, președintele... unu sau doi ofițeri care le sunt direct subordonați lor, cam ăștia ar fi.

- Crezi că vreunul dintre ceilalți șase e posibil să fie în spatele acestei istorii?

Neil îi aruncă o privire scurtă pentru prima oară în conversația lor. O străfulgerare de durere i se citi în ochi.

- Nu am mai rămas decât trei.

Lui Gwen îi sări inima din piept.

- O, Neil... îmi pare rău.

- S-a întâmplat acum mult timp.

- Asta nu înseamnă că ți-e mai ușor acum. Erau prietenii tăi, doar.

El dădu din cap.

- Cei mai buni prieteni. Patru dintre noi au scăpat cu viață. Unul a murit... de curând.

- Deci nu crezi că unul dintre prietenii tăi a fost în stare de asta... nu-i așa?

Neil pufni.

- Asta ar fi ca și cum te-aș întreba eu dacă Blake este capabil să te ucidă pe tine.

- Ridicol.

- Exact.

- Am citit și eu destule romane, spuse Gwen. Și întotdeauna eroul încearcă să pătrundă în mintea ucigașului. Ce motive are? De ce i s-ar fi pus pata pe tine? Există ceva în legătură cu misiunea asta despre care tu să știi în timp ce ceilalți, nu?

- Eu am condus misiunea. Dar cu toții ne cunoșteam obiectivul.

- Poate că e cineva care caută să se răzbune pentru misiunea în sine.

Parte din ea ar fi vrut să întrebe care fusese misiunea, dar își aminti de zbuciumul lui Neil din timpul nopții. Poate că era mai bine să nu cunoască toate detaliile.

Neil clătină din cap.

- Corbul era o persoană. Și acum e mort.

Convingerea cu care rosti vorbele astea o convinse că știa acest lucru pentru că îl văzuse cu ochii lui.

- Poate Corbul avea un frate, ce zici?

Neil își încleștă maxilarele.

- E posibil.

Pe de altă parte, logica ei nu era chiar infailibilă.

- Sigur că dacă într-adevăr Corbul avea un frate, de unde ar fi știut el despre numele de cod al misiunii? Bănuiesc că pe bărbatul respectiv nu în chema chiar așa, Corbul.

- Nu.

- Dacă e cineva care caută să se răzbune din cauza pozei cu Corbul... și răzbunarea nu e îndreptată numai împotriva ta, atunci și colegii tăi care au mai rămas în viață sunt acum în pericol. Poate că ar trebui să îi cauți să îi avertizezi.

El se uită spre ea și îi zâmbi scurt.

- Deja ai făcut-o.

El zâmbi din nou.

Gwen se relaxă pe scaunul ei și se uită înspre peisajul de afară ce încet, încet se umplea de copaci pe măsură ce avansau în urcuș. Nu era de mirare că Neil era atât de tăcut. Avea o mulțime de informații de procesat. O mulțime de posibilități, dar doar câteva cât de cât plauzibile.

Dacă nici unul dintre oamenii din unitatea lui nu era ucigașul, iar Corbul era mort, asta însemna doar că numai cineva loial Corbului ori cineva de la comanda structurii de care aparținuse Neil îi putea dori și pe el, și posibil și pe ceilalți, morți.

Gwen se gândi la ce-i spusese Neil despre recenta moarte a unuia dintre oameni.

- Prietenul tău care a murit... de curând. Ce s-a întâmplat?

- Oficial, s-a sinucis.

Ceea ce nu era neapărat neobișnuit din partea unui militar aflat în rezervă care trecuse prin război.

- Dar tu nu crezi.

Neil clătină din cap.

Asta însemna că mai rămânea varianta conspirației la nivel înalt sau oamenii loiali Corbului...

În mintea lui Gwen, conspirația la nivel înalt era tot imposibilă. Dacă Neil ar fi pomenit de posibilitatea existenței unei astfel de conspirații, s-ar fi gândit că poate participase la prea multe lupte. Stresul posttraumatic la veterani era bine-cunoscut ca o cauză a paranoiei pe care o dezvoltau unii dintre ei.

Pe de altă parte, nu într-atât încât să însceneze moartea accidentală a unor vecini sau să îi lase ei păsări moarte în drum.

Cu toate astea, într-un ungher al minții îi răsări Karen cu fobia ei pentru păsări... și cum crezuseră inițial că păsările moarte îi erau adresate ei.

- Nu mai știu ce să cred, Sam.

Blake privea spre orașul de la picioarele lui, de la fereastra dinspre golf al biroului său de pe Coasta de vest.

- Am încredere în el, chiar am.

- Dar o spui fără convingere.

- Dacă mă înșel? Dacă s-a declanșat în creierul lui cine știe ce mecanism neprevăzut, a luat-o razna și a plecat după cai verzi pe pereți? Când l-am cunoscut eu era destul de instabil emoțional. Cu siguranță, pe de altă parte, până acum nu a făcut nimic care să-mi ridice semne de întrebare.

Nu-i plăcea deloc că în momentul acela trebuia să se îndoiască de Neil.

- Războiul prin care a trecut a fost iadul pe pământ pentru el.

- Dar vorbește vreodată despre asta?

- Nu. Doar în acea primă noapte, când ne-am cunoscut. Niște oameni de-ai lui fuseseră aruncați în aer chiar în fața ochilor lui. Își asuma vina pentru asta. Mai mult de-atât nu cunosc.

- Mda, nu i-a fost ușor.

- Nu.

- De un lucru poți fi sigur, spuse Sam. Dacă a luat-o într-adevăr razna și a luat-o după cai verzi pe pereți, la un moment dat el sau Gwen își va da seama că nu au de ce să facă asta și se vor întoarce acasă.

Blake își trecu mâna prin păr.

- Nu sunt sigur dacă asta mă face să mă simt mai bine. La dracu', în nici un caz nu aș vrea să-mi închipui că e cineva acolo care îi urmărește. Si gândul că soră-mea s-a îndrăgostit de unul care umblă după cai verzi pe pereți...

- Ești sigur că nu îți faci griji doar pentru că sora ta s-a îndrăgostit de cineva, de oricine, de altfel? Chiar și de Neil?

Blake se îndepărtă de fereastră și se apropie de birou.

- Poate, când avea douăzeci de ani. Acum nu mi-ar plăcea nimic mai mult pe lume în ceea ce o privește decât să-și găsească pe cineva.

Pe birou era o poză cu Sam și Eddie, și el o trase mai aproape. „Mare noroc am eu.“

- Pe cineva stabil.

- Mda.

Chiar și într-o zi obișnuită Blake nu era sută la sută sigur că bărbatul acela ar fi fost Neil. Și îl enerva faptul că asta era ceea ce gândea.

- Hmm. Când vei mai primi vești de la el?

- Dean spunea că vom afla azi ceva. Pe urmă iar peste trei zile.

- E mult.

- Mda, o veșnicie. Dean spunea că poliția a decis să păstreze deschis cazul vecinilor electrocuțați drept crimă. Mai au întrebări pentru Gwen și Neil și nu le convine deloc că au plecat.

- Doar nu îi consideră suspecti, nu?

- Sigur că Jim și Dean, nu. Doar că nu pot spune același lucru și despre colegii lor.

- Mi se pare că mergem din rău în mai rău, spuse Sam.

- M-ar ajuta dacă am găsi indiciile despre care vorbea el. Dillon nu a găsit nimic.

- Dillon nu are cunoștințele lui Neil în chestii de spionaj. Nu ziceai că a luptat în forțele speciale sau ceva de genul?

Încă o dată, Blake remarcă ce nevastă deșteaptă avea.

- Ba da.

- Hmm, oftă Samantha. Vrei să-ți spun părerea mea? Blake se trezi zâmbind involuntar.

- Nu-mi vine să cred că nu am auzit-o deja.

Ea izbucni în râs.

- Amintește-mi să te plesnesc mai târziu pentru remarca asta.

- Vorbe, vorbe.

- Eu cred, începu ea, că trebuie să îi lași lui Neil aceste patru zile. Dacă pleci chiar acum în căutarea lui și îl conduci pe cel care îl urmărește drept la el, nu ți-o vei ierta niciodată. Iar dacă nu există nimeni care să-i fi pus gând rău, cred că în patru zile va fi absolut evident. Neil nu i-ar face niciodată rău lui Gwen. Iar Gwen... ei bine, cu toții știm ce sentimente are pentru Neil.

- Eu, unul, să fiu al dracului dacă știam.

- Am încercat să-ți sugerez eu asta după ce Carter și Eliza s-au combinat. Dar tu, domnule duce, nu vrei niciodată să ascuți.

- Ba ascult.

Poate că nu la fel de mult pe cum asculta înainte să se fi însurat.

- Pe bune?

Sam îi lua o bună parte din povara vieții de zi cu zi de pe umeri. Chiar și acum, prin simplul fapt că stăteau de vorbă, reușea să-l calmeze așa cum nu mai reușea nimeni altcineva.

- Sunt însărcinată.

Acum era distrus la gândul că Gwen îl plăcea pe Neil și o secundă mai încolo... Ce?

- Ce-ai spus?

Sam izbucni în râs.

- S-a dovedit că nu era un virus stomacal până la urmă.

Era bine că stătea jos.

- Însărcinată? Ești sigură?

- Am mai fost. Deci, da.

Nu prea avuseseră grijă în ultima vreme. Se jucau cu ideea de a mai face un copil, mai degrabă decât să încerce dinadins să obțină o sarcină. Dar Eddie era deja măricel și amândoi mai voiau copii.

- O, Sam, te iubesc atât de mult!

Nu se putea abține să zâmbească cu gura până la urechi.

- Și eu te iubesc. Mă gândeam să aștept să-ți spun când te întorci... dar amândoi știm că nu mă prea pricep să ascund faptul că sunt însărcinată.

- Vrei să vin acasă?

- Nu te prosti. Iar eu nu am de gând să mă urc într-un avion până nu mi se liniștește stomacul. Și nici lui Eddie nu îi spun nimic până nu vii tu.

Blake se lăsă pe spate pe spătarul scaunului mare, de piele.

- Eddie o să fie un frate absolut minunat.

- Dacă seamănă măcar puțin cu taică-său, da.

- Zâmbesc... sunt al dracului de fericit că voi fi tată din nou... dar mă simt și atât de vinovat în același timp.

- Termină, Blake. Dacă Gwen e în pericol, cu adevărat, nu e nimeni mai capabil să o protejeze decât Neil. Iar dacă nu e nimeni care să le fi pus gând rău, măcar

pot să-și ostoiască dorința aia sălbatică atât de evidentă în privirile pe care și le-au tot aruncat în ultimul an.

- Eu nu am văzut nici o privire și nici o dorință sălbatică.

Gândul la soră-sa ca la o persoană cu dorințe trupești îi făcea pielea de găină.

- Nici nu te-ai uitat.

- Slavă Domnului!

- Bietul Blake! Dacă Neil o lasă cumva însărcinată trebuie să-ți amintesc că el este cel priceput la arme, da?

- Asta nu înseamnă că nu voi insista să se căsătorească, chiar de va fi să stau cu pușca ațintită asupra lui.

- Neil e un bărbat onorabil. Nu e genul *ăla* de bărbat.

- Ba e, dacă o lasă gravidă pe soră-mea mai mică.

Samantha râse atât de tare că aproape nici nu mai putu vorbi.

- Soră-ta mai *mică* e mai mare decât mine.

Blake bombăni:

- Bine, putem să schimbăm subiectul?

Sam râdea în continuare.

- OK, ce zici să vorbim despre grețurile mele matinale? Mai ții minte ce amuzante erau? Și despre pampersși și scutece. Oh, ce tare... ce bine ne vom simți...

Blake zâmbi din nou.

capitolul 20

Aerul era mult mai rece în munți decât pe suprafața aridă din Nevada sau Utah. Neil stătea cu ochii pe nori. Ultimul lucru de care aveau nevoie era vreme proastă. Cortul era destul de ieftin și obișnuit, perfect pentru vreme bună, dar deloc potrivit pentru vreo ploaie torențială. Se uitase la prognoza meteo la motel, dar asta era cu câteva sute de kilometri în urmă, iar munții, se știa, aveau propriile tipare meteo.

Gwen rămăsese tăcută după ce el îi dezvăluise anumite aspecte din trecutul lui. Era mirat cât de logic era raționamentul ei și cât de repede ajunsese la aceleași concluzii la care ajunsese și el.

Se gândise și el la posibilitatea să existe un frate al Corbului... sau un alt terorist de teapa lui care să fi pornit în urmărirea lor. Neil respinsese însă ideea imediat. Teroriștii se pricepeau de minune să provoace incidente serioase, cu multe victime și cu multă panică. Să urmărească un singur om însă, în felul acela, nu era deloc stilul lor. Nu ar fi avut nici expunerea, nici anvergura cu care erau obișnuiți.

Cât despre Rick ori Mickey să fi rămas cu un dinte împotriva lui... Mickey era imposibil de atins. Probabil era implicat într-o altă misiune chiar acum, pe partea cealaltă a globului, cine știe unde. Rick fusese cel care îl căutase pe el. Doar nu căutaseră împreună indicii pentru a-l găsi pe cel responsabil de moartea lui Billy?

Neil era conștient că exista o anumită posibilitate ca Rick ori Mickey să aibă o anumită problemă cu el. Billy nu trăsese, și Neil știa că nu dăduse ordinul. Ambele erau motive suficiente pentru a-i transforma pe el și Billy în ținte pentru ceilalți.

Neil voia să se mai gândească la asta, să treacă în revistă fiecare unghi posibil înainte de a-și arăta cuiva cărțile din mână. Chiar și lui Rick.

Își spuse că nu-l sunase pe Rick exact în clipa în care i se schimbaseră planurile pentru că avea nevoie să se gândească singur la toate astea. Neil lucra pe cont propriu acum. Nimeni altcineva nu era în echipa lui ca să trebuiască să-i poarte de grijă. Nimeni altcineva nu mai era în pericol de moarte din pricina lui.

Ochii lui se îndreptară spre locul în care Gwen dispăruse în pădure ca să găsească un loc unde să se ușureze.

- Nu ești pe cont propriu, Mac, își spuse.

Exista cineva la care ținea și care depindea de el. Care era în pericol din cauza lui. „Nu sunt absolut deloc pe cont propriu.” Doar că de data asta, când se încheia

misiunea, amândoi aveau să plece pe picioarele lor de aici.

Dădu cu piciorul în câteva pietre ce i-ar fi împiedicat să se relaxeze în cort, înainte să se înapoieze la mașină să aducă lucrurile. Câteva nopți, în cort, alături de Gwen, singuri, la naiba în praznic. Nu era deloc rău. Se gândea la ea, cum fusese în noaptea trecută. Avusese fantezii cu ea de mai multe ori decât putea să numere. Niciodată nu și-o închipuise atât de deschisă și de fierbinte așa cum se dovedise. Făcuse și el sex de-a lungul timpului cu destule femei, unele pe care le uitase pe dată, ceea ce îl făcea automat probabil un fel de ticălos în privința asta. Erau câteva, puține, pe care și le amintea cu duioșie. Dar nici una dintre ele nu îl lăsaseră așa, cu golul acela înăuntru în momentul când ieșiseră din viața lui.

Nu așa aveau să stea lucrurile cu Gwen. Știuse asta de la bun început. Emoțional se implicase deja în relația cu ea, chiar înainte de a o atinge. Ceea ce îi făcea misiunea și mai periculoasă. Cel care îi vâna știa chestia asta și avea să se folosească de ea.

Cel mai bun lucru pentru Neil era să înșface problema cu ambele mâini și să se ocupe de ea. Odată ce o ducea pe Gwen în turnul de fildeș, putea să-l găsească pe nemernic, să-i facă felul și să se care.

În spatele lui trosni o creangă. Se încordă brusc.

– Pui cortul?

Neil oftă. Lăsa în jos mâna pe care o dusesese la armă din instinct. Scosese o dată pistolul la Gwen. În nici un caz nu avea de gând să îngăduie să o mai facă o dată. Nu era nimeni acolo în afară de ei și de căprioarele din pădure.

– Da.

Scoase tot ce avea în geantă pe jos și apoi alinie bețele telescopice de susținere.

– E frumos aici, sus. Ai mai fost în locul ăsta?

– Da, acum câțiva ani, dar da, e frumos.

– E atât de liniște. Chiar mai liniște decât în deșert.

Neil trase pe nări parfumul intens al coniferelor.

– În deșert, zgomotul traficului de pe autostradă se aude la kilometri întregi distanță. Aici sus, pădurea înăbușă zgomotul, continuă, apoi închise ochii și ascultă, ferindu-și fața de soare. Ascultă.

Deschise ochii și dădu de figura lui Gwen care îl privea zâmbind. Se apropie de ea și o întoarse spre est.

– Închide ochii.

– Ce e?

– Șșt.

Își puse mâinile pe umerii ei și se plecă ușor până la urechea ei.

– Respiră încet de câteva ori și pe urmă ascultă.

Gwen îi urmă indicațiile și rămase și el acolo, în liniște. Când închise ochii, o lume de sunete îl inundă ca un șuvoi.

– Acum... zi-mi ce auzi?

– Păsări. Poate și o veveriță care chițăie.

Auzea și el asta.

– Și mai ce?

Acum se uita la ea cum zâmbea în timp ce asculta cu ochii închiși zgomotele pădurii.

– Vântul prin vârfurile copacilor... și încă... ceva, spuse oprindu-se brusc și arătând spre est. Într-acolo.

– Un izvor dacă este aproape, un râu, dacă e mai departe.

– Ce drăguț. Ar trebui să mergem să-l găsim.

El îi frecă brațele ca să alunge răcoarea.

– Măine. Acum trebuie să ridicăm cortul înainte să se întunece.

– Bine.

– Dar, mai întâi... Mai închide o dată ochii și spune-mi ce nu auzi.

Ea închise din nou ochii încet. Neil se uită spre pământ, la picioarele lui și văzu o rămurică.

– Nu se aud mașini. Nu se aud claxoane și nici voci omenеști în afara alor noastre. Nici avioane. Nimic produs de vreo mașinărie.

Neil ridică talpa deasupra ramurii și așteptă.

- Altceva?

Ea ezită, după care clătină din cap.

Neil apăsă pe creangă, care trosni făcând-o să tresară puternic.

- Ce-a fost asta?

Acum se uita la el, cu mâna la piept.

- Doar o rămurică. Dar ai auzit-o tare pentru că erai cu ochii închiși și nu te puteai folosi de văz. Ascultă cum pășesc eu, memorează zgomotul pașilor mei. Și dacă vei auzi pe altcineva apropiindu-se de tine astfel vei ști înaintea să-l vezi.

Gwen se întoarse și își petrecu brațele în jurul mijlocului.

- Nu va îndrăzni nimeni să se apropie de mine cât timp tu ești prin preajmă, Neil.

- Nici o măsură de precauție nu e de prisos.

Ea zâmbi și se ridică pe vârfuri, după care îl sărută scurt și reveni la poziția inițială.

- Bine, o să exersezi. Acum, ce-ar fi să ridici tu cortul în timp ce eu mă duc să caut lemne pentru foc.

El o supraveghe cu un ochi în timp ce Gwen se ducea înapoi și încolo în căutare de lemne. Nu îi trebui mult să monteze cortul și să bage înăuntru salteaua și sacii de dormit.

- N-am stat niciodată la cort, spuse Gwen de la câțiva metri distanță. Nici măcar o dată. Cea mai apropiată experiență de petrecutul unei nopți în aer liber a fost pe când aveam doisprezece ani. Venise o prietenă și a rămas să doarmă la mine și nu știu cum am ajuns să adormim pe șezlongurile de pe veranda din fața camerei mele la Albany.

El se strâmbă.

- Asta nu se pune.

- Mda, probabil ai dreptate.

Aruncă niște vreascuri mai mari în grămada pe care o făcuse, după care se duse să mai adune și alte crengi.

- Pe domeniul nostru există niște cabane. Când aveam nevoie să mă gândesc la ceva, să fiu singură, obișnuiam

să evadez la câte una dintre ele. Mamei îi plăcea să aibă mulți oameni în jur. La Albany erau mereu oaspeți pe vremea când trăia tata, așa că de multe ori îmi căutam refugiul la cabanele astea.

- Tu te-ai înțeles cu tatăl tău?

Știa că Blake, nu.

- Mă desconsidera din cauza că eram fată. Eram prin urmare în întregime responsabilitatea mamei. Nu a lui. Când Blake s-a hotărât să plece, să-și ia soarta în propriile mâini, am făcut greșeala să-mi închipui că tata va observa că sunt mai mult decât o simplă prezență decorativă pe care să o prezinte prietenilor lui și pe urmă să o dea la o parte. Ce naivitate din partea mea! A fost un tată și un soț groaznic. Dacă s-ar fi născut cu o sută cincizeci de ani în urmă s-ar fi potrivit foarte bine în peisaj.

- Cred că era greu de trăit cu el.

Ea mai puse niște lemne în grămadă și se așeză pe un trunchi de copac căzut.

- Chiar era. Probabil c-ar trebui totuși să vorbesc de morți numai de bine.

Era tipic pentru Gwen să-și facă griji cu privire la faptul că un spirit s-ar fi putut simți ofensat.

- Eu nu voi spune nimic.

Luă un lemn și îl despică pe pământul moale ca să pornească un foc de tabără.

- Dar părinții tăi? Nu cred că te-am auzit vreodată vorbind despre ei.

Neil nu se gândise de multă vreme la părinții lui și trecuse chiar și mai mult de când nu mai vorbise despre ei.

- Mama a fugit de-acasă când eram copil. Tata m-a crescut. Era pușcaș marin. A fost în armată mai bine de douăzeci de ani, până a murit.

- Când a murit?

- Sunt deja șapte ani de-atunci. Cancer la plămâni. A fumat ca turcul, țigară după țigară, de unde i s-a tras și sfârșitul.

- Ce oribil!

Neil ridică din umeri.

- Ar fi putut fi și mai rău. După ce a fost diagnosticat, s-a prăpădit foarte repede. Ceea ce a fost o binecuvântare la urma urmei, cum se spune.

Gwen zâmbi și își plecă bărbia pe mâinile împreunate.

- Cum era?

- Era un tip cumsecade. Majoritatea timpului nu prea avea chestii de spus. Știam că ține la mine. Avea un grup de prieteni buni ale căror soții îl ajutau când avea nevoie, știi tu, cu mine, când eram mai mic. La început ne mutam foarte des de colo, colo. Ne-am stabilit aici în Colorado când s-a apropiat de vârsta de pensionare.

Bietul om nici nu apucase să se bucure de pensie. Neil adună bucățile mai mici de lemn, aruncând crăcile verzi despre care știa că aveau să scoată prea mult fum și le așază astfel încât să poată aprinde focul.

- Probabil că el a fost motivul pentru care ai intrat în armată.

- E singurul mod de viață pe care l-am cunoscut. Pentru el a funcționat. Așa că nu m-am gândit niciodată să urmez o altă meserie în afară de cea de pușcaș marin.

- Sunt convinsă că era foarte mândru de tine.

Neil își aminti poza lui în uniformă de paradă. Era așezată pe polița de deasupra căminului tatălui său.

- Da. Era.

Aprinse un chibrit pe mușchiul uscat și suflă pentru ca focul să cuprindă și lemnișoarele.

Gwen oftă.

- Și nu s-a recăsătorit?

- A ieșit câteodată cu una, cu alta. Nici una însă nu s-a lipit de noi.

Încet, încet, vreascurile se aprinseră, și Neil mai puse altele deasupra.

Până când soarele ajunse aproape de linia orizontului, focul era destul de puternic să-i încălzească și pe ei, și mâncarea pe care intenționau să o mănânce.

Își puseră hanoracele și se așezară lângă foc, perpelind bezelele după ce împărțiseră niște mâncare. Gwen avea în mână țepușa cu bezeaua și se sprijinise de el. Îi puse întrebări despre viața în armată și încercă să afle câteva lucruri și despre mama lui cea dispărută. De fapt, Neil nu-și bătuse niciodată capul cu privire la persoana asta. Nici nu o cunoscuse de fapt, în afara poveștilor pe care i le spusese tatăl lui pe măsură ce crescuse. Astfel, erau mult prea tineri când se căsătoriseră, și ea nu era pregătită să aibă copii și pentru o viață de mutat din bază în bază. Neil era sigur că mai erau și alte lucruri de spus, dar tatăl lui nu mai adăugase niciodată altceva, așa că Neil nu întrebase nimic.

– Nu m-aș fi gândit niciodată că voi ajunge la un moment dat să fiu cu tine, așa, într-un loc ca acesta, spuse Gwen rotind bățul deasupra focului.

– Nici nu aveai cum.

– Nu pot spune că mă bucură motivul pentru care am ajuns aici, dar îmi este peste putință să regret.

Își lipi spatele de pieptul lui și el îi mângâie brațul cu vârful degetelor.

Spera că Gwen avea să simtă la fel și mai târziu... după ce noul Corb avea să dispară.

Gwen termină încă o beza, o răsuci înspre el și i-o ridică la buze. El deschise gura și acceptă bucățica delicioasă. Și zâmbetul ei seducător deveni și mai intens când îi linse degetele.

– Încep să cred că semeni cu bucățelele astea fripte de zahăr. Puțin cam tare și ars la suprafață și foarte moale și lipicios pe dinăuntru.

El termină de mestecat și zâmbi. Nu era sigur că avea ceva lipicios înăuntrul lui. Dar dacă asta o făcea pe Gwen să îl privească atât de încrezătoare, era decis să o lase să creadă asta.

– Tu ești cea făcută din zahăr curat.

Ea se relaxă lipindu-se de el încă o dată, de data asta lăsându-i să-i cadă bățul.

– Vrei să știi un secret?

Când își lipi capul de pieptul lui, Neil se delectă cu parfumul părului ei.

- Ce secret?

Ea își trecu degetele printre degetele lui.

- Mereu mi-am dorit să fiu o fată rea. Știi despre ce vorbesc, genul care poartă haine de piele și bea whisky direct din sticlă.

Nu și-o putea închipui într-o astfel de ipostază.

- Pe o motocicletă, în spatele unui rocker și cu numele lui tatuat pe braț?

- Nu sunt sigură de faza cu numele, dar poate ceva de genul ăsta. Poate cu un cercel în buric.

Asta putea să-și închipuie, și imaginea îl făcu să i se întărească.

- Putem să găsim pe cineva care să rezolve treaba cu piercing-ul chiar aici, în Colorado Springs.

Ea chicoti. Îi iubea râsul.

- Cred că m-ar apuca frica.

- Aș putea să te îmbăt și pe urmă te-ai trezi dimineață cu el gata.

Ea râse și mai tare.

- Mă gândeam eu că-ți va plăcea ideea.

- Tu ai început. Piercing-urile în buric sunt foarte tari.

Când naiba mai spusese el așa ceva unei femei? Niciodată.

- Dar tu, Neil? Ai ceva secrete?

- Deja mi-ai văzut tatuajul.

- Da, așa e. Și trebuie să spun că este într-adevăr foarte tare.

Accentul ei englezesc făcea fiecare cuvânt să sune impecabil.

- Și mai e ceva ce n-ai avut niciodată curajul să faci?

Îi strânse mâna într-a lui și așteptă ca ea să-și ridice ochii spre el. Și când o făcu, se aplecă și o sărută. Ea se răsuci cu tot trupul spre el și-și continuă sărutul. Și gustul ei explodă pur și simplu pe limba lui și îl înfierbântă cu totul. Iar când se trase, privirea ei aproape în transă o întâlnește pe a lui.

- Mereu te-am dorit pe tine, mărturisi el.

- Cu siguranță ți-ai dat seama că și eu la fel. Ce te-a oprit?

Îi dădu la o parte o șuviță rebelă de pe ochi.

- Eu sunt un tip dur, și pe exterior, și pe interior, Gwen. Iar tu ești o prințesă care merită un prinț.

Nu pe cineva ca el. Cineva care nu putea dormi noaptea din cauza trecutului care îl bântuia.

Ea îi luă fața în palme și zâmbetul i se stinse.

- Prințesa îl vrea pe cavaler, nu pe prinț. Vrea pe cineva care la rândul lui știe ce vrea și e în stare de orice ca să obțină asta.

- În privința mea nu există garanții. Sunt o miză foarte riscantă.

Ea îl sărută scurt.

- Deja am aruncat zarurile, Neil. Și nu mă poți convinge să renunț la tine.

- Crezi că asta fac?

Știa bine că asta face.

Ea încuviință din cap.

- În plus, dacă aș fi vrut să am parte de plictiseală garantată, m-aș fi întâlnit cu cineva de la clubul de polo al tatei.

- Motociclete versus ponei?

- Știi să mergi pe motocicletă, nu?

Nu mai mersese de ani buni, dar nu era să-i distrugă fantezia.

- Măcar acum știu de unde ai fetișul ăla cu hainele de piele.

- O, ba nu. Aia are legătură cu filmele de adulți pe care le-am văzut.

- Deci nu ești chiar o prințesă, spuse el râzând.

- Sigur că nu, spuse ea mângâindu-l pe piept și băgându-se între picioarele lui. Vrei să vezi cât de puțin prințesă pot fi?

El nu mai zâmbea. Dorința îi curgea aprig prin vene.

- În cort. Acum.

Ea se ridică iute, iar el dădu cu piciorul niște pământ peste focul lor înainte să intre după ea în cort ca să o aprindă pe ea.

capitolul 21

Totul se mișca cu încetinitorul. Boomer, Robb și Linden îl urmau pe Billy prin căldura încinsă. Se apropiară de fiecare soldat de pază din spate, îi puseră la pământ fără a trage un foc și le târâră trupurile la o parte. Morțile lor tăcute îi privau pe teroriști de gloria pe care o urmăreau toți și, pentru asta, Neil era recunoscător.

Odată paznicii eliminați, Neil le făcu semn lui Boomer și Robb să intre primii, cu Linden la mică distanță în spatele lor. Treaba lor era să-l scoată pe Corb din bârlog și să-i ofere lui Billy posibilitatea de a trage drept la țintă.

Undeva în minte, Neil își dădea seama că era sub imperiul unui vis. Își spuse că era doar un vis. O amintire de demult. Dar îngrijorarea începu să îi dea senzații oribile pe șira spinării, căci încercă disperat să schimbe rezultatul a ceea ce avea să urmeze.

Boomer și Robb ajunseră la ușă primii, Linden și Billy îi urmară. Din spate, Mac era între Rick și Mickey.

Corbul sări de pe scaun în aceeași clipă în care un copil fugi sper el. Își spuseră iute câteva cuvinte într-o limbă pe care Mac nu o înțelegea.

Urmă o pauză de o fracțiune de secundă, după care Corbul urlă un ordin spre copil și un alt copil intră în încăpere.

Atunci observă Mac explozibilele. Erau legate de pieptul copiilor. Și copiii o luară la fugă spre ei.

– Trage, ordonă Mac.

Corbul căzu pe spate, cu ochii holbați spre moarte. Billy, Rick și Mickey trecură pe lângă Mac. Unul dintre puști îl apucă pe Boomer. Robb trase în copilul de pe el.

Corbul făcu ultimul gest în viața lui de rahat, și anume băgă mâna undeva în haina lungă și largă pe care o avea

pe el. Mac se aruncă la pământ, iar bombele legate de copii explodară.

- Șșșt. Nu-i nimic. Sunt aici.

Vocea mângâietoare a lui Gwen îl trezi. Buzele ei i le găsiră pe ale lui, acoperindu-i-le cu scurte sărutări.

- Sunt aici.

Trupul ei suplu se ghemui lângă trupul lui, în sacul de dormit pe care îl împărțeau, și îl mângâie până îl trezi, alungând visul.

Cel puțin visul îl scutise de imaginea în care ea se făcea bucățele. Simțea însă în continuare în piept durerea fizică pe care i-o provoca amintirea prietenilor lui dispăruți.

Gwen îl mai sărută o dată, coborându-și mâna pe șoldul lui, apoi pe coapsă.

- Lasă-mă să te vindec, Neil.

Degetele i se strânseseră în jurul lui.

Deja se simțea mai bine. Visul se estompă mai repede decât în noaptea de dinainte. Ca și cum i-ar fi simțit nevoia, Gwen strecură un prezervativ pe el și se ridică deasupra lui. Nu avea chef de preludiu. Și, dacă era să ghicească corect, nu avea chef nici măcar să fie satisfăcută ea. Ceea ce lui îi sfâșia inima. Nu mai cunoscuse pe cineva ca ea.

Neil îi apucă șoldurile cu ambele mâini și o ghidă deasupra lui. Era atât de strâmtă încât coșmarul îi dispăru până și din amintire. Nu mai rămase decât Gwen, cu trupul ei deschis pentru el. Acceptându-l pe el, cu totul.

Se mișcau încet. Gwen îi încânta auzul cu niște geme-te complet nepotrivite pentru o lady în timp ce corpul ei se mișca odată cu al lui. Orele de dinainte să adoarmă fuseseră fierbinți și pline de o pasiune nebună, care îi lăsase satisfăcuți și epuizați. Acum focul era mocnit, ușor, cu promisiunea unei plăceri prelungite la final.

Gwen se ridică deasupra lui, făcându-l să pătrundă într-un cotlon chiar și mai adânc în interiorul ei. Aerul

noptii le răcorea trupurile, dar Gwen nu părea să observe. Neil îi luă sânii în mâini și îi ciupi sfârcurile.

- O, da, Neil. Da.

El zâmbi și în locul degetelor își puse buzele. Gwen se mișcă mai repede, și mai repede, până ce nu mai putu rămâne în sus.

Atunci el profită și o sărută, cu toată fierbințeala pe care o simțea pe limbă, în adâncul gâtului. Testiculele i se întăriră și trebui să se gândească la o cascadă de apă rece ca gheața pe el ca să rețină suvoiul ce amenința să țâșnească din el. Nu trebui să aștepte mult. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui și își țină respirația o clipă. Trupul ei se cutremură în jurul lui și cascada rece se transformă în lavă pură.

Geamătul ei se termină cu al lui și amândoi plutiră încet înapoi spre pământ.

Michael rămase pe platoul de filmare toată săptămâna următoare, ceea ce îi lăsă lui Karen mai mult timp liber decât ar fi vrut. Tony, managerul lui Michael, se oferă să o însoțească la casa din Tarzana ca să-și mai ia niște lucruri și niște dosare de la Alliance.

Tony îi era prieten lui Michael, pe lângă faptul că se ocupa de cariera lui. Bărbatul, italian, avea aproape doi metri și vorbea dând mult din mâini. Pe drum spre casa din Tarzana, îi vorbi non-stop despre cel mai recent film al lui Michael.

- Ai cunoscut-o pe actrița principală, nu?

- Sandra? Brunetă aia sexy?

Tony o măsură din ochi.

- Nu ești geloasă?

Karen pufni în râs.

- Nu sunt geloasă din fire.

- Știi că vor fi și scene de dragoste, sărutări, tot tacâmul.

- Mda, nimic nu creează o atmosferă mai intimă decât o echipă de douăzeci sau mai bine de spectatori, nu?

Tony izbucni în râs, trăgând pe dreapta pe strada ei.

- Ești o femeie aparte, Karen.

- Așa îmi tot spune și Michael.

Era devreme, și strada era golită de mașinile nenumărate pe care vecinii le parcau de obicei în fața caselor.

Cu toate acestea, se simțea un pic cam surescitată când ajunseră în fața casei și coborî din mașină.

În casă era o liniște mormântală. Alarma bâzâi, și ea se duse la panou să o dezactiveze. Aruncă o privire spre camera îndreptată spre ușa de la intrare și făcu semn cu mâna.

- Salut, Neil... sau Dillon... sau cine o fi.

Tony intră în urma ei.

- Cu cine vorbești?

Ea se uită spre tavan.

- Cu camera.

Era prima oară când Tony intra acolo. Se învârti în cerc, cu ochii la echipamentele de monitorizare de dinăuntru și de afară.

- Chiar că ești preocupată de siguranță.

- Încep să cred că toți cei care locuiesc în casa asta au nevoie de astfel de măsuri.

Tony închise ușa în spatele lui.

- Din cauza vecinilor?

Karen se apropie de peretele din spate și privi pe fereastră. Trecuse o grămadă de timp de când fusese acolo poliția, dar pe mânerul ușii se vedeau urme de praf negru, folosit la prelevarea amprentelor.

- Nu numai vecinii. Când locuia aici Samantha, cineva a pus microfoane, în căutarea unor amănunte pican-te despre soțul ei. Povestea Elizei a făcut deliciul presei anul trecut.

- Programul de protecție a martorilor, nu?

Karen dădu din cap și deschise frigiderul. Scoase laptele și un pachet de carne și le aruncă la gunoi. „Nu e cazul să se umple casa de miros de vreme ce tot nu-i nimeni aici.”

- Exact. Acum Gwen a fugit cu Neil din cauza vecinilor. Încep să cred că e blestemată casa asta.

Tony zâmbi.

- Dacă într-adevăr e blestemată, atunci ești și tu afectată, nu?

Ea se gândi la Juan și la comentariile lui cu o zi în urmă. Se gândi la fobia ei pentru păsări și câți dintre copiii de la centru știau despre ea. În loc să-și exprime îngrijorarea în fața lui Tony, un bărbat pe care abia în cunoscuse, preferă să spună doar:

- Probabil.

- Deci, ce trebuie să luăm de-aici? întrebă Tony.

Karen se duse în birou și porni computerul. În timp ce acesta se deschidea, îl rugă pe Tony să meargă sus cu ea. Acolo, scoase un braț de haine din dulap, apoi altul și altul. Tony făcu mai multe drumuri la mașină cu lucrurile în timp ce ea arhiva fișierele de care avea nevoie și le punea pe un hard extern. Laptopul o ajuta într-o oarecare măsură, dar mulți dintre clienți erau înregistrați doar pe computerul de acasă.

Tocmai când închidea computerul, sunetul ascuțit al telefonului o făcu să tresară violent. Era un număr necunoscut, dar decise să răspundă oricum.

- Alo?

- Karen?

- Gwen? Doamne, Gwen, unde ești? Ești bine?

Ultimul lucru din lume la care s-ar fi așteptat era să primească un telefon de la femeia dispărută.

- Nu sunt bine, sunt chiar excelent. Eu și Neil... oho, de-abia aștept să-ți povestesc tot. Acum nu am prea mult timp, însă.

În glasul lui Gwen nu se citea nici un fel de griji. Ceea ce lui Karen i se păru bizar.

- Neil e acolo?

- S-a dus la toaleta benzinăriei. Ce mai e pe acolo?

- Totul e o nebunie. Dean umblă de colo, colo, încercând să înțeleagă ce vrea să facă Neil. Tu ai habar?

- Ciorile alea nu au fost un accident, Karen. Au fost puse acolo intenționat.

- Probabil. Dar s-au mai întâmplat niște lucruri aici de când ai plecat tu care mă fac să cred că păsările au de-a face mai degrabă cu mine decât cu Neil.

Gwen ezită.

- Eu am încredere în el, Karen.

- Ești sigură că nu spui asta numai din cauza sexului?

- Nu e vorba doar de sex.

Ei bine, asta îi răspundea la întrebare.

- Timpul pe care Neil l-a petrecut în armată l-a făcut să fie cam paranoic. Știi asta, doar.

- Chiar dacă ar fi adevărat, asta nu schimbă faptul că vecinii noștri sunt morți și că cineva a pus microfoane în casă.

- Nu am găsit microfoanele, se precipită Karen să răspundă.

- Le veți găsi, spuse Gwen, deși vocea îi ezită un pic. Uite ce e, trebuie să plec. Nu voiam să-ți faci griji, doar.

- Unde ești?

- În nord. Aproape de granița cu Canada. Te mai sun peste câteva zile. Spune-le tuturor să nu-și facă griji.

- Ai grijă de tine.

- Am bodyguard personal.

Gwen închise.

Karen rămase cu ochii la telefon, uluită.

- Cine era? întrebă Tony din cadrul ușii.

- Gwen. Spunea că e în drum spre Canada.

- Era bine?

„Aproape cam prea bine.“

El își scoase căștile din urechi și le aruncă pe scaunul din dreapta al mașinii.

- De la o femeie nu te poți aștepta la altceva decât să te dea de gol, Mac.

Ignoră faptul că nu dormise de zile întregi... sau cel puțin nu dormise ca lumea, și porni motorul mașinii. Până la urmă cineva avea să spună ceva. Iar așteptarea meritase. Nu numai că știa direcția în care se îndrepta Neil, dar știa și că făcea sex cu femeia asta.

Iar asta, era într-adevăr, folositor de știut.

Înainte să părăsească orașul, trebuia să mai planteze o pasăre moartă undeva... Avea să facă tot ce-i stătea în putință ca prietenii lui Neil să se îndoiască de sănătatea lui mintală. Nu numai că aveau să-și dea drumul la limbă în locurile unde pusese el microfoane, ci moartea lui Neil va părea un tragic accident, nu ceea ce pățise un erou încercând să-și salveze femeia.

- Totul e bine? întrebă Neil întorcându-se de la toaletă.

Gwen îi dădu telefonul cu cartelă și zâmbi.

- Karen era acasă. I-am spus ce mi-ai zis tu.

- Și crezi că a avut îndoieli?

- Nu, deloc. Zicea că acasă toată lumea e foarte îngrijorată. Nu-mi place deloc că trebuie să pun pe jar pe toată lumea.

Neil se rezemă de mașină.

- E mai bine să-și facă acum griji decât să aibă parte de o tragedie mai târziu.

Ea dădu din cap, de acord cu el, dar fără a fi complet convinsă.

- Unde mergem acum? întrebă ea.

- Încă o noapte la cort, după care ar trebui să găsim locul acela cu pat și cu duș la care tânjești.

- Hai că și ție îți plac paturile și dușurile.

El îi deschise portiera.

- Izvorul ăla rece a fost mai tare decât o cafea.

Izvorul fusese rece ca gheața. I se învinetiseră degetele de frig în câteva secunde.

- Mie îmi place apa mai caldă.

Neil se așeză la volan și își puse ochelarii de soare.

- Nu mai avem mult, Gwen.

- Unde mergem mâine?

Erau într-o benzinărie într-un mic orașel la poalele unui munte. De pe hartă, Gwen își dădea seama că erau în apropierea mai multor orașe mai mari.

- Colorado Springs, zise Neil când părăseau deja zona benzinăriei.

- Nu e chiar pe partea cealaltă a muntelui?

- Ba da, în jos.

- Păi și atunci de ce nu mergem acolo chiar acum?

Oricât de mult mi-ar fi plăcut la cort, nu este chiar locul meu favorit în care să mă culc cu tine.

- Măine. În noaptea asta vom fi mai vizibili pe-aici. Am nevoie ca omul nostru să creadă că suntem amândoi aici... că ne ascundem.

- Vrei să-i întinzi o capcană?

- Da, cu momeală cu tot. Dar nu-ți face griji. Tu nu vei mai fi de mult aici în momentul în care își va face apariția.

Ei i se făcu pielea de găină.

- Dar tu? Tu unde o să fii?

- Eu o să aștept.

- De unul singur? Crezi că e bine?

- O să am și întăriri. Nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea, Gwendolyn.

- Ba sigur că-mi fac. Cine să-și facă griji dacă nu eu?

Neil își luă ochii de la drum și o bătu pe genunchi.

- Am observat un restaurant mic în drum spre încoace. Crezi că te pot convinge să luăm o masă ca lumea?

Schimba subiectul, în mod evident, dar gândul la mâncare depăși momentan grija zilei de mâine.

În seara aceea... când coșmarurile lui o treziră, se lipi pur și simplu de el și îl liniști cu vorbele ei șoptite. Și, spre deosebire de nopțile de dinainte, de data asta el nu se trezi.

Totuși, ea rămase acolo, cu ochii deschiși, ascultând sunetele pădurii și întrebându-se dacă nu cumva Karen avea dreptate. Dacă alergau după cai verzi pe pereți și nu era nimeni pe urmele lor?

capitolul 22

- Așteptam să primesc un telefon de la tine înainte de ziua de azi, Mac. Unde mama dracului ești?

Neil ar fi dat orice să știe că dăduse telefonul potrivit.

- A avut loc o neașteptată schimbare de planuri.

- Ce fel de schimbare?

Vocea lui Rick în telefonul mobil suna cumva înăbușită.

- Genul de schimbare care să mă facă să o pun la adăpost pe femeia din viața mea și să pornesc la luptă.

- Doamne sfinte! Vrei să spui că pe tine te vânează? Tu ești ținta? La naiba, Neil. Ar fi trebuit să mă suni. Unde ești?

- La Fort Carson. Afară. Tu unde ești?

- Pe drum, mă duc acasă la Dorothy. Am zăbovit pe aici câteva zile, dar dacă nu am primit nici o vorbă de la tine, am crezut că s-a schimbat ceva. M-am gândit să merg eu mai departe să văd ce pot face în legătură cu Billy. Acum mă întorc. Iubita ta unde e? La dracu', nici măcar nu știam că ai o iubită.

Nici Neil nu știa.

- E bine, este în siguranță. Tu ai mai auzit ceva despre Mickey? Eu sunt complet rupt de toate contactele mele.

- Nimic nou despre Mickey. Taică-său spune că e undeva, foarte departe, în spatele liniilor inamicului. Nu are nici măcar o dată estimativă a sosirii.

Nick încercă să-și dea seama de ceva din vocea lui Rick. Doar că nu i se păru nimic alarmant. Clar era paranoic în privința prietenului său. Ceva însă nu-i mirosea bine în toata afacerea asta, fără ca Neil să poată spune clar ce.

- Nemernicul mi-a umblat la sistemul de supraveghere, Rick. Cu niște echipamente de cea mai înaltă calitate. N-am văzut în viața mea așa ceva... cred că sunt de proveniență militară.

- Cine poate fi în spatele acestei istorii, Neil? Apartamentul Corbului era complet ecranat. Ar fi fost imposibil să ne identifice cineva.

Neil își mângâie bărbuța pe care și-o lăsase să crească de când părăsise California.

- Trebuie să fie cineva care știa despre misiune. Sau care a descoperit-o pur și simplu și vrea ca acum să dăm ortu' popii și noi.

- Nu știu, Mac. Mi se pare prea simplu să fie așa. Tipul ăsta ia lucrurile foarte personal.

- Mda, dar deja au devenit prea personale și în ceea ce mă privește pe mine. E timpul să inversăm rolurile.

Rick izbucni în ras.

- Ai un plan, nu-i așa?

- Nu am întotdeauna un plan?

- O să conduc toată noaptea, dar tot îmi va lua o zi jumate să ajung la tine.

Cu puțin noroc, noul Corb o pornise deja într-o direcție greșită. Ceea ce le lăsa suficientă vreme să întindă momeala.

- Tu vino, oricum. Și sună-mă pe numărul ăsta imediat ce ajungi în oraș.

- Să rămâi pe recepție, Mac. Abia aștept să o cunosc pe femeia ta. Oricum, dat fiind că s-a încumetat să te suporte pe tine, pentru mine nu mai are nevoie de nici un fel de recomandare.

- Porcule.

- Porc ești tu.

Neil închise și rămase cu ochii la telefon. *Femeia lui!* Da, termenul suna învechit, a comuna primitivă chiar, dar... pe el îl făcea să se simtă bine.

Pentru prima oară de ani buni, dormi buștean toată noaptea. Visă ceva la un moment dat, dar nu se trezi. Și nu avu nici o îndoială că *femeia lui* era motivul pentru care dormise.

Acum era timpul să găsească turnul de fildeș și să o ducă în el ca să o protejeze. Și pe urmă, când totul urma să se curețe, să nu mai rămână nici urmă de corbi și de moarte, avea să se gândească unde anume era locul lor în lumea reală.

Neil formă un alt număr. Unul pe care nu crezuse că avea să-l mai folosească vreodată.

- Domnule maior Blayney... MacBain la telefon. Am nevoie de ajutorul tău.

O oră și jumătate mai târziu, Neil trecea cu mașina prin punctul de control al bazei fără a face altceva decât să fluture o legitimație și să zâmbească. Iar punctul de control și soldații înarmați i se părură cel mai apropiat exemplu de turnul de fildeș de care avea nevoie Neil pentru Gwen.

- N-am mai fost niciodată într-o bază militară, spuse Gwen uitându-se pe geam.

Așa cum era de așteptat, peisajul era liniar, potrivit parcă cu rigla și echerul, în stil cazon. Clădirile mari erau zugrăvite în nuanțe vagi de verde și gri. Jeepuri cu numere de înmatriculare guvernamentale și Humvee-uri se mișcau de colo, colo prin bază sau erau parcate în uriașele parcuri amenajate.

- Tu ai locuit aici?

- Cu tata. Și încă o dată, înainte de ultimele șase luni pe care le-am petrecut ca pușcaș marin.

Clădirile începură să se rărească lăsând la iveală locuințele pentru soldați strânse în mici cvartale. În partea aceasta a bazei se vedeau copii jucându-se. Plus coșuri de baschet și biciclete lăsate nesupravegheate în curți.

- Casele arată toate la fel.

- Păi chiar sunt la fel. Cu două sau trei dormitoare. Dacă ai noroc, e posibil să ai parte și de două băi.

Gwen era cocoțată pe marginea scaunului, fascinată.

- Nu cred că mi-ar plăcea să am o existență exact la indigo cu cea a vecinilor mei.

- În tabăra de instrucție, orice urmă de individualism din tine ți se șterge cu desăvârșire. Revine odată ce îți găsești drumul în viață. Dar înveți să urmezi ordine.

Gwen se încruntă spre el.

- Nu mi te închipui urmând ordine.

- Ba am urmat și eu, suficiente.

Adevărul era că se pricepea mai bine să le dea decât să le urmeze.

- Ai în bază toate cele necesare. Există magazin de alimente, farmacie... spital și biserică. Au și o pizzerie unde poți să comanzi, fast-food-uri cu hamburgeri și așa mai departe. Chiar și vreo două baruri.

- Tot ce i-ar putea trebui cuiva.

- Tot.

Neil trecu de casele mai mici și urcă un deal înconjurat de copaci. Nu se schimbase nimic. Nici măcar un copac nu căzuse.

Se apropiară de o casă cu două etaje cocoțată în vârful dealului ce domina baza.

- Asta e casa lui Charlie și Ruth, îi spuse Neil lui Gwen. Chuck s-a oferit să ne ajute.

- Bănuiesc că e vorba despre prieteni de-ai tăi, nu?

Mai degrabă era vorba despre un camarad.

- Chuck este unul dintre cei foarte puțini oameni care știau despre Corb. Cel mai bine ar fi să nu îi spui ce ți-am spus. Cu cât mai puțin și el și oricine altcineva are impresia că știi, cu atât mai bine.

- Nu ai încredere în el? întrebă Gwen.

- Nu te-aș aduce aici dacă nu aș avea încredere în el. Dar despre misiunile top-secret nu se vorbește în afara unui grup foarte restrâns format din cei implicați în ele. Mă îndoiesc că Ruth știe ceva despre Corb. Chuck se așteaptă probabil ca și tu să fii la fel de neștiutoare.

- Dacă cineva ar urmări-o pe Ruth, Chuck nu i-ar spune de ce?

- Ruth e soție de militar. Înțelege foarte bine că există lucruri în viața soțului ei despre care știe foarte puțin.

Neil parcă mașina pe alee și scoase cheia din contact.

- Dacă totul merge cum am planificat, o să am nevoie să te las aici pentru câteva zile, spuse el.

Gwen își țuguie buzele.

- Să înțeleg că e o rugămintă ori un ordin?

Să rămână nu era o opțiune. Singura variantă viabilă pe care o avea era să o închidă în acel turn de fildeș întruchipat aici sub forma casei unui ofițer într-o bază

militară bine păzită. Dacă o ruga și ea spunea nu, el avea să fie nevoit să-și modifice planurile. Dacă îi ordona, iar femeia se înfură, era posibil să fugă de acolo.

Printre dinții încleștați de nervi, reuși să spună:

- O rugăminte.

Încercă să zâmbească, genul de gest la care Gwen reacționa de obicei.

- În cazul acesta... foarte bine.

Coborâra împreună din mașină și se apropiară de treptele ce duceau spre verandă. Gwen își netezi cămașa de pe ea și își petrecu după ureche o șuviță rebelă.

- Arăți foarte bine, îi spuse el.

- Arăt ca și cum sunt tot pe fugă de o săptămână încoace și abia reușesc să mă abțin să-mi smulg hainele de pe mine și să le dau foc.

Neil îi luă mâna în mâna lui și i-o sărută.

- Aproape s-a terminat, Gwendolyn.

Zâmbetul ei deveni mai luminos și se sprijini ușor de el.

- Un duș fierbinte va face minuni pentru felul în care mă simt.

Ceea ce era valabil și pentru el.

Neil bătu la ușă și făcu un pas înapoi.

Ruth Blayney nu se schimbaseră de prima oară de când o văzuse Neil. Îl întâmpină cu un zâmbet cald și dând ușor din cap. Știa foarte bine că nu era cazul să-l îmbrățișeze, de vreme ce el nu era genul. De fapt, majoritatea militarilor din infanteria marină nu tolerau deloc apropierea fizică în semn de bun venit. În cel mai bun caz, o strângere de mână și eventual o îmbrățișare scurtă, bărbătească erau gesturile maxime de afecțiune pe care le putea suporta.

- Doamne, este chiar Neil MacBain. Dumnezeu, cât timp să fi trecut?

- Câțiva ani.

De fapt, în jur de șase.

- Poftiți.

Ruth se dădu din ușă, făcându-le loc.

- Mi-a spus Chuck că veniți. Am pregătit deja camera de oaspeți.

Înăuntru, Neil dădu drumul mâinii lui Gwen și o prezentă.

- Ruth Blayney, ea este Gwen Harrison... o prietenă de-a mea.

Ruth dădu mâna cu Gwen.

- Asta chiar e o premieră. Nu-mi amintesc să mai fi adus vreodată o doamnă atât de drăguță acasă la noi.

- E o plăcere, spuse Gwen.

- Oh, ești englezoaică?

- Da.

- O, bine ai venit! spuse Ruth închizând ușa în urma lor și conducându-i prin hol. Chuck e în spatele casei, se preface că-și exersează mișcările de golf.

- De golf?

Neil nu-și putea închipui așa ceva.

- Se pregătește pentru pensie, cum spune el.

- Nu știam că joacă golf.

Ruth zâmbi.

- Păi nici nu joacă. Dar planul domnului maior este să se mute într-un loc cu climă mai caldă când își atârână cascheta în cui. Și o partidă de golf... chiar jucat așa, aproximativ, tot e mai bună decât să-l văd toată ziua prin casă stând degeaba.

Din câte se părea, Chuck nu era prea încântat la gândul că în curând avea să fie nevoit să-și construiască o viață în afara bazei. Ceea ce nu era de mirare, căci omul nu cunoștea nici un fel de altă viață. Maiorul Blayney s-ar fi putut pensiona de ani buni deja, dar îi plăcea prea mult munca lui. Să și-l imagineze pe un teren de golf, ordonându-le băieților care strâng mingile de golf să ia poziția de drepti și purtându-și de colo, colo, țațoș, geanta cu crose nu se potrivea deloc personalității lui. Să le spună altora ce să facă și practic să le conducă existența... asta da, la asta se pricepea Chuck.

Ruth îi conduse spre ușa din spate a casei și apoi pe o terasă de lemn ce înconjura casa în partea din spate.

Pe iarba din curtea de jos, Chuck se chinuia să bage bila într-o gaură din pământ. Bila trecu pe deasupra și se opri la jumătate de metru mai încolo, făcându-l pe Chuck să mârâie de frustrare.

- Charles, își strigă Ruth soțul. Au venit Neil și prietena lui.

Chuck se întoarse spre el și trânti crosa de pământ.

- Ce sport stupid!

Lângă Neil, Gwen chicoti.

- Fotbalul... ăsta da, sport. Ține minte asta, Neil.

- Da, să trăiești.

Neil îl salută pe Chuck strângându-i energic mâna și bătându-l pe spate.

- Mă bucur să te văd.

Și chiar așa și era, în ciuda împrejurărilor. Chuck nu se schimbase. Avea în continuare aceiași pantaloni de uniformă bej, cămașa încheiată până la gât și centura cu însemne. Doar cu câțiva centimetri mai scund decât Neil și cu aproape douăzeci de kilograme mai puțin, Chuck impunea totuși respect prin postură. Cu umerii lui lați și doar cele câteva fire cărunte în părul închis la culoare, maiorul nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani. Neil știa că era mult mai bătrân... cât de mult, mai exact, nu fusese niciodată confirmat ori infirmat de bărbat.

Privirea lui Chuck trecu imediat de la Neil la Gwen, dar zâmbetul îi rămase la fel de larg și deschis.

- Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Harrison.

- Spuneți-mi Gwen, vă rog.

Chuck dădu din cap, dar fără să îi dea mâna.

- Bine ai venit în casa noastră, Gwen.

- Vă mulțumesc că ne-ați primit.

- Plăcerea e de partea noastră.

Își luă ochii de la ea și își îndreptă întreaga atenție spre soția lui.

- Ruth, ce-ar fi să te duci să-i arăți lui Gwen cazarma.

Ceea ce era tipic pentru el; niciodată maiorul nu-și pierdea vremea cu amabilități inutile, trecea direct la subiect.

Ruth scoase un oftat de ușurare.

– După părerea maiorului, toate dormitoarele sunt cărmi. Promit că vei găsi acolo un pat așa cum trebuie, nu unul de campanie. Haide, Gwen. Am auzit că ești tot pe drum de câteva zile. Îmi închipui că vrei să te speli.

– Da, ar fi foarte bine.

Ochii albaștri ai lui Gwen îi întâlneau pe cei ai lui Neil.

– Să ne luăm lucrurile?

– Ne vedem în biroul meu în zece minute, Neil, spuse Chuck. Gwen, dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

Gwen îi mulțumi, iar Neil se înapoie cu ea afară la mașină.

– Chuck nu a fost niciodată un om prea cald. Să nu te simți cumva jignită, zise Neil scoțându-și bagajele din portbagaj.

– Ruth pare destul de drăguță.

Ceea ce în traducere însemna... că nu se putea spune același lucru și despre Chuck. Ceea ce maiorului Blayne îi lipsea însă ca maniere compensa pe deplin cu capacitatea de a proteja și cu simțul datoriei.

– După ce te speli, Ruth te poate duce la magazinul din bază... ca să-ți iei haine noi.

– Adică un fel de supermarket?

– Da, dar are și haine. Ori poate Ruth mai are vreo altă sugestie în privința asta, aici, în bază.

– Adică vrei să spui să nu ies din bază, nu?

– Fără mine, nu.

Neil își dădea seama că lui Gwen nu-i convenea deloc situația asta. Însă în ochii ei obosiți citi acceptare și pe urmă văzu și cum încuviințează din cap.

Cu mâinile pline de lucrurile ei, plus câteva mărunțișuri de-ale lui pe care le adusese și cu proviziile

de la campingul pe care îl părăsise în munți, Neil se aplecă și o sărută iute.

Iar când el se trase înapoi zâmbetul ei se făcu și mai mare.

- Asta pentru ce a fost?

- Pentru că ai încredere în mine.

- Întotdeauna.

Neil intră în camera pe care Chuck o folosea drept birou și închise ușa în urma lui izolându-se de restul celor din casă. Chuck turnase deja niște băutură în pahare și îi făcu semn să se așeze pe canapea să discute.

- Mă gândeam că s-ar putea să ai nevoie.

- Habar n-ai cât de tare.

Neil lăsă lichidul să i se prelingă în jos pe gât, bucurându-se de ușoara arsură pe care o simți.

- Bun.

- Mai spune-mi o dată de ce ai impresia că vrea cineva să te ucidă.

Neil o luă de la început și nu se opri din povestit până la momentul în care el și Gwen părăsiseră în grabă California. Chuck ascultă cu o expresie neutră și mai turnă o dată în pahare în timpul explicației.

- Cum de-ai reușit să o faci pe blondină să vină cu tine?

- I-am spus că cineva din trecutul meu e în stare să o folosească pentru a-mi face mie rău.

Ceea ce nu era tocmai adevărul adevărat, dar mai mult de atât nu putea împărtăși cu Chuck.

- Deci, nu știe nimic despre Corb?

- Ea este cea care a găsit păsările moarte.

- Păi nu este tocmai un lucru neobișnuit, păsările mor tot timpul.

- Și tocmai de asta s-a abținut să-mi povestească despre ele. Doar că în general corbii se găsesc în California în zonele cu altitudine mai mare... nu în partea de jos. N-a fost o întâmplare, Chuck.

- Nici nu sugerez că ar fi fost. Doar mă întrebam ce fel de minte bolnavă ar fi în stare să facă asta.

Neil sorbi o înghițitură.

- Mă tot întreb și eu chestia asta de o săptămână încoace. Mă gândeam că dacă e să aibă cineva informații despre Corb, doar tu ai fi acela.

Chuck ridică din umeri.

- O mulțime de oameni încearcă să obțină răzbunare pentru moartea lui. Dintre care nici unul nu e de așteptat, ca să nu mai spun că nu ar fi în stare, să facă ceea ce sugerezi tu.

- În ceea ce mă privește, atacul este personal.

Imaginea lui Gwen îi jucă în fața ochilor. *Foarte personal.*

- Tipii ăștia nu atacă oameni, atacă națiuni. Dar tu, tu cine crezi că se află în spatele întregii istorii?

- Trebuie să fie cineva care are o problemă... cineva care să știe despre Corb. Dar voi afla curând. Rick e pe drum și o să facem astfel încât să-l scoatem la lumină pe nemernic.

Chuck își ridică mâinile în aer.

- Nu te mai învinovăți pentru ce s-a petrecut, camarade!

- Dreptul de a mă apăra și de a-mi apăra familia este încă prevăzut în lege în țara asta.

Chuck zâmbi.

- Deci ceea ce vrei să spui este că încerci să îi întinzi o cursă tipului ca să-l poți prinde și aduce în fața justiției... corect?

Neil citi printre rânduri unde bătea.

- Exact asta am spus.

- Așa mă gândeam și eu. De la mine de ce ai nevoie?

Neil își puse paharul gol deoparte și-și ridică un picior peste celălalt.

- Trebuie să o știi pe Gwen în siguranță aici. Să știi că e teafără și de neatins. În timp ce eu fac ceea ce trebuie făcut.

- Și ea e dispusă să stea?

- Da. Pentru un timp.

Pentru cât, mai exact, Neil nu putea fi sigur.

Chuck făcu ochii și mai mari.

- Pentru un timp?

- Ea nu știe exact cum stau lucrurile și până acum nu am pomenit o femeie care să urmeze orbește ordinele precum un pușcaș marin. Va rămâne aici, fără să pună nici o întrebare pentru... o zi ori poate două. Dar eu trebuie să știu sigur că ea e aici, în siguranță, ca să-l pot aștepta pe nemernic să iasă la iveală.

- Adică să o țin aici în pofida voinței ei?

Gwen nu avea să fie de acord, ceea ce era tocmai motivul pentru care Neil nu îi spusese partea aceasta a planului lui.

- Dacă va fi necesar. Pentru țară și popor, și așa mai departe.

Chuck se ridică și își frecă ceafa.

- Ai habar ce îmi ceri să fac?

Neil își încleștă fălcile.

- Nimic ce nu aș face și eu pentru tine sau Ruth.

- Ruth este soția mea, Neil. Am avut senzația că tu mi-ai prezentat-o pe Gwen ca prietena ta. Nici măcar nu este americană. Și nu spuneai că fratele ei e duce sau nu știu ce alt gen de fătălău? Parcă văd titlurile din ziare... „Maiorul Blayney ține ostatică o lady din aristocrația britanică într-o bază militară americană fiindcă așa i-a cerut prietenul ei“. Îmi ceri un lucru imposibil, Neil. Poate că, dacă ar fi soția ta, aș putea face asta. Atunci ar deveni măcar automat americană, iar eu aș proteja-o fiindcă soțul ei ar fi în pericol dacă femeia ar umbla hai-hui pe străzile din Colorado Springs.

Totul în interiorul lui Neil se strânse și niște vase se umplură cu sânge brusc amenințând să crape toate în același timp. Chuck avea dreptate. Și chiar dacă Gwen nu încerca să plece, era doar o chestiune de timp înainte ca Blake să se apuce să îi caute sau să primească un telefon de la ea. Atunci toată goana contracronometru pe care o făcuseră în jurul lumii avea să fie în zadar. În

cele din urmă Corbul avea să dea de ea și apoi aveau să ajungă exact în punctul în care erau acum.

Chuck se holba la el. Cu o față la fel de fermă ca a unui sergent de instrucție.

Neil se hotărî.

- Mai este preot în bază?

Lui Chuck practic îi pică fața.

- Faci mișto de mine?

- Sună-l. Mă întorc într-o oră.

capitolul 23

Oricât de tare i-ar fi plăcut lui Gwen să stea atât timp doar cu Neil, se simți bine să iasă o oră undeva cu o femeie, chiar dacă era o femeie pe care Gwen aproape că nu o cunoștea deloc. Lângă magazinul din bază era un mic butic care asigura nevoile de îmbrăcăminte ale femeilor din bază. Ruth îi spuse că majoritatea femeilor ieșeau pur și simplu din bază și se duceau la magazinele din afară, din Colorado Springs, să-și ia tot ce le trebuia. Însă și magazinașul acesta era plin de produse la modă, surprinzător de frumoase, deci avea de unde alege. Iar Gwen era mai mult decât fericită să cheltuiască banii pe care îi primise de la Neil.

- De cât timp îl cunoști pe Neil? întrebă Ruth când o porniră înapoi spre casa albă de pe deal.

- De câțiva ani, de-acum.

Dintre care majoritatea Neil muncise pentru fratele ei... dar lui Gwen nu i se păru că era cazul să dezvăluie și acest amănunt.

- Mie mereu mi-a plăcut de el. E genul de bărbat de care mi-ar fi plăcut să fie atrasă fiică-mea.

- Aveți o fiică?

Ruth dădu din cap, zâmbind.

- Locuiește în Florida cu soțul ei. Sper să îl conving pe Charles să ne mutăm acolo când în sfârșit se va pensiona. Mi-ar plăcea să fiu mai aproape de ea.

- De câtă vreme e măritată?

- E de vreo doi ani. Tot speram să primesc un telefon să-mi dea vestea cea mare despre un nepotel. Dar se pare că încă nu.

- Și unde vrea Charles să mergeți după ce se pensionează?

- Păi, tocmai, că nu vrea să se pensioneze. De ani buni se ceartă cu mine din cauza asta. Eu tot sper că Annie va avea un copil și atunci Charles va realiza că mai sunt și alte lucruri în viața asta în afară de armată.

Gwen nu se putea imagina dedicându-și viața cu atâta dăruire și pasiune unui alt obiectiv în afară de familie.

- Ei, sunt sigură că până la urmă va reveni și el la sentimente mai bune.

De fapt, nu era sigură de nimic, dar i se părea un lucru potrivit de spus.

- Nu îl place deloc pe soțul lui Annie.

- Of... asta nu e bine.

- Mie-mi zici! Andrew este profesor. Profesor de engleză la un liceu. Nici c-ar putea fi mai diferiți de-atât.

- Fiica ta și Andrew?

- Nu, Andrew și Charles. Charles e obișnuit să comande, iar Andrew e obișnuit să asculte și să urmeze. Sau cel puțin asta îmi tot repetă soțul meu. Mie, una, îmi place. O adoră pe fata noastră. Doar că lui Charles i-ar fi plăcut să se mărite cu un ofițer. Însă după viața pe care a dus-o aici și o relație care s-a terminat prost cu un militar, Annie și-a dat seama că are nevoie de stabilitate. Un profesor de engleză la un liceu i s-a părut tocmai potrivit în viața ei. Cred că dacă Charles i-ar da o șansă... dacă s-ar muta mai aproape de ei ca să apuce să îl cunoască mai bine, și-ar schimba părerea despre el.

- Tu îl știai pe Andrew dinainte să se căsătorească?

- Nu foarte bine. Ne-am cunoscut când ei au început să iasă împreună, dar nu ne-am gândit prea mult la asta. Pe urmă însă s-au căsătorit și au început certurile.

Atunci când părinții se implicau în chestii de genul acesta era imposibil ca lucrurile să se termine cu bine.

- Deci fata s-a răzvrătit.

- Da. Exact așa, oftă Ruth. A plecat de-acasă ca să se mărite cu el și s-au mutat în sud. Am fost la ei de câteva ori. Un calvar de fiecare dată pentru mine din cauza stresului.

- Ce păcat... Viața e prea scurtă pentru certuri.

Oricât de tare l-ar fi disprețuit pe tatăl ei, lui Gwen nu-i plăcuse din cale-afară să se certe cu omul acela cât fusese în viață.

- Cred că dacă reușesc să-l scot pe Charles din baza asta, o să-și schimbe atitudinea.

Ruth era suficient de matură ca să știe că oamenii arareori se schimbau, dar Gwen nu avea de gând să-i amintească acest lucru. Era evident că Ruth era gata să-și continue viața în altă parte, chiar dacă soțul ei, nu.

- Sunt sigură că totul se va rezolva până la urmă.

Doar că Gwen nu era deloc sigură de asta... pe de altă parte, dacă era un lucru pe care îl învățase după ce trăise în America de aproape un an, acela era că americanii se pricepeau de minune să spună lucruri pe care nu le credeau. Ca să fie cinstită, și englezii făceau exact la fel. Doar că prietenelor ei din Londra nici prin cap nu le-ar fi trecut să împărtășească asemenea informații private cu o persoană complet străină. Ruth avea evidentă nevoie să stea de vorbă cu o femeie care nu îl cunoștea pe soțul ei. Poate că Ruth știa că dacă ar fi vorbit cu oameni care îl cunoșteau ar fi primit o altă opinie.

Gwen aruncă o privire spre Ruth și îi observă zâmbetul care îi apăruse pe față.

- Chiar se va rezolva.

Când ajunseră înapoi acasă, Gwen văzu că mașina cu care venise împreună cu Neil nu mai era acolo.

Îi sări inima din piept. *Plecuse?* Sau poate doar mutase mașina?

Nu. Mașina nu se vedea nicăieri pe alee, iar când intra în casă, Charles le spusese că Neil plecase. Intră în panică

un moment înainte ca el să apuce să-i spună că Neil avea să se înapoieze într-o oră.

Gwen se hotărî să stea singură în camera ei tot timpul acesta. Când naiba devenise atât de dependentă de un bărbat? Sau de oricine la urma urmei? Poate că înainte să se mute în America nu mergea nicăieri neînsoțită. Dar de când se mutase însă, își câștigase independența și se bucura de ea. Atunci de ce i se părea atât de aiurea gândul de a se mișca de colo, colo fără Neil? Una era să fie îndrăgostită de bărbatul acesta și cu totul altceva să nu se poată gândi la ea fără să-l includă și pe el în ecuație. Întrase, se părea, într-un joc periculos, și asta fără nici un avertisment.

Ca să descâlcească ițele poveștii complicate ce îl înconjura pe Neil avea nevoie de încă un set de urechi dispuse să asculte. Ale lui Karen sau poate ale Elizei. Până și Samantha i-ar fi putut oferi niște sfaturi ca lumea.

Întrebarea era cum putea Gwen să ia legătura cu una dintre prietenele ei fără să riște să le expună pericolelor înainte ca Neil să fie în măsură să aibă de-a face cu bărbatul ucigaș de păsări?

Blake îi întâlnește pe Dean și Jim acasă la Karen și Michael în Beverly Hills. Karen sunase panicată bătămăind ceva despre niște păsări moarte și despre niște pastile de Prozac. Ceea ce nu avea nici un fel de sens.

Acasă la Michael, Karen stătea pe canapea, cu genunchii strânși la piept. Lângă ea era Michael care o liniștea mângâind-o pe spate în timp ce amândoi vorbeau cu Dean și Jim.

- Am venit cât de repede am putut, spuse Blake aruncând o privire spre Karen și apoi întrebând: Te simți bine?

- Mai bine, acum.

Era palidă și în mod evident afectată.

- Din câte se pare tipul nostru cu păsările chiar e interesat neapărat de Karen, spuse Jim.

- Cineva a sărit gardul aici și i-a spart mașina. A găsit încă o cioară, de data asta făcută bucăți, pe scaunul din față, spuse Dean nedezipindu-și ochii de la Karen în timp ce vorbea. Am chemat o echipă de investigații la fața locului.

- Pe camerele de supraveghere se vede ceva? îl întrebă Blake pe Michael.

- Nu am camere de supraveghere. Doar un sistem de alarmă.

Blake nu își putea închipui cum cineva atât de bogat și faimos precum Michael nu dispunea de un sistem de siguranță mai bun.

- Încearcă să-ți instalezi.

Michael dădu din cap.

- Bănuiesc că asta înseamnă că trebuie să stăm cu ochii pe Karen și să îl anunțăm pe Neil că el și Gwen se pot înapoia.

Dean se ridică și puse cana goală de cafea pe măsuta din fața canapelei.

- Singura problemă este că nimeni nu știe unde este Neil, spuse Blake.

- O să încerc să dau de el... după cardurile cu care face plăți, conturi și așa mai departe. La un moment dat o să-și facă el apariția. Sau poate că va mai suna Gwen.

Blake avea de gând să-și pună și el oamenii să îi caute. Gândul că propria soră fugise cu un pușcaș marin paranoic din infanteria marină îl enerva peste toate.

- Crezi că este vorba de vreun fan? îl întrebă Michael pe Dean.

- Se poate. Ori poate e vorba de cineva care are pică pe tine, Karen. Ai idee despre cine e vorba?

- Eu nu prea am legături cu clienții de la Alliance, iar pe colegile mele de muncă le cunoști.

- Dar de la Boys and Girls Club?

- Jeff e șeful acolo. E însurat și foarte fericit. Cele mai multe dintre voluntare sunt niște soții, casnice. Și nu mă întâlnesc cu nici una și nici nu am de-a face cu ele în afara organizației.

Dean măsură încăperea în lung și-n lat.

- Dar copiii? O mulțime de copii în locurile acelea sunt un mare risc. Ori poate chiar au fost instruiți să meargă acolo după școală.

Karen păru uluită de întrebarea asta.

- Copiii sunt minunați.

Făcu o mică pauză.

- Cei mai mulți au părut fericiți când au aflat că eu și Michael ne-am căsătorit.

- Cei mai mulți? întrebă Dean.

Simți brusc că deja îl mânca pielea.

- Ei bine, da. E un puști printre ei. Cred că e îndrăgostit de mine sau ceva. Era cam supărat ultima dată când l-am văzut.

Dean își scoase un pix din buzunarul sacoului.

- Cum îl cheamă?

- Haide, Dean. E doar un puști. Nu e în stare de așa ceva.

- E nevoie să-ți amintesc câți puști se află acum la închisoarea corecțională pentru minori din cauză că au comis crime?

- Juan nu e genul ăsta de puști. Îl cunosc.

- Pe bune? Unde locuiește Juan? Cine sunt părinții lui? Are antecedente, ceva?

Karen aruncă o privire spre Michael, apoi se uită din nou la Dean.

- O să mă duc doar să îi pun câteva întrebări, Karen. Dacă e un puști cumsecade nu are de ce să-și facă griji.

- Nu va mai avea niciodată încredere în mine.

- E un risc pe care va trebui să ți-l asumi, îi spuse Michael. Cu cât mai repede îl elimină de pe lista de suspecti, cu atât își vor putea îndrepta atenția spre altcineva care e posibil să se afle în spatele întregii istorii.

Karen oftă și își prinse fața în mâini.

- Juan Martinez. E un puști normal, Dean. Din câte știu eu, nu încalci nici o lege dacă te îndrăgostești, așa că te rog să nu îl iei prea tare.

- Dacă el este cel care lasă păsări moarte în diferite locuri ca să te sperie, poți fi sigură că va ajunge să facă pe el din cauza mea. Dacă nu are nimic de-a face cu toate astea, nu va păți nimic.

Jim se ridică și i se alătură lui Dean care se întoarse să iasă din cameră. Îi urmă și Blake afară.

- Tu chiar crezi că un puști a făcut toate astea?

Dean își puse ochelarii de soare când pășiră peste prag.

- Cine este capabil să omoare animale va ajunge în final să omoare și oameni. Și, da, adolescenții sunt în stare de rahaturi dintr-astea. Cei mai mulți nu ajung să ucidă înainte de a fi suficient de mari încât să-și poată comanda băutură într-un bar, dar asta nu înseamnă că e absolut imposibil.

Două mașini de patrulă de poliție intrară pe aleea din fața casei, iar Jim se îndreptă într-acolo să îi întâmpine.

- Dar faptul că au pus microfoane în casă și că s-au ocupat de echipamentul de supraveghere? întrebă Blake.

Dean ridică din umeri.

- Nu am găsit nici un microfon. Da, sunt interferențe detectabile, dar asta poate fi din orice cauză. Nu există nici garanții că s-a umblat la sistemul din Tarzana. În afară de faptul că se fura curent, ceea ce a dat sistemul peste cap.

- Deci crezi că toate chestiile astea sunt niște aiureli fără sens? întrebă Blake.

Dean își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și se răsuci pe călcâie.

- Cred că ar trebui să iei în considerare și posibilitatea asta. Acum ar fi de exemplu un moment bun să te gândești că Neil nu este infailibil și că e posibil să sufere de sindrom posttraumatic. Nu ar fi primul veteran căruia i se întâmplă asta.

Blake simți un mare gol în stomac. La dracu', chiar avea încredere în Neil.

- Și poate că ar mai fi ceva ce ar trebui să faci.

- Da?

- Să cauți prin lucrurile lui Neil... să te uiți prin dosarele lui. Poate găsești un indiciu despre unde se află. Știu că eu m-aș simți mult mai bine dacă el și Gwen ar fi din nou aici. Sunt sigur că Neil a plecat cu o grămadă de arme și muniție la el. Și dacă în mintea lui are loc un război... trebuie să ne ocupăm de chestia asta înainte să apuce să fie rănit cineva.

Blake nu voia nici să-și închipuie această posibilitate.

Nu erau prea multe lucruri care să-l facă pe Neil să-i transpire palmele. Acesta era însă unul din ele. Avea un inel în buzunar și o minciună pe buze. Gwen era sus în camera ei și un preot se afla pe drum încolo. Iar Neil nu mai avea de făcut altceva decât să o convingă pe femeia aceea, de care era absolut obsedat de mai multă vreme decât ar fi fost dispus să recunoască și fără care nu mai putea să doarmă, să se mărite cu el. Atunci și numai atunci putea ieși în lumea aceea mare și rea dimprejur ca să îl prindă pe răufăcător și să știe că ea era în siguranță.

Și cu toate astea... își simțea palmele precum Cascada Niagara.

Ar fi izbucnit în râs de-a dreptul dacă nu ar fi avut senzația aceea acută din stomac, de adolescent care tocmai băuse vreo opt beri la rând.

Neil urcă treptele câte două și se opri în capul scării. Trase adânc aer în piept și ciocăni iute în ușă.

- Intră.

Își șterse palmele de blugi și pași înăuntru. Ea stătea pe marginea patului ca și cum s-ar fi odihnit. Zâmbetul îi deveni radios când realizează că era el.

„Poate că nu va fi chiar atât de rău.“

- Te-ai întors.

El se opri puțin.

- Dar ce, ai crezut c-am plecat?

Închise ușa în urma lui și se apropie.

- Charles a spus că te vei întoarce... dar eu... oh, nu contează. Unde ai fost?

- A trebuit să iau ceva.

Ea oftă.

- Nu ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

- Ba poate că da.

Ea se strâmbă la el, făcându-l să zâmbească. Și odată cu zâmbetul lui se risipi și îngrijorarea de pe chipul ei.

- Văd că ai fost la cumpărături cu Ruth.

Schimbă așadar subiectul.

Gwen aruncă o privire spre hainele noi pe care le avea pe ea și ridică o sprânceană.

- Nici nu-ți închipui ce bine mă simt că am ieșit din hainele alea. Știu că sunt mai pretențioasă la capitolul haine decât altele, dar pun pariu că nu există femeie care să poarte aceleași trei ținute timp de o săptămână întreagă și să nu-i vină să le ardă.

Nu se plânsese deloc, totuși.

- Vorbești cu un tip care a stat îmbrăcat în ținută de camuflaj pentru deșert nenumărate săptămâni.

- Să-mi amintești să nu intru în armată.

- Așa voi face.

Nu mai spusese nici unul din ei nimic, iar palmele lui se umeziră iar.

Gwen se întinse spre el și își trecu degetele peste fruntea lui.

- Ce se petrece, Neil?

Ochii ei albaștri îi întâlneau pe ai lui.

- Cum... cum adică?

Ea clătină din cap.

- Zâmbești tu, dar nu se vede asta și în ochii tăi. Și ai o față de zici că ești pe punctul de a izbucni. Ce s-a întâmplat?

El înghiți în sec.

- Nimic... nu s-a întâmplat nimic.

- Dar vrei să-mi spui ceva.

Era chiar atât de transparent?

- Tre... trebuie să plec mâine de aici.

Zâmbetul ei păli.

- Știu.

- Dar nu pot.

Era silit să mintă și asta îi dădea o stare teribil de proastă.

- Cum adică?

- Ne aflăm într-o bază militară. Singurul loc în care știu că vei fi în siguranță. Chuck te poate proteja... la dracu', întreaga bază te poate proteja...

Gwen își lăsă capul pe spate. Iar el observă pentru prima oară că deja vopseaua șatenă de pe părul ei începuse să se decoloreze. Îi dădu la o parte o șuviță rebelă de pe ochi și încercă din nou să îi zâmbească.

Ea se încruntă ușor.

- Dar...

- Ești englezoaică.

Gwen izbucni în râs.

- Ultima dată când am cercetat chestiile astea țara mea și a ta erau aliate.

- E adevărat. Doar că să încerc să te protejez fără a implica oficialitățile țării al cărui cetățean ești e o chestiune cam dificilă. Acum, dacă ai fi cetățean american...

- Fratele meu are dublă cetățenie.

Perfect!

- Și e însurat cu o americană. Blake ar putea sta aici și nimeni nu ar pune nici o întrebare.

Cutele de pe fruntea ei se adânciră.

- Trebuie să te protejez.

Ea clătină din cap.

- Din cauza fratelui meu?

- Ce... ce? Nu. Din cauză că așa e necesar.

- Așa e necesar?

La dracu'... se încruntase și mai tare.

- Pentru că așa vreau.

Ea zâmbi.

Neil își mângâie barba de câteva zile cu degetele și încercă din nou.

- Vreau să fii în siguranță, Gwendolyn. Dacă e să mă duc după tipul ăla care se ocupă de plantat păsări

moarte și vecini la fel de morți am nevoie să te știu în siguranță. Și nu cunosc decât o cale de-a face asta.

Neil băgă mâna în buzunar și scoase cutiuța cu inelul. Nu era nevoie decât ca ea să îl ia.

Ea însă rămase cu gura căscată. Făcu ochii mari.

El deschise cutiuța și așteptă până privirea ei coborî pe diamantul roz, pătrat, așezat pe pernuța de catifea neagră.

Gwen trase aer în piept, luptându-se să-și recapete râsuflarea.

- Neil.

- Trebuie să te măriți cu mine, Gwen. În calitate de soția mea, întreaga forță militară a Statelor Unite - trupe terestre, de aviație și de marină - vor fi alături de tine.

Privirea ei urcă din nou de la inel la el. În ochi îi apăruseră lacrimi.

- Nu e nevoie să faci asta, spuse ea.

Oh, ba da, era nevoie. Și încă pentru mai multe motive în afară de siguranța ei.

- Ba da. Și dacă vei dori să ieși din asta... după..., se cutremură el involuntar. O să mă retrag.

O singură lacrimă alunecă pe obrazul ei și ea se uită în altă parte.

- Nu e cinstit.

- Ce nu e cinstit?

- Noi... noi de-abia ne-am găsit unul pe celălalt. Pot fi cinstită și să-ți spun că de ceva vreme îmi doresc ca noi să fim împreună. Dar asta... căsătoria asta? Și încă din motive de siguranță?

Nu ar fi dat deloc bine să-i aducă aminte cu ce se ocupa ea, așa că Neil nu suflă o vorbă despre Alliance.

- Dacă mie mi s-ar întâmpla ceva din pricina Corbului, oamenii de aici te-ar putea apăra pe tine.

Privirea ei se aținti brusc asupra lui, din nou.

- Nu ți se va întâmpla nimic.

- Nu există garanții.

Nici măcar nu știa cu cine avea de-a face.

Ea se ridică și se apropie de fereastră.

- Și mai există și posibilitatea să fi rămas însărcinată. Puse inelul deoparte și așteaptă reacția ei.

Ea suflă zgomotos.

- Am avut grijă.

- Întreabă-l pe fratele tău despre rata de succes a folosirii prezervativului.

Nu juca cinstit. Blake și Samantha îl concepuseră pe Eddie în timp ce folosiseră prezervativul. Neil știa al dracului de bine că se umblase la prezervativele alea, ceea ce practic garanta conceperea unui copil, a lui Eddie în cazul acesta. Neil se apropie de ea și îi puse o mână pe umăr.

Gwen se trase la o parte și se întoarse cu fața spre el.

- Nu e același lucru, Neil, și știi foarte bine asta.

Mâinile lui căzură la loc. Toate scuzele, toate pretextele, toate raționamentele îi dispărură și adevărul îi țâșni de pe buze:

- Nu poate funcționa dacă îmi fac griji pentru tine. Dușmanul nostru comun știe asta, și exact acesta este motivul pentru care a început prin a te lua pe tine în vizor. Dacă tu ești în siguranță, îmi pot face treaba, Gwen.

Ochii ei albaștri nu se dezlipiră din ochii lui.

- Ce vrei să spui de fapt, Neil?

Oare ce voia să spună?

- Tocmai ne-am găsit unul pe celălalt.

Folosea exact vorbele ei.

- Și vreau să văd unde duce chestia asta.

Se apropie de ea și își puse mâinile pe umerii ei.

- Te rog, Gwen. Mărită-te cu mine.

Încă o lacrimă i se prelinse ușor pe obraz, iar ea încuviință ușurel din cap.

O senzație de imensă ușurare îl cuprinse făcându-l să cadă în genunchi îmbrățișând-o. Iar când brațele ei se înfășurară în jurul lui și îl mângâie pe cap, el știu că găsisese tocmai ce căuta.

capitolul 24

Stăteau în fața preotului și a prietenilor lui Neil cu capetele plecate în rugăciune. Gwen reflecta la ceea ce se petrecea. Era cât se poate de sceptică în legătură cu motivele pentru care Neil se hotărâse să se însoare cu ea și nu știa dacă era într-adevăr cea mai bună cale de urmat. Avea senzația că mai era ceva, ceva ce nu îi spunea, însă grijile pe care și le făcea în privința ei depășeau orice altceva și o făcuseră și pe ea să spună da. Iar când Neil căzuse în genunchi în fața ei, simțise că i se frânge inima. Știa bine că lui îi venea foarte greu să-și exprime sentimentele. Oare cărui bărbat nu îi venea greu? Cu Neil, trăsătura aceasta perfect masculină era amplificată de zece ori chiar.

Îmbrăcată în pantaloni lejeri și o cămașă simplă cu nasturi nu arăta deloc a mireasă când își puse mâna în mâna lui Neil și îi jură credință și devotament. Și după ce îi șopti și el aceleași jurăminte, îi puse inelul pe deget. Diamantul roz uluitor era înconjurat de mai multe diamante mici montate în platină. Era exact genul de inel pe care l-ar fi ales ea... și Neil reușise să știe cumva fără să fi pomenit măcar ceva în privința asta față de el. Când îl privi în ochi, aceștia scânteiau.

Când preotul îi declară soț și soție, Neil o luă în brațe și o sărută cu pasiune, îndepărtându-i toate grijile.

Apoi Ruth și Chuck semnară certificatul împreună cu Neil și Gwen, desăvârșind ceremonia oficială.

Toastară împreună cu preotul și acceptară felicitările celor din încăpere. Ruth făcu iute câteva fotografii cu telefonul lui Neil pentru ca Gwen să aibă ceva care să îi amintească de acea zi.

- Dacă știam că te vei mărita azi, am fi putut să cumparam o rochie, spuse Ruth când ea o însoți în bucătărie să se ocupe de mica gustare pe care o plănuseră.

- Neil nu a vrut să aștepte. În plus, în familia mea există o tradiție de a te căsători cu aceeași persoană de mai multe ori.

Avea să-l convingă pe Neil să facă asta așa cum se cuvenea... poate împreună cu Sam și Blake în Aruba.

- Pe bune?

- Fratele meu și soția lui își reînnoiesc jurămintele de căsătorie în fiecare an într-un alt loc.

Ruth oftă.

- Ce romantic!

- Chiar că e romantic.

- Eu și Charles vom sta la niște prieteni în noaptea asta. Ca să vă oferim puțină intimitate.

- Dar nu e nevoie.

- Nu fi prostuță. Sigur că este. Vom lua cina împreună și vom pleca apoi până dimineață.

Ruth era o femeie foarte de treabă. Nu chiar femeia pe care Gwen și-ar fi dorit-o ca martor la cununia ei. Dar nu era ca și cum ar fi putut să o invite pe Eliza, Sam, ori Karen la ceremonie.

- Îți mulțumesc, Ruth. Ai fost o adevărată comoară.

- Plăcerea e de partea mea.

Se așezară la masă puțin mai târziu, iar Gwen realizează că a doua zi pe vremea aceea Neil, soțul ei, urma să fi plecat de mult în lumea largă în căutarea unui ucigaș. Iar ea avea să rămână acolo să-și facă griji în legătură cu siguranța lui.

Brusc foamea i se evaporă.

- Pe unde rătăcești?

El micșoră viteza cu care se deplasa pe autostradă și își ținu telefonul lipit de ureche.

- Sunt pe urmele tipului nostru, domnule.

- Te îndrepti încoace?

- De ce-aș face asta? Merge înspre nord.

- Așa ți-ar plăcea ție să crezi, nu-i așa, soldat? Ți-am spus că e un tip deștept. Vezi că te îndrepti într-o direcție greșită. Omul e aici și pune la cale un plan prin care să te prindă. Nu te mai prosti cu păsări moarte și alte aiureli și mișcă-ți fundul încoace înainte să te trec și pe tine pe lista mea de ținte. Ai înțeles, soldat?

- Da, să trăiți! Vin drept spre dumneavoastră, Dar fata? Am nevoie de ea ca să ajung la el?

- Pe ea las-o în seama mea.

Apoi apelul se întrerupse.

Odată ce gazdele lor plecară, Neil și Gwen rămaseră afară, pe terasa din spatele casei, ca să privească apusul soarelui. Amestecul nebunesc de emoții i se învârteau în permanență prin minte făcând-o să se simtă pe jar. Ce avea să se întâmple când Neil pleca a doua zi? Cum avea să poată sta în casa asta alături de niște oameni străini? Cât putea să reziste fără să ia legătura cu fratele și cu prietenele ei? Dacă Neil voia ca această căsătorie să dureze doar un timp limitat?

- La ce se gândește prințesa mea? îi întrerupse Neil gândurile cu o întrebare.

- Nu așa îmi închipuisem că va fi ziua nunții mele.

Neil se apropie de ea și se așează din nou. Îi luă mâna pe care se afla inelul de la el.

- Eu pot spune ceva și mai și, zise el. Eu, unul, nici măcar nu mi-am închipuit vreodată o zi a nunții mele.

- Ei bine... fetele se gândesc la chestiile astea din clipa în care sunt suficient de mari încât să înțeleagă poveștile și basmele. Ba chiar eu îmi imaginasem și cum va arăta rochia mea de mireasă.

- Și cum va arăta?

- Rochia mea de mireasă?

El încuviință din cap.

- E albă, desigur, cu corsajul brodat și bătut în pietricele în jurul taliei... croită pe corp. Fără bretele. Trena se desface în evantai pornind de sub talie, în spate.

Nu numai că își alesese rochia cu luni bune în urmă, ba chiar știa și ce magazin vindea rochia aceea în Los Angeles și care ar fi putut să o ajute, să i-o pregătească și să fie gata să i-o livreze dacă îi anunța chiar și de azi pe mâine.

- E frumoasă. Iar eu ce aş purta?

Gwen se trezi că intră în jocul acesta cu plăcere.

- La început m-am gândit că va fi un costum negru. Tradițional. Dar cred că gri ar da mai bine. Oricum e o prostie. Deja suntem căsătoriți.

- Asta nu înseamnă că nu ne mai putem face o astfel de ceremonie încă o dată.

Ciudat, ei nici nu-i trecuse prin cap că-l va face să se însoare cu ea nici măcar o dată.

- În Aruba... cu fratele meu și Samantha?

El o mângâie pe obraz cu degetele.

- Până atunci și părul îți va reveni la culoarea lui normală.

- O vizită la coafor poate rezolva asta foarte ușor.

- Abia aștept. Asta dacă tu consideri că o să mă mai vrei și după ce se termină toată povestea asta.

- Of, Neil. Cum poți să-ți faci griji în privința asta?

Întrebarea nu fusese niciodată dacă ea avea să-l mai dorească, ci dacă avea s-o mai dorească el.

- Nu sunt un prinț.

- Ți-am mai spus o dată că nu asta vreau.

- Poate că vei vrea... peste un timp.

Gwen se aplecă spre el și îl sărută ușor. El se înmuie și o trase mai aproape.

Era speriată, era speriată până în adâncul ființei ei. Când el era aproape însă, toate grijile i se topeau ca prin farmec.

- Știi de ce avem nevoie? întrebă ea când el se retrase.

- De ce?

- Am observat sus că există o cadă mare. Și știu că spatelui meu i-ar prinde foarte bine să-l spele cineva ca lumea.

El zâmbi și o ridică în picioare.

Douăzeci de minute mai târziu, ea îl trase în baie și își scoase halatul împrumutat de pe umeri. Când el se întinse spre ea înainte să ajungă în apa caldă, ea îi dădu peste mână izbucnind în râs.

- E noaptea nunții tale, soldat. Chiar crezi că ți-aș refuza ceva acum?

El zâmbi și o lăsă să îl tragă în apă. Oftă când se așeză rezemându-se cu spatele de peretele căzii. Așa mare cum era, ocupa aproape în întregime spațiul îngust, nelăsându-i ei decât foarte puțin loc, însă lui Gwen nu îi păsa. Pusese loțiune spumantă în apă și regretă imediat când văzu că jumătate din trupul lui splendid dispare sub clăbucii albi de spumă.

- Când ai făcut ultima oară baie într-o cadă? întrebă ea.

- Nu aș putea să-ți zic.

- E una din micile plăceri ale vieții. Poftim, spuse ea răsucindu-se în apă până ce ajunsese în spatele lui, lasă-mă să te frec eu pe tine mai întâi.

La fel ca întâia oară când făcuseră dragoste, ea își trecu mai întâi mâinile pe marginile tatuajului lui de pe umăr și spate, dar de data asta o făcu cu săpun și apă fierbinte. Spațiul îngust al căzii și apa fierbinte ce îi înconjura făcea gestul și mai intim.

Și pe lângă senzația de dorință pe care o simțeau amândoi, Gwen își dădu seama că mai era ceva. Când își trecu mâinile pline de clăbuci pe spatele lui lat și peste umerii lui, realizează ce era. Era senzația aceea de confort pe care o simțea știind că putea fi ea însăși alături de bărbatul acesta fără să îi fie teamă că l-ar putea îndepărta.

- Ți-am spus cât de mult îmi place tatuajul ăsta?

- Mi-ai zis tu ceva...

Ea îl frecă ușurel la baza umerilor, eliberând puțin din tensiunea pe care o simțea Neil în ceafă.

- Cât de des trebuie să te antrenezi ca să faci mușchii ăștia atât de mari?

Îi strânse ușor și trecu apoi la spate, coborând spre mijloc.

- Patru, cinci seri pe săptămână.

- După cum arăți, cred că la fel de des faci și traseul de alergare cu obstacole.

- Ei, deși dificilă, rutina asta de exerciții pe care trebuie să le facem își are avantajele ei.

Ea izbucni în râs, încă o dată surprinsă de umorul ce se ascundea în spatele feței lui serioase. Neil avea pe piept puțin păr care îi gădilă degetele în timp ce îl frecă și acolo.

- De dormit nu prea am dormit.

Își coborî mâna mai jos, dar el i-o prinse, împiedicând-o să îl atingă mai jos.

- Cu tine am dormit mai mult decât am dormit de-a-ntregul în ultimii ani.

Gwen își dădea seama că așa stăteau lucrurile. Mâna ei zăbovi unde era și îl lăsă să se răsucească în cadă astfel încât ajunse să stea ea între picioarele lui și mâinile lui să îi mângâie umerii și spatele. La început, atingerea lui fu destul de inocentă. Când îi prinse sânii în palmele pline de clăbuci, ea se înmuie toată în brațele lui și își lăsă capul să-i cadă pe umărul lui.

O atingea și îl simți cum se întărește.

- Mi-e teamă că nu vom avea parte decât de o baie scurtă, spuse ea.

- Depinde de perspectiva din care te uiți.

Mâinile lui se mișcară pe sub sânii ei și îi mângâiară stomacul. Ea se mișcă sub atingerea lor, dorindu-și să le simtă...

- Ți-am spus cât de frumoasă ești?

Gwen înghiți în sec.

- Mi-aș fi amintit dacă mi-ai fi spus.

El o sărută pe gât, într-o parte, apoi coborî cu mâinile, alunecând-i între șolduri și coapse.

- Ești frumoasă, Gwen. Mult mai frumoasă decât merită un bărbat ca mine.

Mărturisirea lui îi frânse inima. Deschise ochii și se uită la el.

- Dar tu meriți totul.

- Pe tine nu te merit.

Ea se foi în poala lui.

- Ei bine, cred că acum e prea târziu să mai dai înapoi.

Buzele lui le găsiră pe ale ei și le cuprinse într-un sărut lent, amețitor. Gwen se apropie și mai tare de el, și apa din cadă dădu pe dinafară pe pardoseală. Nu conta. Singurul lucru care conta era să se apropie și mai tare de bărbatul care o ținea în brațe. Să îl facă să înțeleagă cât de tare o merita. Cât era de demn să o aibă pe ea și multe alte lucruri.

Se deschise pentru el, acceptându-i limba, atingerea. Mâini ușoare și ude se mișcă pe trupul ei, pe șolduri și pe fund. Fără nici un efort, o ridică și o așeză călare pe el. Buzele lui le părăsiră pe ale ei și se mișcă peste gât și umeri. Apa îi mângâia mijlocul și picături mari i se scurseră de pe sâni.

Mâinile lui se mișcă încet între picioarele ei să se joace. Știa exact unde să o atingă ca să îi închidă mintea complet. Îi trecu prin minte să iasă din cadă ca să ia un prezervativ. Se aplecă spre el și-i luă mădularul în mână.

- N-am mai fost cu un bărbat de ani întregi, reuși ea să spună. Și medicul mi-a spus că...

Neil își vârî un deget adânc în ea.

- O, mai fă o dată asta.

El se conformă, făcând-o să se zbată, înnebunită.

- Nici nu vreau să mă gândesc la un alt bărbat care te-ar atinge, îi spuse el în ureche.

- Nimeni nu a făcut-o... nu în felul ăsta.

Îi apăsă ușor clitorisul, cu exact presiunea de care era nevoie.

- Era înțelept să punem întrebări despre sănătatea noastră sexuală înainte de căsătorie.

Ea își trecu degetul mare peste vârful penisului și se bucură de geamătul involuntar pe care îl scoase el.

- Eu ți-aș fi spus dacă ar fi fost probleme să facem dragoste prima oară, spuse el.

Sigur că așa ar fi fost. Ea îl mângâie și mai rapid, iar presiunea mâinii lui slăbi. Și când mâna lui căzu

inertă la o parte, ea se ridică ușor și se puse chiar deasupra lui.

El îi prinse șoldurile și o țină nemișcată ațintindu-și privirea în ochii ei. Gwen zâmbi și se aplecă în față ca să-l sărute. Genunchii ei loviră marginea căzii lăsându-se pe el. Cu apa fierbinte din jur și soțul ei atât de mare în ea, Gwen nu-și mai amintea să se fi simțit vreodată atât de plină. Neil se mișcă în ea, ghidându-i șoldurile cu mâinile lui puternice într-un fel în care ea nu ar fi putut în cadă.

Apa se revărsă peste tot afară, pe jos, dar nici unul dintre ei nu se preocupă de dezastrul pe care îl făceau în jur. Era prima dată în viață când Gwen făcea dragoste fără prezervativ și avea de gând să savureze fiecare moment. Era prima dată când făcea dragoste cu soțul ei și nu doar cu un bărbat la care ajunsese să țină... și avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință să-l satisfacă.

Degetele lui puternice se înfipseră în șoldurile ei ca să o facă să se miște mai repede. Ea se strânse cu putere în jurul lui.

- Îmi pierd controlul dacă faci așa, îi spuse el.

Ea mai repetă gestul.

El mugi și-și strecură mâna între ei, găsi punctul ei sensibil și o forță și pe ea să scoată un geamăt. Cada îngustă nu îi lăsa să se apropie mai tare de-atât, dar Neil reuși să o facă să ajungă la un orgasm exploziv în doar câteva secunde. O urmă și el în starea aceea de beatitudine, țâșnind adânc în pântecul ei.

Un cârcel ce i se puse la picior o făcu să se ridice de pe el mult mai repede decât i-ar fi plăcut.

- Căzile astea nu sunt tocmai locul ideal ca să faci dragoste, spuse el în timp ce îi freca șoldul ca să îi ușureze durerea.

- Sunt minunate când e vorba să faci curățenie.

El izbucni în râs și se uită la podea.

- Și să dai cu mopul.

Ea oftă.

– Cred că ar trebui să facem curat pe aici înainte să ne retragem. Doar nu am vrea ca gazdele noastre să rămână cu așa o impresie proastă despre noi.

Neil o ajută să se ridice din cadă și o înveli într-un prosop. Când plecă din baie ca să găsească ceva cu care să curețe pe jos, Gwen aruncă o privire în oglindă și se minună de cum arăta.

„M-am îndrăgostit, deci.“

capitolul 25

Cum naiba era să o lase acolo și să plece? „Ești până la gât implicat în chestia asta, Mac! Până la gât.“

Făcuseră dragoste de atâtea ori în noaptea trecută și în atâtea poziții, că nu credea că ea va mai fi în stare să meargă a doua zi... dar fusese. Dăduseră uitării orice măsură de precauție dat fiind că nu mai folosiseră prezervativ, dar spre surprinderea lui nu-i păsa deloc. Gândul că era posibil ca femeia asta să îi poarte copilul îl făcea să se simtă ca un zeu. Și senzația era una complet nouă.

Nu făcuse altceva decât să o oblige să se mărite cu el, să mintă ca să obțină ce voia. La un moment dat avea să îi mărturisească totul... după.

Dimineață devreme îl sunase pe Rick să vadă cât de aproape era. Bărbatul parcursese distanța într-un timp foarte bun și acum era pe drum în sus pe munte ca să stabilească o tabără. Rick dăduse un telefon și pe numărul de fix al lui Neil în California ca să-i atragă atenția nemernicului care îi urmărea. El și Rick trebuiau să se gândească la întregul scenariu. Corbul era posibil să aibă acces la un avion, ori chiar să se folosească de un zbor comercial, care avea să-l aducă acolo în câteva ore. Pe de altă parte, era posibil și să vină cu mașina. Era greu să-și dea seama. În timpul acesta nu putea risca să ia legătura cu Gwen. Neil voia să-l facă pe Corb să creadă că el și Gwen se ascundeau împreună.

O femeie singură și vulnerabilă era tocmai genul de tentație ce-l atrăgea pe bărbatul acesta, și Neil avea să exploateze asta la maximum.

Femeia aceea frumoasă aranjase pernele pe pat a treia oară în zece minute și nu se pricepea deloc să-și ascundă anxietatea.

- O să fii în siguranță aici.

- Nu siguranța mea mă preocupă.

- Nu ai de ce să-ți faci griji din pricina mea.

- Prea târziu..., încercă ea să zâmbească. M-aș simți mai bine dacă aș ști ce pui la cale.

Gwen ridică una dintre perne și și-o trase pe genunchi, așezată cum era pe marginea patului.

- O să-i întindem o cursă, îl momim și îl aducem în fața justiției.

Răspunsul era simplu și clar, modul în care avea să fie înfăptuită chestia asta... nu prea.

- Pare ușor. De unde știi că te va găsi acolo?

- Păi nu voi fi prea greu de găsit.

- Și crezi că nu-și va da seama de asta? Ar putea să se gândească la posibilitatea unei capcane și să nu-și facă deloc apariția.

Mda, asta era într-adevăr o variantă.

- Mă îndoiesc că se va întâmpla asta. Cu cât tipul ăsta stă mai mult ascuns, cu atât mai mulți oameni îl vor căuta. Acum dacă tu ești la adăpost, nu are de ales decât să vină după mine.

- În afară de situația în care renunță.

- Aș putea judeca mai bine probabilitatea să se întâmple așa dacă aș ști exact ce are cu mine. Dar nu știu. Mă îndoiesc că va renunța, Gwen.

Se apropie de ea și își scoase portofelul de la spate. Scoase din el o fotografie cu el și unitatea lui înainte de ultima lor misiune.

Ea îi luă fotografia din mână și puse degetul pe o siluetă.

- Ți-ai vădit tu.

Mai tânăr cu câțiva ani și cu mult mai puțin din greutatea lumii pe umeri.

- Acesta este Rick, spuse el arătându-l pe bărbatul care se afla lângă el. Noi îi spunem Smiley. El este cel care vine cu mine să-l găsim pe tipul ăsta.

Gwen arată spre următorul militar.

- Și acesta cine e?

- Acela era Billy. Cel despre care se spune că s-a sinucis.

- Dar pare atât de tânăr.

- Chiar era.

Acum însă, era mort.

- Acela este Mickey... singurul dintre ceilalți care mai este în viață azi.

- Știi unde se află?

- Nu, informația asta e strict secretă, și nu am nici cea mai mică idee. Aceștia erau Boomer și Robb.

Din ei nu mai rămăsese suficient încât să se aducă înapoi acasă pentru înmormântare, dar nu îi spuse asta lui Gwen.

- Linden a murit chiar înainte să se termine totul. Erau niște tipi extraordinari. I-am dezamăgit o dată și nu mai pot face asta.

Gwen își puse mâna pe brațul lui.

- Sunt sigură că nu te socotesc pe tine vinovat.

Cineva din misiunea aceea îl socotea pe el vinovat... pe ei toți.

- Eu am condus operația aceea, Gwen. Eu am fost responsabil pentru moartea lor.

Ea își îndreptă spatele și se uită la el hotărâtă.

- Chiar așa? Ai apăsat tu pe trăgaci? I-ai aruncat tu dintr-un avion fără parașută?

- Nu.

- În cazul ăsta nu vreau să te mai aud cum că ai fost tu de vină pentru nenorocirea care li s-a întâmplat. Dacă superiorii tăi te-ar fi socotit vinovat, te-ar fi băgat la închisoare, și în mod evident nici vorbă de așa ceva.

E timpul să te ierți și tu pentru ce s-a întâmplat, Neil. Odată ce reușești să faci asta vei putea să-ți continui viața. Dacă nu, vei aduna nopți de insomnie, una după alta, până ce vei ajunge să sari ca ars la cel mai mic zgomot.

Îi descria în amănunt existența lui de până atunci... de până la ea.

- Cum de ești atât de deșteaptă? întreba el.

Îi luă mâna și îi sărută dosul palmei.

- Școala Prințeselor. Face parte din programă, spuse ea izbucnind ușor în râs.

O sărută cald și moale ca și cum își lua rămas-bun.

- O să-ți fie bine aici. Rămâi în bază, îi repetă. Și nu ieși din casă neînsoțită.

- Când crezi că te întorci?

- În maximum câteva zile.

Și pentru că trebuia să îi ofere ceva în cazul în care nu se înapoia, mai adăugă:

- Dacă nu mă întorc într-o săptămână... Chuck o să ia legătura cu Blake.

Zâmbetul de pe fața ei păli.

- O să te întorci.

„Sau o să mor încercând.“

Blake stătea alături de prietenul lui cel mai bun, Carter, și se uita prin geamul-oglină în timp ce Dean și Jim îl interogau pe amărâtul acela de puști căruia i se pusese pata pe Karen. La mai puțin de zece minute după ce începuseră, Blake își dădu seama că nu avea nici în clin, nici în mână cu nimic.

- Nu e el.

Carter clătină din cap.

- Așa e.

În cele din urmă Juan își dăduse seama despre ce era vorba și începuse să se precipite.

- De ce, e cineva care vrea să-i facă rău domnișoarei Jones? Credeți că eu aș fi în stare de așa ceva?

- Nu știm, Juan. Ce-ar fi să ne spui tu? întreabă Jim.

- E ca și mama noastră.

- Mama? se miră Dean.

- OK, poate că nu mama. Mai degrabă ca o mătușă, dar oricum, e ca și cum ar face parte din familie. Dacă e cineva care vrea să-i facă rău, ar trebui să vă duceți să o protejați în loc să stați aici de vorbă cu mine.

Blake se întoarce cu spatele spre oglindă.

- Suntem deja acolo, puștiule.

Carter clătină din cap.

- Pierdere de timp. Poate avem noroc și-l prindem după imaginile de pe camerele de filmat odată ce intră în funcțiune.

- Ce porcărie! Mă enervează teribil că Neil nu e aici.

Atunci măcar ar avea un motiv în minus pentru care să-și facă griji.

Dean ieși din camera de interogatoriu și intră în încăperea lui.

- Nu e el.

- Am văzut.

- Sunteți gata să luați la mână lucrurile lui Neil?

Lui Blake nu-i plăcea deloc să invadeze intimitatea omului în felul acela, dar nici nu avea de ales, nu? Își trecu degetele prin păr.

- Trebuie să existe undeva un indiciu cu privire la locul în care se află, spuse Carter.

Blake ieși ca o furtună din încăpere.

- Hai să terminăm odată cu chestia asta.

Dean îi conduse până la ieșirea din secție.

- Vin și eu într-o oră. Am câteva fire pe care vreau să le urmăresc mai întâi.

Pe drumul înapoi spre Malibu, Blake îi dădu lui Carter o veste bună.

- Samantha e însărcinată.

Carter se roti pe scaun și-și scoase ochelarii de soare.

- Pe bune?

- Am vorbit ceva timp despre chestia asta.

Blake intră pe autostradă și se amestecă în traficul dens de pe șoseaua imensă ce traversa California.

- Din câte se pare, ați făcut mai mult decât doar să vorbiți.

Blake zâmbi amintindu-și nopțile în care, într-adevăr, nu prea vorbise cu soția lui.

- Are grețuri matinale oribile. Vreau să termin odată cu mizeria asta ca să mă pot întoarce la ea. E singurul motiv pentru care am fost de acord să mă bag în lucrurile personale ale lui Neil.

- Îmi dau seama. Neil e un tip discret. Dar când o ștergi așa, cine știe unde, și te gândești că un criminal e pe urmele tale, nu ai cum să anticipezi ce se va petrece. Neil nu s-ar aștepta din partea ta să stai liniștit și să nu faci nimic.

- S-ar aștepta din partea mea să am încredere în el.

Carter își puse din nou ochelarii de soare la ochi.

- Dacă s-ar confirma măcar în parte ipoteza că cineva le-a pus gând rău lui Gwen și lui Neil, ar fi cu siguranță mult mai ușor să ai încredere în omul ăsta.

Odată ajunși la domeniul lui, Blake și Carter intrară în casa lui Neil. De fapt, casa reproducea la scară mică și ca stil, și ca structură reședința principală. Mobilierul redus ca număr și dimensiuni era potrivit pentru a satisface nevoile unui burlac. Una dintre încăperi era dedicată monitorizării reședinței principale și a locuinței lui Gwen și Karen în Tarzana. Cealaltă era un dormitor cu câteva piese de mobilier. Și deși micuța bucătărie avea tot ce îi trebuia ca să hrănească o familie, singurele aparate ce păreau a fi fost folosite erau frigiderul și cuptorul cu microunde.

În living se aflau o canapea de piele și un șezlong, alături de un televizor cu ecran plat prins pe perete.

- De unde începem?

- Eu mă duc în birou, îi spuse Blake lui Carter. Iar tu, în dormitor.

Carter o luă după colț și apoi intră în dormitorul lui Neil.

- Ce căutăm mai exact?

- Orice chestii personale. Adrese ale unor prieteni sau membri de familie.

- Dar părinții lui nu au murit?

Blake se așează pe scaunul lui Neil și deschise primul sertar al birului.

- Ba da... dar îmi amintesc că spunea ceva despre o bunică.

Sertarul nu conținea decât lucrurile obișnuite. Pixuri, carnețele, facturi vechi și bonuri pentru tot felul de produse.

- Dacă Neil ar avea impresia că i-a pus gând rău cineva, nu cred că ar pune în pericol pe vreun membru al familiei sale în felul acesta.

- E-adevărat, dar bunica ar putea să aibă habar unde a plecat Neil ca să o pună la adăpost pe Gwen și să pună mâna pe criminal.

- Asta crezi că a făcut?

- Păi doar nu crezi că are de gând să fugă toată viața.

Următorul sertar conținea dosare privitoare la echipamentele cumpărate și softurile de actualizare. Mai erau și dosare printate ale angajaților, ceea ce îi dădu de gândit lui Blake. De ce să tipărească toate chestiile astea? De ce să nu le țină pe un hard de computer?

În timp ce mintea îi lucra trecând în revistă diferite posibilități, întoarse spre el monitoarele computerelor și așteptă să se deschidă. Peretele de monitoare luminează încăperea cu imagini din casa din Malibu și Tarzana. Blake apăsă pe simbolul pentru ecranul principal și mută imaginile. În fiecare fereastră deschisă se deschidea și fișierul audio al încăperii respective. În casa din Malibu, de exemplu, Mary se afla în bucătărie, îngânând un cântecel.

Telefonul de pe biroul lui Neil începu să sune, și Blake se întinse să-l ridice.

- Alo?

- Dillon sunt, domnule Harrison. Am observat că a intrat cineva pe frecvența lui Neil și urmărește. S-a întors?

- Nu. Sunt doar eu aici.

- Aha. Și aveți vreo veste?

- Nu, deloc. Dar tu?

- Nimic. Scuze de deranj, domnule Harrison.

Înainte ca Dillon să apuce să închidă, Blake îl opri.

- Stai puțin, Dillon. Înainte să plece Neil... ți s-a părut cumva ceva ciudat la el? Ceva ieșit din comun?

- Păi... da, era cumva mai cu capsă pusă decât de obicei. Deși nu sunt sigur că asta e ceva ieșit din comun. Mereu lucra foarte mult și nu mi-a cerut să preiau prea multe din sarcini nici măcar când dumneavoastră și doamna Harrison ați fost plecați.

Ceea ce nu părea deloc altfel decât obișnuit pentru Neil.

- Ai reușit să dai de microfoanele despre care vorbea el?

- Nu, din păcate. Cu siguranță însă, la casa din Tarzana erau interferențe. Ceva era clar în neregulă.

- Ca și cum ar fi fost plantate acolo.

- Mi-aș dori să pot afirma cu siguranță asta. Pur și simplu, ceva era în neregulă.

De fapt, totul părea ciudat.

- Mulțumesc, Dillon.

- Nici o problemă.

Blake închise telefonul și continuă să cerceteze biroul. Nici urmă de chestii personale. Doar teancuri de dosare, facturi și fișe.

Carter intră în încăpere cu o poză în mână.

- Am găsit asta.

Era o poză 16x25 cm înfățișându-l pe Neil și câțiva dintre camarazii lui din infanteria marină.

- Neil pare și mai plin de mușchi aici. Ceea ce nu-mi imaginam ca fiind posibil.

Carter izbucni în râs.

- Ai mai văzut poza asta?

- Nu. Nu îi place să vorbească despre partea asta a trecutului lui. În afară de o singură dată, într-un bar.

- Crezi că ăștia sunt oamenii care au murit?

Blake luă poza și privi cu atenție fiecare față. Ochii îi zăboviră mai mult la figura lui Neil și la încă una ce i se părea familiară, doar că nu știa de unde.

- Se poate. Nu au murit toți. Doar câțiva.

Dar care?

- Te-ai gândit să ceri cuiva să-ți facă un serviciu ca să afli care-i treaba asta cu Corbul?

Carter se sprijini de birou.

- Sunt o grămadă de misiuni secrete care se întreprind în fiecare an peste hotare. Iar celor din armată nu le place deloc să vorbească orice neavenit vrute și nevrute despre misiunile lor secrete. Și deși sunt guvernator, în privința asta sunt doar un „neavenit”. Dacă ne epuizăm resursele și nu aflăm nimic despre Neil și Gwen, atunci abia o să sun ca să cer favoarea asta. Nu vreau să stârnesc mai multe valuri decât e cazul și să-l împing pe Neil în fața unei curți marțiale fiindcă e el paranoic. Măcar atâta lucru îi datorăm.

Blake era de acord.

- Cioc, cioc? se auzi Dean intrând în casa lui Neil.

- Aici suntem.

Apăru Dean făcându-și vânt.

- M-am săturat până în gât de căldura asta, spuse el. Ați găsit ceva?

Blake îi dădu poza lui Dean și ridică din umeri.

- Doar o poză și niște facturi.

- Tot timpul uit cât de mare e Neil, spuse Dean.

- Mda, nu prea sunt multe chestii care ar putea să-i stea în cale.

Dean lăsă poza să-i cadă pe birou.

- Ei bine, am dat de un fir.

Blake își îndreptă spatele.

- Ce?

- Din câte se pare, Neil a fost nevoit să folosească un card.

- Unde?

- Colorado Springs.

- Credeam că Karen zicea ceva de Canada, spuse Carter evident confuz.

- Ei bine, în afară de cazul în care au zburat cu avionul în Colorado, caz în care am fi aflat deja ceva până acum, nu s-au apropiat de graniță.

Zâmbetul încrezut al lui Dean îl scoase din sărite pe Blake.

- Ce mai este și nu ne spui?

- Vreți să ghiciți pentru ce anume a folosit Neil cardul?

- Pentru hotel? întrebă Carter.

- Pentru o mașină de închiriat? sugeră Blake.

Dean clătină din cap.

- Muniție?

Dean zâmbi și se uită fix la Blake.

- Pe un inel cu un diamant mare și foarte scump.

Blake simți din nou cum i se golește tot capul de sânge.

- Poftim?

capitolul 26

Înainte ca Neil să părăsească baza, confiscă, adună, cumpără și făcu rost în orice alt mod posibil de toate lucrurile ce s-ar fi putut dovedi utile pentru ca el și Rick să-l prindă pe Corb și să reziste cât îl așteptau. Învățase în armată tot ce era de învățat despre cum să supraviețuiască pe cont propriu și cum să prindă un criminal. Singura diferență era că de data asta nu știa cu cine avea de-a face.

Poate că Rick reușea să facă lumină în privința asta. Ori împreună aveau să-i dea de capăt.

Cu toate acestea, în timp ce Neil urca pe munte, se uită tot timpul în oglinda retrovizoare făcându-și griji în legătură cu ce lăsase în urmă. Chuck avea să se îngrijească de tot. Gwen era în siguranță. Soția lui era în siguranță.

Zâmbetul de pe fața lui se făcu și mai mare. Soția lui.

Ajunse în tabără cu mult înainte de a se lăsa întunericul. Parcă mașina destul de departe de locul unde își stabilise baza și se apucă să aranjeze baza secundară în care să se retragă în caz de nevoie. Un mic deal se înălța deasupra locului ales, un post de observație perfect unde să stea fie el, fie Rick.

Acum se așază acolo cu un binoclu în mâini ca să cerceteze împrejurimile. Nu trecu nici oră și observă o siluetă urcând încet spre tabără. Nu-i luă nici un minut să-și dea seama că era Rick. Așteptă până ce Rick înconjură întreaga tabără și se întoarse apoi spre mașina lui. Iar când Rick se înapoie la locul respectiv, Neil coborî dealul, fără a-și face vizibilă prezența.

Se mișcă până în spatele prietenului lui fără a face nici cel mai mic zgomot.

- Mă întrebam când o să apari. Am crezut c-o să stai toată noaptea acolo sus, zise Rick fără să se întoarcă.

Rick se pricepuse mereu de minune să detecteze dușmanul sau, în cazul de față, prietenul care se strecura în spatele său.

- Cum m-ai văzut?

Neil trecu în fața colegului lui și-i întinse mâna.

- Am venit cu o oră înainte să vii tu. Am plecat de pe deal și am coborât pe partea cealaltă, lângă pârâu și am așteptat.

Neil izbucni în râs. Rick executase exact aceeași manevră ca el.

- Mă bucur să te văd.

Ceea ce era exact și în mintea lui Neil. Vorbiră câteva minute despre drumul până acolo, despre vreme... la dracu', orice în afară de motivul pentru care se aflau acolo.

- Avem treabă de făcut dacă vrem să punem mâna pe tipul ăsta, spuse Neil în cele din urmă.

- Până la urmă ai idee cine e?

Neil clătină din cap supărat.

- Mi-aș dori eu! Cred că e militar.

- Și știe despre Corb.

- Ori poate i s-a povestit despre Corb.

Lui Neil nu îi plăcu versiunea asta.

- Ceea ce sugerează că mai este implicat cel puțin încă cineva.

- Da, și cineva-ul ăsta fie coordonează toată acțiunea din altă parte, fie este alături de celălalt pe urmele noastre, spuse Rick dând din cap înspre cort. Ne facem aici tabăra pentru noapte?

- Cel puțin o parte din tabără. Nu are rost să ne stabilim prea confortabil.

- Nici nu cred că poate fi vorba de ceva confortabil până nu-l prindem.

Neil își lăsa jos rucsacul și-și dădu jos jacheta.

- Deci chiar crezi că sunt implicați doi inși?

- Cred că trebuie să luăm în calcul această posibilitate. Ar fi fost nevoie de ceva efort să-l doboare pe Billy. Chiar dacă a fost implicată o femeie. Nu erau prea multe chestii care să-l dea peste cap.

- Trebuie să pătrundem în mintea lui dacă vrem să reușim ceva, concluzionează Rick.

- Am supraviețuit în Orientul Mijlociu. Nu am de gând să crap în propria curte.

Nu, mai ales acum când avea atâtea motive pentru care să trăiască.

- Dar iubita ta?

- E în siguranță.

Și din motive pe care nu putu sau nu vru să le identifice, nu comentă cu Rick mai multe în legătură cu locul unde se afla.

- Mie tot nu-mi vine să cred că ai o iubită, spuse Rick zâmbind larg.

- Nici mie.

Rick pufni și îl bătu prietenește pe Neil pe spate.

- Nu știi tu, dar eu, unul, nu pot să dorm fără o femeie lângă mine.

Neil ezită.

- Cunosc sentimentul.

- Acum sunt mai bine. Dar amintirile nu mi se șterg însă. Cred că au avut efectul ăsta asupra noastră, a tuturor și de asta am plecat.

- Mickey a rămas, îi aminti Neil.

- Mickey era doar un puști. Nu era prima lui misiune?

- A doua. Cel puțin cu trupele de operații speciale. Mai fusese o dată în Afghanistan înainte să ne întâlnească.

Rick își desfăcu rucsacul și-l așează pe bucata de neopren pusă pe jos. Și-l potrivește sub cap ca pe o pernă și se întinse.

- Mickey era maleabil. Era exact ceea ce-și dorea maiorul în echipa lui. Și-a luat decorația, Inima Purpurie, a băgat-o într-o cutie și a trecut mai departe la misiunea următoare.

Uitase despre rana lui Mickey. La dracu', ce ghinion avusese!

Neil se așează lângă urmele focului de tabără pe care îl împărțise cu Gwen doar câteva nopți mai înainte.

- Și noi eram maleabili.

- Până i-am văzut pe ai noștri făcuți bucăți. Asta se pare că dăunează grav maleabilității.

- Și pentru ce? Nu s-a pus capăt războiului... nici măcar nu a calmat luptele pentru o zi.

Din cauza aceasta plecase Neil. El și echipa lui primiseră sarcini în bază pentru o perioadă scurtă, după care li se îngăduise să dispară.

Ceea ce nu se mai pomenise.

- Te-ai întrebat vreodată de ce maiorul Blayne ne-a lăsat pe toți să plecăm?

- Nu mi-am pus problema asta. M-am gândit că și-a dat seama că nu funcționam cum trebuia, cum avea el nevoie. Pentru majoritatea, era la fel de apropiat ca un membru al familiei.

Sau, cel puțin pentru Neil.

- Mă întreb dacă el știe cine e în spatele acestei povești. Doar el îi cunoaște pe cei de deasupra lui care au dat ordinul.

Neil știa deja că Chuck habar nu avea.

- Tu crezi că ar putea fi cineva cu un grad mai mare?

- Nu ai de unde să știi că nu e.

- De ce s-ar deranja atunci să lase simboluri în urmă? De ce s-ar complica să pună mâna pe femei ca să ne facă nouă un rău?

Rick clătină din cap.

- Ai dreptate. E o chestie personală. Cineva vrea să se răzbune pe noi pentru că am supraviețuit.

- Dacă aș crede în fantome, aș fi convins că de vină e unul dintre Boomer, Robb ori Linden.

Neil își trecu degetele prin barbă.

- Asta e problema noastră. Ne vine foarte greu să credem ceva ce nu putem vedea. Așa eliminăm din start fantomele.

Doar că fantomele din trecut amenințau să îi prindă din urmă... pe toți.

- Deci, care este planul? întrebă Rick.

- Mai întâi vedem dacă mușcă momeala Corbul și vine după noi aici.

Rick se uită în jur.

- Un lunetist bun ne-ar termina cât ai zice pește în locul ăsta.

Neil era de acord.

- Doar că omul nostru trebuie să facă să pară că a fost un accident. Un glonț în cap nu are cum să dea impresia asta. Dacă suntem găsiți morți sau dispărem vor începe să fie puse întrebări. Dacă e cineva care a pus la cale executarea noastră, cu siguranță nu va dori asta. Nu e ca și cum am fi în continuare pe teritoriu inamic și nici măcar nu mai suntem în armată. Nu putem fi dați la o parte ca simple victime colaterale.

- Și-atunci, dacă nu apare Corbul aici? Sau dacă apare și nu e singur?

- O să-l vedem noi înainte să ne vadă el pe noi. Deja am pus senzori pe drumul care duce înapoi. Vom ști în clipa în care orice mai mare decât un câțel trece pe acolo. Și dacă nu apare aici, atunci o ștergem și pornim noi în căutarea lui.

Rick ridică dintr-o sprânceană.

- Ai adus câteva din vechile noastre jucării, nu-i așa?

- Și vechi, și noi.

- Am adus și eu jucării.

Rick scoase o pereche de ochelari cu infraroșu, mai multe arme, explozibili și chiar și câteva instrumente diversioniste... fumigene, grenade lacrimogene.

Neil scoase două perechi de căști și umblă la canale ca să le sincronizeze.

- Poftim, zise el întinzându-i o pereche lui Rick. Ca să pot să-ți șoptesc în ureche.

Rick îi suflă un pupic.

- Nu am crezut că îți pasă.

Așa da. Era mult mai bine să fii vânător decât vânat. Acum nu mai era nevoie decât de pradă.

- Trebuie să-ți găsim ceva de făcut, îi spuse Ruth lui Gwen după prima cină fără Neil în casă. Să aștepti ca soțul să revină în bază poate fi socotit drept dificil în cel mai bun caz.

- Nu am nevoie decât de o ocupație.

Dacă ar fi fost acasă, ar fi planificat totul pentru nunta ei cu Neil, o nuntă așa cum se cuvenea. Poate ar fi lucrat cu Eliza și Samantha ca să aibă o ceremonie dublă de reînnoire a jurămintelor. Orice care să îi alunge gândul de la faptul că Neil plecase în urmărirea unui criminal.

- Aș avea nevoie de ceva ajutor în grădinița mea de flori. Poate că mâine...

- O, da... te rog. Orice.

Ruth o bătu ușurel pe mână.

- Am niște bulbi de plantat și mereu sunt buruieni de plivit.

- Munca fizică mi-ar prinde mai bine decât niște activități intelectuale în momentul ăsta.

- Avem o colecție de filme pe care le poți vedea; majoritatea sunt documentarele despre război pe care maiorul le vizionează din când în când, iar și iar.

- Mă îndoiesc că ar reuși să-mi alunge gândurile negre.

- Mai am și o mică bibliotecă.

Lui Gwen îi străluciră ochii.

În birou, ascunse în spatele unui corp de bibliotecă cu uși, Ruth o îndemnă pe Gwen să-și aleagă ce voia să citească în timpul șederii acolo.

- Eu citesc de toate, de la polițiste la romane de dragoste. Trebuie să fie ceva acolo care să te intereseze și pe tine.

Erau peste trei sute de cărți.

- Ai o adevărată colecție.

- Am împachetat multe dintre ele. Sper ca în noua noastră casă să-mi pot face o cameră bibliotecă. Lui Charles îi place ordinea și nu i se pare că e ordine dacă se văd cărți așezate pe o etajeră. Dacă am avea însă o încăpere specială de la început, nu ar avea de ce să obiecteze.

Cu cât Gwen o asculta mai mult pe Ruth vorbind, cu atât soțul ei i se părea mai obsedat de control.

- O bibliotecă așa cum trebuie e un element de mare valoare în orice casă. La urma urmei, nu toată lumea stă să se uite la televizor.

- Sunt complet de acord.

Gwen scoase câteva cărți de pe raft și aruncă o privire la coperte înainte să le întoarcă să citească descrierile de pe spate. Una era clar de dragoste, ceea ce îi plăcea, doar că să citească despre iubitul altcuiva în timp ce al ei era departe nu-i convenea defel. Puse la loc pe raft cartea cu coperte mov și o ținu pe cea care se anunța

a fi o enigmă medicală. Mai scoase câteva și observă că în spatele cărților era ascuns ceva.

O fotografie înrămată a unei tinere perechi. Zâmbeau și din câte se părea se aflau pe veranda casei familiei Blayney.

- O, unde ai găsit aia? întrebă Ruth apărând brusc lângă ea.

- În spatele cărților.

Ruth îi luă poza din mâini și oftă.

- Ea este fiica noastră... și un fost prieten de-al ei. Credeam că am aruncat-o.

Gwen se mai uită o dată la fotografie. Se vedea asemănarea dintre Ruth și fiica ei. Bărbatul era tuns ca un militar, dar în loc de uniformă, purta o pereche de blugi și un tricou.

- Par fericiți, spuse Gwen.

- Chiar erau. Eu și Charles chiar am crezut că până la urmă se vor căsători.

- Și ce s-a întâmplat?

- El s-a schimbat după ce s-a întors dintr-o misiune. Annie a rupt-o cu el. Charles a fost groaznic de supărat timp de luni întregi. A încercat să o facă pe Annie să se răzgândească, doar că ea nici n-a vrut să audă.

- Dar tu ce părere ai avut despre despărțirea lor?

- Eu voiam doar ca fetița mea să fie fericită. Am înțeles de ce își dorea altceva pentru viața ei în loc de un militar capricios și cu toane. Nu este întotdeauna foarte ușor să trăiești cu ei.

Ruth se uită spre ea și-și duse mâna la buze.

- Of... îmi pare rău. Sunt sigură că Neil nu este deloc așa.

Gwen zâmbi.

- Ba sigur că e. Ceea ce mi se pare absolut înduioșător și vulnerabil la el. Nu mă simt deloc afectată de remarcă ta.

- Ei bine, Annie a vrut altceva.

Ruth puse la loc poza pe raft și îngrămădi cărți în fața ei.

– Poate că vrea Charles să păstreze asta. Eu o să mă prefac pur și simplu că nu am văzut-o.

În afară de asta, oare ce altceva se mai prefăcea Ruth că nu văzuse?

Niște păsări moarte nu aveau să o mai țină departe de copii. În plus, dacă nu le explica de ce poliția se amesteca în treburile lor personale, avea să piardă tot terenul pe care îl câștigase cu ei.

Karen ignoră umbra virtuală pe care Michael și Dean insistaseră să o pună după ea. Acesta o conducea de colo, colo, ca pe un copil, în timpul zilei și pleca numai dacă Michael venea acasă seara. Altfel, el sau un alt coleg dormeau în camera de oaspeți.

Bărbatul nu era la fel de mare precum Neil, dar avea aceeași stare de spirit optimistă. Asta pe lângă mutra preocupată și privirea piezișă din care nu o scăpa niciodată. Ce naiba îi plăcea lui Gwen să aibă un bărbat tot timpul după coada ei așa, Karen nu avea să priceapă vreodată.

Deși Karen știa că nu ocupația bărbatului o atrăsese pe Gwen, ci bărbatul însuși. Cu siguranță spera că prietena ei avea parte de sex al dracului de bun. Poate că atunci când reușeau în sfârșit să-și scoată capetele dintre așternuturi aveau să-și dea seama că nu-i urmarea nimeni și se întorceau acasă. Karen de-abia aștepta o discuție intimă cu prietena ei cea frumoasă și cuminte.

– Încearcă să nu-i sperii pe copii, îi spuse Karen bodyguard-ului.

Acesta se uită în jur și o urmă în club.

Ea cercetă camera din ochi, în căutarea lui Juan. Când nu dădu de el, încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– Domnișoară Jones! strigă Amy alergând spre ea și îmbrățișând-o.

Karen o strânse în brațe și îi zâmbi. Îi iubea pe copiii aceștia și îi fusese dor de ei.

– Ce mai faci, drăguțo?

– Am luat un zece la testul la algebră.

Karen bătu palma cu ea în aer.

- Ce veste bună!

Apărură și alți copii care o îmbrățișară spunându-i cât de tare le fusese dor de ea. Ea își puse geanta pe cate-dră și se uită la lucrările împrăștiate acolo pentru copii. Fiecare era la alt nivel, dar se părea că toți avansaseră considerabil cu învățătura cât lipsise ea.

- V-ați întors de tot?

- Sigur.

În afară de cazul în care omul cu păsările revenea. Doar că păstră pentru ea ideea asta.

- Acum câteva zile a venit un polițist care a pus întrebări despre dumneavoastră.

Karen ridică din umeri.

- Da, e un prieten de-al meu. Îmi pare rău pentru asta.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Steve, care fusese tot timpul tăcut.

- Din câte se pare cineva vrea să mă sperie.

Fetelor le pieri zâmbetul de pe buze, iar băieții ciuliră urechile.

- De asta l-au dus pe Juan la poliție ca să-l interogheze? întrebă Steve.

Cu o voce răstită.

Printre adolescenți bârfele circulau iute.

- Poliția a vorbit cu o mulțime de oameni. Îmi pare rău că au trebuit să vină și aici.

- Sunteți aici tot timpul. Poate s-au gândit că vreunul dintre noi o fi văzut ceva.

Amy era precum copilul mijlociu dintr-o familie, încerca întotdeauna să găsească o cale de mijloc pentru a aplana conflictele dintre extreme.

- Deci, cine e malacul de la ușă?

Karen se răsuci din fața expresiei disprețuitoare a lui Steve. El și Juan erau prieteni și în mod evident băiatului nu-i plăcuse defel că poliția îl luase la întrebări pe acesta.

- E bodyguard-ul meu.

- Pe bune?

- Nu cred că voi avea nevoie de el prea mult. Doar până ce va fi prins tipul care mă urmărește.

- Mamă... domnișoară Jones! Nu vă e teamă?

- Mi-a fost la început, Amy. Acum sunt doar furioasă. Știi cum e? Mă întreb cum naiba a îndrăznit cineva să încerce să se joace cu mintea mea.

Steve se uita când la ea, când la bodyguard.

- Nu aveți nevoie de un bodyguard aici, spuse Steve. Putem avea noi grijă de dumneavoastră.

Karen zâmbi.

- Poate reușiți să-l convingeți pe Juan să se întoarcă. Steve ridică din umeri.

- Poate.

Mai mult decât atât nici nu putea cere Karen.

capitolul 27

Gwen își întinse spatele ignorând durerea provocată de grădinărit. Măcar dacă era obosită, în noaptea aceea avea să reușească să se odihnească. Căci dacă se tot sucea în pat visând la soțul ei, întrebându-se pe unde era și ce făcea, nu îi rămânea deloc timp de odihnă.

Ca să înrăutățească lucrurile și mai tare, la puțin timp după ce se apucase împreună cu Ruth să refacă grădinița de flori, apăruse un telefon din partea lui Annie chemând-o pe Ruth degrabă în Florida. Un telefon cum car fi fost bolnavă sau cel puțin așa spusese Charles.

Acum rămăseseră numai ea și Charles în casă.

Lui Gwen nu îi plăcea deloc aranjamentul acesta. Bărbatul o supraveghea, doar că nu o privea niciodată în ochi. Ridică și acum capul uitându-se spre casă și îl văzu la geam privind-o. El lăsă perdelele în jos, dar nu se mișcă de acolo.

„Nu face altceva decât să-l ajute pe Neil.“

Neil... care era plecat de aproape douăzeci și patru de ore. Douăzeci și patru de ore lungi și însingurate.

„Poți face asta.“

Peste umărul ei, el o urmărea în continuare.

„Poți face asta! E vorba doar de câteva zile.”

Își înfipse mâinile în pământ la loc și începu să tragă de niște buruieni încăpățânate.

– Ei, măcar nu plouă, spuse Rick în căști de la trei sute de metri distanță.

Neil privi copacii care se legănau în vântul ce se pornise dintr-odată.

– Ai grijă ce spui.

Nu era ieșit din comun ca furtuni de vară târzie să se stârneasă din senin și chiar să toarne cu găleata înainte de a se îndrepta spre est. Erau pregătiți pentru orice. Așa cum le stătea bine celor din infanteria marină.

În interiorul cortului, unde nici unul dintre ei nu avea de gând să doarmă, era un dispozitiv pe care numai cineva cu ochelari de termoviziune ar fi putut să-l detecteze. Pietre fierbinți din focul de tabără fuseseră puse într-o geantă cu pereți dubli ce radia căldură în exterior și ar fi putut face pe oricine avea echipamentul potrivit să creadă că înăuntru dormea cineva. Delușorul pe care era cocoșat Neil avea în spate o stâncă cu o înălțime de vreo sută de metri. Ar fi fost imposibil să o escaladeze cineva ca să ajungă la el. Într-un cuvânt, era prins într-un canion în care se putea pătrunde numai din două părți. Rick observa partea de nord-est, în timp ce Neil supraveghea orice urmă de activitate dinspre sud-est.

– Nu ți se pare uneori că stăm aici și așteptăm degeaba?

– Crezi că Billy l-a terminat?

– La dracu', nu, se auzi șoapta aspră a lui Neil răsunându-i în ureche.

– Corbul va veni.

– Va ști că îl așteptăm.

Neil își îndreptă ochii acoperiți de ochelari spre locul unde se afla Rick și cercetă totul în jur. Nimic.

– Va ști că eu îl aștept. Din câte se pare, tu ești abia următorul pe lista lui.

- Ești în continuare convins că nu vine cu pușca scoasă?

- Nu, în afară de cazul în care și-a schimbat motivația. Și singura situație în care i s-a schimbat motivația e dacă are impresia că l-am identificat.

Vântul bătea în jurul pinului uriaș de deasupra lui făcându-l să scârțâie.

Vânt blestemat.

Pe cerul întunecat nu se vedea nici măcar o frântură de lună. Nu trecuse prea mult de când stătuse afară uitându-se la stele și împărtășindu-i lui Gwen visurile lui din copilărie. Ura că trebuise să o lase și să plece. Ar fi urât însă și mai tare să știe că se afla aici cu el.

- Crezi că poți să ațipești vreo oră? întrebă Rick.

- Poate.

- Hai că eu mă retrag și rămân de planton.

Neil se ghemui la loc pe stâncă în timp ce Rick se duse să-și ocupe poziția. O oră de somn cine știe unde și încă una în altă parte era tot ce reușea fiecare dintre ei să aibă parte pe teren. Iar cu o noapte în urmă, Neil nu avusese cum să facă nici măcar asta. Între grijile pe care și le făcea pentru Gwen și nevoia fizică de ea pe de-o parte și întrebările pe care și le punea în legătură cu Rick și cu faptul că ar fi putut ști mai mult decât spunea, Neil nu putuse să adoarmă defel. Cu toate astea, i se părea din ce în ce mai clar că Rick era o țintă în aceeași măsură în care era și el. Dacă Rick ar fi fost în vreun fel în spatele acestei povești, ar fi făcut de mult o mișcare împotriva lui. Trebuia pur și simplu să aibă încredere și Dumnezeu știa câtă nevoie avea de somn.

Se ghemuiră sub palele de vânt stârnit de elicele elicopterului. Billy și Rick ridicară trupul inert al lui Linden spre bărbații de la bord. Acolo, îl traseră și pe Mickey care șchiopăta, dar se putea deplasa singur.

Mac se întoarse spre vâlvătaia uriașă pe care tocmai o lăsaseră în urmă. Îi țiuiau urechile de la explozia ce-i nimicise oamenii. Se lovise tare la spate și la cap când fusese azvârlit înapoi de explozie, dar altfel era OK. Era în viață.

Rick îl trase în elicopter și acesta se înălță instantaneu în aer.

Buze se mișcau în jurul lui, dar Neil nu auzea ce spuneau. Doar hurelul elicopterului și țiuitul din urechi. Îl durea în piept și tuși un timp ce-i păru interminabil.

Billy îngenunchease pe podea alături de Linden în timp ce cei doi bărbați pe care Neil nu-i știa tăiară hainele de pe Linden lăsându-i la vedere rănilor din pântec și coapsă. Peste tot era sânge.

Neil smulse de pe el pătura militară pe care cineva i-o puse pe umeri și o împinse spre Linden, într-o parte.

– Să nu cumva să îndrăznești să mori.

Dar fața lui Linden era albă ca varul și înainte să apuce să i se pună un bandaj pe răni, își dădu ochii peste cap și ultima răsufare.

Elicopterul se înclină, și Neil trebui să se apuce de ceva ca să nu cadă.

Liniștea din urechile lui îl făcu să-și concentreze privirea.

Billy își plecase capul lângă Linden. În expresia de pe fața lui Rick se citea și furie, și remușcare concomitent. Mickey era practic prăbușit.

Neil reuși să ajungă lângă Mickey și îi întâlni privirea. Neil ridică mâinile întrebător și Mickey clătină din cap.

Atunci fu momentul în care Neil dădu cu ochii de bucata de lemn ce ieșea de undeva din zona genitală a lui Mickey. Sângerarea nu era foarte abundentă și știau că obiectul trebuia lăsat acolo unde era până ce medicii își puteau da seama unde era înfipt și ce afectase. Clătină din cap spre Mickey ca și cum ar fi vrut să-i reamintească să nu tragă de bucata de lemn. Doar se știa că Mickey avea tendința de multe ori să acționeze împotriva rațiunii. Acum însă nu părea să-i vină să facă așa ceva.

Neil se prăbuși într-o parte a elicopterului simțind o durere ascuțită într-un plămân.

Blake o puse pe secretară să aranjeze să fie dus la aeroport de dimineață. Pleca el însuși în Colorado să dea de urmele lui Neil. Era prea multă liniște pentru gustul

lui și nu se simțea deloc confortabil că nu primise vești nici de la garda lui de corp, nici de la sora lui.

Nu-și mai făcea griji că-i asculta cineva convorbirile. Nu se detectase nici un microfon și nimeni nu mai lăsase de zile bune păsări moarte pe ici, pe colo. Carter zburase înapoi la Sacramento cu promisiunea să sune la DC dacă era nevoie.

Blake spera doar că Neil și Gwen își veniseră în fire și nu fugeau cine știe pe unde cu pistoalele la ei și cu muniție pe țeavă.

Trase ușor să-și slăbească nodul de la cravată și se întinse spre telefon cu intenția de a o suna pe Sam să-i spună noapte bună.

Sub degetele lui telefonul sună brusc făcându-l să tresară puternic.

„Stăpânește-te, Blake.“

– Alo? răspunse el nerecunoscând numărul de pe ecran.

– Domnul Harrison?

Blake își smulse cravata, o aruncă pe pat și se și așează.

– La telefon.

– Îmi cer scuze că vă sun la ora asta, domnule Harrison. Și îmi cer scuze și pentru motivul pentru care vă sun.

Blake se opri cu piciorul în aer înainte să apuce să-și scoată pantoful.

– Cine e la telefon?

– O, îmi pare rău. Sunt Bernard, șeful de la First Class Services.

– Serviciul de închirieri auto?

– Da. Da, exact. Noi suntem.

Blake răsuflă puțin ușurat și pantofii în căzură pe podea, unul câte unul.

– Ce pot face pentru tine, Bernard?

Și de ce oare suna acum?

– Am primit comanda pentru o mașină pentru dumneavoastră de dimineață.

- Și e vreo problema să fie gata de dimineață?

- Nu, deloc, domnule. Avem o mașină pregătită pentru dumneavoastră.

Blake își descheie nasturii cămășii unul câte unul și apoi se mută la butonii de la manșete.

- Atunci de ce m-ai sunat?

Bernard respira puțin cam repede, evident agitat din cine știe ce motiv. Lui Blake îi veni să-i spună că, indiferent care erau cauzele agitației sale, nici nu se comparau cu motivele lui de îngrijorare. În loc de asta însă, așteptă pur și simplu în timp ce bărbatul începu să se scuze.

- Îmi pare rău. Noi toți cei de aici la First Class Services suntem foarte afectați.

- Afectați pentru ce?

- Am verificat cine a fost șoferul dumneavoastră mai devreme săptămâna asta. Încercăm să păstrăm aceeași persoană pentru același client, ori de câte ori este posibil. După cum știți, ne mândrim foarte tare cu discreția față de clienții noștri. Iar dumneavoastră sunteți un client foarte prețios pentru noi...

Blake își dădu ochii peste cap.

- Bernard, poți, te rog, să termini cu aiurelile astea și să-mi spui naibii de ce ai sunat? Măine am o zi grea.

În ritmul acesta era posibil să nu termine până dimineață discuția cu amărâtul acela.

- Scuze. Sigur. Vedeți, șoferul care v-a luat... Nu știm cine este.

- Cum adică nu știți cine este?

- Am primit cererea, și o mașină a plecat la începutul săptămânii... doar că nici unul dintre oamenii noștri nu se afla la volan.

Blake se opri din dezbrăcat.

- Ei, la dracu', e limpede că cineva m-a luat.

- Da. Doar că nu era omul nostru.

- A spus că este de la First Class.

- Vă garantez, domnule Harrison. Nu era. Avem înregistrări cu filmările făcute de camerele de supraveghere din curtea unde ne ținem mașinile. Se vede un bărbat

în uniformă care iese cu o mașină din curte și se întoarce câteva ore mai târziu.

- Dacă nu era unul dintre oamenii voștri, atunci cine era?

- Nu știm. Intimitatea dumneavoastră este de maximă importanță în ceea ce ne privește. Am chemat poliția acum să se uite la înregistrări. Sunt sigur că vor dori să vorbească cu dumneavoastră. Motiv pentru care îmi cer mii de scuze.

- Cum mama naibii s-a întâmplat asta?

Pe bancheta din spate a limuzinelor se puneau la cale mult mai multe afaceri decât în birourile firmelor.

- Vă sugerez să vă gândiți cu cine și despre ce ați discutat pe drumul spre casă. Poate că e vorba despre cineva care avea nevoie de informațiile pe care le-ați relatat dumneavoastră pe parcursul acelei scurte călătorii, ce ziceți?

El și cu Dean trebuiseră să discute în mașină fiindcă Neil sugerase că în casă erau microfoane.

- Fir-ar al dracului!

- Ne pare foarte rău.

- Da, da... O să fiu acolo într-o oră cu detectivul Brown. Vreau să văd înregistrările alea.

- Sigur, domnule. Facem orice e nevoie.

Blake își băgă înapoi picioarele în pantofi și îi dădu un telefon lui Dean.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, stăteau în biroul principal de la First Class Services alături de un Bernard precipitat și vreo șase polițiști în uniformă.

Blake ascultă povestea cum un bărbat perfect necunoscut intrase pe proprietatea respectivă, reușise să facă rost de cheile unei mașini a companiei și apoi părăsise locul de parcare ca să îl ia pe el de la aeroport fără a fi detectat.

- A fost un weekend extrem de aglomerat. Mai mulți dintre șoferii noștri erau în continuare liberi după noaptea de dinainte. Nu e o practică neobișnuită să mișcăm șoferii de la un sediu la altul.

Bernard continuă să bată câmpii despre companie și despre modul în care funcționa. Potrivit filialelor din Orange County și San Diego, nici unul dintre șoferii lor nu primise verde să preia angajamente din L.A. data în chestiune, scoțând astfel din discuție posibilitatea să fi fost unul dintre șoferii lor.

În timp ce un agent îi lua o declarație lui Bernard, un alt șef de acolo derulă imaginile cu bărbatul respectiv. Distanța de la cameră la mașini era între treizeci și o sută de metri. Fața bărbatului nu se aflase niciodată direct spre cameră, făcându-l pe Blake să se gândească la faptul că știa că se afla acolo. Era îmbrăcat în uniformă de șofer și avea chiar și chipiul respectiv. Nu purtau toți șoferii chipiu, dar unii alegeau să o facă, așa că Blake nu își pusese întrebări când îl văzuse pe bărbat.

- Poți să mărești imaginea?

Când imaginea se mări, calitatea ei scăzu simțitor. După cum își amintea și Blake, bărbatul era tuns scurt și nu avea nici un fel de barbă. Caucazian, în jur de un metru optzeci, bine făcut.

Îi păruse familiar. Dar, la urma urmei, era normal. Doar Blake schimbase câteva vorbe cu el și îi dăduse și un bacșiș generos.

- Putem îmbunătăți imaginea la secție și putem încerca să facem o identificare cu ceva ce avem în baza noastră de date.

Dean se îndepărtă de monitor și privi în jur în încăpere.

- Cu siguranță cineva de aici a vorbit cu bărbatul ăsta.

Bernard se mută de pe un picior pe altul.

- Eu i-am întrebat pe șoferii mei. Nici unul dintre ei nu a spus cum că l-ar fi văzut.

- Dar dispecerul?

- Nu suntem serviciu de taximetrie. Avem un sistem computerizat care îi anunță pe șoferi când unul dintre clienții noștri are nevoie să fie dus cu mașina. După cum i-am explicat domnului Harrison, încercăm să păstrăm aceiași șoferi pentru aceiași clienți ca să ne putem ocupa mai bine de dorințele lor. Domnul Harrison

ne utilizează numai ocazional, așa că nu am avut o cerere specială pentru un șofer anume.

- Atunci cum este ales șoferul care pleacă în cursă?

Bernard se trase de gulerul apretat al cămășii. Lui Blake aproape că-i părea rău pentru el.

- Facem cu rândul, ne rotim în funcție de cine are nevoie de o cursă și cine știe cel mai bine zona și protocoalele în situația dată. Când trimiți o mașină la aeroport să preia un client chiar de pe pistă e nevoie de un nivel de securitate diferit față de cineva care duce o vedetă la un eveniment de amploare cu covor roșu și tot. Sunt luate în considerare multe aspecte.

- Arată-mi cum șoferii iau și lasă o mașină, spuse Dean.

Bernard se mută lângă monitor în timp ce agentul în uniformă care studiasse clipul se ridică și se dădu la o parte. Deschise o pagină ce părea site-ul serviciului și făcu clic pe simbolul unei mașini. Se deschise o listă cu nume și locații ordonate. Alături era o coloană în care șoferul își putea scrie numele.

- Primele seturi de nume sunt clienții noștri obișnuiți. Observați coordonarea coloristică dintre clienții aceștia și șoferi. Al doilea set de nume sunt clienții care au apelat numai o dată. Pentru ocazii speciale, baluri... lângă nume sunt simboluri. Un pahar de Martini pentru o petrecere cunoscută unde șoferul trebuia să aibă grijă ca nu cumva cineva să se suie la volan după ce consumase alcool. Încerc să-mi folosesc șoferii bărbați în afară de cazul în care e vorba despre o petrecere a burlăcițelor...

Bernard se lăsă ușor dus de val și continuă cu multe amănunte descrierea sistemului lui, în mod evident mândru de ceea ce construisese.

- Aici este simbolul pentru aeroport. Dacă un șofer este liber să ia cursa și vede simbolul acesta, știe că poate să o preia numai dacă are permis de acces pe pistă.

- Să vedem data când a sosit domnul Harrison.

Bernard dădu de câteva ori clic pe calendar și ajunse la data respectivă. Blake se aplecă în față și își văzu numele,

locația, ora și simbolul aeroportului. Se bucură că nu văzu simbolul cu paharul de Martini. Veselia însă îi pieri în momentul în care văzu numele șoferului. „Mac“.

Blake aproape că izbi cu pumnul în măsura cu computerul.

- Nemernicul dracului!

- Nu te grăbi să tragi concluzii, îi spuse Dean.

- Cine are nevoie să se grăbească?

Dean îl înșfăcă de braț și îl trase afară din încăpere.

- Nu știm încă nimic sigur.

- Ce dracu'... știm doar că nu Mac se afla la volan.

Știm că un străin ne-a ascultat discuțiile pe care le-am avut în mașină ca să evităm să fim ascultați acasă. Știm că indiferent cine era tipul ăsta, a avut posibilitatea să intre în sistem și să plece de aici cu o mașină, apoi să o înapoieze fără să îi pună cineva nici cea mai mică întrebare. Știm că Neil consideră că cineva foarte inteligent și priceput îi vânează pe el și pe soră-mea. Nu trebuie să mă grăbesc să sar în apă ca să-mi dau seama că o să mă ud, Dean.

Și dacă Neil reușise să îi ascundă acelui nemernic locul în care se afla, Blake și Dean distruseseră totul vorbind deschis despre ce găsiseră acasă la el în ultimele zile. Ceea ce explica ultima pasăre moartă din mașina lui Karen. Faptul că nu avusese informații îl făcuse pe nemernic să planteze încă o pasăre moartă ca să le abată atenția. Să îi facă să creadă că Neil nu era în toate mințile.

- Noi am fost induși în eroare, iar Neil nu e nebun.

Neil era în pericol, iar Blake cel mai probabil îl condusesese pe dușmanul lui exact la el.

capitolul 28

În seara precedentă cina fusese foarte încordată. Plus că nu ameliorase deloc lucrurile faptul că vântul se pornise și mai puternic și că amenințarea ploii o făcuse

pe Gwen să se gândească întruna numai la locul în care se afla Neil. Prin urmare, Gwen recurse la pretextul patetic al durerii de cap și se retrase devreme în camera ei pentru a evita orice conversație cu gazda ei.

Nu-și dădea seama exact ce anume o deranja cel mai mult la Charles. Faptul că sub privirea liniștită părea că pune tot timpul ceva la cale ori zâmbetul care îi amintea de cel al unui clown la circ. Nici una din cele două însușiri nu îl făcea deloc plăcut. „Sunt sigură că este un excelent sergent de instrucție.”

Gwen se mișcă tăcută prin casă, ieșind intenționat din camera ei numai după ce trecuse ora micului dejun. Casa era liniștită, într-atât încât își puse întrebarea dacă nu cumva era singură. În bucătărie își puse o cană de apă în cuptorul cu microunde să o încălzească pentru ceai. Cu excepția câtorva nori, cerul era senin.

- Sper că ești bine, Neil, șopti ea.

Când dinspre cuptor se auzi un clinchet, Gwen se întoarse să-și ia cana.

Charles se afla drept în spatele ei, cu buza de sus ușor rânjită. Scoase un țipăt și se dădu înapoi lovindu-se tare în blatul dulapului.

- Fir-ar al dracului! icni ea.

- Nu am vrut să te sperii.

Zâmbetul lui viclean dispăru și îi luă locul o expresie preocupată.

„Ei pe dracu' nu ai vrut!”

- Nu te-am auzit intrând.

Își frecă șoldul dureros și se sili să se calmeze.

- Voiam să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie.

Charles se trase câțiva pași mai încolo. Câțiva kilometri mai încolo ar fi fost mult mai bine. Bărbatul purta exact aceleași haine în care fusese îmbrăcat de când plecase Neil. Erau călcate și curate, dar exact aceleași, parte din uniformă. Charles nu plecase de acasă și nici nu avusese vreun vizitator. Pentru un om cu gradul lui, Gwen s-ar fi așteptat să-i calce mai mulți pragul.

- Soția ta mi-a spus unde sunt lucrurile din bucătărie.

Charles trecu în spatele blatului și își trase afară un scaun înalt.

„Of, super... vrea să stea de vorbă.“

Gwen găsi ceaiul și scoase cu mișcări încete punga de ceai din ambalajul de hârtie. Îi deveni limpede că Charles nu avea de gând să înceapă conversația.

- Ai ceva vești de la Ruth?

- A ajuns cu bine în Florida.

Gwen băgă ceaiul în cană și așteptă să primească mai multe detalii.

- Ce face fiica ta?

- E fericită că mama ei e acolo.

Gwen își aminti că și Neil dădea mereu răspunsuri clare și concise. Timpul pe care îl petrecuseră împreună însă schimbase asta.

- Nu se compară nimeni cu prezența mamei când suntem bolnavi.

Pe fața lui Charles se ivi același început de rânjel.

- Este unul din lucrurile la care sunt bune și femeile.

„E imposibil să zâmbești când scrâșnești din dinți.“

- Există multe femei în armată în subordinea ta?

Lui îi pieri zâmbetul.

- Sunt câteva.

- Nu ești de acord cu asta.

I se citea pe față acest lucru.

- Locul femeii este acasă, într-un cămin unde să se ocupe de ceai, nu în mijlocul pustietății doborând ținte.

Gwen traversă încăperea ca să fie sigură că are pe unde să iasă fără a trece pe lângă el.

- Probabil ți s-a părut foarte dificil să permiți prezența unor femei în echipa ta.

El ridică din umeri.

- Sunt militar. Fac ce mi se ordonă.

- Ca maior, nu ești tu cel care dă ordinele în majoritatea cazurilor? întrebă ea suflând aburul de deasupra căni.

Mâna lui Charles se afla pe blatul de bucătărie și degetul arătător de la mâna dreaptă începu să bată darabana încet.

– Întotdeauna ai și superiori.

Ea se gândi la poza pe care i-o arătase Neil cu echipa lui sau cum se numea. *Prieteni*.

– Adevărat. Și cei de sub tine nu supraviețuiesc întotdeauna misiunilor. Asta trebuie să fie cu adevărat dificil.

Nici nu-și putea imagina ce însemna să trimiți trupe la luptă și să afli că unii dintre aceștia nu se vor mai întoarce acasă. Conceptul de război îi dădea judecata peste cap. Oare nu toți oamenii voiau exact același lucru? O familie fericită și sănătoasă, mâncare, un cămin? O lume în care copiii să crească și să se dezvolte fiecare după puterile și înclinațiile lui și să-și facă la rândul lor o familie? Pe bune, ce altceva ți-ai mai fi putut dori? De ce să te lupți? Nu avea nici un sens pentru ea.

– Mereu există și victime colaterale, spuse el bătând ceva mai repede în blat. Un lider nu-și poate permite să se gândească la moarte. Nu aici.

Dacă Gwen era să-și dea cu părerea ar fi spus că de fapt Charles nu se gândea la nimic de genul acesta. Probabil că ștersese din minte numele celor căzuți și îi înlocuise automat cu următorii. Cu sânge-rece.

Îl prefera pe Neil al ei care se gândea și la bărbații care îl urmau în luptă.

Atunci își dădu seama că dacă era vorba ca un bărbat să se întoarcă din război neafectat ea, una, nu ar fi vrut să aibă de-a face cu el.

Gwen se uită pe fereastră spre un copac din grădină și îl văzu îndoindu-se de vânt. Dorința să-l lase pe maior acolo și să plece îi îndreptă gândurile spre grădina de afară. Dacă nu ar fi fost mușchii spatelui care o dureau îngrozitor la fiecare mișcare de când se trezise, ar fi recurs la această scuză și s-ar fi dus să găsească un strat de flori de îngrijit.

- Mi-e teamă că eu n-aș fi niciodată un soldat ca lumea. Mie îmi e milă până și să strivesc un gândac.

- Lasă-l pe Neil să storcoască gândacii.

Ea își îngădui un zâmbet scurt. „Ba nu, Neil ar da gândacii afară din casă să se descurce acolo.”

- Te-ar deranja dacă m-aș duce să mă mai uit în biblioteca ta? Mi se pare că romanul pe care l-am ales nu reușește să mă facă să-mi treacă timpul mai ușor.

De fapt, observase câteva albume de fotografii pe care i le arătase Ruth și se gândea că poate că îi va folosi să se uite prin ele. Poate că Charles nu fusese totdeauna atât de scortșos și înțepat.

- Sigur, servește-te.

- Mulțumesc.

Ieși cu o mișcare cât putu de politicoasă. Îi era foame, dar nu într-atât încât să rămână în prezența bărbatului.

În loc să-l pună pe pilotul lui să-l ducă în Colorado și să-l conducă astfel pe dușmanul lui Neil fix la el, Blake sună la Carter din biroul lui sperând că măcar în parte ce avea de spus rămânea privat. După ce-și puse la curent prietenul cu tot ce se petrecuse, începu să îi ceară favorurile acelea extraordinare la care se gândise.

- Ai ceva relații la Pentagon? Ai pe cineva care să verifice unde s-a instruit Neil și cu cine? Bărbații din echipa lui? Ceva de genul asta?

Disperarea i se strecurase în suflet. Mai mult decât lipsa de control asupra a ceea ce se petrecea în jurul lui, Blake ura necunoscutul. Unde mama naibii era Neil și unde o dusesese pe sora lui ca să o protejeze? Nici măcar nu voia să se gândească la inelul cu diamant care fusese cumpărat și la ce însemna el.

- Contactele pe care le am aici nu prea înseamnă nimic, relațiile sunt destul de superficiale, îl informă Carter. Dar amândoi știm pe cineva care ar putea obține informațiile de care avem nevoie.

Blake închise ochii și îi strânse.

- Unchiul tău?

- Exact.

Senatorul Maxwell Hammond fusese pe scena politică din vremea când era la liceu. Blake nu avea încredere în omul acesta. Nu fiindcă ar fi fost *cunoscut* drept un politician corupt, ci pentru că se gândea că Max nu ar fi avut nici un scrupul să se mânjească pe picioare de noroi dacă era să ajungă unde își propunea. Oh, desigur, avea să se spele apoi și să-și doneze pantofii, cum ar fi venit, dar mereu rămânea ceva noroi în urmă. Lui Blake nu i-ar fi plăcut în ruptul capului să-i rămână dator acestuia dacă ar fi avut de ales.

Oare avea de ales?

- Ești sigur că ești pregătit să mizăm totul pe cartea asta?

- Trebuie să aflăm cine e omul cu păsările. Trebuie să-i găsim pe Neil și Gwen. Toată povestea asta ne-a dat peste cap viețile. I-am dat lui Neil răgazul de liniște pe care ni l-a cerut și nu am auzit nimic despre el de... cât să fie... trei, patru zile? În timpul ăsta s-ar fi putut petrece orice.

- Ce îi spunem lui Max să caute?

- Neil ne-a instruit să contactăm președintele și să folosim numele de cod Corbul. Totul avea legătură cu ceva ce s-a întâmplat în timpul în care era militar activ. Știu că Neil a petrecut ceva timp într-o bază din Colorado, dar sunt mai multe acolo și câteva chiar în Colorado Springs. Trebuie să începem de acolo. Oare a ascuns-o pe Gwen la unul dintre camarazii lui? Oare i-a cerut ajutorul unuia dintre vechii lui prieteni? Oare a avut nevoie de ceva ca să-l prindă pe tipul ăsta, ceva ce se găsește numai într-un depozit militar?

- Te-ai gândit mult la toate astea.

- Numai la asta m-am gândit. La asta și la cât îmi e de dor de soția și de fiul meu.

- Ai poza din camera lui Neil?

Blake deschise sertarul biroului și scoase dosarul lui Neil.

- Mda.

- Scaneaz-o și trimite-mi-o. Poate cineva îl va recunoaște... pe el sau pe altcineva din poză.

În timp ce vorbeau, Blake puse poza pe scanner și făcu copia.

- Acum îmi pare rău că nu am stat mai mult de povești cu omul ăsta.

- Mai mult de povești cu Neil cât ar fi? Două propoziții la rând?

Blake zâmbi.

- La dracu', e cel mai bun agent de securitate pe care l-am avut vreodată.

- Ei bine, Excelență, ai face bine să te pregătești... e posibil ca Neil să crească în grad până la titlul de „cel mai bun cumnat“ pe care l-ai avut vreodată.

- Mersi că mi-ai reamintit, domnule guvernator. Gwen putea să nimerească și mai rău.

Acum că știa că Neil nu era nebun, începea să se simtă cât de cât mai confortabil la ideea că sora lui se încurcase cu el.

- OK. M-apuc să îl sun, să văd ce poate face Max. Să mă anunți dacă afli ceva.

- Vei fi al doilea cu care vorbesc după Dean.

Își luară rămas-bun și închiseră.

Blake se uită ceva timp la fotografie, încercând să memoreze chipurile. Cu toții erau niște bărbați zdraveni și bine făcuți, așa cum te-ai fi așteptat de la niște pușcași marini. Unul avea un zâmbet larg pe buze, altul ținea câte o pușcă în fiecare mână și curele cu muniție petrecute peste ambii umeri. Doi dintre ei aveau o seninătate și o prospețime în ochi ce-i aduceau aminte lui Blake de flăcăii de la țară din Kansas. Unul avea părul atât de scurt că-i ieșeau urechile clăpăuge de-o parte și alta a craniului. Ori poate pur și simplu avea niște urechi mari.

Îi sună telefonul în buzunar. Verifică identitatea apelantului înainte să răspundă. Era Dean.

- Ai aflat ceva?

- Despre Neil? Nu. Sunt acasă la tine cu echipa de securitate a lui Neil. Ken Sands a chemat un specialist care se ocupă de dispozitivele de interceptare mai sofisticate, folosite în cercurile politice.

Blake simți cum i se face pielea de găină.

- Ghici ce-am descoperit.

- Microfonul despre care vorbea Neil.

- Mda, și-nă unul de ultimă generație. Adică genul secret, folosit doar pentru staff-ul prezidențial. Am trimis o echipă în Tarzana să verifice și sistemul de acolo. Din câte se pare, criminaliștii erau pe punctul de a clasa cazul celor doi oameni electrocuțați în jacuzzi drept accident. Va trebui să îi pun să cheme poliția militară și să mai verifice o dată.

Blake se uită la fotografia pe care o avea în mână.

- Ai reușit să identifici șoferul?

- Încă nu. Ceea ce mă enervează teribil e că nu am amprente. Toți militarii sunt fotografiați, li se trece într-un dosar și grupa de sânge și li se iau și amprentele când intră în armată. Am reușit să curățăm puțin imaginea, dar nu e grozavă.

- Trimite-mi și mie o copie. O să întorc totul cu fundul în sus aici la Neil și o să o compar cu orice voi găsi.

- Te gândești că tipul ăsta îl știe pe Neil?

- Ori că i-a dat cineva o descriere detaliată a lui.

Dean înjură printre dinți.

- Mi se pare oribil.

- Mie-mi zici?

Corbul își scoase mașina de pe șosea și dormi patru ore neîntrerupte. Nici nu se deranjează să își sune șeful să îl anunțe că ajunsese în oraș. Era imposibil să-l abordeze pe Mac după câteva ore de somn. În cel mai bun caz, avea să aștepte până ce Mac era istovit și el era odihnit.

Ieși din mașină în aerul rece și umed din Rocky Mountains. La câțiva metri se afla un pin înalt. Se ușură înainte să-și șteargă mâinile de pantaloni. „Nu ai cum

să nu iubești natura." O cabană frumoasă în mijlocul pădurii, departe de tot și de toate, avea să fie perfectă pentru el și iubita lui. El putea merge la vânătoare, iar ea avea să se ocupe de casă. Odată ce se termina cu micile chestii pe care le mai avea de rezolvat, totul avea să reintre în normal.

Piciorul stâng îi înțepeni din cauza frigului, amintindu-i de durerea pe care o îndurase. Totul numai fiindcă Mac nu dăduse ordinul la timp.

La dracu' cu Billy fiindcă nu trecuse peste Mac să-l silească să facă ceea ce trebuia făcut. Billy își dăduse seama ce avea să se întâmple și alesese să se poarte ca un laș din cauza unui puști. Un nemernic de puști idiot care oricum avea să crească urându-i pe ei toți.

Dar nu-i nimic. Billy făcuse ce dorise. Iar el pusese mâna pe iubita lui Billy chiar înainte să o umple de C-4 și să o arunce dracului în aer, s-o facă fărâmițe. Ce drăguț!

Corbul nu putuse să-i povestească șefului lui partea asta. Nu ar fi fost înțelept să îi dea de înțeles că îi plăcea să arunce oamenii în aer. Când venise acasă stătuse de vorbă cu atâția psihiatri încât știa exact ce întrebări aveau să-i pună. Și, ce era mai important, știa ce răspunsuri voiau să primească.

Corbul se întoarse la mașină și-și aruncă o mână de bomboane acrișoare în gură.

După aceea își luă telefonul și sună să vadă unde aterizase obiectivul lui.

capitolul 29

- Și dacă nu vine?

Rick puse întrebarea la care Neil nu voia nici măcar să se gândească. Erau deja acolo de aproape trei zile. Luase unul dintre telefoanele cu microfon încorporat de acasă de la Blake și îl folosea ca să îl atragă pe Corb. Bărbatul nu avea de făcut altceva decât să verifice frecvența.

Doar că fiecare oră care trecea fără ca bărbatul să-și facă apariția îl scotea din minți. Mai rău era că nici nu luase deloc legătura cu Gwen ca să știe cum se descurca în lipsa lui. În cazul în care Corbul îi urmărea, era posibil să aștepte până se săturau de stat aici și plecau acasă. Astfel, conducându-l exact la locul unde se afla Gwen. Iar asta era peste poate.

Și el, și Rick dădură roată taberei pe care și-o făcuseră, schimbându-și poziția de mai multe ori. Dacă într-adevăr Corbul era acolo, nu aveau să-i îngăduie timpul necesar să se stabilească într-un singur loc.

– M-am mai gândit, îi spuse Rick în ureche. Corbul vrea să ne omoare, nu?

– În cele din urmă, da.

– Dar vrea să pară că a fost un accident... ca în cazul lui Billy.

Neil se uită prin binoclu și observă un stol de păsări luându-și zborul dintr-un pin aflat la ceva distanță. Nu-și luă privirea de acolo, concentrându-se la baza copacului, întrebându-se ce anume le zburătăcise.

– În cazul meu, nu va crede nimeni că mi-am făcut felul.

– Nici în cazul meu. Deci, asta ce înseamnă? Că mai rămâne un accident de vânătoare? Un accident în trafic?

– De condus nu conducem.

Sub un copac se vedea o căprioară, cu nasul ridicat în aer. Neil își mută privirea în direcția opusă față de animal.

– Unde ți-ai parcat mașina? întrebă Neil.

– Of, la dracu'... doar nu crezi că o să o arunce în aer, nu?

– De ce, tu n-ai face-o?

Rick înjură.

– Știam eu că ar fi trebuit să o pun chiar aici.

– Dar pe urmă ar fi știut că suntem doi. În felul acesta poate mai are o îndoială.

- Asta nu-i va folosi deloc mașinii mele. Tocmai i-am instalat un sistem de eșapament cu un catalizator performant. Ca să mă simt mai bine în ea. La dracu'! Poate că ar trebui să mă duc să o verific.

Neil chicoti.

- Sigur... ca să pici exact în cursa lui. Te-ai gândit bine.

Rick mai mormăi o serie de blesteme.

- Nu e ca și cum aș avea un morman de bani la bancă ca să o înlocuiesc atunci când se va termina totul. Iar asigurarea nu acoperă tot.

- Dar nu ai o slujbă?

- Am muncit ici și colo. Nimic stabil. După ce ești pușcaș marin nu prea reușești să te adaptezi la o slujbă de învârtit hârtii. Știi ce spun?

Da, știa.

- Hai să terminăm mai întâi cu chestia asta. Aș avea nevoie de încă o pereche de ochi avizați.

- La o companie privată de pază.

- Poate că sună anost, dar din ce se pare oamenii pentru care lucrez au mereu pe câte cineva pe urmele lor.

- Poate.

- Nu e nici o grabă. Slujba e a ta oricând dacă o vrei.

Să-l aibă pe Rick în echipa lui l-ar fi făcut să se simtă că are un frate alături.

- Poate că nici nu voi avea de ales dacă nemernicul ăsta descreierat îmi aruncă mașina în aer. La dracu', ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Neil făcu câțiva pași în afara locului în care se ascunsese și se uită în jur.

Nimic.

- Mă duc înspre tabără. O să fac un foc să văd dacă fumul va atrage ceva.

- Recepționat.

Neil o luă în zigzag printre copaci până ajunse la tabără.

Deja turnase niște unsoare pe frunze să facă mai mult fum decât foc. Le dădu foc și puse deasupra și niște lemn

verde. După ce se asigură că fumul nu avea să moară imediat după ce pleca el de acolo, Neil se întoarse pe aceeași rută.

- Să-mi amintești să nu merg niciodată cu tine într-o tabără.

- Pupă-mă undeva!

- Ei, cowboy... nu credeam că ți-ar plăcea, îl tachină Rick.

Neil nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Însă înainte să se oprească, la nord de perimetrul ocupat de ei se auzi o explozie.

- Ce dracu'!?

Lui Neil i se sculase părul pe ceafă.

- Rămâi la adăpost.

Totul reveni la normal.

- E o diversiune.

Exact la asta se gândea și Neil.

- Unde e mașina ta?

- Ah, la dracu'!

Mda, exact la asta se gândea și Neil.

Partea bună era însă că măcar jocul începuse.

Albumele de poze ar fi putut înfățișa orice familie și orice cămin din America. Picnicuri pe pajiștea din spatele casei și fotografii din vacanțe și câteva cu Ruth, Charles și fiica lor Annie în diverse parcuri naționale. Unele dintre cele mai de demult arătau că era o vreme când Charles și zâmbea. De la un moment însă, imaginile nu mai înfățișau altceva decât simple instantanee, golite de orice emoție.

Ceea ce Gwen nu găsi însă era măcar o poză a lui Annie și a bărbatului despre care Ruth îi povestise că-i devenise soț. Chiar dacă Charles nu fusese de acord cu relația lor, totuși legăturile nu aveau cum să se fi rupt cu totul. Și chiar și o relație mai încordată tot ar fi justificat prezența la masa de Crăciun.

În cele din urmă, Gwen renunță să mai cerceteze albumele foto și se decise să caute dacă mai erau și alte poze

vârâte printre cărțile lui Ruth. Începu cu poza despre care știa unde se afla. Cuplul părea fără îndoială unul potrivit, cei doi erau fericiți. Bărbatul o ținea pe Annie pe după umeri și zâmbea la cameră. Undeva în adâncul minții, lui Gwen i se păru că imaginea îi era cunoscută, ceea ce o făcea să se simtă ciudat de neliniștită.

Scoase cărțile de pe rafturi, se uită în spatele lor și apoi le puse la loc. Și făcu asta pe rând, cu fiecare raft, înainte de a da peste o altă poză. Annie era mai tânără, dar se afla într-un restaurant, alături de un bărbat în uniformă. Nu același, observă Gwen. Puse poza la loc și continuă să caute.

Era gata să-și abandoneze cercetările când observă câteva cărți care fuseseră puțin împinse față de celelalte de pe raft. Era clar, și în spatele lor se afla o poză. Aceasta nu era înrămată și nici nu părea că fusese îngrijită cu prea multă considerație. Gwen o despături și instantaneu recunoscu despre ce era vorba.

Aceeași imagine se găsea și în portofelul lui Neil, numai că aceasta era un format mai mare. Era mai ușor să deslușească fețele bărbaților care fuseseră trimiși în misiunea aceea nenorocită.

Privi cu atenție figurile, sigură că va da de ceva semnificativ. Altfel, de ce ar fi fost poza băgată printre cărți în loc să fie înrămată și pusă undeva la vedere?

Neil zâmbea vag și o simplă privire aruncată spre el îi încălzi inima. Apoi ochii i se îndreptară spre o anumită figură de mai multe ori înainte să-și dea seama ce îi atrăsese atenția.

Găsi poza ascunsă despre care Ruth îi povestise în urmă cu câteva zile și o scoase. Cât se poate de limpede, bărbatul din poza aceea era unul dintre oamenii lui Neil. Oare Neil știa că Annie se întâlnise cu unul dintre oamenii lui?

Gwen luă pozele și se așeză la biroul din încăpere, cu fața la ușă. Îi trecu prin minte să o închidă, dar renunță, căci i se păru c-ar fi dat de bănuț. În loc de asta însă, închise ochii și ascultă zgomotele din casă. Centrala

cu aerul condiționat se auzi pornind cu un bâzâit vag. În bucătărie, în depărtare, se auzea frigiderul. Dincolo de asta era și zgomotul unui televizor. Probabil că Charles se uita la ceva.

Deschise din nou ochii și se uită cu atenție la poze.

Ruth îi spusese că Annie se despărțise de bărbat pentru că el se schimbase după ce se înapoiase din misiune. Era posibil ca misiunea despre care vorbea Ruth să fi fost aceeași care îl afectase pe Neil atât de profund.

Dacă Gwen își amintea corect, Charles fusese teribil de nemulțumit de despărțire... ar fi vrut ca fiica lui să renunțe la soțul ei, Andrew, și să-și găsească un ofițer.

Pe Gwen începu să o doară capul.

- Cât de supărat ai fost? șopti ea pentru sine.

Nu-i plăcea să-l afurisească în gând pe bărbatul care nu-i arătase decât amabilitate. Sigur, fusese ciudat, dar amabil.

Pe birou alături de ea se afla un telefon. Atât de aproape că practic o striga pe nume. Nu era nevoie decât să îi dea un telefon Elizei, doar cât să îi spună că era în viață... și poate să afle ceva despre maiorul Blayney. Și oare nu era ea în siguranță aici dacă într-adevăr Charles era protectorul ei? Iar dacă nu era... în cazul acesta nu era în siguranță deloc.

Gwen bătu cu degetul darabana în masă și întinse mâna spre receptor, după care o trase înapoi. Sări de la birou și se duse să pună pozele la loc. Picioarele o purtară automat spre ușă când se întoarse dintr-o mișcare și ridică receptorul.

Nu avea ton.

Apăsă pe buton de câteva ori.

Nimic.

Începură să-i transpire palmele.

- Am o ședință în treizeci de minute, dar cred că trebuie să auzi asta acum.

Blake își ținu respirația cât timp vorbi Carter.

- În cazul ăsta, dă-i drumul, domnule avocat.

- Poza cu echipa lui Neil a scos la iveală câteva chestii neobișnuite. Nici unul dintre oamenii de acolo nu se mai află acum în armată. Știi care-i treaba, Blake... toți tipii ăia erau tineri. Majoritatea celor care intră în sistem, o fac pentru toată viața.

- Știu că Neil spunea că i-a pierdut pe unii dintre oamenii lui într-o luptă.

- Da. Trei oameni au murit într-un „accident de instrucție” catalogat drept secret. Ceea ce putea însemna orice.

Blake se aștepta la asta. În timp ce Carter continuă să vorbească, își deschise poza de pe mobil și măsură figurile din ochi.

- OK. Altceva?

- Unul dintre bărbații din fotografie s-a sinucis recent.

- S-a sinucis?

- Mda. Din câte se pare, l-a părăsit nevasta și așa că s-a aruncat de pe o stâncă.

- S-a aruncat de pe o stâncă? De ce oare un militar cu atâta experiență ar alege altceva decât un pistol să se omoare?

Carter oftă.

- Exact la asta m-am gândit și eu. Ultimul lucru pe care trebuie să îl știi este că fiecare bărbat a primit ordinul de trecere în rezervă exact în aceeași lună.

- Au fost dați afară?

- Nu. Pur și simplu au fost trecuți în rezervă.

- Și chestii de-astea se întâmplă în mod normal?

- Nu prea des. Asta ca să nu spun că nu se întâmplă niciodată.

- Cine a semnat ordinul de trecere în rezervă? Poate ștabii armatei știu ceva în sensul acesta.

- Max se ocupă deja de asta.

Blake ridică poza cu șoferul. Și se mai uită o dată la imaginea de pe telefon.

- Nu pot să cred!

- Ce?

- Tipul ăsta... cel care a furat mașina... e în poza lui Neil.

- Ce? Ești sigur? întrebă Carter.

- Da... al doilea tip din dreapta. Cu urechi mari. Cum naiba nu am văzut asta până acum? Am nevoie de un nume. ăsta e tipul nostru. Și Neil nu are cum să-și dea seama că vechiul lui prieten e în spatele întregii istorii.

- Caută-l pe Dean și spune-i. Vezi dacă puteți da de bărbat. Trebuie să ajungem la Neil.

- Colorado e un stat mare. Ar putea fi oriunde în Colorado de-acum.

- Chiar tu ai spus că Neil nu are cum să fugă mereu. Va găsi un loc sigur în care să se lupte.

- Plec în Colorado Springs. Sunt vreo șase baze militare acolo. Într-una dintre ele cu siguranță se știe ceva despre Neil.

- Mi-aș dori să am o idee mai bună.

- Chestia asta îmi scoate mai mulți peri albi decât fiu-meu, Carter. Trebuie să dăm de o urmă, spuse Blake.

- Măcar azi știm ceva în plus față de ieri. Știm și încotro să o apucăm.

- Da, dar mult prea încet pentru gustul meu.

- Nu renunța. Sună-mă dacă afli ceva.

Închiseră, și Blake își sună pilotul. După care îl sună pe Dean.

Gwen încercă să se calmeze cât de cât înainte să revină în camera unde Charles se uita la televizor. Programul de știri prezenta doi oameni frumoși care vorbeau despre soarta lumii. Zâmbetele lor de plastic păreau la fel de false pe cât și-l simțea pe al ei. „Hai că poți!”

- Ai găsit o carte? întrebă Charles.

- A... da, minți ea. Câteva.

El se uită spre ea, dar nu-i prinse privirea.

- Am observat că e o pizzerie în bază și m-am gândit că mi-ar plăcea să cinăm mai devreme în seara asta. Voiam să sun să fac o comandă, dar din câte se pare nu merge telefonul.

Charles își răsuci capul încet, aproape studiat.

- Pizza?

Ea zâmbi timid.

- Da.

- Cred că Ruth are niște pizza la congelator.

- Ă... bine, cred că e OK. Dar, ce, s-a întâmplat ceva cu telefonul?

El își îndreptă din nou atenția asupra televizorului.

- Telefonul nu are nimic.

- Dar nu e ton.

- Cred că Neil ți-a cerut să eviți să suni pe cineva cât este el plecat.

Pe ea o mânca pielea.

- Nu-mi închipui că ar fi posibil să dea cineva de mine aici.

Charles se concentrează pe știri, și pentru o clipă Gwen se îndoie că el avea să mai spună ceva cu privire la acest subiect.

- Femeile nu știu să urmeze ordine, spuse el.

- Eu cred că Neil mi-a cerut să stau liniștită pentru o vreme. Au trecut deja trei zile. Încep să-mi fac griji.

- Păi e menirea femeii să-și facă griji. Mă bucur să aflu că ai calitate asta.

Începu să bata darabana cu degetele în marginea scaunului.

Ei îi veni pe buze o savuroasă înjurătură englezească, dar se decise să tacă. Omului îi lipsea o doagă, clar. Iar părerea pe care o avea despre femei dovedea că era cea mai puțin nimerită persoană să o protejeze. Putea să ajungă să o considere inutilă ori nedemnă de Neil și să îi lase cale liberă celui care voia să îi facă rău.

Se trase înapoi.

- Da, sunt foarte îngrijorată. Cred că o să mă duc în grădină să mai fac ceva care să o ajute pe soția ta.

El dădu din cap spre televizor.

- Am impresia că plouă.

- Puțină ploaie nu îi împiedică deloc pe englezi să facă ce-și propun, încercă ea să zâmbească.

- Credeam că vrei pizza.

„Mi-a pierit pofta.“

- E devreme.

Se întoarce și ieși din cameră, simțindu-i privirea ațintită asupra ei în timp ce se îndepărta.

capitolul 30

Ar fi fost sinucidere curată să verifice de unde venea zgomotul. Pusese răpcane peste tot în tabără și dădura roată pe lângă ele ca să vadă dacă fusese vreuna deranjată. Nici măcar una. Știa că dușmanul lor se folosea de porcării de-astea cu efect psihologic ca să-i facă să-și piardă cumpătul, să devină neglijenți. Jocul de-a șoarecele și pisica era posibil să mai dureze un timp.

- Ceva? întrebă Neil.

- E mult prea liniște, la dracu'.

- O iau în sus.

Neil îl anunță pe Rick că se ducea spre punctul lui de observație. De fiecare dată când se mișca prin pădure alegea o altă rută. La cinci metri de destinație descoperi un petic de pene negre. Se opri și se întoarce. Își coborî ochelarii cu infraroșu și scană zona. La nivelul pământului nu se vedea nimic care să aibă sânge cald. Cum temperatura aerului scădea, era ușor să vadă o pată caldă oriunde ar fi fost. Și dacă el putea vedea asta, existau șanse însemnate ca și dușmanul lui să poată.

Ceea ce însemna că trebuia să continue să se miște.

- Continuă să te miști.

- Mă mișc.

Neil ajunsese la postul de observație, nu i se păru nimic nelalocul lui și intră. Se uită cu atenție pe jos dacă mai erau pene și nu găsi altceva decât frunze și crenguțe. După ce se lipi cu spatele de stâncă, la adăpost, scană zona de dedesubt. Înspre est se zărea o zonă caldă.

- Tu ești ăla?

Brațul petei de căldură se mișcă din zona centrală mai strălucitoare și flutură spre el. Zona era al dracului de mare. Și peste tot erau copaci. Genul de copaci în spatele cărora s-ar fi putut ascunde... genul în spatele cărora s-ar fi putut ascunde Corbul.

În casca din ureche auzi o alarmă puternică.

- Senzor de capcană, spuse el tare pentru Rick.

Deschise mobilul și detectă senzorul care fusese activat.

- Sud.

În zona pe care o traversa șoseaua. Trebuiau să fie cu băgare de seamă. Doar nu voiau să apară un civil din greșală în acest mic război și să aibă de suferit.

- Tu stai. Mă duc să mă uit eu, spuse Rick.

Norii de deasupra începură să se întunece, eliminând și bruma de lumină pe care o mai aveau. După mirosul care plutea în aer, Neil se gândi că avea să toarne cu găleata în câteva minute. Nici nu apucă să-i dispară gândul acesta din minte că se și auzi un tunet puternic.

- Minunat, îl auzi pe Rick murmurând.

Neil urmări mișcările lui Rick și pe urmă zări și altele.

- În dreapta ta, două sute de metri.

Pata de căldură era vagă, dar indiferent cine era responsabil pentru existența ei nu se afla în pădure la o plimbare, așa cum nici ei nu erau aici fără un țel precis.

Rick se opri și se ghemui la pământ. Silueta lui aproape dispăru din vizorul lui Neil.

Corbul se mișca spre nord... încet.

Neil se mișcă și el de-a lungul stâncii până ce trebui să se pună la nivelul solului ca să intercepteze.

- Îl văd, spuse Rick.

- Ocup poziție în fața lui.

Vorbeau aproape în șoaptă.

Neil reuși să mai facă încă niște metri când îl auzi pe Rick spunând:

- S-a oprit.

Se uită cu atenție prin ochelari și văzu o ușoară ceață caldă în spatele unor copaci. Numai că nu-și dădea seama dacă era Rick ori Corbul.

- Tu ești în mișcare?

- Da.

Deci imaginea aceea blurată era Rick. Neil privi spre nord, Și dădu cu ochii de ținta lui. Care se făcu nevăzută apoi.

- Nemernicul dracului!

- Ce e?

- A dispărut.

- Eu am contact vizual încă, spuse Rick.

Neil își scoase ochelarii cu termoviziune și îi înlocui cu binoclul. Acolo, printre copaci, se afla ținta lui ghemuită în spatele unui pom. Era camuflat atât de bine că Neil abia reuși să-l observe. Camuflajul nu reducea căldura corporală, ceea ce însemna că omul lor purta pe deasupra un fel de pelerină.

Mișcându-se încet, Neil se poziționează astfel încât Corbul să fie între ei.

- Se uită după tine, îi spuse Neil lui Rick.

- Îl simt.

Neil își dădu jos arma automată din spate și o armă.

Un alt tunet puternic umplu aerul; în urma lui se porniră picături uriașe de ploaie. Neil se folosi de zgomotul naturii ca să-și ascundă mișcările. Reuși să se apropie.

Cu toții rămaseră nemișcați.

Corbul se mișca spre est la fiecare fulger ce străbătea cerul. Nu era direcția pe care o voia Neil.

Neil se ghemui la pământ și-și scoase un detonator din scurta de pe el.

- Fii atent. Îl aduc înapoi.

Apăsă pe un buton și o fumigenă detonă exact înaintea Corbului.

Ținta lor se întoarce și o luă la fugă prin flancul de nord-est. Neil se repezi să ajungă acolo înaintea lui. În spate, îl auzi pe Rick mișcându-se.

Când Corbul se apropie de alt punct pregătit pentru diversiune, Neil detonă și fumigena aceea.

Zona începu să se umple de fum, în ciuda ploii torențiale care începuse să cadă.

Neil nu-l mai văzu pe Corb.

- Unde e? întrebă Rick.

- Nu știu.

Neil scrută zona, dar la nivelul pământului nu se vedea absolut nimic. În momente de acest gen asta se gândea cât de tare ar fi fost să aibă constituția unei veverițe să se strecoare iute pe crengile unui copac, să vadă.

Se răsuci ca să vadă dacă nu cumva Corbul reușise să treacă prin spate fără ca el să-l observe. Era gata să renunțe când observă o ceață aparte cam la cincizeci de metri înspre vest.

Chiar în fața stâncii. *Perfect!*

- L-am prins în capcană.

Gwen își trase pe deasupra hanoracul și se folosi de faptul că era foarte larg ca să ascundă că dedesubt își pusese câteva straturi de haine. Era absolut imposibil ca Neil să știe cât de dus era prietenul lui. Avea să găsească o cale să o șteargă de aici și pe urmă să dea un telefon de la un magazin din bază. Odată ce lua legătura cu fratele ei și cu Carter... avea să fie în siguranță.

Oricum, mai în siguranță decât era aici.

Reuși să se miște prin casă, să-și bage în buzunare niște batoane de cereale în caz că se dovedea dificil să-l aștepte pe fratele ei. Fiecare mic scârțâit din casă o făcea să se oprească puțin. Televizorul fusese închis și liniștea îi dădea fiori.

În curtea din spate găsi locul pe care îl abandonase cu o zi înainte și se prefăcu că smulge buruieni și că sapă. În cincisprezece minute începu să o doară spatele din cauza efortului din ziua precedentă, dar asta nu o împiedică să se comporte ca și cum deja se obișnuise și îi plăcea să facă treaba asta.

Nu avea nevoie să se uite ca să știe că Charles o urmărea. De data asta nu atât de evident, adică de la ferastră, dar îi simțea ochii asupra ei. Odată ce strânse o grămăjoară de buruieni, le adună în mâinile înmănușate și porni ca și cum era în căutarea unei lăzi de gunoi. Pe lateralul casei nu se vedea nici un fel de ladă, ceea ce știa foarte bine din ziua precedentă. Era însă o portiță care dădea în curtea din față. Lăsă să îi cadă ce avea în mâini și o luă la picior iute, evitând să alerge însă. Pietricelele se azeau scrâșnindu-i ușor sub picioare și nu o însoțea decât ploaia ușoară.

Zâmbi, în ciuda frigului.

La capătul aleii, o apucă spre șoseaua principală și dădu colțul. Se uită peste umăr și nu mai văzu dacă el o urmărea.

Gwen izbucni într-un râs nervos și se întoarse din nou spre drum.

Charles se afla la doar câțiva metri de ea. Ud leoarcă.

- Pleci undeva?

Îi trebui cea mai mare stăpânire din lume să nu țipe. Nu că ar fi fost cineva suficient de aproape încât să o audă. Și, oricum, ce ar fi putut spune?

- Mă plimb puțin.

Ignoră faptul că avea în continuare în mâini mănușile murdare de grădinărit.

Figura lui fără urmă de zâmbet se apropie de ea.

- Singură?

- Vremea asta îmi amintește de casă, îi spuse. Nu e nevoie să vii și tu cu mine.

Ochii lui se îngustară.

- Nu ești îmbrăcat potrivit pentru o plimbare. Mă întorc imediat.

Dădu să îl ocolească.

El îi blocă drumul.

- Nu. Nu te duci nicăieri.

O apucă de braț și o răsuci cu fața înspre casă.

- Poftim?

Se trase, dar strânsoarea lui de fier nu o lăsă să se miște. Avea degetele înfipite în carnea ei peste toate straturile de îmbrăcăminte, dar tot o durea brațul.

Charles nu spuse nimic în timp ce o trase după el pe aleea din față și apoi înăuntru în casă.

- Dă-mi drumul! spuse ea stăruitor odată ce intrară și el închise ușa în urma lor.

Bărbatul răsuci yala și trase și zăvorul, tot timpul ținând-o strâns, pe punctul de a-i lăsa vânăta.

- Domnule Blayney, nu accept gesturile violente. Dă-mi drumul imediat.

Între frigul și umezeala de afară și îngrijorarea crescândă-i că bărbatul nu avea de gând să-i dea drumul și cine știe ce urma să se întâmple, Gwen începu să tremure.

În loc să facă ce îi spunea, Charles o împinse înaintea lui, de-a lungul holului și apoi în bucătărie, în spate. Din cămară pornea un mic culoar pe care nu îl observase până atunci. La capătul lui era un set de trepte ce duceau în pivniță.

Gwen își înfipse călcâiele în podea și se apucă strâns de tocul ușii.

- Ce faci?

- Ce mi s-a spus să fac dacă încerci să scapi.

- Poftim? Ți s-a spus să faci? Despre ce mama naibii vorbești?

Charles îi desfăcu degetele de pe tocul ușii.

- Te voi ține aici împotriva dorinței tale pentru binele măreței noastre patrii.

- Dar asta e o nebunie. Eu nu sunt nici un fel de amenințare pentru patria ta.

Deși îi trecea prin cap cum ar fi putut să-l rănească fizic pe bărbatul care o ținea strâns.

- N-am de unde să știu asta. Te strecuri pe ascuns de colo, colo prin casa mea, găsești informații clasificate...

Ce informații? Nu găsisese altceva decât niște poze.

- Și de vreme ce ești practic cetățean american, am tot dreptul să te rețin aici împotriva voinței tale.

Gândurile ei se îndreptară spre Neil. Știa el oare că maiorul Blayney intenționa să o țină acolo în felul acela? Expresia de pe fața ei probabil că arăta ce îi trecea prin minte.

Charles izbucni într-un râs sadic.

- Doar nu crezi că s-a însurat cu tine fiindcă te dorea, nu?

Ei îi căzu inima din piept.

- Ba bineînțeles că da.

- OK, atunci poți crede în continuare asta.

Fără a mai spune nimic, o împinse în jos pe scări în adâncurile casei. Ca orice pivniță, era întunecoasă, umedă și mirosea a mucegai. Pereții erau tencuiți, dar panoul plin de cuie pentru agățat haine nu părea deloc prietenos. O canapea veche domina centrul încăperii și de-a lungul peretelui din spate erau aliniate niște cutii. Deasupra capetelor lor se vedeau vreo două becuri chioare și nici o fereastră.

- Nu mă poți lăsa aici.

- Ai dovedit că nu ești demnă de încredere.

Charles o împinse jos și îi răsuci brațele la spate. Praful din canapea se ridică ajungându-i la nas și făcând-o să tușească.

- Oprește-te!

Se luptă în strânsoarea lui, dar nu reuși să facă nimic. Simți oțelul pe încheieturi înainte să realizeze ce făcea Charles.

- Nu e nevoie să faci asta. Cu siguranță ești mai puternic decât mine. Neil nu va aproba ceea ce faci, pledă ea folosind orice argument îi trecu prin minte. Soția ta s-ar putea întoarce să mă găsească aici.

- Soția mea e în Florida, caută o casă în care să ne retragem la pensie, unde nu vom ajunge niciodată. Odată ce a realizat că nimeni nu era pe moarte acolo, a trebuit să-i dau un motiv ca să rămână. Doar nu crezi că plecarea ei a fost un accident, nu?

Metalul din jurul încheieturilor ei se încuiase cu un clinchet, dar Charles era în continuare cu genunchiul pe spatele ei, ținând-o imobilizată.

- De ce faci asta?

- Am motivele mele.

Motive care nu aveau nimic de-a face cu siguranța ei. Își păstră cumpătul și rămase nemișcată. Trebuia să se gândească și să își facă un plan de evadare.

El o lăsă acolo, încătușată, cu fața în jos, pe canapeaua urât mirositoare.

Iar tocmai când își aminti de toate celelalte măsuri de precauție pe care le luase pentru propria siguranță, Charles îi oferă toate dovezile ca să îi înțeleagă scopul ascuns.

- Nu-ți face griji, *Lady Harrison*. Imediat ce primesc vestea că Neil a fost rezolvat, mă ocup imediat și de tine. Doar că trebuie să te țin aici deocamdată în caz că soțul tău se dovedește mai isteț decât omul meu. Ca monedă de schimb. Întotdeauna un bărbat are nevoie de o monedă de schimb.

Ea icni, iar Charles îi vârî ceva între dinți ca să o împiedice să țipe.

- A lucrat sub comanda maiorului Charles Blayney. Maiorul locuiește încă în bază, la Fort Carson, cu soția lui. Se spune că își tot amână de ceva timp ieșirea la pensie.

Blake îl ascultă pe Carter la telefon, aflându-se la zece mii de metri în aer. Zburau pe deasupra statului Utah, încercând să evite o furtună ce afecta Rocky Mountains și întârzia traficul aerian din cauza fulgerelor. De două ori pilotul îi spusese că era posibil să se abată de la ruta inițială spre sud, spre Santa Fe ori spre nord, spre Chayenne.

- Crezi că Neil e acolo?

- S-ar putea. Încerc să-ți obțin permis de trecere ca să poți vorbi cu omul ăla. Se pare că el a fost cel care a dispus trecerea în rezervă a echipei lui Neil.

- Deci va ști cine e ucigașul nostru, nu?

- Ucigașul?

- Dean a sunat după ce am plecat. Secția Criminalistică a decis că a fost vorba de crimă după ce a chemat un expert militar.

- Știi ceva, Blake? Toate astea încep să semene cu o mare conspirație. Microfoane militare, grade implicate, jacuzzi conectate la curent ca să-i prăjească pe ăia dinăuntru... păsări moarte lăsate ca diversiune. Eu mă tot întorc la întrebarea *de ce?* Max nu a reușit să găsească absolut nimic despre Operațiunea Corbul. Ceea ce mă aduce înapoi la întrebarea cine știe despre Corb? Cine i-ar vrea morți pe soldații care au avut de-a face cu Corbul?

- Deci crezi că e cineva care le-a pus gând rău tuturor?

- Raportul privind sinuciderea prietenului lui Neil menționa undeva la sfârșit că sub cadavru s-a găsit un corb mort. Trebuie să îi dau un telefon șerifului local din Tennessee, să-i sugerez să redeschidă cazul.

- A găsit-o cineva pe soția bărbatului?

- Nu. Mama ei a declarat-o dispărută la poliție, dar fără nici un rezultat.

Turbulențele din aer făcură avionul să coboare brusc câțiva metri și îl ținură pe Blake ținut în scaunul lui de piele.

- Maiorul Blayney ar trebui să știe despre Corb... nu?

- Ar trebui. Dar mă îndoiesc că ți-ar spune ție ceva.

- Măcar e un început. La dracu', e singura pistă pe care o avem.

- Sună-mă când aterizezi.

Blake închise, mai îngrijorat ca oricând.

capitolul 31

Rick se apropie prin sud, Neil o luă prin nord.

Ploaia cădea în rafale constante, îngreunând și mai tare situația. Avansul pe care îl căpătaseră asupra

inamicului era de necrezut, se mișcau prea repede. Atât de repede că Neil începu să-și pună întrebări.

- Stai la adăpost, îi spuse lui Rick.

- Am impresia că e prea ușor.

- Exact.

Îi plăcea teribil faptul că el și Rick își citiseră totdeauna fără probleme gândurile unul altuia.

- Nu are pe unde să scape de-aici. Nu, fără să treacă de unul dintre noi.

Neil se uită în urma lui pentru a mia oară.

- Crezi că mai e cu cineva?

- Nu am mai văzut pe nimeni.

Nici Neil. Se răsuci pe călcâie și verifică în urma lui. Nimic.

Ploaia din jur se izbea de pământul pădurii cu o forță care stârnea zgomote puternice care reverberau peste tot. După ce-și petrecuse o bună bucată din viață în California, îi plăcea ploaia când avea parte de ea... doar că nu azi.

- Cred că trebuie să presupunem că mai este cineva acolo.

- Mda, bine gândit, murmură Rick.

Sau Corbul avea o șmecherie vârată undeva. Se apropiară de stâncă încet, cu precauție.

Degetele lui Neil se răciră de la temperatura de afară aflată în scădere. Coborî arma la pământ și se opri suficient încât să se uite în spate. Ochiul îi ajunseră la ceva mov, undeva pe pământ. Se apropie de obiect și observă că înăuntru era ceva galben. Se apropie și mai tare și observă că era o bomboană. Se întoarse, gândindu-se mai întâi că cineva o lăsase pe poteca aceea cu mult timp în urmă.

Ezită.

Bomboane? Pe cine naiba cunoștea care mânca bombonele... dintr-acelea mici, care erau ușor de vârat într-un buzunar?

Elicopterul mai avea cincisprezece kilometri până la destinație.

Cineva acoperise trupul și fața lui Linden cu o pătură kaki de armată. Rick se ținea de unul din mânerele din perete și se uita în gol prin ușa deschisă. Billy își ținea capul în mâini.

Mickey își băgă mâna în buzunar, scoase niște bomboane pe care le avea mereu la îndemână și își vârî câteva în gură. Chiar cu durerea aceea groaznică, reușea să-și întrețină renumele. Mickey Mouse... cel cu urechile mari și cu bomboane în buzunare precum puștii.

Neil se trase în spate. Simți cum toate măruntaiele se fac ghem înăuntrul lui.

Mickey.

De ce?

- Rick... oprește-te.

Trecură câteva fracțiuni de secundă.

- Ce e?

- Înapoi.

- Dar e chiar acolo.

Neil înghiți în sec.

- Știu cine este.

„Știu cine mama dracului e nemernicul ăsta!”

Gwen se rostogoli pe spate, cu mâinile sub ea.

Ușa din capătul scărilor se închise cu un zgomot răsunător. Știa că dacă ar fi reușit să ajungă până sus pe scări, fără să cadă, avea să găsească ușa încuiată.

Bucata de material pe care o avea în gură îi tăia obraji și îi uscaseră respirația. Doar că gura uscată era ultima dintre grijile ei.

Îi bătea inima atât de tare în piept că se temu că avea să explodeze. Charles îl ghida pe dușmanul lor. Toate rezervele pe care le avusese în legătură cu bărbatul fuseseră absolut exacte. Doar că acum nu îi folosea la nimic faptul că avusese dreptate.

Gwen își răsuci mâinile în cătușe de câteva ori chiar dacă rațional știa bine că nu avea cum să se elibereze fără cheie. Ceea ce nu o opri să încerce. Când adrenalina începu să se domolească, îi luă locul frica. Pivnița

puturoasă nu o deranja atât de tare cât o deranja înțelegerea faptului că nu era decât o cale să iasă de acolo. Când simți că ochii i se umplu involuntar cu lacrimi, începu să se lupte iar cu cătușele și simți metalul intrându-i în piele. De durere, lacrimile i se uscară instantaneu. Nu avea de gând să își plângă de milă și să fie astfel o victimă și mai patetică în fața călăului ei. Probabil că acestuia nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să se întoarcă în privință și să o găsească neajutorată și bocind.

Nu avea să-i dea satisfacția asta. Toate remarcile acelea despre locul femeii și pentru ce erau făcute și pentru ce, nu îi arătau cât de tare subestima sexul slab.

Lăsase lumina aprinsă, permițându-i să vadă ce se putea ascunde în ungherele încăperii și care ar fi putut să o ajute. Se ridică și o luă din loc. Deasupra se vedeau țevi și cabluri cât era camera de lungă. Într-un colț se vedea un boiler și, alături, ceva ce semăna cu un tablou cu siguranțe. Din nefericire, nu avusese în viața ei nevoie să deschidă un tablou electric și putuse să-și dea seama ce era doar amintindu-și serialele de televiziune pe care le urmărise în trecut. Cu mâinile la spate, oricum, nu ar fi putut să ajungă la chestia aia.

Lângă un perete erau așezate cutii, unele peste altele, pe o distanță de vreo trei metri. Mai multe aveau etichete pe care scria „Crăciun” și pe altele scria „Annie” pe capac. Gwen dădu cu piciorul într-o cutie care nu avea etichetă. Când aceasta practic nu se clinti, se propti cu genunchiul în ea.

„E grea.”

Cu puțin efort, își răsuci mâinile spre cutie și cu vârfurile degetelor ridică capacul de carton.

„Cărți. Din câte se pare am dat de biblioteca lui Ruth.”

Nu-și putea imagina la ce i-ar fi folosit niște cărți. Poate dacă ar fi avut mâinile libere, ar fi putut să le arunce înspre Charles, dar asta nu era o opțiune viabilă în starea în care se afla.

Se întoarse spre cutiile pe care scria Annie. Înăuntru se găsea ceva ce semăna cu obiectele de artă confecționate de copii. Genul de chestii pe care o școlăriță le aducea de la ora de lucru manual și le lipea pe frigider. Gwen împinse cu ușurință o cutie de pe cealaltă și o deschise pe următoarea. Aici se aflau obiecte de la o vârstă și mai fragedă. Jucării de pluș, o păturică de copil. Nimic folositor.

Cutiile cu eticheta „Crăciun” conțineau exact ce te-ai fi așteptat. Luminițe, globuri, ornamente și decorațiuni, genul care se scoteau și se ștergeau de praf în decembrie, după care erau băgate la loc. Gândul la sărbătoare îi trimise un fior de gheață pe șira spinării. Dacă nu găsea o cale să iasă din pivnița asta, era posibil să nu mai apuce alt Crăciun.

Dar Neil? El era acolo, plecat, gândindu-se că ea se afla în siguranță... iar bărbatul pe care îl alesese să o apere îl voia mort. Simți un nod în gât.

„Poate cu siguranță să-și poarte de grijă.”

Trebuia să creadă asta.

Se dădu înapoi de lângă cutii și își sprijini cotul de canapeaua murdară.

„Gândește, Gwen. Ce-aș putea folosi aici?”

Cutiile reprezentau femeile din viața lui Charles. Cărțile nevastei de care aparent nu îi păsa. Și copilăria fiicei lui. O fiică de care nu era deloc mulțumit în clipa de față. Din câte se părea, o cam făcuse pachet și o trimisese cu totul de acolo. Ochii care nu se văd se uită. Cam la fel cum făcuse și tatăl lui Gwen. Cu toate că Gwen știa că pe ea tatăl ei o iubise, chiar și așa, în felul lui.

Dar Charles oare se gândise întotdeauna la Annie cu aceleași sentimente de amărăciune? Dacă i-ar fi văzut obiectele din cutii, oare nu i-ar fi revenit în minte amintiri pline de duioșie? Cum ar fi o vacanță plăcută, absolut memorabilă? Bărbatul făcuse deja cât se putea de clar faptul că avea de gând să o omoare. Nu era înțelept să îl provoace să grăbească punerea la cale a planului său...

dar poate că dacă îi amintea ce avea de pierdut dacă era prins avea să-l facă să se gândească de două ori.

Iar dacă reușea să-l facă să ezite...

Gwen se lăsă pe marginea canapelei și își ridică piciorul drept la mâinile legate la spate. Se asigură că putea ajunge la ceea ce își prinsese la gleznă înainte de a părăsi casa.

Să scoată acum revolverul însă nu era necesar. Putea ajunge la el, ceea ce o liniști puțin. Nu că ar fi avut habar cum să tragă cu chestia aia din spate, dar era convinsă că va afla dacă era nevoită să o facă.

Neil se întâlnește cu Rick, dând ochii cu el pentru prima oară în trei zile.

Privirea întrebătoare a prietenului lui i-o întâlnește pe a lui. Iar Neil se chină să-și transpună gândurile în cuvinte oricât de rău l-ar fi durut:

- E Mickey.

Rick se făcu alb la față ca varul.

- Ce dra...

Neil își deschise palma și arată bucățile de ambalaje de bombonele pe care le găsisese pe cărare.

- Mai știi pe cineva care să bage în el chestii de-astea ca pe droguri?

Rick apucă o bomboană, se holbă la ea și pe urmă o aruncă pe jos dezgustat.

- La dracu'! De ce? De ce ar face așa ceva?

- Habar nu am. Dar dacă găsim răspunsul, poate avem o șansă să îl luăm de aici în viață... ca să poată primi ajutor de specialitate.

- Nemernicul ăsta l-a ucis pe Billy. Nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie să aibă o întâlnire la prânz cu Scaraoțchi însuși.

Neil îl apucă pe Rick de braț când acesta dădu să se întoarcă.

- E Mickey, Rick. Știi ce înseamnă asta. Dintre noi toți, el este cel care a pierdut cel mai mult. Omul ăsta nici nu mai are boase.

Rana din zona genitală îl lăsase pe bărbat impotent. Fapt de care Neil uitase înainte de momentul în care își dăduse seama că Mickey era cel care îi vâna.

- Crezi că ne învinovățește pe noi pentru asta?

Neil îi dădu drumul lui Rick când prietenul lui încetă să se mai smucească să scape.

- Nu știu. Poate. Știu că se întâlnea cu cineva înainte de Operațiunea Corbul și că după ce s-a întors, femeia i-a dat papucii.

- Am fost cu toții în aceeași misiune. Nici unul dintre noi nu este de condamnat pentru ea.

- Argumentele logice nu-și găsesc locul într-o minte bolnavă. Asta explică toate microfoanele, dispozitivele și jucăriile pe care le-a folosit până acum. Chestii care au apărut după ce am ieșit noi din sistem.

Rick se învârti în cerc și se uită crunt spre partea din fața stâncii.

- L-am verificat. Am auzit că e într-un loc unde lucrează sub acoperire.

- Cine ți-a spus asta?

- Maiorul.

Neil simți cum se ridică părul pe el.

- Maiorul?

- L-am sunat... știi cum e, că ce faci, ce mai e nou... apropo, ai idee unde a ajuns Mickey? Nu am vrut să-l alertez. Mi-a zis că mă sună înapoi. Ceea a și făcut câteva ore mai târziu și a spus că, potrivit dosarului lui Mickey, omul avea o misiune.

Neil trase aer în piept.

- Ce te-a făcut să crezi că e vorba de ceva sub acoperire? Rick clătină din cap.

- Am găsit numărul tatălui lui Mickey. Bătrânul a zis că fiu-său se află într-o misiune secretă. Ceea ce e caracteristic pentru tați. Să se laude cu faptele copiilor lor. Așa am făcut legătura.

- Doar că misiunea lui secretă suntem noi.

- Dar superiorii lui nu or fi realizat că a dezertat?

- Blayney nu știe, spuse Neil.

- Cum poți fi așa de sigur?

Neil își încleștă maxilarele.

- Am lăsat-o pe Gwen la el.

Rick înțepeni holbându-se la el.

- Pentru protecția ei?

- Exact. Cine ar fi fost mai potrivit decât un ofițer din infanteria marină a Statelor Unite să îmi protejeze soția?

- Soția?

- M-am însurat cu ea chiar înainte să vin să mă întâlnesc cu tine aici.

- La dracu', Neil. De ce nu mi-ai zis? Asta e o chestie fantastică.

Mda, acum nu era tocmai momentul să sărbătorească și să stea de vorbă la o bere.

- Chuck mi-a sugerat că s-ar simți mai îndreptățit în fața oricui să o țină acolo, să o protejeze, dacă ar fi soția mea. Și în cazul în care se impacienta și voia să plece. Nu voiam să o găsească Corbul... Mickey și să o folosească pentru a ajunge la mine așa cum s-a întâmplat cu Billy și soția lui.

Rick își îngustă privirea.

- Deci te-ai însurat cu ea numai pentru a o păstra în siguranță?

Neil clătină din cap. O iubea. Oh, cât o iubea de mult...

- Oricum m-aș fi însurat cu ea.

- Chuck a sugerat căsătoria asta?

- Nu, eu am sugerat căsătoria, Chuck a făcut rost de preot și a participat în calitate de martor.

Neil se uită spre stâncă, întrebându-se dacă Mickey îi privea așa cum stătea acum, ascuns în spatele desigurului de copaci.

- Am impresia că mai e ceva în toată istoria asta, ceva care nu are sens, spuse Rick. Dacă individul de acolo este Mickey, atunci există cu siguranță cineva care să știe

că e plecat fără permisiune, practic dezertat. În afară de cazul în care înșiși superiorii lui au pus să fim vânați.

Și lui Neil i se părea că nu se potrivea ceva.

- Trebuie să aflăm cu cine lucrează Mickey. Tipul era bun, dar niciodată nu mi s-a părut din cale-afară de inteligent.

Mickey era cel mai tânăr din echipa lor. Iar ceea ce îi lipsea ca pricepere și talent de a conduce compensa din plin cu o putere fizică fantastică și mult entuziasm. Alimentându-se în permanență cu dulciurile lui preferate și împingând echipa să se miște din ce în ce mai repede. Neil își aminti că atunci când aflase de gravitatea răni pe care o suferise Mickey își spusese că bărbatul avea să supraviețuiască în spirit câtă vreme avea un debușeu pentru toată energia asta. Iar infanteria marină avea nevoie oricând de un om ca el.

Urma să fie OK.

Doar că nu fusese.

- Trebuie să îl atragem cumva înapoi. Să-l facem să vorbească.

- Sugestii? întrebă Rick.

- Ne apropiem și începem să discutăm. Îl facem să vizualizeze fețele noastre în minte, să conștientizeze că e vorba despre noi, nu despre niște simple ținte. Dacă lucrează pentru cineva, e imposibil să nu reiasă din ceea ce va spune. Dacă e pe cont propriu... ei bine, la varianta asta ne vom gândi mai încolo.

Rick dădu din cap.

- Eu o iau înspre sud.

- Ai grijă.

Rick îi făcu cu ochiul și dispăru printre copaci.

capitolul 32

Încerca să nu înghețe mișcându-se de colo, colo prin cameră. Reuși să scoată câteva șiraguri de luminite și să le bage în singura priză din cameră. Unul dintre ele

funcționează și becuțele intermitente schimbă un pic atmosfera sumbră din încăpere. Ironia imaginii ar fi făcut-o să izbucnească în hohote nebunești dacă nu ar fi avut gura uscată ca iasca.

Din când în când îl auzea pe Charles tropăind pe podeaua de deasupra ei și se oprea. Nu trebuia ca bărbatul să coboare aici înainte ca ea să aranjeze tot ce se putea aranja.

Realiză că singura armă cu care putea să-l facă pe Charles să coboare garda era una psihologică. Să împânzească toată încăperea cu tot felul de amintiri din copilăria lui Annie și cu decorațiunile pe care le puneau prin casă în preajma Crăciunului nu avea cum să nu îi trezească anumite sentimente. Altceva, complet diferit de ura pe care o adăpostea în suflet. Dacă tablourile pictate de copilul lui și păturica de bebeluș nu reușeau să-l miște, măcar aveau să rămână aici ceva dovezi despre faptul că fusese ținută captivă în pofida dorinței ei. Scăpă un bec și își zdreli degetele făcându-le să sângereze. Atinse în mod intenționat cât putu de multe din lucrurile lui Annie cu mâna însângerată și apoi trecu și la pereți, la balustradă și la scări, ca și la partea de dedesubtul scărilor. Ideea îi venise de la cartea pe care încercase să o citească ca să-i treacă timpul mai ușor la începutul săptămânii. Era o nebunie cum uneori viața imita arta.

Dacă el era distras de dezordinea din încăpere, poate că reușea să tragă și să iasă de aici. Era singura speranță pe care o avea. Nu era ca și cum ar fi putut să-l convingă să renunțe la planurile lui așa, cu călușul în gură.

Folosindu-se de degete și de picioare, răsturnă cutiile și împrăștie peste tot obiecte de artă făcute în clasa I... la lumina intermitentă a becuțelor de Crăciun făcute grămadă pe podea.

Neil își scutură picăturile de apă din păr. Tunetele și fulgerele încetaseră, lăsând în urmă un soare timid. Nu era sigur ce i se părea mai straniu – faptul că el și Rick vânau pe cineva pe care îl consideraseră prieten la un moment dat, un bărbat pe care Neil l-ar fi apărut chiar cu prețul propriei vieți, un bărbat pentru rana căruia suferise la un moment dat, ori faptul că, la fel ca norul uriaș de deasupra, plutea în continuare într-o mare ceață necunoscută încă. Ceva suficient de aproape să poată fi mirosit, dar nu și deslușit încă.

Ochelarii cu termoviziune îi indicară poziția lui Mickey aproape de locul în care Neil își făcuse tabăra de rezervă. Dorința puternică de a termina mai repede cu chestia asta ca să se poată duce după Gwen și să se asigure că era bine îl chinuia teribil.

– Sunt pe poziții, îl auzi pe Rick în ureche.

Neil se repezi de la un copac la altul, păstrându-se tot timpul la adăpost.

– Vezi că tot nu știm ce plan are.

– Rămâi ascuns.

Nu era nevoie să i se spună de două ori.

Cu spatele la un copac și câteva tufișuri în față, Neil își scruta inamicul.

– Gata. Lasă-mă să vorbesc eu. Se va întreba unde ești tu. Vezi dacă poți să te apropii.

– Recepționat.

Neil trase adânc aer în piept și îl expiră printre buzele reci. Își poziționează binoclul ca să vadă dacă vreo vorbă a sa avea vreun impact.

– De ce faci asta? urlă el peste zgomotul ploii.

Nici măcar o mișcare... nimic.

– Eram prieteni.

Pata pe care o avea în vizor se mișcă.

– La dracu', Mickey... vorbește cu mine. Eram frați, cu toții.

Asta funcționează, într-adevăr.

– Eu nu am frați.

Să-i audă vocea din nou după atâta timp îl lovi parcă în plex. Pentru o clipă își dori să se fi înșelat. Doar că, nu.

- Odată soldat, mereu soldat.

- Eu sunt singurul soldat care a mai rămas. Voi ați plecat. Toți v-ați luat dracului tălpășița.

Neil detectă zona în care se mișcau crengile.

- Vine spre tine, îi spuse în cască lui Rick.

- Îl văd, răspunse Rick.

- Misiunea noastră se terminase, Mickey.

Maiorul îi lăsase să plece în permisie până ce li se terminase contractul. Era ca și cum își dăduse seama că dacă mai stăteau acolo ar fi luat-o complet razna. Așa cum se întâmplase cu Mickey.

- Nu aveam altceva pe lume.

- Atunci de ce să-i dai acum cu piciorul? Trebuie să realizezi că treaba asta nu va funcționa. Cu siguranță cineva își va da seama că lipsești, că practic ai dezertat.

Mickey izbucni într-un râs puternic. Răsuna precum un cui pe o tablă.

- Am dezertat? Tu crezi că eu am dezertat, că mi-am abandonat țara și datoria? Și el care spunea că tu ești cel deștept. Ești prost ca noaptea, Mac.

Neil se trase înapoi și se mișcă vreun metru și jumătate spre nord.

- Cine e el?

- Cred că ți se va părea mult mai interesant să-ți dai seama de unul singur. Nu vei apuca să mai trăiești prea mult după aceea. Acele ultime clipe îți vor înăbuși până și ultima fărâmbă de speranță. Exact cum mi s-a întâmplat și mie.

- Ce naiba tot spune? șopti Rick în cască.

- Habar n-am.

Doar că avea o senzație de mâncărime dureroasă, de parcă se tăvălise pe un tăpșan plin de furnici.

- Viața ta nu e lipsită de speranță, Mickey.

- De unde știi? Ai văzut vreodată cum moare lumina din ochii unei femei? Ai simțit vreodată lumina din ochii tăi murind când ea se ridică și pleacă?

Neil se scutură să-și alunge imaginea lui Gwen din fața ochilor. Ultimul lucru de care avea nevoie era să intre în jocul lui Mickey. Acum că știa că Mickey plănuise să se folosească de Gwen ca să se răzbune pe el. Era mai înțelept să nu îi cadă în plasă.

- Mai sunt și alte femei, spuse Neil.

- Nu și când penisul tău nu e bun de altceva decât să urineze.

Furia lui Mickey era aproape palpabilă.

Neil se crispă.

- Viața asta mai înseamnă și altceva în afară de sex.

Dumnezeu știe ce ar fi făcut el dacă nu ar mai fi putut face față. În nici un caz însă, nu s-ar fi apucat să își ucidă prietenii.

- Spune tipul care i-o trage micuței blondine, se auzi din nou râsul descreierat al lui Mickey. Chiar așa, ce mai face Lady Gwen?

Neil își mușcă limba până ce simți gust de sânge. Își scoase arma de pe umăr și se apropie încet.

- Ea nu are nici o treabă în povestea asta.

Mickey râse și își modifică și el poziția, întorcându-se drept spre el. Se mișca încet, dar cu ușurință, păstrându-se la adăpost.

- Ce ți-ar mai plăcea să crezi într-adevăr asta, nu?

- Se joacă cu tine, Neil. Nu te lăsa păcălit.

Înregistră vorbele lui Rick, dar ele nu reușiră să-l calmeze.

Dincolo de Mickey, Rick se apropie de stâncă și apoi se întoarse.

- Gwen e în siguranță. Nu ai cum să ajungi la ea.

Mickey râse din nou.

- Nici nu trebuie să ajung eu la ea, Mac. Tocmai aici e frumusețea cea mai mare. Cel care-mi acoperă mie spațele e mult mai bun decât Rick.

Neil încremeni și văzu roșu în fața ochilor.

- Nemernicul, murmură Rick apropiindu-se și mai tare.

- Stai dracului unde ești, Smiley.

- Sau ce? vorbi în fine și Rick.

- Sau apăs pe butonul ăsta și dau verde pentru accidentul nefericit pe care-l va avea Lady Gwen.

Lui Neil începură să-i tremure mâinile.

- Blufează, șopti Rick.

Neil își scutură ploaia din păr și își forță creierul să funcționeze. Maiorul Blayne?

Nu.

- Nu te-ai priceput niciodată să minți, Mickey, spuse Rick.

- Chiar așa?

Neil închise ochii și simți și mai intensă durerea de cap. „Blondină? Blondină? Cine naiba îi spusese așa recent?”

- Ai habar cui i-o trăgeam eu înainte de Operațiunea Corbul? Operațiunea pe care Mac și Billy au ratat-o mizerabil?

Îl durea să audă vorbele rostite cu voce tare, chiar dacă Neil știa că era o mare minciună.

- De ce mi-ar păsa mie cu cine erai tu?

Neil își veni în fire și deschise din nou ochii. Mickey se afla la două sute de metri de el, Rick la mai puțin de o sută.

- Numele Annie îți spune ceva?

Annie?

Blondină... Întrebarea lui Chuck răsună în urechile lui Neil. „Cum de-ai reușit să o faci pe Blondină să vină cu tine?”

„I-am spus că cineva din trecutul meu e în stare să o folosească pentru a-mi face mie rău.”

Toate îi veniră în minte acum. Lipsa de surprindere de pe fața lui Chuck, ușurința cu care acceptase totul. Strădania de a-i grăbi plecarea. Și, la dracu', părul lui Gwen era șaten când sosiseră la Fort Carson. „Era un blestemat de șaten, nu blond.”

- Nu blufează, îi spuse Neil lui Rick.

- De unde știi?

- Pe fiica lui Chuck o cheamă Annie. Maiorul a dat ordin să fim omorâți. Și tot la el e și soția mea.

- O, nu! exclamă Rick.

Trebuiau să termine cu chestia asta...

- Ți-ai dat seama, nu, Mac?

- Dacă i se întâmplă ceva ești terminat.

- Sunt terminat deja, pe jumătate.

„Să vedem dacă te pot ajuta eu cu cealaltă jumătate.“

Neil se lăsă la pământ și se apropie și mai tare.

- Înapoi, Mac. Degetul meu e pe comutatorul ăsta. Hai să-l anunțăm pe Blayney că poate liniștit să o elimine pe femeia ta.

Mickey flutură ceva în aer. Din locul în care se găsea, Neil nu-și putu da seama despre ce era vorba.

- Ce are în mână? îl întrebă pe Rick.

- Greu de spus. Pare a fi un fel de stație. Poate fi un dispozitiv de semnalizare. Poate fi un detonator.

- Ce vrei, Mickey?

Era timpul să schimbe tactica. Să-l lase pe Mickey să creadă că se bucura de toată atenția lor.

- Așa mai vii de-acasă. Ce-ar fi ca tu și dublura ta de acolo să vă schimbați poziția și să vă cățărați pe movila aia. Știți despre ce vorbesc, culmea pe care ați stat trei zile ca să dați de mine.

- Și pe urmă?

- Și pe urmă eu îl sun pe șefu' și-l întreb ce vrea să fac.

Neil se dădu înapoi câțiva metri și se mișcă încetisor în direcția indicată de Mickey.

- Am impresia că e o capcană, spuse Rick nefăcând decât să verbalizeze ceea ce era evident.

- Probabil a pus explozibil peste tot în tabăra de rezervă pe care ne-am ridicat-o. Stai la distanță.

- De ce vrea Blayney să ne știe morți? strigă Neil.

- Mișcă, Mac! Nu-ți văd fundul pe culme încă.

Neil se opri și se uită pe deasupra. Dacă Mickey îi urmărea de trei zile, probabil că ar fi găsit ocazia să se apropie mai curând. Și totuși, nu fusese tras încă nici un glonț.

- Mai crezi în continuare că are nevoie să facă totul să pară un accident? îl întrebă Neil pe Rick.

- Mai mult decât oricând.

- Mișcă, soldat.

Vocea lui Mickey se înălță scuturând frunzele copacilor.

- Spune-mi de ce, Mickey.

- De unde să știu eu? Vă vrea morți... îl vrea pe soțul lui Annie mort. Face loc pentru mine.

Neil simți cum se strânge carnea pe el. Blayney se juca și cu mintea lui Mickey. Probabil că plănuia să-l omoare și pe el îndată ce Rick și cu el însuși ieșeau din peisaj.

- Nemernic idiot, urlă Rick. Crezi că Blayney o să-și dea propria fiică unui puțoi tăntălău ca tine?

Vorbele lui Rick atinseră o coardă sensibilă. Mickey se răsuci pe călcâie și trase câteva cartușe în direcția lui Rick. Aerul din jurul lor explodă, zgomotul trezind fiecare celulă plină de testosteron din trupul lui Neil.

Neil se adăposti și-și armă automatul.

- Niciodată nu mi-ai plăcut, Smiley.

- Ești și un țintaș mizerabil, râse Rick.

- Cheamă-ți câinele, Mac. Nu pot să nu scap de tine aici. Femeia ta, pe de altă parte... e posibil ca Blayney să-i dea drumul. Dacă ea crede că moartea ta a fost un accident...

Rotițele se învârteau nebunește în mintea lui Neil... Oare maiorul ar fi omorât-o? Îi venea greu să creadă că Chuck era capabil de așa ceva. Cu siguranță mai erau alte chestii de care Mickey habar nu avea.

Un singur lucru îi era clar lui Neil. Să o păstreze pe Gwen în viață era unica lui poliță de asigurare în cazul în care Mickey dădea greș. Și Mickey avea să eșueze.

- Scoate-l din bârlog, îi spuse Neil lui Rick. Sunt gata de asalt.

capitolul 33

Fulgerele se domoliră suficient încât să-i permită lui Blake să aterizeze în Colorado Springs. Pilotul lui se ocupă de cei de la securitatea aeroportului și aranjă realimentarea avionului cu carburant. Blake îl informă pe pilotul lui că era posibil să plece dintr-un moment în altul, fără prea multe pregătiri.

- Am aterizat, îi spuse lui Carter uitându-se prin terminalul de sosiri ca să-l vadă pe șoferul pe care îl solicitase.

- Am aranjat să poți intra în Fort Carson. De-acum depinde numai de tine.

Blake îi făcu semn șoferului care apărău cu o bucată mare de carton alb pe care era scris numele lui.

- Ai idee dacă maiorul Blayney se află în bază?

- Nu am primit informația asta. Cei de la poartă, în bază, te vor întreba ce treabă ai acolo. Spune-le că ai nevoie să vorbești cu Blayney.

- Și dacă nu e acasă?

- E posibil să nu te lase să intri.

Blake acoperi telefonul cât să-i vorbească șoferului:

- Mă duci la Fort Carson. Știi unde e?

- Da, domnule.

Blake dădu din cap și își îndreptă iar atenția spre Carter în timp ce îl urma pe șofer ca să iasă din aeroport.

- Și pe urmă?

- Habar n-am... mă duc la vreun bar de pe-aici, mă interesez... Neil a fost aici o perioadă. Cu siguranță l-a văzut cineva. Și poate că știe și pe unde își face veacul.

- Cauți acul în carul cu fân.

Șoferul deschise portiera din spate a mașinii închiriate, și Blake se strecură înăuntru.

- Mulțumesc, Carter. O să-l găsim.

Trebuiau să-l găsească.

- Succes.

Avea nevoie de succes.

Baza se afla la douăzeci de minute distanță de aeroport. Doi soldați în uniformă de camuflaj se aflau în fața porții închise, cu armele automate în mâini. Un alt bărbat se afla în punctul de control și îi privi apropiindu-se.

Șoferul coborî și geamul lui și pe-al lui Blake. Soldatul se apropie de el fără urmă de zâmbet pe chip.

- Dumneavoastră?

- Am venit să îl văd pe maiorul Blayney.

Era mai bine să se comporte ca și cum maiorul îl aștepta deja, se gândi el. Blake scoase o carte de vizită și i-o înmână militarului.

- Guvernatorul Carter Billings a aranjat să primesc permis de acces în bază.

- Așteptați aici, domnule.

Blake se lăsă pe spate privind spre ei. Soldatul din cabină ridică receptorul telefonului și începu să vorbească. Își îngustă privirea în timpul discuției la un moment dat și unul dintre ceilalți soldați ocoli mașina ca să noteze numărul de înmatriculare.

Blake aștepta bătând darabana pe scaunul de lângă el.

Bărbatul din cabină păși afară și se apropie de mașină.

- Îmi pare rău, domnule Harrison. Maiorul Blayney nu primește pe nimeni azi.

Blake strânse din dinți.

- E o problemă de viață și de moarte. Puteți să-l sunați înapoi să-i spuneți că vizita mea are legătură cu Neil MacBain?

Era imposibil așa ceva. Să fie atât de aproape și să nu poată trece de porți era pur și simplu inacceptabil.

Militarii se uitară unii la alții, dar hotărârea de pe figurile lor nu se clinti.

- Îmi pare rău. Nu pot face nimic pentru dumneavoastră astăzi. Puteți încerca să vă programați o întâlnire la secretara maiorului Blayney.

Lui Blake îi veni să sară pur și simplu din mașină, dar se gândi că gestul avea să pară la fel de agresiv pe cât se simțea de fapt în momentul acela. Nu avea nevoie să petreacă o noapte la închisoare și să-și întârzie și mai tare căutările.

Printre dinții încleștați de nervi, reuși să spună:

- Există un număr la care aş putea să sun?

Militarul se întoarse la cabină, de unde reveni cu un număr.

- Încă ceva... cine este superiorul maiorului Blayney?

- În bază? Nimeni.

Super!

- Chiar crezi că Annie te va primi înapoi? îl împunse Rick pe Mickey în timp ce își croia drum șerpuind printre copaci, mai aproape de marginea stâncii.

- Annie m-a iubit.

- Nu cred că îi vor reveni sentimentele astea dacă îi omori soțul.

Neil se apropie încă un pas.

- Nu va ști că sunt eu.

Mickey se răsuci. Neil se ghemui la pământ.

- Blayney cu siguranță e nebun de legat dacă a reușit să te bage în chestiile astea. Ce te face să crezi că Blayney te va ține în viață după dispariția noastră?

Mickey se întorcea, acum că pierduse contactul vizual cu locul unde se afla Neil.

- Unde te-ai dus, Mac? Uite ce e... dacă apăs pe butonul ăsta, Blayney îi face felul chiar acum.

Oricât de greu i-ar fi fost, Neil nu răspunse nimic și se apropie și mai tare.

- Blayney nu primește ordine de la tine, Mickey. Ar fi trebuit să știi asta deja, continuă să vorbească Rick.

- Ba eu de ani întregi i-am dovedit lui Blayney de ce sunt în stare. Am îndeplinit o mulțime de „misiuni rămase neterminate” în numele lui.

„Iar noi suntem cei care termină ce trebuie terminat.” Ploaia îl ajuta pe Neil să înainteze. Mickey era întors

cu fața spre nord, iar Neil reuși să ajungă în spatele lui dinspre sud. La douăzeci de metri mai departe, Neil detonă o altă grenadă fumigenă, făcându-l pe Mickey să tragă înspre nord.

Rick se auzi în cască.

– Și-a pierdut cumpătul.

Neil mai detonă o bombă în încercarea de a umple aerul cu fum.

Îl auzi pe Mickey înjurând printre dinți și repezindu-se înspre est, drept în calea lui Neil.

Neil așteptă până în ultimul moment și se ivi dinaintea lui cu arma ridicată.

– Aruncă pușca.

Mickey se răsuci spre el gata să tragă.

Neil ținti în umăr și trase un cartuș. Răsunară încă două în pădurea mustind de ploaie.

Mickey se smuci înapoi și-și pierdu capacitatea de a ține arma. Însuflețit de valul de adrenalina ce i se scurgea prin vene, Neil sări asupra lui și îl puse la pământ. Brațul i se duse înspre înapoi și izbi cu sete figura lui Mickey, de două ori. Din brațul lui Mickey țâșnea sânge, prea mult pentru o simplă rană.

Neil îl dezarmă și îl răsuci pe spate. Îi înfipse mâna în gât cu o furie extremă, gata să-l omoare.

– L-ai ucis pe Billy.

Buzele lui Mickey se ridicară într-un rânjel bolnav.

– Am aruncat-o în aer și pe femeia lui.

Neil își lăsă pumnul să lovească din nou, ca un ciocan.

– Ar trebui să te omor chiar acum.

Mickey tuși. Din piept îi ieșea un hârâit ciudat. Neil privi în jos și observă că jacheta de camuflaj a lui Mickey se umpluse de sânge.

„Ce dracu’?” Doar nu era chiar atât de prost țintaș.

– N-ai avut niciodată boase să o faci, reuși să murmure Mickey printre hârâieli și tuse. Din gură începu să-i curgă sânge.

Cum în mod clar inamicul era imobilizat, Neil aruncă arma la o parte și-i sfășie cămașa. Peste tot, sânge.

- A căzut? îl auzi pe Rick în ureche.

- Da.

După cum arăta gaura din pieptul lui, Rick trăsesese și el simultan, din spate. Mickey era terminat.

Avea deja ochii goi și lucioși.

- M-ar fi primit înapoi. Annie a mea.

Neil nu avu inima să-i distrugă ultimele clipe.

- Unde e Gwen?

Mickey îi întâlnește privirea, scoase o răsuflare întretăiată și se opri din respirat.

Neil strânse din ochi.

- Dobitocul dracului.

Se trase de lângă cadavrul lui Mickey și se uită prin ploaia care cădea în continuare să vadă unde era Rick.

- Rick?

- Aici sunt.

Vocea prietenului lui nu suna deloc firească.

- Unde?

- La baza stâncii. Ținta noastră e la pământ?

Neil aruncă o privire spre bărbatul pe care odinioară îl numea prieten. Se gândi la poza cu ei toți... în vremuri mai fericite.

- Da. E la pământ.

- Bun.

- Unde ești?

Neil nu-l vedea nicăieri.

- Am încasat un glonț. Sunt OK.

Neil o luă la fugă prin desigur ignorând crengile care i se izbeau de picioare, de mijloc. Îl găsi lipit de un copac, cu mâna dreaptă apăsându-și coapsa.

- Cât de rău este?

- Nu e în abdomen.

- Cât de rău, Rick?

Neil știa că prin coapsă treceau artere majore ce puteau încheia viața unui om la fel de iute ca o împușcătură în piept.

Rick încercă să suradă, cu zâmbetul acela pentru care era faimos. Doar că nu îi apărură în obraji și a doua pereche de gropițe.

– Am fost și mai bine.

– Fir-ar al dracului!

– Sunt OK. Trebuie să te duci să o salvezi pe iubita ta. Înainte ca Chuck să-și dea seama ce s-a întâmplat aici.

Neil privi spre mașină și apoi înapoi la Rick.

– Nu pot să te las aici.

– Ba ai face bine să mă lași. Sunt OK, Neil. Du-te. Eu am telefon, o să sun după ajutor după ce pleci tu. În plus, am impresia că partea asta a dealului e plină de explozibil și va sări în aer. Prea încerca Mickey să ne facă să ajungem aici.

Neil aruncă o privire spre stânca de deasupra lui. Bolovani uriași se vedeau ieșind din pereți, pe ambele părți. Suficient de mari cât să zdrobească totul dedesubt. Să-l ducă pe Rick la spital, să dezactiveze bombele... să răspundă la întrebările poliției, toate acestea aveau să ia timp. Timp prețios.

– Du-te, îi repetă Rick încă o dată. Voi evita să menționez numele tău până ce primesc un semn de la tine. Nu aș vrea să-l alertez pe Blayney.

Neil încercă să se uite la rana lui Rick, să vadă cu ochii lui dacă prietenul lui era într-adevăr în regulă.

Rick îl împinse la o parte.

– Du-te! Cară-te naibii de aici!

Se ridică și își băgă mâna în buzunar.

– Dacă se întâmplă ceva, sună-l pe Blake. Spune-i tot.

– Du-te tu după Gwen și spune-i tu însuși lui Blake.

Neil îi îndesă totuși cartea de vizită în mâinile lui Rick.

– Du-te, locotenente.

Dădu din cap o dată și își puse mâna pe umărul prietenului lui.

– Să nu dea dracu' să mori.

În spatele pleoapelor simțea lacrimi.

- Pleacă dracului de aici.

Lui Neil nu-i trebui să i se mai spună încă o dată.

Blake stătea pe bancheta din spate a mașinii închiriate la câțiva kilometri de bază. Ploaia își diminuase intensitatea, acum mai mult burnița, reflectându-i pe deplin starea mizerabilă. Nici nu-și mai amintea ultima dată când cineva respinsese atât de flagrant un apel de la el.

Sunase la secretara maiorului și ajunsese să vorbească cu un robot. Lăsase un mesaj urgent în care se folosisese fără jenă de toate numele sonore care îi trecuseră prin minte pe care le cunoștea personal ori nu, dar la care ar fi putut apela. Nu că ar fi contat. Blake ar fi fost în stare să recurgă la o discuție cu regina și cu președintele înșiși dacă asta l-ar fi ajutat să dea de sora lui și de Neil.

Minutele se scurgeau, și senzația de nerăbdare ajunsese să o simtă aproape fizic pe șira spinării. Carter trebuia să sune dintr-o clipă în alta, din câte spera el, să îi spună că Max îi aranjase audiența cu primarul.

Când sună telefonul, nu se mai uită cine era apelantul, ci răspunse direct.

- Carter?

- Blake?

Nu era Carter.

- Neil?

I se făcu pielea de găină pe el și mintea i se transformă într-un mare vid.

- Neil?

- Ascultă, Blake. Nu am prea mult timp.

- Unde ești? Unde e Gwen?

Neil nu-i răspunse la întrebare.

- Vreau să-ți notezi ce-ți spun. Mă ascultă?

Intensitatea din glasul lui Neil nu semăna cu nimic din ce-și amintea Blake că auzise în trecut.

- Trebuie să îl suni pe un maior Blayney la Fort Carson în Colorado Springs. Să-l ții la telefon.

- Neil?

- Am nevoie să-l distragă cineva... m-ai înțeles?

Neil vorbea precipitat, fără să asculte răspunsul.

- Mă aflu la cinci kilometri de bază, Neil.

- Ce-ai spus?

- Sunt lângă bază. Carter a dat de ultimul tău superior. Nu vrea să îmi răspundă la telefon. Am venit aici căutându-te.

Neil oftă.

- Scrie numărul ăsta, zise turuind nouă cifre. E numărul lui personal. Sună-l. Ține-l la telefon. Nu-mi pasă cum faci asta... doar ține-l la telefon.

Blake își simți stomacul în gât.

- Unde e Gwen?

Neil ezită.

- Sună-l.

Lui Blake îi îngheță sângele în vene.

Charles măsura podeaua de la etaj, în lung și-n lat, deasupra ei, când cu pași grei și repezi, când cu unii înceți. Atât de înceți că se întrebă dacă mai era cineva în casă. Când sună telefonul, auzi o singură voce la etaj și nu era a altcuiva.

Gwen se rezemă de peretele pivniței înconjurată de desenele lui Annie și de luminițele de Crăciun ale familiei Blayney.

Nu avea idee cât timp trecuse ori ce se petrecea deasupra. Și ca să îi sporească starea mizerabilă, Charles mai și închisese luminile din pivniță. Ar fi scufundat-o astfel într-un întuneric deplin, dacă nu ar fi fost luminițele pe care reușise să le bage în priză. După cum se spunea, cine râde la urmă râde mai bine. Până și chițaitul ocazional al unui șoricel nu făcea altceva decât să o înveselească. Era cât se poate de vie și alertă.

Cu siguranță Neil avea să-și închipuie la un moment dat că ceva nu era în regulă. Cu mâinile la spate, începu să-și răsucescă inelul frumos pe care el i-l pusese pe deget. Felul acela în care își deschisese sufletul în

fața ei îi era încă proaspăt în memorie. Trebuia să fie în viață.

Trebuia. Pur și simplu.

Alungă din minte orice gând cum că i s-ar fi putut întâmpla ceva și așteptă ca Charles să facă următoarea mișcare.

Orele se scurseră încet, forțând-o la un moment dat să închidă ochii pentru scurte intervale de timp. Voia în aceeași măsură să se întâmple și să nu se întâmple ceva. Cu cât stătea mai mult în pivniță, cu atât creștea probabilitatea să i se fi întâmplat ceva oribil lui Neil.

Iar amenințarea aceea era o tortură psihologică mult mai intensă decât a fi încuiat într-o pivniță cu un nebun pe post de gardian.

Avea ochii închiși când auzi yala descuindu-se în capul scărilor. Luminile de deasupra ei se aprinseră brusc, făcând-o să clipească de câteva ori, orbită de strălucirea bruscă.

- Ce dracu'?

Charles zbură în jos pe scări înainte ca ea să apuce să-și ia pistolul ascuns pe picior. Reuși să se lase în jos, cu ochii larg deschiși, în timp ce el măsura din priviri scena decorată de jur împrejur.

- Ce ai făcut?

- Meeeeam făcuun cămih, încercă ea să rostească în ciuda călușului din gură.

Charles se năpusti asupra ei și îi trase o lovitură cu dosul palmei trântind-o grămadă la pământ. Durerea ascuțită îi trezi mintea.

Charles se ridică și-și frecă încetișor gâtul cu mâna, întinzându-l. Singura dovadă a furiei lui de mai devreme era felul în care trăgea aer în piept umflându-și nările.

O ridică de pe podea cu o mână și o izbi de perete.

Ea văzu stele verzi.

- Te distrezi?

Gwen încercă să-și întoarcă fața din dreptul ochilor lui. Ceea ce el nu îi permise. Atunci cedă și se uită drept

la el. Cu toată ura și disprețul de care era în stare. L-ar fi scuipat dacă ar fi găsit o picătură de salivă în gură.

El îi apucă bărbia între degete și o strânse.

- A venit frate-tău.

Ei îi sări inima din piept.

- Ce știe?

Încercă să articuleze ceva cu călușul în gură. Charles băgă un deget pe sub material și i-l trase peste buză.

- Ce?

Faptul că-și putu mișca din nou maxilarele i se păru extraordinar, în ciuda poziției în care nemernicul o ținea ținută de perete. Atinse cu limba uscată cerul gurii încercând să găsească puțină umezeală.

- Ce știe?

- Nu știu.

O plesni din nou. Iar ea simți umezeală în gură din cauza unei buze sparte.

I se umplură instantaneu ochii de lacrimi de durere, dar refuză să îi plece.

- Ce știe?

- Eu n-am vorbit cu el.

Charles se apropie și mai tare de ea. Nu era sigură, dar i se păru că simte miros de tutun în respirația lui.

- Știe că ești aici.

Ce putea spune... habar nu avea de unde aflase Blake și cum o găsisese.

- Unde e?

Charles își lăsă mâna să-i alunece pe gâtul ei fragil amintindu-i cu asta cât de ușor îl putea frânge dintr-o mișcare.

- Vine încoace.

Simți un fior de speranță în inimă.

- Dacă faci zgomot, fie și cel mai mic zgomot posibil, îl omor. Ai înțeles?

Dădu din cap. Fratele ei era atât de aproape. Poate simțise ceva?

- Cel mai mic zgomot.

Charles îi băgă din nou călușul în gură, de data asta fără să mai verifice cât de bine. O trânti la pământ și ieși din cameră.

Lăsă luminile aprinse.

capitolul 34

Neil știa să se descurce prin bază mai bine decât orice soldat de-acolo. La apusul soarelui, îi fu și mai ușor să traverseze căile ascunse de trecere prin bază. Nu se schimbaseră prea multe de când era doar un puști care locuia acolo alături de tatăl lui. Adolescenții erau mereu interesați să descopere o cale prin care să iasă din bază. Cine ar fi crezut că acum avea să se strecoare înăuntru pe acolo?

Un singur gând îi făcea picioarele să se miște înainte.

Gwen.

Trebuia să ajungă la ea, să o apere. Îi dădea târcoale gândul bolnav că poate i se întâmplase deja ceva, dar refuza să-l audă sau să-l ia în seamă.

„E bine“, își spuse. „E foarte bine.“

Îi luă douăzeci de minute să traverseze baza și să ajungă la poalele dealului pe care era casa lui Blayney. Se opri o clipă și privi spre ferestrele întunecate.

Oare era acolo? Oare Gwen era acolo?

Neil miza pe ideea că în lipsa oricărei vești de la Mickey, Chuck avea să intuiască dezastrul. Logica îi spunea că în cazul acesta avea să se folosească de Gwen ca ostatic. În afară de situația în care renunța pur și simplu.

Neil însă nu cunoscuse nici un militar de la forțele speciale care să renunțe.

Iar Chuck nu avea să fie primul.

În casă se vedea licărind o luminiță, dovada că înăuntru se afla cineva.

Neil dădu roată casei prin spate, sări gardul și se ghemui sub fereastra întunecată a bucătăriei. Scoase

o oglindă mică din jacheta de camuflaj și o poziționă astfel încât să vadă în interiorul casei de la ușa din spate.

Bucătăria era goală. Era aprinsă o lumină în hol.

Neil își ținu respirația și așteptă să sune telefonul. Îi spusese lui Blake să îi lase patruzeci de minute ca să ajungă pe poziții. Avea de așteptat cinci minute.

Cinci minute de teroare absolută, îngrozit la gândul că acele cinci minute se puteau dovedi vitale pentru soția lui.

Imaginea lui Chuck făcându-i rău îl determină să-și strângă pumnii și să scrâșnească din dinți. Iar poziția aceea imobilă timp de cinci minute îl făcu să tremure. Când în sfârșit sună telefonul, Neil aproape că nici nu auzi sunetul.

Al doilea apel însă îi atrase atenția și îl făcu gata de acțiune.

Încuietoarea de la ușa glisantă din spate era ușor de deschis. Maiorul nu își făcea prea multe griji privind siguranța personală.

Idiotul.

Neil deschise ușurel ușa suficient încât să audă conversația, de fapt doar răspunsurile de partea aceasta.

– Domnul Harrison? Da... mi s-a spus că sunteți aici.

Vocea lui Chuck arăta că omul era încordat la maximum. Ceea ce Neil putea recunoaște, însă nu și Blake. Neil închise ușa din spate încet în urma lui și o încuie. Se ghemui înapoia insulei din mijloc înainte să pornească spre hol.

– Nu, îl auzi pe Chuck.

Neil se mișca în sus pe scări de fiecare dată când Chuck vorbea.

– Cum ați făcut rost de numărul meu?

Neil ezită.

– Oh, înțeleg. Da... au fost aici.

Neil înaintă pe scări și ajunse la camera în care stătuse cu Gwen. Înăuntru era întuneric. Parte din el se așteptase să o vadă acolo.

Nu era.

Se mișcă încet, dând roată locului, căutând ceva care să-i spună că Gwen fusese acolo.

Nimic... camera nu avea nimic personal în era.

Gwen dispăruse.

Casa se cufundă în liniște. Nu îl mai auzi pe maior... nu mai auzi nici o altă persoană în casă. În vârful picioarelor, Neil trecu de camera de oaspeți și aruncă o privire în dormitorul principal. Și acolo era întuneric. Din câte își putea da seama, și Ruth dispăruse.

La parter se auzi închizându-se o ușă și apoi, din nou, nimic. Neil își ciuli urechile cât putu în direcția holului, disperat să audă ceva.

Un zgomot înfundat îl țintui locului și apoi auzi trântindu-se o ușă.

O luă în jos pe scări și la jumătatea lor auzi vocea lui Chuck.

- Da, aștept un musafir.

Neil așteptă, apoi mai coborî încă trei trepte.

- Domnul Harrison. Exact. În douăzeci de minute. Nu. Nu stă mult.

Neil îngheță. Blake venea încoace?

Se retrase înapoi pe scări să se gândească. Blake trebuia să stea departe de locul ăsta. Ultimul lucru de care avea nevoie Neil era un civil care să încurce lucrurile pe-aici. Nu, atât timp cât nu știa nici unde naiba era Gwen.

Își scoase arma M9 și o ținu drept în față, înainte să se strecoare ușurel în încăperea în care era Chuck.

Bărbatul stătea în fața biroului. Într-o scrumieră, alături, fumea o țigară aprinsă. Neil nu-și amintea să-l fi văzut vreodată fumând.

Era posibil ca omul acesta... care fusese aici de la începutul carierei lui de militar, să fie responsabil pentru atâta durere? Pentru moartea lui Mickey? A lui Billy?

Cu spatele la el, Chuck se uita în gol spre geam.

- Ai de gând să folosești arma aia, soldat?

Neil își strânse pistolul. Încleștă din dinți, trecându-i prin minte alte și alte amintiri.

Clătină din cap.

- Unde e Gwen?

Chuck își ridică țigara și trase cu sete din ea, apoi scoase fumul printre dinți.

- Nu sunt sigur de ce m-am lăsat. Nimic nu se compară cu senzația de a ține în echilibru viața cu moartea în mâinile tale printr-un astfel de obiect nesemnificativ.

Se holbă la capătul aprins al țigării și mai inspiră încă un val de nicotină.

Lui Neil îi tremură degetul pe trăgaci.

- Unde este?

Chuck aruncă o privire spre podea, peste umăr.

- Aruncă pistolul, Mac.

- Unde e soția mea?

Chuck izbucni în râs. Iar sunetul răni nervii încordați la maximum ai lui Neil.

Maiorul se întoarse, își scoase țigara dintre dinți și suflă fumul deasupra capului ca și cum nu avea nici o grijă în lumea asta.

Ceea ce îl scoase din sărite pe Neil.

- Unde e?

- Aruncă arma.

Neil îl privi crunt.

- De ce aș face-o?

- Vrei să o mai vezi vreodată? Aruncă arma.

Ticălosul arogant trase din nou din țigară. Știa al dracului de bine că Neil nu ar fi apăsător pe trăgaci fără să știe unde era Gwen. Inamicul îi cunoștea punctul vulnerabil și se folosea de el din plin.

Neil făcu intenționat doi pași mari în față înainte de a pune siguranța armei și de a o arunca pe jos, destul de departe de Chuck.

Chuck urmări arma alunecând pe podea cu un zâmbet pe față.

- Și celelalte?

Neil înghiți în sec. Nu avea rost să pretindă că nu știa ceea ce îl învățase însuși omul din față lui. Neil își ridică

picioarul drept, scoase revolverul mai mic și îl aruncă pe podea.

Chuck îi urmărea mișcările cu o figură plictisită. Făcu un gest cu degetele înspre Neil și acesta își scoase un al treilea pistol pe care îl avea vârat la șale. Nu-i mai rămăsese nimic în afară de celular și de un cuțit.

Maiorul Blayney se apropie încet de birou.

Neil era prea departe să se repeadă asupra lui, așa că-i așteptă următoarea mișcare.

Maiorul scoase și el de la spate o armă.

Ceea ce nu-l miră.

Instinctiv, Neil se trase într-o parte. Nu era nevoie să-i ofere bărbatului o țintă prea mare.

- Înapoi, Mac.

Doi pași mai departe, Neil se menținu pe poziție.

- Unde e?

Privirea lui Chuck zăbovi puțin dincolo de Neil, în direcția bucătăriei.

Flutură pistolul într-acolo.

- E în spate.

- Am fost în bucătărie. Nu e acolo.

Chuck zâmbi.

- Nu ai căutat cum trebuie, soldat.

Chuck mai flutură pistolul o dată.

Neil urmări cu privirea țeava pistolului și se dădu câțiva pași înapoi. Ajunse cu spatele lipit de insula din bucătărie, iar Chuck îl ocoli, ajunse la cămară și deschise ușa. Îi făcu semn din cap.

- Mișcă.

Neil se gândi la spațiul îngust și la cum avea să fie prins ca într-o capcană dacă intra acolo.

- Du-te dracului!

- Acolo e Gwen.

Neil ezită. Nu o auzea... nu o vedea.

- Minți ca un nemernic.

- Gwen e acolo, Mac. De ce te-aș minți acum?

Neil se crispă. În minte îi răsăriră imagini de coșmar cu trupul lui Gwen făcut bucăți. Era posibil oare

ca bărbatul să o fi ucis și să-i lase cadavrul în cămară? Și dacă ea nu mai era... pe el ce-l aștepta? Ar fi fost în stare să supraviețuiască morții ei? Merita trăită viața asta fără lumina ei?

Intră în cămară și observă o ușă.

- Deschide-o.

Neil avea stomacul în gât și puse mâna pe mâner. Îl răsuci încet, fără a întâmpina rezistență. Lipsa unei încuietori îl făcu să se gândească la ce era mai rău. Doar Chuck ar fi încuiat înăuntru o persoană aflată în viață... nu-i așa?

Incapabil să se oprească, Neil deschise ușa larg și dădu de un rând de scări de lemn vechi care coborau în pivniță. De dedesubt scliffeau niște luminițe.

- Mișcă.

Neil puse un picior pe scară, mai făcu un pas... apoi auzi. Glasul acela înăbușit. Un strigăt înăbușit.

Trăia.

În viața lui nu plânse de bucurie. Acum o făcu. Se repezi lângă ea, punându-se între ea și Chuck. Se întinse să-i scoată călușul și observă urmele roșii pe care le avea pe față și vânătăia care i se forma pe un obraz.

Ochii ei în lacrimi îi întâlneau pe ai lui.

- Îmi pare rău, spuse el încet.

Era numai vina lui. Dacă el nu și-ar fi pus toată încrederea în Chuck, ea nu s-ar fi aflat acum aici.

- Ai venit, reuși ea să murmure printre buzele crăpate.

- Ce drăguț! Tinerii căsătoriți reușiți din nou.

Neil se întoarse spre bărbatul pe care odinioară îl socotise prietenul lui.

- De ce, Chuck? De ce să ne sacrifici așa?

Chuck își îngustă privirea.

- Trebuia să îi faceți felul Corbului pe neobservate. Nu era cazul să-i aruncați în aer întreaga familie. Aspectul acesta era imperativ pentru misiune.

- Nu noi am fost responsabili pentru bombe.

- Știai de ce era capabil. Trebuia să elimini ținta aceea, punctual, și apoi să te întorci acasă. Atunci cei de la Washington ar fi fost mulțumiți. Nu era nevoie să știe și ei cine a dat ordinul. Nu era nevoie să știe.

Neil îl privi neîncrezător.

- Washingtonul nu a știut despre Operațiunea Corbul? Ai pus-o la cale de unul singur, de la tine putere?

- Politicienii habar nu au să ducă un război. Trebuiau eliminați conducătorii și nemernicii care erau dispuși să-și ucidă propriii copii pentru cauza lor... asta trebuia făcut.

Neil începea încet, încet să înțeleagă.

- Mai ai foarte puțin până la pensie. Nimeni nu ar fi aflat niciodată...

- Există o procedură de trecere în rezervă, un interviu. Deja îl chemaseră pe Billy să îi pună întrebări despre mine. Oricare dintre voi ar fi putut să scape ceva și să distrugă astfel patruzeci de ani de dedicare și devotament în serviciul patriei. Nu puteam să risc.

Ironia era că Neil nu ar fi spus absolut nimic. Și nici Rick... ori Billy.

- Mickey e mort, îi spuse Neil.

Sperând să vadă vreo emoție pe fața lui Chuck.

Chuck ridică din umeri.

- Pierderi colaterale, spuse el. Acum, înapoi!

Neil se izbi de Gwen, ținând-o în permanență în spatele lui. Pentru prima dată de când coborâse în pivniță, Neil observă *acele* becuțe de Crăciun și desenele copilărești și celelalte obiecte de pe podea. Se părea că Gwen fusese ocupată. Și nu cu puțin lucru. Privirea lui Chuck măsură încăperea și brațul cu arma începu să îi tremure.

- Ne știm de o grămadă de ani, Chuck. L-ai cunoscut pe tata.

Gwen era lipită de spatele lui. Îi tremura tot trupul.

El își băgă o mână la spate să o susțină.

Chuck îngustă privirea.

- Am cunoscut o grămadă de soldați care acum sunt morți. Ce mai contează unul în plus?

Gwen se răsuci în spatele lui. O apucă de braț să o împiedice să vină în fața lui. Degetele îi atinseră un obiect dur pe care ea îl avea în mână. Îi luă o secundă să-și dea seama ce era.

O senzație de ușurare imensă îl cuprinse. Ar fi vrut să o laude pentru mișcarea aceea extraordinară de a-și lua arma la ea chiar acolo, dar nu o făcu. Neil luă pistolul și-și ținu în continuare mâna la spate.

- Atunci mă omori pe mine, o omori pe Gwen. Și pe urmă? Nu crezi doar că aş fi venit aici fără să spun nimănui nimic, nu?

- A zis că Blake e pe drum, că vine înapoi, spuse Gwen. Că o să-l omoare dacă fac cel mai mic zgomot.

Chuck clipi de câteva ori, uitându-se când la luminițe, când la fața lui Neil.

- Blake știe că sunt aici. Și nu va veni fără ajutoare.

Neil făcu un mic pas înainte.

- S-a terminat, Chuck. Nu ai cum să ieși cu bine din chestia asta.

Ochii i se ațintiră asupra țevii pistolului îndreptat spre ei, și Neil își ținu respirația, tresărind la fiecare mișcare pe care o făcea Chuck.

Vârful țevii se înclină ușor înspre podea. Neil sări să-i taie calea și îndreptă pistolul lui Gwen spre Chuck.

- Aruncă arma!

Vocea lui Neil era mortală. Nu voia să-l ucidă pe maior. Ar fi făcut-o. Doar că nu voia să o facă.

- Fă ceea ce trebuie, Chuck. Arunc-o!

Ochii lui Chuck se ațintiră asupra armei pe care Gwen o adusese în pivniță și pufni în râs. Reacția asta perfect deplasată în contextul dat era indiciu suficient pentru starea lui mentală. Chuck avea pistolul în mână.

- Mereu ai fost cel isteț. Ar fi trebuit să îl pun pe Mickey să te omoare pe tine primul.

Apoi, fără nici un preambul și fără nici un avertisment, maiorul Chuck Blayney își ridică arma la cap și apăsă pe trăgaci.

capitolul 35

Gwen simți intenția maiorului când acesta ridică pistolul și închise ochii. Tipătul îi răsună cu ecou în același timp cu zgomotul împușcăturii. Începu să tremure din toate încheieturile în timp ce peste pivniță se așternu liniștea.

Neil o îmbrățișă. Ea se prăbuși practic înspre el, îngropându-și fața în umărul lui.

- S-a terminat, îi șopti el liniștitor în ureche. Sunt aici.

I se tăiară genunchii. Neil o ridică în brațe și o ținu la pieptul lui ca pe un copil. Exact cum ar fi făcut o mamă cu bebelușul ei, chiar dacă Gwen avea în continuare mâinile încătușate la spate. Ea strânse din ochi, refuzând să-i deschidă până ce Neil o purtă în sus pe scări și o așeză ușurel pe o canapea.

Dădu să se miște de lângă ea, dar ea se trase și mai aproape de el.

- Nu pleca. Nu pleca.

- Nu plec, șopti el. Sunt chiar aici.

Ea clipi de câteva ori și deschise ochii.

- A murit?

- Da.

Gwen simți cum îi vine stomacul în gât.

Neil se întinse peste canapea și trase o pătură să i-o pună pe umeri. Privirea lui când îi întâlni ochii era atât de îngrijorată că îi veni pur și simplu să izbucnească în plâns.

- A început să se poarte ciudat imediat ce ai plecat. Pe urmă Ruth a plecat în Florida și a fost mai rău. Am încercat să plec.

Tremura, incapabilă să-și controleze trupul.

Neil îi frecă ușor brațele.

- Nu am știut. Am crezut că vei fi în siguranță aici.

Gwen încercă să zâmbască.

- Știu. Nu e vina ta.

- Ar fi putut să te omoare.

Încercând să se miște să-l mângâie la rândul ei, își aminti apoi că are în continuare cătușe.

- Poți să-mi dai jos astea?

El dădu din cap și privi în spatele ei.

- Îți curge sânge, spuse.

- Nu-i nimic, doar o zgârietură.

Degetele lui traseră de cătușe, apoi își pipăi buzunarele.

- Ai idee unde a pus cheia?

Ea clătină din cap.

Neil se apropie de fața ei și își puse mâna pe obrazul ei.

- Sigur cei de la poliția militară au o cheie. Trebuie să îi chem.

În momentul în care urma s-o facă, evident casa avea să se umple de militari. Și fratele ei...

- Sună-i.

El se ridică să se îndepărteze.

- Neil, spuse ea oprindu-l. Mulțumesc că te-ai întors la mine.

El se întinse din nou spre ea și își puse buzele moi pe buzele ei uscate. Îi șterse o lacrimă pe care nici ea nu o simțise prelingându-i-se pe obraz și ridică receptorul telefonului fix.

În mai puțin de două minute, casa se umplu de ofițeri de la poliția militară. Cineva îi dezlegă mâinile pe care era sigură că nu avea să le mai simtă normale vreodată și îi oferă un pahar cu apă. Lichidul îi opări parcă gâtul uscat iască.

O femeie sergent se așază lângă ea în timp ce Gwen răspundea la întrebări. Cei de la poliția militară îl țineau la distanță pe Neil, probabil punându-i aceleași întrebări și asigurându-se că versiunile coincideau întocmai. Tot timpul, Gwen continuă să-și repete în minte

că se terminase totul. Se terminase totul și amândoi erau vii și nevătămați.

Un soldat în uniformă se apropie de ea.

- Domnișoară Harrison?

- Doamna MacBain, de fapt, îl corectă ea.

- Se pare că fratele dumneavoastră este afară și e pe cale să stârnească un adevărat uragan. Mai aveam întrebări și nu vă putem lăsa să plecați încă. Vrea să vă vadă pentru câteva minute.

- Sigur.

Cineva o ajută să se ridice. Când reuși să ajungă la ușă, clătină din cap spre mâinile ce o susținuseră.

- Mă descurc. Fratele meu nu o să se lase convins să plece de aici dacă are impresia că sunt rănită.

Blake stătea lângă un jeep militar, cu mobilul în mână și un soldat înarmat lângă cealaltă. O observă și-l dădu la o parte pe militar.

- Sunt bine.

O strânse în brațe să o înăbușe aproape.

- M-ai speriat de moarte, Gwendolyn.

- Și eu m-am speriat de moarte.

Blake se trase înapoi și încercă să îi examineze fața prin întuneric. Bine că lumina era atât de scăzută. Știa bine cât de rău se simțea și abia își putea imagina cât de rău arăta.

- Neil e înăuntru?

- Da. Vorbește cu autoritățile.

Blake clătină din cap.

- Ar fi trebuit să aibă grijă de tine.

- A avut. Sunt în viață, doar.

Fratele ei nu părea chiar convins.

- Trebuie să te duc acasă. Toată lumea e moartă de îngrijorare din cauza ta.

- Spune-le tuturor că sunt bine. Amândoi suntem bine.

Începu să plouă, și Gwen își împinse o șuviță de păr ce-i căzuse pe ochi.

Blake dădu cu ochii de inelul ei și o apucă de mână.

- Ce-i ăsta?

- Se numește verighetă, Blake. Eu și cu Neil ne-am căsătorit.

Fratele ei o privi pieziș, apoi își îndreptă ochii dincolo de ea, înspre casă.

- Uite ce e, spuse ea punându-și mâna pe umărul lui. Spune-le celor de aici unde stai și venim noi acolo cât de repede putem.

Își trecu ambele mâini peste brațe ca să atenueze cât de cât frigul.

- Aș prefera să nu stau aici în ploaie. Am suferit suficient de frig cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Blake își scoase haina și i-o puse pe umeri.

- Doamnă MacBain. Mai avem câteva întrebări.

Gwen se întoarse spre sergent și îi zâmbi palid.

- Vin imediat.

Îl sărută pe fratele ei pe obraz.

- Du-te și spune-i Samanthei că suntem bine, să nu-și mai facă griji.

Era aproape dimineată când sergentul Piper îi spuse că putea să plece.

- La momentul acesta nu mai avem nevoie de nimic altceva de la dumneavoastră, doamnă MacBain.

Gwen își frecă ochii obosiți și se uită cum se crăpa de ziuă prin ferestrele largi ale reședinței Blayney.

- Unde e Neil?

Nu îl văzuse de ore întregi. Cei de la medicină legală tocmai sosiseră, iar ea nu voia să asiste la scena aducerii cadavrului lui Charles în sus, pe scările acelea.

- Participă la un interogatoriu.

- Nu e aici?

Femeia sergent clătină din cap.

- A plecat acum ceva timp cu o escortă de la poliția militară.

- E arestat?

Nu își imagina că ar fi fost în stare să plece de bunăvoie fără să-i spună și ei. Nu, după toate lucrurile prin care trecuseră.

Femeia din fața ei refuza să o privească în ochi. Gwen se ridică și își puse mâinile în șolduri.

- Ce acuzații i se aduc?

- Nu am spus că este arestat.

- Nu ați spus nici că nu este. Cine este superiorul dumneavoastră?

Așa își imagina că se numea șeful în armată.

Sergentul arată din cap înspre bucătărie.

- În momentul de față unul dintre ei zace într-o baltă de sânge, iar locțiitorul, maiorul Gilmor, nu poate avea contact cu dumneavoastră acum. Până vom putea determina cu claritate ce anume a transpirat în exterior, domnul MacBain va trebui să rămână cu noi.

- Dar e absurd. Neil nu a făcut nimic. V-am spus ce mi-a făcut Charles Blayney. Ce mi-a spus. Doar nu vă imaginați că eu și Neil mințim.

- Nu vă acuză nimeni că mințiți, doamnă MacBain. Doar că trebuie să-l mai ținem pe locotenentul MacBain aici încă un timp.

- E în rezervă, o corectă Gwen.

- Vă va contacta când va fi eliberat.

- Nu e suficient. Solicit să-mi văd soțul înainte să plec de aici.

Își încrucișă brațele la piept ca să accentueze ceea ce spunea. Oare femeia din fața ei nu putea să priceapă cât de puțin control avusese asupra propriei vieți în ultimele câteva săptămâni? Gwen se săturase să i se tot spună ce putea și ce nu putea să facă. Poate că venise vremea să le amintească tuturor cu cine aveau de-a face.

- În nici un caz.

- Chiar așa?

Sergentul zâmbi. Avea părul strâns la spate într-un coc atât de rigid că sigur îi provoca durere undeva la nivelul scalpului. Pe de altă parte, în ciuda uniformei și a machiajului redus la minimum, sergentul Piper era probabil o femeie frumoasă. O subestima însă în mod considerabil pe Gwen... ceea ce era o mare greșeală.

- Pot să folosesc telefonul să-mi sun fratele?

Sergentul Piper îi zâmbi obosită, ca și cum ar fi vrut să spună în sfârșit.

Gwen formă numărul de mobil al fratelui ei și așteaptă să răspundă.

- Blake?

- Gwen? Ești aici la hotel?

- Nu, încă.

Se răsuci astfel încât sergentul Piper să îi poată urmări fiecare vorbă.

- Ascultă, vreau să convoc o conferință de presă. Voi vorbi despre Operațiunea Corbul și despre seria de crime care...

Sergentul Piper dădu să-i smulgă telefonul din mână, uitându-se la ea cu o privire nimicitoare.

- Astea sunt informații confidențiale. Nu puteți să...

Gwen își ținu receptorul în dreptul gurii astfel încât Blake să audă ce spunea.

- Eu sunt cetățean britanic, sergent Piper. Poate că soțul meu gândește că am devenit automat cetățean american datorită căsătoriei cu el, dar sunt conștientă că va trebui să parcurg întregul proces și să solicit cetățenie ca oricine altcineva.

De fapt, chestiile astea nu îi veniseră în minte decât după ce petrecuse câteva ore singură în pivnița familiei Blayney. Își amintise de o discuție cu Blake, avută cu ani în urmă, despre posibilitatea de a deveni cetățean american. Căsătoria cu un american era posibil să accelereze procesul, dar asta nu îi garanta aprobarea instantanee din partea guvernului.

- Nu cer altceva decât câteva minute cu soțul meu și în schimb vă promit că-mi voi ține gura. Dacă nu... frațele meu, ducele de Albany și numeroșii noștri prieteni... guvernatori, senatori...

Se gândi la lista clienților ei.

- Avocați de mare renume, diplomați, ofițeri de rang înalt din toate eşaloanele sistemului de apărare, chiar și actori care știu bine cum funcționează mass-media vor rostogoli povestea asta atât de repede și de departe

că toată infanteria marină va trebui să declare stare de urgență doar pentru a evita scandalul. Dacă doriți să evitați un scandal diplomatic internațional, vă sugerez să mă lăsați să vorbesc cu Neil. Între patru ochi.

Sergentul Piper se uită crunt la telefonul din mână lui Gwen.

- Mă duc să văd ce pot face.

Gwen zâmbi și duse telefonul la ureche.

- Dacă nu te sun în treizeci de minute, știi ce ai de făcut.

- Sunt alături de tine, Gwen.

Nu avu de ales când cei de la poliția militară îi ordonară să urce într-o dubă, în spate, și îl conduseră la o cameră de interogatoriu.

- Nu a existat nici un fel de Operațiune Corbul.

Colonelul Montgomery zburase acolo de la Pentagon imediat ce se dusesse vestea despre sinuciderea maiorului Blayney. Bărbatul era pus pe intimidat. Avea mușchii aproape la fel de mari ca ai lui Neil, ceea ce spunea ceva când venea vorba despre un ofițer superior. Cei mai mulți lăsau sala și antrenamentele pe seama celor mai mici în grad. În mod evident, bărbatul nu era dispus să se lase depășit în vreun fel de oamenii lui. În oricare alte împrejurări, Neil l-ar fi admirat mult pentru asta.

Era pus la punct, regulamentar și spilkuit până la ultimul fir de păr cărunț și se uita scrutător la Neil.

Acesta era așezat de partea cealaltă a mesei și era pregătit să dezvăluie toate detaliile pe care le ținuse pentru el până la acel moment.

- Ar trebui să vă asigurați că persoana care înregistrează convorbirea noastră are nivelul de acces adecvat la informații clasificate, domnule colonel. Nu mi-ar plăcea să aibă loc o scurgere de informații tocmai acum, atât de târziu în povestea asta.

Montgomery părăsi încăperea. Îl auzi strigând niște ordine și când se întoarse era însoțit de un alt bărbat

și un dispozitiv de înregistrare. Odată ce asistentul se instalează, Neil începu.

- Era la mai bine de un an după începerea războiului... după prăbușirea turnurilor gemene. Blayney m-a convocat și m-a pus să-mi aleg personal fiecare membru al echipei. Lucrasem împreună cu fiecare dintre ei într-o misiune sau alta. Intenționa să ne pregătească pentru misiunea cea mai importantă a carierei noastre. Ne-a trimis așadar în trei misiuni de antrenament. Operațiunea Buldozerul, Operațiunea Tsunami și Operațiunea Furtuna. Ca orice militar din forțele speciale, ne-am infiltrat, ne-am făcut treaba și am șters-o.

Neil spera din toată inima ca toate celelalte operațiuni să fi fost legale. Nu avea de unde să știe de cât timp se folosea Blayney de ei.

- Când am fost confrunțați cu Operațiunea Corbul, eram deja pregătiți. Am înțeles că era vorba despre ceva de mare amploare. Ceva pentru care se aștepta ordin de la Washington din moment în moment. Aveam un singur obiectiv, eliminarea Corbului.

Neil îi dezvălui colonelului cine se ascundea de fapt sub acest pseudonim și apoi continuă.

Montgomery asculta.

- Doar că lucrurile nu au mers cum trebuia. Elicopterele ne-au lăsat deasupra țintei și ne-am ocupat pozițiile. Corbul se afla în clădirea respectivă, dar la fel și familia lui. Când am intrat acolo, Corbul a făcut ceea ce era absolut imposibil de imaginat. I-a pus pe copiii lui să alerge spre noi. Nu știam că aveau explozibili asupra lor. Boomer și Robb au murit acolo. Linden a ajuns până la elicopter, dar a murit la puțin timp după aceea. Morțile lor au fost catalogate drept „accidente de instrucție”. În șase luni, eram cu toții scoși din armată. Cu ordinele semnate de maiorul Blayney. În afară de Mickey... sau cel puțin așa ni se spusese. Mickey a rămas.

Neil continuă apoi povestea cu explicații în legătură cu Billy, cu Rick, cu modul în care Mickey fusese

manipulat de Blayney ca să-i omoare pe toți pentru a ascunde adevărul despre misiune.

Neil vorbi ore întregi. Culminând cu ceea ce se petrecuse în ultima noapte.

Montgomery ascultă cu o figură imposibil de citit.

Odată ce termină, Montgomery începu să pună întrebări.

- Cine erau piloții?

- Nu îi mai văzusem până atunci. Am zburat în cala unui avion de transport cargo, am sărit imediat într-un elicopter și am fost lansați deasupra țintei. Piloții care ne-au preluat nu și-au dat jos căștile. Nu știu cine erau.

Montgomery se ridică și cu un gest îl scoase afară pe asistent. Neil îl urmări cum se mișca înainte și înapoi prin cameră. Și oricât i-ar fi displicut postura în care se afla acum, îi era chiar și mai milă de colonel.

- Realizezi situația în care mă pui, domnule locotenent?

- Sunt în rezervă, domnule.

Montgomery își dădu capul pe spate.

- În ceea ce mă privește, nu. Până la clarificarea tuturor detaliilor, ești oficial reactivat.

Neil își îndreptă spatele.

- Și dacă refuz?

Montgomery îl privi intens.

- Nu ar fi prea înțelept.

Zgomotul ce se auzi în camera de alături îl făcu pe Neil să se ridice în picioare.

- Ți s-a spus să o duci la un hotel. Nu aici.

Neil auzi o voce angelică.

- Nu i-am dat de ales, soldat. Acum, ce-ar fi să ai amabilitatea să-mi spui unde este soțul meu.

Înainte ca Neil să apuce să-l pregătească pe colonel pentru ceea ce îl aștepta, Gwen fu înăuntru. Nu se putu abține să nu zâmbească atunci când femeia se năpusti ca o furtună înăuntru.

- Iată-te, zise ea aruncându-se în brațele lui și făcând astfel viața să capete sens. Au încercat să mă convingă să plec fără tine.

- Gwen Harrison, să înțeleg, nu? întrebă colonelul.

Gwen se răsuci pe călcâie și îi întinse mâna.

- Gwendolyn MacBain.

La dracu' dacă pentru urechile lui Neil sunetul numelui lui atașat numelui ei nu i se părea o adevărată încântare.

- Doamnă MacBain, mai aveți doar cinci minute până să trebuiască să-l sunați pe fratele dumneavoastră.

O femeie sergent care intrase cu ea în încăpere își flutura mâna în care avea un mobil. Îl observă pe colonel și imediat luă poziția de drepti.

Gwen nici nu se uită la ea.

- Nu sun pe nimeni până nu sunt convinsă că plec de aici alături de soțul meu.

Neil o dădu pe Gwen într-o parte ca să îi poată vedea ochii. Ignoră vânătaia din obraz care îl făcea să o ia razna. Femeia era mai tare decât părea.

- Va convoca o conferință de presă în câte minute... să fie patru, Piper?

Cealaltă femeie dădu din cap, în continuare în poziție de drepti.

- Am încercat să o opresc. Mi s-a spus că ea poate să plece.

- Conferință de presă? întrebă Montgomery răspunzând salutului sergentului și făcându-i semn de pe loc repaus.

- Exact, începu Gwen. Vă dați seama... una în care să povestesc lumii cum un maior în armata Statelor Unite m-a luat ostatică după ce s-a folosit de un alt militar să mă găsească pentru a ajunge la soțul meu și a-l ucide. Iar acum același sistem militar îl ține prizonier pe soțul meu.

Neil ridică o mână să-i astupe gura ca să nu mai spună nimic.

- Blake așteaptă telefonul tău?

Gwen îi zâmbi inocent.

- În patru minute... plus, minus câteva secunde. Așa e, Piper?

- Permiteți să raportez, domnule colonel. Ceea ce a spus este adevărat. Eu nu îi cunosc familia, dar dacă fie și jumătate din ceea ce a spus este adevărat... s-ar putea să fim nevoiți să... Nu arată prea bine, domnule.

Montgomery se răsuci ca să se uite crunt spre Neil și Gwen.

- Domnule locotenent?

Neil nu își putu înăbuși zâmbetul satisfăcut ce îi apăru involuntar pe buze.

- Eu și Lady Gwen știm foarte multe persoane influente. Ați auzit de guvernatorul Carter Billings? Sau de unchiul lui, senatorul Maxwell Hammond?

Gwen se așază ușurel pe genunchii lui și își petrecu brațul peste umerii lui.

- Colonel? Acesta este un grad superior... nu? întrebă Gwen cu o voce nevinovată, deși Neil știa bine că Gwen nu era chiar într-atât de pe dinafară.

- Ba da, răspunse sărutând-o pe obraz.

- Mă iertați că nu sunt impresionată de asta, domnule colonel. Problema este că maiorul Blayney al dumneavoastră m-a obligat, în pofida voinței mele, să rămân aici aproape două zile. Mi-a pus cătușe, mi-a băgat un căluș în gură și nu mi-a dat nici mâncare, nici apă, ca să nu mai vorbim că m-a amenințat în permanență că mă va omorî, continuă ea ducându-și mâna la obraz. Pur și simplu vreau să fie judecat cine trebuie pentru ce s-a întâmplat, și nu cel care m-a salvat.

Montgomery se uita fix la amândoi.

- Cum pot fi sigur că nu veți merge la presă?

Gwen privi în jos o clipă.

- Mie mi-a plăcut soția lui Charles, Ruth. Nu are de ce să afle ce nemernic era de fapt soțul ei. Nu vreau altceva decât ca eu și soțul meu să putem pleca acasă.

Neil îi prinse privirea lui Montgomery.

- Noi nu vom merge la presă. Pe de altă parte, familia lui Gwen e posibil să nu se împiedice de nimic în sensul acesta.

- Nu-mi place să fiu șantajat, zise Montgomery.

Neil simți că i se încordează involuntar mușchii gâtului.

- Nici mie nu-mi place să fiu ținut ostatic.

Toată lumea tăcu o clipă.

Apoi se auzi glasul sergentului Piper:

- Un minut.

Gwen își bălângănea picioarele așezată pe genunchii lui Neil ca și cum ar fi fost o școlăriță pe o bancă în așteptarea autobuzului. Îi amintea de imaginea ei încălțată cu pantofi ieftini cu tocuri înalte și pantaloni scurți mulați în fața Motelului Fără Nume.

Ce vremuri.

Neil își dădu seama că întinseseră cam tare coarda față de colonel. Pe de altă parte, știa și că ofițerii din armata americană nu reacționau prea drăguț la amenințări.

- Sunați-l pe fratele dumneavoastră. Puteți pleca amândoi.

Gwen zâmbi și luă telefonul din mână întinsă a lui Piper. Formă un număr și așteptă.

- E ocupat.

Toată lumea îngheță.

- Glumesc, glumesc.

Neil ar fi vrut să râdă. Începu să-l doară stomacul de cât se abținu să nu o facă.

- Salut, Blake. Nu, ajungem în cincisprezece minute. Da... te rog, și o baie fierbinte. Aș fi în stare de orice pentru o baie bună și niște mâncare. Te iubesc.

Gwen sări jos de pe genunchii lui Neil și îi dădu telefonul înapoi lui Piper.

- A fost o plăcere să vă cunosc, domnule colonel, spuse ea trecând pe lângă el. Și, apropo, în biblioteca lui Blayney veți găsi ascunsă o poză cu fiica lui Charles și bărbatul despre care cred că Neil v-a spus că era Mickey.

Mai era încă o poză cu echipa lui Neil... și un alt bărbat. Nu sunt sigură cum v-ar putea ajuta asta în anchetă, dar m-am gândit că ar trebui să știți.

Neil trecu pe lângă colonel și îi întinse mâna.

- E destul de solicitantă, spuse Montgomery.

Neil aruncă o privire spre soția lui.

- Da... da, este.

- Ținem legătura, domnule locotenent.

- Să trăiți!

Neil o luă pe Gwen de mână și ieșiră din încăpere.

Un șofer îi duse la hotelul lui Blake. Afară, lumea începea să se trezească. Ploaia din ziua anterioară dispăruse, iar acum cerul albastru era ici, colo, brăzdat de nori pufoși.

Gwen își petrecu degetele printre degetele lui Neil și nu-i mai dădu drumul.

- Ai idee la cine te-ai răstit adineauri?

Ea chicoti.

- Nu.

- Ai mare tupeu, femeie.

- O, ba nu, nicidecum. Pur și simplu, sunt obosită și îmi e foame și nu mă simt chiar în siguranță fără tine alături. Sunt sigură că în zece-douăzeci de ani îmi va trece.

Așteptă răspunsul lui la ceea ce spusese. Căci oricând putea reveni asupra celor petrecute și-i putea sugera să-și anuleze căsătoria, acum că amenințarea dispăruse. Doar că ea nu-și dorea asta.

În nici un caz.

- Sau ar putea să dureze treizeci ori patruzeci.

Își mușcă buza și se cuibări și mai aproape de el.

- Deci o să continuăm cu chestia asta? Cu mariajul?

El îi ridică ușor mâna pe care se vedea inelul, pe care el îl pusese.

- Cu o singură condiție.

Se cuibări și mai aproape de el... cu inima dându-i pe-afară de dragoste.

- Care, domnule locotenent?

- Să ne căsătorim așa cum trebuie. În Aruba, cu rochia aceea pe care ai visat-o. Cu martori pe care să ți-i amintești cu drag.

Lacrimi țâșniră din ochii ei. Era îngrozitor de obosită, dar atât de fericită...

- Te iubesc, Neil MacBain.

Își lipi buzele de buzele ei într-un sărut fierbinte. Ei începu să i se învârtă capul din cauza emoțiilor imense pe care le declanșă simpla atingere a buzelor lor. Nici nu voia să se gândească la cât de groaznic arăta, la gustul teribil pe care îl avea. Dar Neil o săruta ca și cum ar fi fost cel mai bun nectar, și nu se simți în stare să se tragă la o parte.

- Te iubesc, spuse el continuând.

Și fiecare bucațică din ea reveni la locul ei, într-o armonie deplină.

epilog

Neil o lăsă după o oră de când o adusese la hotelul lui Blake pentru a pleca în căutarea prietenului lui, Rick. Sigur că ei nu-i plăcuse deloc să-și ia rămas-bun de la el atât de curând, dar înțelegea nevoia lui Neil de a-și găsi camaradul. De a se asigura că omul era teafăr.

Sună de la spital a doua zi dimineată spunând că Rick era în operație. Când Gwen îi propuse să vină să fie alături de el, o îndemnă să se întoarcă în California împreună cu Blake. Nu avea de gând să-l părăsească pe ultimul membru în viață al echipei lui până ce nu știa că pericolul trecuse, ceea ce nu avea să se întâmple înainte de a trece câteva zile.

– Asta trebuie să facă de unul singur, îi spuse Blake. Nu i-a mai rămas decât atât.

– Ba mă are și pe mine.

Blake o bătu ușurel pe umăr.

– E un om norocos. Dă-i răgazul ăsta, Gwen. Lasă-l să se ocupe singur de asta și fii acolo când se va întoarce acasă.

Vorbiră în fiecare zi timp de o săptămână și jumătate. Între timp, ea se ocupă de pregătirea unei nunți în Aruba. Din câte se părea, pe Samantha o chinuiau teribil grețurile matinale și nu voia să aibă nimic de-a face cu o ceremonie de reînnoire a jurămintelor asupra căreia plană pericolul de a-i veni să vomite dintr-o clipă în alta. Karen, Eliza și Sam însă se bucurară nespuse să o ajute pe Gwen să-și planifice ceremonia potrivită pentru ea și Neil. Asta în cazul în care avea să mai plece vreodată de la spitalul acela.

În ziua de dinaintea ceremoniei planificate, se trezi singură într-o cameră de hotel. Nu-și mai văzuse soțul din dimineata aceea în Colorado Springs. Briza caldă

dată de clima tropicală îi mângâie pielea când deschise jaluzelele să lase să intre lumina zilei. Blake o asigurase că Neil va fi acolo când avea să pășească spre altar, dar o mică părțică din ea își făcea griji că tot ce simțise fusese doar un vis. Un vis sortit pieirii.

Karen veni cea dintâi.

- Doamne, Dumnezeu! Ești încă în halat! Femeie, ce faci? Ai doar trei ore să fii gata cu totul!

Gwen izbucni în râs.

- Neil e aici?

- Va fi aici.

Ceea ce însemna că nu e.

- Ești sigură?

- Haide, Gwen. Ai puțină încredere. Și du-te să faci duș. Stilista vine să-ți facă părul într-o oră.

Următoarele trei ore zburară ca vântul și ca gândul. Părul îi fu aranjat frumos în jurul feței, prins în doar câteva agrafe, lăsându-i cârlionții aurii să i se reverse pe umeri. Liberi. Exact așa cum se imaginase că va fi ca mireasă. Când Eliza îi închise fermoarul rochiei, Gwen se simți chiar ca o mireasă. Samantha se apropie din spatele ei și îi întinse buchetul de flori viu colorate.

- Ești absolut uimitoare.

Gwen zâmbi.

- Iar noi nu suntem îmbrăcate în nuanțe oribile de galben în soarele de Texas, zise Eliza.

- Of, oare voi reuși vreodată să-mi răscumpăr vina?

Sam și Eliza spuseră „nu” în același timp.

Doamnele de onoare purtau rochiile de mătase argintie. Fiecare dintre ele, un model care îi venea ca turnat.

- Vă mulțumesc tuturor că sunteți alături de mine.

- O, iubito. Ne bucurăm mult că totul s-a rezolvat așa de bine pentru tine.

Eliza o îmbrățișă prima. Samantha însă, oricât ar fi încercat să zâmbească, își simțea în continuare stomacul în gât.

- Acum, dacă e vreuna dintre voi atât de drăguță să iasă să se asigure că nu sunt o mireasă care se va îndrepta spre un altar unde nu mă așteaptă nimeni...

Karen izbucni în râs și ieși.

- Mă duc eu să văd.

- A spus că vine. Așa că va fi aici.

- Dar nici una dintre voi nu l-a văzut.

- L-ar omorî Blake, zise Sam.

- Neil ar fi cam greu de omorât, murmură Eliza. Zic și eu.

Karen dădu buzna înapoi în cameră după mai puțin de cinci minute. În spatele ei era un bărbat pe care Gwen nu-l văzuse niciodată față în față, dar despre care știa cine este.

Prietenul lui Neil, Rick, intră în încăpere, străduindu-se să-și ascundă șchiopătatul.

- Dumnezeule... Bravo, Neil. A zis el că ești frumoasă, dar... știi cum sunt bărbații, așa zic tot timpul.

Gwen chicoti.

- Tu trebuie să fii Rick.

- Ești sigură că îl vrei pe moșul ăla de-acolo? Eu sunt cu ceva ani mai tânăr, o tachină el.

Rick era drăguț... înalt. Avea niște gropițe uimitoare în obraji care cu siguranță făceau furori.

- Sunt deja luată.

- Nu mă poți învinovați c-am încercat, nu? spuse Rick pășind spre ea. Rick. Încântat.

- Mă bucur mult că ești bine.

- Și eu. Asistentele alea de-acolo nu erau nici măcar drăguțe. Oare nu se dă un concurs și în privința asta? zâmbi Rick spre femeile din încăpere.

Eliza râdea.

- Mă tem că nu.

- Așa ar trebui. În orice caz, Neil m-a pus să urc să îți dau asta, zise Rick întinzându-i o bucată de hârtie într-un plic. Și, aaa, da, spunea să-ți cer inelul.

Gwen zâmbi și își scoase diamantul roz de pe deget.

- Da, doar ca să-l primesc înapoi.

- Exact. Ne vedem jos.

Gwen își mușcă buza și desfăcu plicul.

Era o felicitare cu o balerină. Instantaneu îi apărură lacrimi în ochi. „Și-a amintit.“

Prințesei mele din turnul de fildeș.

Nu mă prea pricep la vorbe. De fapt, majoritatea oamenilor ar spune că mă exprim ca un elev de clasa a treia. Dar promit că voi găsi mereu cuvintele potrivite ca să te fac să te simți protejată și iubită.

Înainte de a te cunoaște pe tine mă simțeam pierdut. Cu tine, sunt din nou întreg.

Acum, coboară, te rog, și căsătorește-te cu mine în fața familiei și a prietenilor noștri pentru ca toată lumea să știe că ești a mea.

Te iubesc,

Neil

- La dracu'! Plânge! Repede, aduceți un șervețel.

- E de rău? strigă Karen repezindu-se spre ea și aruncând o privire spre felicitarea deschisă în mâna tremurândă. Oh... Oh!

Felicitarea trecu din mână în mână.

- Cine ar fi zis? șopti Sam.

- Bravo, Neil, chicoti Eliza.

Gwen își șterse lacrimile și zâmbi.

- Toate astea și în plus mai e și dotat precum un armăsar.

- Ahh! Karen izbucni în hohote nebunești.

Eliza se schimbă la față, și Samantha își duse mâna la stomac.

- Doamne, Dumnezeule! Am uitat să-ți facem petrecerea burlăcițelor.

Karen le făcu semn din mână că nu conta.

- Nu-i nimic. Putem remedia situația la petrecerea mea de divorț. Eu și Michael deja am început să o planificăm.

- Atât de curând?

- Nu... mai e încă un an și ceva până atunci. Dar lui îi place să planifice din timp. Și îi și plac mult petrecerile.

Gwen își dădu ochii peste cap.

- Haide, haide. Să nu vorbim de despărțire tocmai acum, când jos mă așteaptă un bărbat minunat.

Apele calde din Caraibe mângâiau țărmul. Alaiul nupțial se instalase deja în fața altarului înaintea ei, iar muzica liniștită interpretată de instrumentiști locali se schimbă în momentul în care ea dădu colțul și o luă înainte spre ceea ce reprezenta viitorul ei.

Bărbatul era acolo, îmbrăcat în gri, așa cum și-l imaginase ea. Umerii lui lați se vedeau drepti și ochii nu se dezlipiră din ochii ei. Lângă el stăteau Rick, apoi Blake și Carter. Perfect.

Părea emoționat. Ca și cum ar fi avut ceva pentru care să-și facă griji. Doar ea era deja a lui. Chiar și fără jurăminte, fără verighete. Fusesse a lui și era a lui de luni bune chiar dacă nu-și dăduse seama de asta.

Ajunse în fața preotului și zâmbi.

- Ești frumoasă, șopti Neil.

Ea își mușcă buza de jos.

Atunci, ca și cum nu ar fi putut să se abțină, el o sărută.

Cineva lângă Neil își dresе glasul.

- Mac... nu am ajuns încă la partea asta.

Gwen râse, se întoarse spre preot și îi jură credință pe viață soțului ei... din nou.